This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

2197. n.

EX LIBRIS
ALBERTI FORBIGERI.
No. 1431.

Digitized by Google

F. C. Kirchhoff
888
D9c
G5

F. N. Scott

Digitized by Google

68244
welle ½
ebene

Digitized by Google

Dionysius Halicarnassensis.

Dionysii

Halicarnassensis

de

Compositione Verborum Liber.

E Copiis

Bibliothecae Regiae Monacensis emendatius

edidit

Fr. Goeller.

Accesserunt

variae lectiones in Themistii Orationibus quibusdam ex codice Monacensi excerptae a

Friderico Jacobs.

Jenae,

Sumptibus Fr. Frommanni.

1815.

Digitized by Google

Digitized by Google

Praefatio.

Inter copias, quae uberrimae asservantur in biblioth. reg. Monacensi, extat collectio Rhetorum graecorum Aldina (1) manu *Petri Victorii* variantibus scripturis exornata.

In hac autem collectione maxime advertit animum libellus *Dionysii Halicarnassensis de Composi-*

(1) *Venet.* fol. 1508. v. *Fabric.* Bibl. gr. Vol. VI. p. 102. Harl. Aristotelis de Rhetorica et Poetica libri, collectionis Aldinae partes, seorsim asservantur hac inscriptione: *Petri Victorii originales notae in Aristotelis Rhetoricam et poeticam, simul collect. et in librum redactae. Romae 2. Aprilis* 1729.

Digitized by Google

tione verborum, cum ab aliis tum novissime a *Schaefero* V. Cel. egregie expolitus. Ubi quum textum cum lectionibus *Victorianis* comparare coepissem, statim intellexi, tantam in iis inesse a vulgari textu discrepantiam, tot insignia supplementa, ut nova illis, eaque haud paullo integrior recensio superstrui posse videretur. Ipsam Aldi editionem cum aliquot locis accuratius inspexissem, totam conferre operae pretium duxi. Quo cum fructu hoc a me factum sit, pleraque inde ad veram scripturam revocata satis docent. Ut p. 10. αὐτοῦ, τὸ κρᾶτος. p. 69. συμμετρία σώζουσα, elegantissima *Reiskii* et *Schaeferi* conjectura diserte expressa est. p. 175 proxime ad verum accedit: ὁ μεταξὺ ....., ubi substantivum articulo jungendum excidit. p. 189. ἐρίζουσαν, quod in nominativum mutatum ascivi. p. 214 ὥριστο pro ἔστω, ex prava compendii explicatione orto. p. 215. εἶγε τοι Σαπφικόν τις, quod *Schaeferus* V. Cel. parum abest quin conjectura adsecutus sit. p. 238. Aldi scriptura proxime a vero abest, dummodo verum sit, quod recepi: νόσῳ δίκας συγγνώθι μοι. Haec pauca de multis sufficiant.

Graviora vulnera huic libello manus eorum inflixit, qui scriptis Rhetorum in compendia redigendis operam dederunt. Hic usus cum universo antiquitatis studio iniquus, tum libris usui scholastico adhiberi solitis maxime exitiosus fuit. Ita enim

Digitized by Google

accidit, ut alia priscae aetatis monimenta tota interirent; alia foedissimis vitiis inquinata servarentur, vel contracta, vel glossematis, aliisque corruptelis misere habita. Ejusmodi damnis resarciendis, haud paullo aptiores fuerunt libri a *Victorio* excussi, unde excerpta novae ut videtur editioni parandae in marginem congessit, quibus indicandis has siglas adhibuit.

Libri *Victoriani*
- *l* (idem esse videtur ac *L.*)
- *v.*
- *n.*
- *R.* (idem ni fallor ac *K*, qui semel tantum occurrit).
- *p.*

Cum *Victorii* libro, litera *l* notato, unde quavis fere pag. Noster emendatur, omnium facile praestantissimo, concinunt quam plurimum liber litera *v* notatus et liber manuscriptus Monac. nr. 327. Is est bombycinus saeculi XIII.; de quo *Hardtius* (2) haec scribit: *fol.* 170. Ἀ. δωρόν τοι και ἐγω φιλε ῥουφε μελιτιε . . . . *Est sine omni titulo opusculum rhetoricum ad Rufum Melitium filium, ubi statim initio περι συνθεσεως ὀνοματων* occurrit, et *sic sine ullo alio titulo ad finem pergit.* —

(2) T. III. p. 314. Mirari subit, verba: τεκνον φιλε ῥ. μ. verti: *Rufum Melitium filium.*

Digitized by Google

Charta spissior, manus diversa, ductus litterarum continuis compendiis obscurati, atramento exarati flavescente. Scriptura versus marginem evanescit. Margo a tineis peresus. Inscriptiones et literae initiales minio scriptae. Quanquam hic cod. libellum Dionysii non integrum complectitur, nihil tamen obstat, quominus vel optimi subsidii loco habeatur. Omittit enim nihil nisi transitiones et quae multa a scriptore afferuntur exempla. Libri *Victoriani l.* p. 209. desinentis vices haud deterioris notae liber *v* et *p* sustinent, neque non ex reliquis, literis *n*, *R* notatis, quaedam haud spernenda, multa ex Margine non notato libro, cum Mso Monacensi plerumque congruentia proferuntur.

In Odario Sapphus in Venerem recudendo usus sum apographo, quod in fronte Pindari carminum extat, *Thierschio* nostro (3) memoratum. Itaque praeter *Victorianas* his siglis usus sum:

Ald. Editio Aldina rhetorum gr. 1525. fol.
Ms. Cod. Monac. nr. 327. *Hardt.*
Apogr. Apographum Odarii Sapphus in Venerem a Victorio descriptum.

Quod *Villoisonus* (4) conquestus est de prava

(3) Actt. Philol. Monac. T. I. p. 310. ss.

(4) Anecdd. gr. p. 261. *Sic quod jam in nostris ad Longi ποιμανικὰ animadversionibus observavimus. De-*

Digitized by Google

primorum editorum ratione, qui saepissime non uni, quem per omnia sequerentur, adhaererent codici, sed e diversis diversas excerperent scripturas, cum in aliis *Victorianae* bibl. libris locum habeat, tamen in hoc libello minus videtur accidisse. Etenim quae equidem *Victoriana* haud pauca exempla excussi, ea ut in margine, interjecto magno intervallo, brevissimam adnotationem exhibent; sic eadem aliis locis variis e libris uberrimam scripturam habent adjectam. Alia ejus manum prorsus non sunt experta, alia a me obiter tantum inspecta, ut de his iudicium ferre non audeam, denique ab eorum reliqua parte diligentius inspicienda subito sum avocatus. Ut de Aristotelicis (5) taceam, quibus plurimum studii et operae dedidisse videtur, item de Tragicis, Homero, Hesiodo, Pindaro, aliis, de quibus *Thierschius* (6) disseruit; largam segetem

---

metrius Chalcondyles in praefat. Gr. quam suae primae omnium editioni Suidae, Mediolanensi anni 1499 *praemisit, ad hunc emendandum pluribus usum fuisse se codicibus affirmat, et fatetur se, cum multa, harum ope et proprio Marte correxisset, quaedam tamen, quae sanare non poterat, prout se habebant, ita reliquisse, et plurimas voces, quae in Suida desiderabantur, ex aliis auctoribus collectas addidisse, ut et nonnullorum explicationem, quae ab hoc lexico aberat:* — —

(5) Venet. 1497. Vol. II. III. Ibid. 1498. Vol. V. p. 1. et 2. fol. Amissum est Vol. I.

(6) Actt. Philol. Monac. T. I. p. 310. ss.

Digitized by Google

ostendunt Aristotelis multi libri sigillatim editi, in eosque et *Victoriani* et aliorum commentarii, neque ea sine multa tum ex scriptis tum editis libris adnotatione.

Praeterea memoranda inprimis est editio Xenophontis, operum Aldina (7), cujus ad calcem adscripta sunt haec:

In *Medicea* βιβλιοθ. *no.* Ξενοφῶντος ἔπαινος εἰς ἀγησίλαον τὸν βασιλέα λακεδαιμονίων .... Sequuntur reliquorum librorum inscriptiones. *In eadem no.* 511. *no.* 125. Ξενοφῶντος συμπόσιον· τοῦ αὐτοῦ λόγος οἰκονομικός — Κύρου παίδεια. Subjuncti sunt hi versus:

ὧδε πέρας λάβεν ἡ ξενοφῶντος βιβλος ἀρίστη,
παιδειαν γε κύροιο καλῶς μάλα διεξιοῦσα
χειρὶ γεωργίου γραφεῖρα τοῦ χρυσοκοκκη
φιλέλφου δ' ἀναλώμασι τοῦ φραγκίσκου κλῆσιν.

Adduntur haec: ἐτελειώθη μηνὶ νοεμ-

(7) Venet. 1525. fol.

Digitized by Google

βρίω ΚΓ. ἔτους (8) . . . . . ἐν κονσταντινουπλει. *In Divi Marci* -No. 96. *ex haereditate Nicolai de Nicl.* Ξενοφῶντος παραλειπόμενα ἑλληνικῶν. Sequuntur enotatae variantes scripturae: εἰς ἀντι του ἐς πελοπονήσιοι — πελοποννη . . . . . .

Suspiceris codices indicari, quibus *Philelphus* ad vertendos Xenophontis libros de Cyri discipl., de Rep. Laced., de laud. Agesil. usus est (9). Quo magis dolendum fuisset, scripturas neque satis accurate, neque pari per totum opus industria enotatas esse. Ne vero in eam sententiam propensus sim, obstant loca quaedam laud. Agesilai cum interpretatione *Philelphi* collata (10). Ad calcem Aldinae integrae adjungebantur serius aliquot plagu-

---

(8) Numeros literis indicatos non potui inquirendo reperire. Sunt hae siglae: τς̃ λυ̃ Λε̃. Natus est *Philelphus* a 1398. ob. 1481. auctore *Saxio* Onom. T. II. p. 451.

(9) v. *Fabric.* Bibl. gr. T. III. p. 5. Harl.

(10) v. *Schneider* ad Ages. III. 2. XI. 14. ubi ex *Victorii* var. lectt. scriptura profertur eadem ac in marg. Vict. est add. II. 27. Μαύσωλός γε μὴν κατὰ θάλασσαν ἑκατὸν ναυσὶ πολιορκῶν ἀμφότερα τὰ χωρία ταῦτα, οὐκέτι δείσας, ἀλλὰ πεισθεὶς ἀπέπλευσεν οἴκαδε. Ἄξια θαύματος διεπράξατο. Lib. Vict. supplet ante Ἄξια: „κἀνταῦθα οὖν. *sic ibi.*" Hae voculae constanter indicant scripturam aliquam in libro vetere repertam. *Philelphus* vertit: *dignas certe admiratione res gessit.* Haud minus abrupte.

Digitized by Google

lae, Commentariorum Socr. libr. III. exitum et librum IV. integrum exhibentes, quem excipit liber de Venatione (11).

Sunt hae plagulae exemplaris Juntini reliquiae, unde probabile est scripturae varietatem descriptam immigrasse in exemplum Aldinum. Comparet in Aldino potissimum recentior, in Juntino ipsius *Victorii* manus, quanquam et in Aldino a *Victorio* pauca quaedam videbam adscripta.

Editio Commentariorum Socr. *Victoriana* (12) et lectiones ex libro Ms. litera *m* notatas, et conjecturas nescio cuius docti viri, litera *f* indicatas, utrasque manu recentiore exaratas continet. Necdum ipsa editio, quod sciam, ad criticum usum est adhibita. Hanc equidem censeo, quae conferatur dignissimam, quare speciminis causa ex libr. III. cap. 13. sectionem 3. adscribam in margine ita suppletam:

Ἄλλου δ' αὖ λέγοντος ὅτι θερμὸν εἴη παρ' ἑαυτῷ τὸ ὕδωρ, ὃ πίνοι. Ὅταν ἄρ', ἔφη, βούλῃ θερμῷ λούσασθαι, ἕτοιμον ἔσται σοι. Ἀλλὰ ψυ-

(11) In Aldin. ed. liber d. Venat. excipit librum de equ. disc. v. *Zenn.* ad *Fabric.* Bibl. gr. Vol. III. p. 20. Harl.

(12) Florent. 1551. 4.

Digitized by Google

χρὸν, ἔφη, ὥστε λούεσθαι, ἐστίν. Ἆρ' οὖν, ἔφη, καὶ οἱ οἰκέται σου ἄχθονται πίνοντές τε αὐτὸ, καὶ λουόμενοι αὐτῷ; Μὰ τὸν Δί', ἔφη· ἀλλὰ καὶ πολλάκις τεθαύμακα, ὡς ἡδέως πρὸς ἀμφότερα ταῦτα χρῶνται. Πότερον δὲ, ἔφη, τὸ παρὰ σοὶ ὕδωρ θερμότερον πιεῖν ἐστιν, ἢ τὸ ἐν Ἀσκληπιοῦ; Τὸ ἐν Ἀσκληπιοῦ, ἔφη. Πότερον δὲ λούσασθαι ψυχρότερον, τὸ παρά σοι (scr. παρὰ σοὶ) ἢ τὸ ἐν Ἀμφιαράῳ, τὸ ἐν Ἀμφιαράῳ ἔφη (scr. et distingu. ἢ τὸ ἐν Ἀμφιαράου; Τὸ ἐν Ἀμφιαράου, ἔφη.) Vides quam concinne haec procedant, quantopere ex sensu Socratis, qui, ut verbis utar Ciceronis, *percunctando et interrogando elicere solebat eorum opiniones, quibuscum disserebat.*

Editionem a *Roberto Stephano*, *Henrici I.* filio curatam (13) inspicere, quamvis plurimum interfuit, tamen vel post multam operam non contigit. Quum enim non uno loco scripturas Aldi temere proscriptas, novasque per *Sylburgii* editionem propagatas vidissem, quidquid discrepantiae inter duas primas editiones extat, *Rob. Stephano* id malui imputare, quam *Sylburgio*, viro summae alioquin religionis in curandis scriptorum editionibus.

Jam praesidiis supra enarratis usus, sat mihi

(13) Paris. 1546. fol. v. *Almeloveen.* vitae Stephanorum. p. 7. indic.

Digitized by Google

visus sum excusationis habere, quod post *Schaeferum* Vir. Cel., in his literis nemini in Germania posthabendum novam hujus opusculi editionem emisi.

Quae si auctior atque emendatior e prelo prodierit, quanquam plurimis locis non minus de *Schaeferi* εὐστοχία, quam de Theophrasto Dionysii verba praedicari possint: καὶ μὰ Δία οὐκ ἀπὸ σκοποῦ τῷ ἀνδρὶ εἴρηται, tamen non ingratum literarum graecarum amantibus me fecisse arbitror.

Scribeb. Bambergae a. d. III. August. MDCCCXV.

Digitized by Google

ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΠΕΡΙ

ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

ΤΜΗΜΑ ά.

Ὅτι τὸ συγγραμμάτιον τοῦτο, τὸ περὶ Συνθέσεως Ὀνομάτων, πᾶσι τοῖς ἀσκοῦσι τοὺς πολιτικοὺς λόγους ἀναγκαῖόν ἐστι.

Δῶρόν τοι ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι, καθάπερ ἡ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν Ἑλένη ξενίζουσα τὸν Τηλέμαχον, πρώτην ἡμέραν ἄγοντι ταυτηνὶ γενέ-

Variae Lectiones.

Inscriptio. In Aldin. Ars Rhetorica continuatur hac inscriptione: ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ. MS. ea caret.

Marg. Διονυσιοῦ Ἁλικαρνασσέως περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. τοι καὶ ἐγὼ. MS.

Ἑλλένη, Ald. Marg. emendat.

Digitized by Google

θλιον, ἀφ' οὗ παραγέγονας εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν, ἡδίστην καὶ τιμιωτάτην ἑορτῶν ἐμοί. Πλὴν οὔτε χειρῶν δημιούργημα πέμπω σοι τῶν ἐμῶν, ὡς ἐκείνη ἔφη διδοῦσα τῷ μειρακίῳ τὸν πέπλον, οὔτε εἰς γάμου μόνον ὥραν, καὶ γαμετῆς χάριν εὔθετον· ἀλλὰ ποίημα μὲν καὶ γέννημα παιδείας καὶ ψυχῆς τῆς ἐμῆς, κτῆμα δέ σοι τὸ αὐτὸ καὶ χρῆμα πρὸς ἁπάσας τὰς ἐν τῷ βίῳ χρείας, ὁπόσαι γίνονται διὰ λόγων, ὠφέλιμον· ἀναγκαιότατον ἁπάντων χρημάτων, εἴ τι δὴ κἀγὼ τυγχάνω τῶν δεόντων Φρονῶν, ἅπασι μὲν ὁμοίως τοῖς ἀσκοῦσι τοὺς πολιτικοὺς λόγους, ἐν ᾗ ποτ' ἂν ἡλικίᾳ τε καὶ ἕξει τυγχάνωσιν ὄντες, μάλιστα δὲ τοῖς μειρακίοις τε καὶ νεωστὶ τοῦ μαθήματος ἁπτομένοις ὑμῖν, ὦ Ῥοῦφε Μελίτιε, πατρὸς ἀγαθοῦ, κἀμοὶ τιμιωτάτου φίλων.

Διττῆς γὰρ οὔσης ἀσκήσεως περὶ πάντας, ὡς εἰπεῖν, τοὺς λόγους, τῆς περὶ τὰ νοήματα, καὶ τῆς περὶ τὰ ὀνόματα· ὧν ἡ μὲν τοῦ πραγματικοῦ τόπου μᾶλλον ἐφάπτεσθαι δόξειεν ἄν, ἡ δὲ τοῦ λεκτι-

---

ἡδίστην Ald. omitt.

χεῖρον δημιουργῆμα, Ald. M. corrig.

πρὸς πάσας, MS.

γένωνται διὰ, idem.

λόγων, ὀφέλιμον. Ald. P. Victor. correxit.

δὴ ante κἀγὼ omittit Ald.

ἁπτομένου ὑμῖν, Ald. ἁπτομένης Marg. mox Μετίλιε, Ald.

ἡ δὲ τοῦ πολιτικοῦ. Ald. Marg. em.

Digitized by Google

κοῦ· καὶ πάντων, ὅσοι τοῦ λέγειν εὖ στοχάζονται, περὶ ἀμφοτέρας τὰς θεωρίας τοῦ λόγου ταύτας σπουδαζόντων ἐξ ἴσου· ἡ μὲν ἐπὶ τὰ πράγματα καὶ τὴν ἐν τούτοις φρόνησιν ἄγουσα ἡμᾶς ἐπιστήμη βραδεῖά ἐστι καὶ χαλεπὴ νέοις, μᾶλλον δὲ ἀδύνατος εἰς ἀγενείων καὶ μειρακίων πεσεῖν ἡλικίαν· ἀκμαζούσης γὰρ ἤδη συνέσεώς ἐστι, καὶ πολιαῖς κατηρτυμένης ἡλικίας ἡ τούτων γνῶσίς ἐστιν οἰκειοτέρα, πολλῇ μὲν ἱστορίᾳ

συστοχάζονται, Ald. Marg. corrig. mox Ald. ἐξίσου.

πολιαῖς omitt. idem.

κεκοσμημένης ἡλικίας, id.

ἐστὶν ἡ τούτων κατάληψις οἰκ. MS., unde, qui eorum contrahendi libidinem norint, qui libros Rhetoricorum incompendia redegerunt, vix dubito, quin malint ex sagacissimi Schaeferi coniectura: συνέσ. ἐστὶν ἡ τούτων κατάληψις καὶ πολιαῖς etc. Verborum epitomes causa a librariis omissorum exempla multa infra allata deprehendes. Accedit, quod ἐστιν alias foede πλεονάζον iam commode repetitur. Contra πολιαῖς fortasse ab Aldo neque incuria, neque inconsulto est omissum. Est enim ἡλικία κατηρτυμένη per se ea, quam alii vel simpliciter ἡλικίαν, vel ἡλικίαν καθεστηκυῖαν Thucydides, vel *stantem aetatem*, *militarem aetatem* Romani, imo simpliciter *aetatem* Livius et Cicero appellaverunt: vid. Dorvill. ad Charit. p. 275. Lips. Glossar. Livian. Ernest. p. 31. Gottleb. ad Thucydid. II. 36. Phrynich. Apparat. Soph. p. 5. Ἀφηλικεστέροι· οἱ πρεσβύτεροι, ὡς ἀπὸ τῆς ἡλικίας ὄντες. ἡλικίαν γὰρ ἔλεγον καὶ τὴν νεότητα οἱ ἀρχαῖοι. Phavorin. fol. 835. ed. Basil. Ἡλικία· ἀντὶ τοῦ· οἱ ἐν ἡλικίᾳ· οἱ νέοι, (Prius

Digitized by Google

λόγων τε καὶ ἔργων, πολλῇ δὲ πείρᾳ καὶ συμφορᾷ παθῶν οἰκείων τε καὶ ἀλλοτρίων συναυξανομένῃ. Τὸ δὲ περὶ τὰς λέξεις φιλότιμον καὶ φιλόκαλον καὶ ταῖς νεαραῖς πέφυκε συναυξεῖν οὐχ ἧττον ἡλικίαις· ἐπτόηται γὰρ ἅπασα νέου ψυχὴ περὶ τὸν τῆς ἑρμηνείας ὡραϊσμὸν, ἀλόγους τινὰς καὶ ὥσπερ ἐνθουσιώδεις

οἱ vulgo omittunt.) i. e. *viri stipendiis faciundis apti.* Locus, qui Phavorino, vel illi, quem exscripsit, ante oculos fuisse videtur, extat ap. Thucyd. III. 67. add. VI. 24. VIII. 75. 1. Plutarch. Themistocl. 10. Xenophont. Hist. Gr. I. 6. 24. Lucian. T. III. p. 243. IV. p. 9. 324. VII. p. 130. 199. 202. IX. p. 6. passim. Thucydid. V. 26. ἐπεβίων δὲ διὰ παντὸς αὐτοῦ (τοῦ πολέμου), αἰσθανόμενός τε τῇ ἡλικίᾳ, καὶ προσέχων τὴν γνώμην, ὅπως ἀκριβές τι εἴσομαι, quo de loco v. Bredov. praef. p. 9. conf. Plutarch. Philopoem. 9. Aemil. P. E. Sertor. 3. passim. Solon. XV. 20. πόλεμον — ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην. Κυρίως „κατηρτυκότα animalia sunt perfectae aetatis, quorum dentes omnes mutati sunt, amissis prioribus: sic ut prior aetatis nota porro deficiat." Albert. ad Hesych. T. I. c. 20. s. conf. ipsum s. v. κατηρτυκὼς ibique interpp. add. Philostrat. V. Apollon. VII. 23. V. 33. Licet suspicari, lectionem: πολιαῖς κεκοσμημένην interpretamenti loco in ora alicuius libri extitisse. Certe inde suspicio nascitur, quod nihil prorsus de ea a P. Victorio monitum legimus.

γνῶσίς ἐστιν ἡ καρτερὰ. Ald. Marg. em.

λέξεις φιλόκαλον καὶ ταῖς, reliquis omissis, Ald.

πέφυκος id.

εἰωθὲν συναυξ. MS.

οὐχ ἧττον omitt. Ald. nec sane omissa desiderantur.

Digitized by Google

ἐπὶ τοῦτον λαμβάνουσα ὁρμάς· οἷς πολλῆς πάνυ καὶ ἐμφρονος δεῖ τῆς πρώτης ἐπιστασίας τε καὶ ἀγωγῆς, εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν, ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ, λέγειν, μηδ' εἰκῇ συνθήσειν τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις, ἀλλ' ἐκλογῇ τε χρήσεσθαι καθαρῶν ἅμα καὶ γενναίων ὀνομάτων, καὶ συνθέσει ταῦτα κοσμήσειν, μεμιγμένον ἐχούσῃ τῷ σεμνῷ τὸ ἡδύ.

Εἰς δὴ τοῦτο τὸ μέρος, ᾧ δεῖ πρῶτον νέοις ἀσκεῖσθαι, συμβάλλομαί σοι [μέρος εἰς τὸν ἔρωτα τὸν περὶ συνθέσεως τῶν ὀνομάτων, τὴν] πραγματείαν

ἐπὶ τοῦτο λαμβ. τὰς ὁρμὰς. MS.

πρώτης ἐπιστάσεως. idem.

πᾶν ὅτι, Ald.

ἐπ' ἀκαιρίαν, MS. abrasa post ι litera. mox id. ἔλθοι. Ald. item ἀκαιρίαν, quod Marg. emend.

μὴ δὲ εἰκῇ, ut ita constanter et χρήσασθαι καθαρῶς Ald. Marg. posterius emendat.

ἐκλογῇ καχρῆσθαι. MS.

εἰς δὴ τοῦτο. Marg.

συμβάλλομέν σοι, L. Vulg. συμβάλλομαί σοι.

Verba: μέρος — ὀνομάτων τὴν uncis includenda curavi. Recte enim opinor, Petr. Victor. in Marg. „vide an hoc μέχρι τοῦ ὀνομάτων sit scholion." et „μέρος abest ab l. v." Videtur enim μέρος caput scholii fuisse huiusmodi: μέρος· ἤγουν εἰς τὸν ἔρωτα τῶν περὶ συνθέσεως τῶν ὀνομάτων. Animadverte soloecam orationis structuram: ἔρωτα περὶ συνθέσεως ὀνομ. Articulus ante πραγματείαν ab Aldin. abest, ante ἔρωτα a P. Victorio lineola notatur. Simili errore accidit, ut apud Demetr. de Elocut. s. 30. argumentum ipsum scriptoris syntagma

Digitized by Google

οὐκ ὀλίγοις μὲν ἐπὶ νοῦν ἐλθοῦσαν, ὅσοι τῶν ἀρχαίων ῥητορικὰς, ἢ καὶ διαλεκτικὰς συνέγραψαν τέχνας, οὐδενὶ δ' ἀκριβῶς, οὐδ' ἀποχρώντως μέχρι τοῦ παρόντος ἐξειργασμένην, ὡς ἐγὼ πείθομαι. Ἐὰν δὲ ἐγγένηταί μοι σχολὴ, καὶ περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν

---

irreperet. Memoratur enim a P. Victorio haec lectio: Τίνι διαφέρει ἐνθύμημα περιόδου; nihil nisi summam sectionis referens, pro vulgatis: διαφέρει δὲ ἐνθ. π. ἢ καὶ λεκτικὰς. Ald. Marg. em. Alia est enim structura praepositionis περὶ periphrastica, qua utitur v. c Thucydides v. 111. σκοπεῖτε οὖν καὶ μεταστάντων ἡμῶν, καὶ ἐνθυμεῖσθε πολλάκις, ὅτι περὶ πατρίδος βουλεύεσθε, ἣν, μιᾶς πέρι, καὶ ἐς μίαν βουλὴν, τυχοῦσάν τε καὶ μὴ κατορθώσασαν ἴστε Postremum enim vocabulum reponendum pro ἔσται ex codd. Vindob. et Paris. In alio Paris. margo habet: γρ. ἴσταται, quod ex proximo καὶ et ἴστε conflatum est. Commixtio est duarum constructionum, alterius: ἣν ἴστε ἢ τ. ἢ μ. κ., alterius: περὶ ἧς μιᾶς οὔσης, καὶ ἐν μ. β., ἴστε τυχεῖν ἢ μ. κατορθώσειν. Scholiast. καὶ πολλάκις πρὸ ὀφθαλμῶν λάβετε, ὅτι περὶ πατρίδος ἡ σκέψις, μιᾶς οὔσης, περὶ ἧς ἐν μιᾷ βουλῇ ἢ κατορθώσετε, ἢ σφαλήσεσθε. Similiter Lucianus: ἔοικας τοίνυν τί δυνάμενος περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἴνῳ ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὖσαν. (Τε - καὶ ap. Thucydidem est pro ἢ — ἢ cf. II. 35. εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι. v. Doederlein. spec. nov. ed. trag Soph. p. 28. not. Lucian. Piscat. T. III. p. 141. ὅρα, ὡς μόνον προεστηκέναι, καὶ ἐν σοὶ τὰ κοινὰ ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πεπεῖσθαι, οἷα οὗτος ἀπέφηνε. Hic locus ex Thucydideo II. 35. totus est ductus.)

Digitized by Google

ὀνομάτων ἑτέραν ἐξοίσω σοι γραφὴν, ἵνα τὸν λεκτικὸν τόπον τελείως ἐξειργασμένον ἔχῃς. Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν πραγματείαν εἰς νέωτα, πάλιν ὥραις ταῖς αὐταῖς, προσδέχου, θεῶν ἡμᾶς φυλαττόντων ἀσινεῖς τε καὶ ἀνόσους, εἰ δή ποτε ἡμῖν ἄρα τούτου πέπρωται βεβαίως τυχεῖν· νυνὶ δὲ ἦν τὸ δαιμόνιον ἐπὶ νοῦν ἤγαγέ μοι πραγματείαν προσδέχου.

Τῆς πραγματείας ταύτης τὰ κεφάλαια.

Κεφάλαια δὲ αὐτῆς ἐστιν, ἃ πρόκειταί μοι δεῖξαι, ταῦτα· „Τίς τέ ἐστιν ἡ τῆς συνθέσεως φύσις, καὶ τίνα ἰσχὺν ἔχει, καὶ τίνων στοχάζεται, καὶ πῶς αὐτῶν τυγχάνει, καὶ τίνες αἱ γενικώταται αὐτῆς εἰσι διαφοραὶ, καὶ τίς ἑκάστης χαρακτὴρ, καὶ ποίαν κρατίστην αὐτῶν εἶναι πείθομαι· καὶ ἔτι πρὸς τούτοις, τί ποτ' ἐστὶ τὸ ποιητικὸν ἐκεῖνο καὶ εὔγλωσσον καὶ μελιχρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς, ὃ πέφυκε τῇ συνθέσει τῆς πεζῆς λέξεως παρακολουθεῖν, ποιητικῆς τε κα-

---

Καὶ ἀνίσους. Ald. Margo: „γρ. ἂν σους" (quanquam veritatem huius lectionis propter literarum obscuritatem non praesto.) posita super priore syllaba nota MSi, unde deprompta est lectio, sive n, sive r.

καὶ τίνες ἑκάς. χαρακτῆρες. L.

εἶναι Marg. inserit ex eodem, post αὐτῶν a me receptum.

ποιητικῆς τε ab Aldo omissa Marg. supplet ex eodem libro L.

Digitized by Google

τασκευῆς τὸν ἀποίητον ἐκμιμουμένης λόγον, καὶ σφόδρα ἐν τῇ μιμήσει κατορθούσης αὐτοῦ τὸ κράτος, καὶ διὰ ποίας ἂν ἐπιτηδεύσεως ἐγγένοιτο ἑκάτερον αὐτῶν." Τοιαυτὶ μὲν δή τινά ἐστιν, ὡς τύπῳ περιλαβεῖν, ὑπὲρ ὧν μέλλω λέγειν.

ΤΜΗΜΑ β'.

Συνθέσεως ὁρισμὸς, καὶ μέρη, καὶ τὸ ἔργον.

Ἡ δὲ σύνθεσίς ἐστιν, ὥσπερ καὶ αὐτὸ δηλοῖ τοὔνομα, ποιά τις θέσις παρ' ἄλληλα τῶν τοῦ λόγου μορίων· ἃ δὴ καὶ στοιχεῖά τινες τῆς λέξεως καλοῦσι. Ταῦτα δὲ Θεοδέκτης μὲν καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ κατ' ἐκείνους φιλοσοφήσαντες τοὺς χρόνους, ἄχρι τριῶν προήγαγον, ὀνόματα καὶ ῥήματα καὶ συνδέσμους πρῶτα μέρη τῆς λέξεως ποιοῦντες. Οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς γενόμενοι, καὶ μάλιστα οἱ τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως ἡγεμόνες,

---

κατορθ. τοῦτο τὸ κράτος. *L.* αὐτοῦ. Ald. Vulg. αὐτῷ. Pro τὸ κρ. malim τί τὸ κρ.

ἐγγένοιτο ἑκάτερον. *L.* Vulg. γένοιτο.

Sect. II. Inscriptio ap. Aldum haec: ΑΡΧΕΤΑΙ ΕΝΤΕΤΘΕΝ Η ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ. δὲ post ἄρχεται inserunt *v. l.*

ἡ σύνθεσις ἐστι μὲν. Marg. δὲ post Ἡ, quod vulg. om., ex MSo. posui.

σύνθεσις παράλληλος, idem. παράλληλα, Ald. v. Hudson. ad h. l.

φιλοφήσαντες, id. Marg. corrig.

μετὰ τούτους γεμόμενοι, idem.

Digitized by Google

ἕως τεττάρων προσβίβασαν, χωρίσαντες ἀπὸ τῶν συνδέσμων τὰ ἄρθρα. Εἶθ' οἱ μεταγενέστεροι τὰ προσηγορικὰ διελόντες ἀπὸ τῶν ὀνοματικῶν, πέντε ἀπεφήναντο τὰ πρῶτα μέρη. Ἕτεροι δὲ καὶ τὰς ἀντωνυμίας ἀποζεύξαντες ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἕκτον στοιχεῖον τοῦτο ἐποίησαν. Οἱ δὲ καὶ τὰ ἐπιρρήματα διεῖλον ἀπὸ τῶν ῥημάτων, καὶ τὰς προθέσεις ἀπὸ τῶν συνδέσμων, καὶ τὰς μετοχὰς ἀπὸ τῶν προσηγορικῶν. Οἱ δὲ καὶ ἄλλας τινὰς προσαγαγόντες τομὰς, πολλὰ τὰ πρῶτα μόρια τῆς λέξεως ἐποίησαν· ὑπὲρ ὧν οὐ μικρὸς ἂν εἴη λόγος. Πλὴν ἥ γε τῶν πρώτων, εἴτε τῶν τριῶν, ἢ τεττάρων, εἴθ' ὅσων δή ποτε ὄντων μερῶν πλοκὴ καὶ παράθεσις, τὰ λεγόμενα ποιεῖ κῶλα· ἔπειθ' ἡ τούτων ἁρμονία τὰς καλουμένας συμπληροῖ περιόδους· αὗται δὲ τὸν σύμπαντα τελειοῦσι λόγον.

Ἔστι δὴ τῆς συνθέσεως ἔργα, οἰκείως θεῖναι τά τε ὀνόματα παρ' ἄλληλα, καὶ τοῖς κώλοις ἀποδοῦναι τὴν

τὰς ἀντονομασίας ἀποζεύξαντες. Marg.

ἐποίησεν Ald., quod Marg. corrigit.

διελόντες ἀπὸ τῶν. Marg.

τινὰς προσαγαγόντες τομ. Marg. ex *L.* Vulg. adjungentes.

πολὺς ἂν εἴη idem lib. *cf.* p. 289.

ποιεῖ κῶλον, Ald. κῶλα et κωλ—, *K*, an *n*, pro certo habere non licuit.

ἔστι δὴ. *v. l.* Ald. δὲ. id. et MS. παράλληλα.

ἀποδιδόναι τὴν. *L.*

Digitized by Google

προσήκουσαν ἁρμονίαν, καὶ ταῖς περιόδοις διαλαβεῖν εὖ τὸν λόγον. Δευτέρα δὲ οὖσα μοῖρα τῶν περὶ τὸν λεκτικὸν τόπον θεωρημάτων κατά γ' οὖν τὴν τάξιν· ἡγεῖται γὰρ ἡ τῶν ὀνομάτων ἐκλογή, καὶ προϋφίσταται ταύτης κατὰ φύσιν· ἡδονὴν καὶ πειθὼ καὶ κράτος ἐν τοῖς λόγοις οὐκ ὀλίγῳ κρείττω ἐκείνης ἔχει. Καὶ μηδεὶς ἡγήσηται παράδοξον, εἰ, πολλῶν καὶ μεγάλων ὄντων θεωρημάτων περὶ τὴν ἐκλογὴν, ὑπὲρ ὧν πολὺς ἐγένετο φιλοσόφοις τε καὶ ῥητορικοῖς ἀνδρά-

---

διαλαβεῖν εὖ τὸν λόγον scripsi ex auctoritate Marg. et MSi. Vulg. δ. αὐτὸν ὅλον τ. λ. Etenim τὸν ὅλον et τὸν λόγον sunt διττογραφίας, deinde εὖ in αὖ male abiit. Sic ap. Aristotel. Poet. XVIII. 22. libri inter ὅλον et ὁ λόγος variant. Posterius praebent Victoriani l. v. Saepe cum depravata sana lectio eandem sedem occupat. Ut ap. Xenoph. Hist. Gr. VI. 3. 15. Ἀλλὰ μέντοι πόλεμοι ἀεί ποτε γίγνονται, καὶ ὅτι καταλύονται, πάντες ἐπιστάμεθα. Sub μέντοι vitium latet, quod Morus et Leonclav. legendo: ἀλλὰ μὴν ὅτι tollere sunt conati. Et veram et falsam manum servavit, puto, Victor. marg. μέντοι ὅτι μὲν praebens. Μέντοι enim, nisi egregie fallor, eiiciendum. Ibidem I. 1. 29. id. lib. Vict. offert: Δήμαρχός τε Ἐπιδόκου, quo Mori coniectura firmatur, nisi hic τε expunctum voluerat.

κατά γ' οὖν τὴν τάξ. *L.* Vulg. καταναοῦντι. Prius, Reiskium secutus, dedi, quanquam et altera lectio habeat, quo eam cum Schaefero tuearis.

τοῖς inserui ante λόγοις οὐκ ὀλ. ex Marg. et MSo. mox κρεῖττον, *L.*

μηδεὶς ἡγήσεται, Ald. vulgatam praebet *R.* mox πολιτικοῖς ἀνδράσι, *L.*

Digitized by Google

σι λόγος, ἡ σύνθεσις, δευτέραν ἔχουσα χώραν τῇ τάξει, καὶ λόγων οὐδὲ, πολλοῦ δεῖ, τῶν ἴσως ἐκείνῃ τυχοῦσα, τοσαύτην ἰσχὺν ἔχει καὶ δύναμιν, ὥστε περιεῖναι πάντων τῶν ἐκείνης ἔργων καὶ κρατεῖν· ἐνθυμούμενος, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν, ὅσαι διαφόρους ὕλας λαμβάνουσαι, συμφορητὸν ἐκ τούτων ποιοῦσι τὸ τέλος, ὡς οἰκοδομική τε καὶ τεκτονική, καὶ ποικιλτική, καὶ ὅσαι ταῖς τοιαύταις εἰσὶν ὁμογενεῖς, αἱ συνθετικαὶ δυνάμεις, τῇ μὲν τάξει δεύτεραι τῶν ἐκλεκτικῶν εἰσι, τῇ δὲ δυνάμει πρότεραι· ὥστ', εἰ καὶ τῷ λόγῳ τὸ αὐτὸ συμβέβηκεν, οὐκ ἄτοπον ἡγητέον. Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ πίστεις παρασχεῖν τοῦ προκειμένου, μή τι δόξωμεν ἐξ ἑτοίμου λαμβάνειν τῶν ἀμφισβήτησιν ἐχόντων λόγων.

---

cf. p. 289.

τε post οἰκοδομική deleri iubet P. Victor. lineola subter ducta, om. etiam MS., sequentia hoc modo exhibens: καὶ τεκτονική, καὶ πολιτική, τὸ αὐτὸ συμβαίνει. αἱ γὰρ συνθετικαὶ, etc.

ὅσαι ταύτης εἰσὶν, *L.*

ὁμοιογενεῖς, Ald. vulgata memoratur ex *l.*

τῶν λεκτικῶν εἰσι, MS. Cum statim sequentibus conf. Ruhnken. ad Longin. 1. p. 224. Weisk.

Digitized by Google

ΤΜΗΜΑ γ'.

Λέξεως γένη· καὶ ποία ἡ τῆς συνθέσεως δύναμις.

Ἔστι τοίνυν πᾶσα λέξις, ᾗ σημαίνομεν τὰς νοήσεις, ἡ μὲν ἔμμετρος, ἡ δὲ ἄμετρος· ὧν ἑκατέρα, καλῆς μὲν ἁρμονίας τυχοῦσα, καλὸν οἷά τ' ἐστὶ ποιεῖν τὸ μέτρον καὶ τὸν λόγον· ἀνεπιστάτως δὲ καὶ ὡς ἔτυχε ῥιπτομένη, προσαπόλλυσι καὶ τὸ ἐν τῇ διανοίᾳ χρήσιμον. Πολλοὶ γοῦν καὶ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς, φιλόσοφοί τε καὶ ῥήτορες, λέξεις πάνυ καλὰς καὶ πρεπούσας τοῖς ὑποκειμένοις ἐκλέξαντες ἐπιμελῶς, ἁρμονίαν δὲ αὐταῖς ἀποδόντες εἰκαίαν τινὰ καὶ ἄμουσον, οὐδὲν χρηστὸν ἀπέλαυσαν ἐκείνου τοῦ πόνου· ἕτεροι δὲ, εὐκαταφρόνητα καὶ ταπεινὰ λαβόντες ὀνόματα, συνθέντες δὲ αὐτὰ ἡδέως καὶ περιττῶς, πολλὴν τὴν Ἀφροδίτην τῷ λόγῳ περιέθη-

---

Sect. III. ἡ μὲν ἄμ. ἡ δὲ ἔμμ. MS! Eundem ordinem fieri iubet Petr Victor. numeris inter versus positis.

ὧν ἑκάτερα Ald. M. corrigit. mox λίγον pro λόγον, Marg. iterum emendat, ex *v. l.*

ἀνεπιστάτης Ald. mox ἔτυχεν. *v. l.* praebent vulgatam ἀνεπιστάτως.

ῥηπτομένη, προσαπόλλυσι. Marg. ῥιπτουμένη, *l.* v.

Καὶ áddidi ex Marg. ante ποιηταί. conf. p. 84.

αὐταῖς ἀποδόντες scripsi ex *l* et MSo. pro vulgato περιθέντες, ubi et ἰδίως καὶ περιττῶς pro ἡδέως κ. π. habetur. De priore emendatione conf. Schaefer. ad h. l. cf. p. 289.

cf. p. 289.

Digitized by Google

κων. Καὶ σχεδὸν ἀνάλογόν τι πεπονθέναι δόξειεν ἂν ἡ σύνθεσις πρὸς τὴν ἐκλογὴν, ὃ πάσχει τὰ ὀνόματα πρὸς τὰ νοήματα. Ὥσπερ γὰρ οὐδὲν ὄφελος διανοίας ἐστὶ χρηστῆς, εἰ μή τις αὐτῇ κόσμον ἀποδώσει καλῆς ὀνομασίας, οὕτω κἀνταῦθα οὐδέν ἐστι προὔργου λέξιν εὑρεῖν καθαρὰν καὶ καλλιρήμονα, εἰ μὴ καὶ κόσμον αὐτῇ τῆς ἁρμονίας τὸν προσήκοντα περιθήσει.

Ἵνα δὲ μὴ δόξω, φασὶν, ἀναπόδεικτα λέγειν, ἐξ ὧν ἐπείσθην καὶ κρεῖττον εἶναι καὶ τελειότερον ἄσκημα τῆς ἐκλογῆς τὴν σύνθεσιν, ἔργῳ πειράσομαι δεικνύναι, ἐμμέτρων τε καὶ πεζῶν λόγων ἀπαρχὰς ὀλίγας προχειρισάμενος. Λαμβανέσθω δὲ ποιητῶν μὲν Ὅμηρος, συγγραφέων δὲ Ἡρόδοτος· ἀπόχρη γὰρ ἐκ τούτων καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἰκάσαι. Ἔστι δὴ παρ' Ὁμήρῳ μὲν ὁ παρὰ τῷ συβώτῃ καταγόμε-

---

ἐστι διανοίας verso ordine, dein καὶ ἐνταῦθα, MS.

πανούργου λέξιν, MS. mox idem et *l.* καλλιρήμονα. Vulg. καλλιρρήμονα. vid. Dorvill. ad Chariton. p. 312.

τῆς ἁρμονίας ex Aldin. revocavi pro τις ἁρμ. Τις e verbis modo praegressis facile repetitur.

idem mox ἀναπόδεικτον.

καὶ ante κρεῖττον inserui ex auctoritate Marg.

ἀπόχρη δὲ Ald. Vulgatam offerunt *v. l.*

Articulum ante συβώτῃ ab Aldo omissum supplet Marg.

καταλεγόμενος Ὀδ. Ald. Emendatur in *L.*

Digitized by Google

p. 289. 290. νος Ὀδυσσεὺς, περὶ τὴν ἑωθινὴν ὥραν ἀκράτιζεσθαι μέλλων, ὡς τοῖς παλαιοῖς ἔθος ἦν· ἔπειτα ὁ Τηλέμαχος αὐτοῖς ἐπιφαινόμενος ἐκ τῆς εἰς Πελοπόννησον ἀποδημίας· πραγμάτια λιτὰ καὶ βιωτικὰ, ἡρμηνευμένα ὑπέρευ. Ποῦ δέ ἐστιν ἡ τῆς ἑρμηνείας ἀρετή; Τὰ ποιήματα δηλώσει παρατεθέντα αὐτά.

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃς Ὀδυσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
Εὑτύνοντο ἄριστον ἅμ' ἠοῖ, κειαμένω πῦρ,
Ἐκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσι.
Τηλέμαχον δὲ περίσαινον κύνες ὑλακόμωροι,
Οὐδ' ὕλαον προσιόντα. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Σαίνοντάς τε κύνας, ὑπὸ δὲ κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν.
Αἶψα δ' ἄρ' Εὔμαιον προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
Εὔμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος,
Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὔχ ὑλάουσιν,
Ἀλλὰ περισαίνουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.

πράγματα ἄττα βιωτικά. Marg. supra scriptis super prius vocabulum *l*, super posterius *L*, et inter utramque an *n*, an *k*, haud constat.

ὑπέραν, Ald. Marg. corrig.

v. 1. ἐν κλισίῃσ' Ald. MS. Ὀδυσσεὺς iidem.

v. 2. ἐκτύνοντ', MS. ἐντύνοντες, Ald. ἐντύνοντ' Marg. „ut est apud Homerum. *l.*" Paullo ante: „ap. Homerum: *θεῖος.*"

v. 8. Εὔμαιε, ἦ νυ μάλα. Ald. Margo: „ap. Homer. 309. ἔστη πτερύγεντα προσηύδα," quae ad v. 7. spectant. v. Sylburg. ad h. l.

Digitized by Google

Οὕτω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτε οἱ Φίλος υἱὸς
Ἔστη ἐνὶ προθύροισι. ταφὼν δ' ἀνόρουσε συβώτης·
Ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσεν ἄγγεα, τοῖς ἐπονεῖτο,
Κίρνας αἴθοπα οἶνον· ὁ δ' ἀντίος ἦλθεν ἄνακτος·
Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
Ταῦθ' ὅτι μὲν ἐπάγεται καὶ κηλεῖ τὰς ἀκοάς, ποιημάτων τε τῶν πάνυ ἡδίστων οὐδενὸς ἧττω μοῖραν ἔχει, πάντες ἄν, εὖ οἶδ' ὅτι, μαρτυρήσειαν. Ποῦ δὲ αὐτῶν ἐστιν ἡ πειθώ, καὶ διὰ τί τοιαῦτά ἐστι; πότερον διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, ἢ διὰ τὴν σύνθεσιν; Οὐδεὶς ἂν εἴποι διὰ τὴν ἐκλογὴν, ὡς ἐγὼ πείθομαι. Διὰ γὰρ τῶν εὐτελεστάτων καὶ ταπεινοτάτων ὀνομά-

---

v. 11. εἴρηται ἔπος, Ald. ὅτι οἱ Φίλος, id. Marg. em.

v. 12. ἐνὶ προθ. hic Marg.: „ap. Homer. legitur ἐνί.“ ἐνὶ enim idem et MS. habent.

v. 14. κίρνας, Ald. Marg. emend. ex *l.*

ἄδραμ' *l.* et MS.

v. 15. κύσε, id.

τε post ἐπάγεται et vulgatam pro καλαὶ ab Aldo expresso praebet Marg.

Καὶ ante τῶν πάνυ abest ab *l.*

πάν, Ald. υ a P. Victor. adiectum est.

εὖ addidi ante οἶδ' ὅτι ex *l.*

τοῦ δὲ pro π. δὴ dedi.

διατί. Ald.

πότερα, *l.*

ὡς ἐγὼ πείθομαι absunt ab *l.* conf. supr. p. 14.

τε, quod vulg. post εὐτελεστάτων extat, eieci a Petr. Victor. inter versus Aldin. et a MSo. iubetur.

Digitized by Google

τῶν πέπλεκται πᾶσα ἡ λέξις, οἷς ἂν καὶ γεωργὸς, καὶ θαλαττουργὸς, καὶ χειροτέχνης, καὶ πᾶς ὁ μηδεμίαν ὥραν τοῦ λέγειν εὖ ποιούμενος, ἐξ ἑτοίμου λαβὼν ἐχρήσατο. Λυθέντος γοῦν τοῦ μέτρου, φαῦλα φανήσεται τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ ἄζηλα· οὔτε γὰρ μεταφοραί τινες ἐν αὐτοῖς εὐγενεῖς ἔνεισιν, οὔτε ὑπαλλαγαὶ, οὔτε καταχρήσεις, οὔτε ἄλλη τροπικὴ διάλεκτος οὐδεμία, οὐδὲ δὴ γλῶτται πολλαί τινες, ἢ ξένα ἢ πεποιημένα ὀνόματα. Τί οὖν λείπεται μὴ οὐχὶ τὴν σύνθεσιν τοῦ κάλλους τῆς ἑρμηνείας αἰτιᾶσθαι; Τοιαῦτα δ' ἐστὶ παρὰ τῷ ποιητῇ μυρία, ὡς εὖ οἶδ' ὅτι, πάντες ἴσασιν· ἐμοὶ δ' ὑπομνήσεως ἕνεκα λέγοντι ἀρκεῖ ταῦτα μόνα εἰρῆσθαι.

Φέρε δὴ μεταβῶμεν καὶ ἐπὶ τὴν πεζὴν διάλεκτον, καὶ σκοπῶμεν, εἰ κἀκείνῃ τὸ αὐτὸ συμβέβηκε

ἐν αὐταῖς εὐγενεῦς, Ald. Emendatur in *l.*

ἢ ξένα ἢ πεπ. ex eodem libr. ascivi pro οὔτε ξένα ἢ π. v. Hudson. ad h. l. et infr. p. 382. 420. rursus γλῶτται a ξένοις discernuntur. Ἢ saepe excidit, saepe cum aliis voculis commutatur. Ap. Plutarch. Alexandr. σ. T. IV. p. 257. legebatur ante Reiskium: τούτῳ γοῦν, ἔφη, χρησαίμην ἂν ἕτεροι βέλτιον. Hic dedit ἑτέρου. Jam rescribe ex Cod. Monac. ἢ ἕτεροι. Lucian. Cynic. T. IX. p. 198. KTN. οὐ τοίνυν οὐδὲν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἀποδιδοάσιν. Leg. εἰ μὴ.

τοιαῦτα δ' ἐστὶ παρὰ. *L.* Vulg. τοιαῦτ' ἐστί.

πεζὴν διάλεξιν, idem lib.

τοῦτο συμβέβηκε, idem.

Digitized by Google

πάθος, ὥστε περὶ μικρὰ καὶ φαῦλα πράγματά τε καὶ ὀνόματα συνταχθέντα καλῶς, μεγάλας γίνεσθαι τὰς χάριτας.

Ἔστι δὴ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ βασιλεύς τις Λυδῶν, ὃν ἐκεῖνος Κανδαύλην [καλεῖ, Μυρσίλον δὲ] καλεῖσθαι φησὶν ὑφ' Ἑλλήνων, τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς ἐρῶν, ἔπειτα ἀξιῶν τινα τῶν ἑταίρων αὐτοῦ γυμνὴν τὴν ἄνθρωπον ἰδεῖν· ὁ δὲ, ἀπομαχόμενος μὴ ἀναγκασθῆναι· ὡς οὖν ἔπειθεν, ὑπομένων τε καὶ θεώμενος αὐτὴν. Πρᾶγμα οὐχ ὅτι σεμνὸν, ἢ καλλιλογεῖσθαι ἐπιτήδειον, ἀλλὰ καὶ ταπεινὸν καὶ ἐπικίνδυνον, καὶ τοῦ αἰσχροῦ μᾶλλον, ἢ τοῦ καλοῦ, ἐγγυτέρω· ἀλλ'

ὃς ἀπομαχόμενος, id. ἀπομαχθέμενος, vitiose Ald. δὲ, quod vulg. legitur post ὡς abest ab *l.* Omisi.

Paullo ante Κανδαύλην omissis reliquis, Ald. Καλεῖσθαι, in Marg. suppletur, praetermissis iis, quae inter hanc et priorem vocem extant. Καλεῖσθαι ideo extra uncos posui.

ἦν, quod vulgo post αὐτὴν addunt, omisi, Aldum secutus, item τὸ et δὲ, vulgo ante πρᾶγμα obvia, et posterius quidem ex eadem auctoritate; τὸ vero abest ab *l.* Jam repete ἔστι ex superioribus, vid. Sylburg. et Schaefer. ad h. l. Conf. supra p. 28. ἔστι δὴ παρ' Ὁμήρῳ μὲν ὁ — Ὀδ. Cf. p. 290.

ἔπειτα ὁ Τ. αὐτοῖς ἐπιφαινόμενος.

πραγμάτια λιτὰ, etc.

pro ἐπιτήδειον MS. offert δυνάμενον.

ἄλλα καὶ παιδικὸν κ. *l.* quod nescio an vulgari praestet.

mox Ald. vitiose καλλοῦ. Marg. em.

Digitized by Google

εἴρηται σαφέστερα δεξιῶς, καὶ κρεῖττον γέγονεν ἀκουσθῆναι λεγόμενον, ἢ ὀφθῆναι γινόμενον. Ἵνα δὲ μή τις ὑπολάβῃ, τὴν διάλεκτον εἶναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει, μεταθεὶς αὐτῆς τὸν χαρακτῆρα εἰς τὴν Ἀττίδα γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἄλλο περιεργασάμενος, οὕτως ἐξοίσω τὸν διάλογον.

„Γύγη, οὐ γάρ σε δοκῶ πείθεσθαί μοι λέγοντι „[τὰ] περὶ τοῦ εἴδους τῆς γυναικός· ὥτα γὰρ τυγχάνει ἀνθρώποις ὄντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν· ποίει, „ὅπως ἐκείνην θεάσῃ γυμνήν. Ὁ δὲ, [μέγα] ἀναβρήσας εἶπεν· Δέσποτα, τίνα λέγεις λόγον οὐχ „ὑγιᾶ, κελεύων με δέσποιναν τὴν ἐμὴν θεάσασθαι „γυμνήν; Ἅμα δὲ χιτῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ „τὴν αἰδῶ γυνή. Πάλαι δὲ τὰ καλὰ ἀνθρώποις „ἐξεύρηται, ἐξ ὧν μανθάνειν δεῖ· ἐν οἷς ἓν τόδε „ἐστὶν, ὁρᾶν τινα τὰ ἑαυτοῦ. Ἐγὼ δὲ πείθομαι,

---

ἐς τὴν Ἀττ. Marg.

τὸν λόγον, *l.*

Paullo ante περιειργασμένος, Ald. vulgatam praebet *l.*

τὰ ante περὶ τοῦ εἴδους deletum vult P. Victor. lineola subter ducta, quod mihi persuasum est, eum in hoc libro nusquam absque librorum scriptorum auctoritate fecisse.

μέγα abest ab Aldin.

λόγον λέγεις in cod. se reperisse aliquo P. Victor. numeris supra positis ostendit.

χιτῶνι ἐνδυομένῳ, Ald. Emendatur in *l.*

ἐν οἷς ἐν τῷ δὲ, Ald. Marg.: „γρ. ἐν οἷς ἓν τόδε."

Digitized by Google

„ἐκείνην πασῶν γυναικῶν εἶναι καλλίστην, καὶ σοῦ „δέομαι μὴ χρῆζειν ἀνόμων.“

Ὁ μὲν δὴ λέγων ταῦτα, ἀπεμάχετο· [ἀῤῥωδῶν μή τί οἱ ἐξ αὐτέων γένηται κακόν·] ὁ δὲ ἠμείβετο τοῖσδε· „Θάρσει, Γύγη, καὶ μὴ Φοβοῦ μήτ' „ἐμὲ, ὡς πειρώμενόν σου λόγον λέγω τόνδε, μήτε „γυναῖκα τὴν ἐμὴν, μή τί σοι ἐξ αὐτῆς γένηται βλά„βος. Ἀρχὴν γὰρ ἐγὼ μηχανήσομαι οὕτως, ὥστε „μηδὲ μαθεῖν αὐτὴν ὀφθεῖσάν σε ὑπό σου. Ἀγαγὼν „γάρ σε εἰς τὸ οἴκημα, ἐν ᾧ κοιμώμεθα, ὄπισθεν „τῆς ἀνοιγομένης θύρας στήσω· μετὰ δ' ἐμὲ εἰσελθόν„τα παρέσται καὶ ἡ γυνὴ ἡ ἐμὴ ἐς κοίτην. Κεῖται „δὲ ἐγγὺς τῆς εἰσόδου θρόνος· ἐπὶ τοῦτον τῶν ἱμα„τίων· καθ' ἓν ἕκαστον ἐκδῦσα θήσει· καὶ καθ' „ἡσυχίαν πολλὴν παρέσται σοι θεάσασθαι. Ὅταν „δὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου πορεύηται ἐπὶ τὴν εὐνὴν, κατὰ „νώτου τε αὐτῆς γένῃ, σοὶ μελέτω τὸ ἐντεῦθεν,

---

cf. p. 210.

Verba ἀῤῥωδῶν — κακόν desunt Aldinae, neque in Marg. supplentur.

πειρώμενον, v. l. Vulg. nominativus effertur.

σοι post μή τι ab Aldo omissum Margo addit.

ἐγὼν γάρ σε, Ald. vulgatam reddit l.

ἱματίων ἐκδ. καθ' ἓν ἕκαστον, hunc ordinem Petr. Victor. fieri iubet positis inter versus numeris.

πολλὴν παρέσθαι σοι, Ald.

τε post νώτου ab Aldo omissum adiicit Marg.

Digitized by Google

„ὅπως μή σε ὄψεται ἀπιόντα διὰ θυρῶν.“ Ὁ μὲν δὴ, ὡς οὐκ ἠδύνατο διαφυγεῖν, ἕτοιμος ἦν ποιεῖν ταῦτα.

Οὐκ ἂν ἔχοι τις οὐδὲ ἐνταῦθα εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ σεμνότης τῶν ὀνομάτων εὔμορφον πεποιηκε τὴν Φράσιν. Ἀνεπιτήδευτα γάρ ἐστι καὶ ἀνέκλεκτα, οἷα ἡ Φύσις τέθεικε σύμβολα τοῖς πράγμασιν· οὐδὲ γὰρ ἥρμοττεν ἴσως κρείττοσι χρήσασθαι ἑτέροις. Ἀνάγκη δὲ που, ὅταν τοῖς κυριωτάτοις τε καὶ προσεχεστάτοις ὀνόμασιν ἐκφέρηται τὰ νοήματα, μηδὲν σεμνότερον εἶναι, ἢ οἷά ἐστιν. Ὅτι δὲ οὐδὲν ἐν αὐτοῖς ἐστι σεμνὸν οὐδὲ περιττὸν, ὁ βουλόμενος εἴσεται, μεταθεὶς οὐδὲν ὅτι μὴ τὴν ἁρμονίαν. Πολλὰ δὲ καὶ παρὰ τούτῳ τῷ ἀνδρὶ τοιαῦτά ἐστιν, ἐξ ὧν ἄν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἡ πειθὼ τῆς ἑρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Καὶ περὶ μὲν τούτων ἱκανὰ ταῦτα.

οὐκ ἠδύνατο διαφεύγειν, Ald. Marg. vulgatam suadet.

τά γ' αὐτὰ, Ald. vulgatam praebet *l.*

ἀνέλεκτα, Ald. et MS. Emendantur in *L.*

ἢ ante Φύσις adieci ex MSo.

ἀνάγκη δήπου, Marg. δέ τ. Ald. Marginem vulgo sequuntur.

ἐκφέρηται τὰ ὀνόματα, Ald. Emendatur in *v. l.*

ἦν Ald. habet non post ἑρμηνείας, sed post συζυγία, ubi P. Victor. lineola damnati.

Digitized by Google

ΤΜΗΜΑ δ'.

Συνθέσεως λύσις λύει καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς καὶ τὸ κράτος.

Ἵνα δὲ πολὺ μᾶλλον αἴσθηταί τις, ὅσην ἔχει ῥώμην ἡ συνθετικὴ δύναμις ἔν τε ποιήμασι καὶ λόγοις,

---

Sect. IV. Τὶς post *αἴσθηται* intuli ex Marg. quod iam Schaefero placuerat. Τὶς saepissime excidit. Ap. Lucian. T. IX. p. 77. leg. διότι δὴ ἐστί τι καὶ ἐν αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον. Particula *τι* opus est vulgo omissa. Ibid. p. 2. scripserim: ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἕπτα (ἡμέραις sc.) στενδαῖον μὲν οὐδὲ ἀγοραῖόν τι διοικήσασθαί μοι συγκεχώρηται. (Οὐδὲ pro οὔτε — οὔτε positum. Adi Schaefer. ad Bos. p. 777. Gregor. Cor. p. 58. add. Thucyd. V. 47. τέχνῃ μηδὲ μηχανῇ μηδεμίᾳ Aeschyl. Agam. Πέρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις. Soph. Philoct. 769. ἐκόντα, μήτ' ἀκόντα. Lucian. T. VI. p. 155. χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν νομιζοντες. Similis est ratio horum locorum: Liv. II. 45. *Instruitur acies: nec Veiens hostis, Etruscaeque legiones detrectant.* Quocum conf. Thucyd. VIII. 98. καὶ αἱ Φοινίσσαι νῆες οὐδὲ ὁ Τισσαφέρνης που ἦκον [i. e. ἥκοντες. cf. VIII. 63. καὶ τὸν Στρομβιχίδην καὶ τὰς ναῦς ἀπελθλυθότα.] V. 22. μὴ ἐῤῥόοις, καὶ ἀλλήλους περιμείνασι: qui locus ita, opinor, est vertendus: *sed his quidem nimis subito est imperatum, ut proficiscerentur, nec fabile erat, parva eam manu, neque militibus se invicem praestolantibus, agrum hostilem permeare: hic enim obstabat in medio situs.* In his locis *et — nec* item *nec — et* occurrunt pro *nec — nec.*) Pseudopho-

Digitized by Google

λήψομαί τινας εὖ ἔχειν δοκούσας λέξεις, ὧν τὰς ἁρμονίας μεταθεὶς, ἀλλοῖα φαίνεσθαι ποιήσω καὶ τὰ μέτρα καὶ τοὺς λόγους. Λαμβανέσθω δὲ πρῶτον ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν ταυτί·

Ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς,
Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει
Ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄροιτο.

Τοῦτο τὸ μέτρον ἡρωϊκόν ἐστιν, ἑξάπουν, τέλειον, κατὰ πόδα δάκτυλον βαινόμενον. Ἐγὼ δὴ τῶν αὐτῶν ὀνομάτων τούτων μετακινήσας τὴν σύνθεσιν, τοὺς αὐτοὺς στίχους ἀντὶ μὲν ἑξαμέτρων ποιήσω τετραμέτρους, ἀντὶ δὲ ἡρωϊκῶν προσῳδικοὺς, τὸν τρόπον τοῦτον·

Ἀλλ' ἔχον, ὥστε γυνὴ χερνῆτις τάλαντα ἀληθὴς,
Ἥτ' εἴριον ἀμφὶς καὶ σταθμὸν ἔχουσ' ἀνέλκει

---

cyl. 47. Μὴ γαυροῦ σοφίᾳ μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ. Rescribendum procul dubio μήτε τι πλ.

ἄν τε ποιήμασι, Ald. Marg. emend.

ἀλλοίας φαίνεσθαι, Ald. Emendatur ex *l.*

μὴν addit post πρῶτον Marg.

v. 1. ἀλλ' ἔχειν, ὥστε, idem; nec secus infra.

v. 3. μισθὸν ἄροιτο. Ald. Marg. „apud Homerum: ἄρηται" itidem vulg. v. omnino Schaefer, ad h. l.

αὐτῶν ante ὀνομάτων τούτων abest ab *l.*

ἡρωϊκῶν προσωδιακοὺς, Marg.

v. 2. ἥμαι εἴριον, *l.*

ἢ εἴρ., Ald.

Digitized by Google

Ἰσάζουσ', ἵν' ἀεικέα παισὶν ἄροιτο μισθόν.

Τοιαῦτά ἐστι τὰ Πριάπεια, ὑπό τινων δὲ ἰαμβάλλια λεγόμενα, ταυτί·

Οὐ βέβηλος, ὡς λέγεται, τοῦ νέου Διονύσου,
Κἀγὼ δ' ἐξ εὐεργεσίης ὠργιασμένος ἦκω. cf. p. 290.

Ἄλλους πάλιν λαβὼν στίχους Ὁμηρικοὺς, οὔτε προσθεὶς οὐδὲν αὐτοῖς, οὔτε ἀφελὼν, τὴν δὲ σύνθεσιν ἀλλάξας μόνον, ἕτερον ἀποδώσω μέλος τετράμετρον, τὸ καλούμενον Ἰωνικόν·

Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο ταμυσθείς,
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων ἔκειτο καὶ δίφρου ταμυσθείς.

Πριάπεια Δηλία Ald. ceteris, quae inter Πρ. et ταυτὶ leguntur, omissis. Marg. supplet.

v. 1. Συμβέβηλος, ὡς, Marg.

ὡς τελεταὶ, Ald.

Διονύσου, id. Utraque lectio emendantur in Marg.

v. 2. ἐξ ἐργασίης, Marg.

ὀργιασμένος, ibid.

μέλος τετράμετρον, Ald. Emendatur in Marg.

Ad versum Sotadeum primum, ὡς ὁ πρόσθ' etc. Marg. habet haec: „vide an ita legi debeat: ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων ἔκειτο καὶ δίφρου ταμυσθείς, ut est apud interpretem Hermogenis, 394. addit autem ille: ἔστι γὰρ τετράμετρον βραχυκαταληκτόν. λείπει γὰρ ὅλος τοῦς. ὁ δὲ β' σφ στίχος χωριαμβικὸς, ἔστιν οὗτος· αἵματο. etc. ἔστι δὲ τετράμετρος καταληκτὸς μιᾶς λευκούσης συλλαβῆς, etc.“ Vere Schol. Hermogenis. Vulg. κεῖτο, post δίφρου positum.

Digitized by Google

Αἱματοέσσης κόνιος δεδραγμένος, βεβρυχώς.

Τοιαῦτά ἐστι τὰ Σωτάδεια ταυτί·

Ἔνθ' οἱ μὲν ἐπ' ἄκραισι πυραῖς νέκυες ἔκειντο
Γῆς ἐπὶ ξένης, ὀρφανὰ τείχεα προλιπόντες
Ἑλλάδος ἱερῆς, καὶ μυχὸν ἑστίης πατρώης,
Ἥβην τ' ἐρατὴν, καὶ καλὸν ἡλίου πρόςωπον.

Δυναίμην δ' ἂν ἔτι πολλὰς ἰδέας μέτρων καὶ διαφόρους εἰς τὸν ἡρωϊκὸν ἐμπιπτούσας στίχον ἐπιδεικνύναι, τὸ δὲ αὐτὸ κἀν τοῖς ἄλλοις, ὀλίγου δεῖν, πᾶσι συμβεβηκὸς μέτροις τε καὶ ῥυθμοῖς ἀποφαίνειν, ὥςτε τῆς μὲν ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων τῆς αὐτῆς μενούσης, τῆς δὲ συνθέσεως μόνης μεταπιπτούσης, τά τε μέ-

---

v. 2. Βεβρυκὼς κόνιος, Ald.

Σωτάδια, Ald.

ἄκραισι, *l.* Vulg. metro repugnante, ἄκραις.

ἔγκειντο, idem lib.

Ἥβην τ' ἐραστὴν, id. Metri causa scripsi ἐρατὴν, quanquam etiam ἐραστὸς videtur esse proba vox, qua tamen lexica nostra carent, nisi forte apud Platon. Conviv. XXIII. extrem. scribendum est ἐρατόν. Certe ap. Platonicos recentiores singulis fere paginis reperitur. Proclus de Unit. et Pulcr. p. 120. Creuz. ὅπου γε καὶ τὸ ἔσχατον κάλλος ὡς ἐν εἰδώλοις φερόμενον ἐραστόν ἐστι, καὶ κινεῖ τὰς ψυχάς. Cf. pag. sqq. Vulg. ap. Nostrum ἐρατεινὴν, quod metrum nullo modo fert.

ἐδυνάμην δ' ἂν ἔτι, *l.*

εἰς τὸ ἡρωϊκὸν, Ald. Marg. emendat.

αὐτὸ καὶ τοῖς ἄλλοις, Ald. αὐτ. κἂν τ. ἄλλ., *l.*

μόνης μεταπ., τά τε, *l.* Vulg. μ. μάλιστα πεσούσης, unde iam Sylburg. μεταπεσούσης refictum voluit.

Digitized by Google

τρα μεταῤῥυθμίζεσθαι, καὶ συμμεταπίπτειν αὐτοῖς τὰ σχήματα, τὰ χρώματα, τὰ ἤθη, τὰ πάθη, τὴν ὅλην τῶν ποιημάτων ἀξίωσιν· ἀλλ' ἀναγκασθήσομαι πλειόνων ἅψασθαι θεωρημάτων, ὧν ἔνια ὀλίγοις πάνυ ἐστὶ γνώριμα. Ἐπὶ πολλῶν δὲ ἴσως, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τῶν τοιούτων, καλῶς ἂν ἔχοι τὰ Εὐριπίδεια ταῦτα ἐπενεγκεῖν·

Μή μοι,
Λεπτῶν θίγγανε μύθων, ψυχή.
Τί περισσὰ φρονεῖς; εἰ μὴ μέλλεις
Σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.

Ταῦτα μὲν οὖν ἐάσειν μοι δοκῶ κατὰ τὸ παρόν. Ὅτι δὲ καὶ ἡ πεζὴ λέξις τὸ αὐτὸ δύναται παθεῖν τῇ ἐμμέτρῳ, μενόντων μὲν τῶν αὐτῶν ὀνομάτων, ἀλλατομένης δὲ τῆς συνθέσεως, πάρεστι τῷ βουλομένῳ

τὰ πάθη ab Aldo omissa supplentur ex *l.*

Obiter vocabulum ἦθος reddam Nostro in Arte V. 2. οἷον ἐκ τοῦ προσώπου, καὶ τῆς φαιδρότητος, ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τοῦ ἤθους, καὶ τῆς πρὸς ταῦτα δεξιότητος φανερῶν γενομένων.

ἀναγκασθήσομαι δὴ, Marg.

πλειόνων ἅπτεσθαι, Ald. vulgatam suadet Marg.

καὶ ante οὐχ ἥκιστα, ab Aldo omissum suppletur ex *l.*

ὄντων μὲν τῶν ὀν., Ald. Emendatur in *l.*

αὐτῶν ante ὀνομάτων adieci ex MSo.

ἀλλασσομένης, Ald.

Pro verbis: πάρεστι — σκοτεῖν MS. praebet haec: κατάφανες τὸ ἐν αὐτῇ ἄμουσόν τε καὶ ἀπαλλώπιστον.

Digitized by Google

σκοπεῖν. Λήψομαι δὲ ἐκ τῆς Ἡροδότου λέξεως τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας, ἐπεὶ καὶ γνώριμός ἐστι τοῖς πολλοῖς, μεταθεὶς τὸν χαρακτῆρα τῆς διαλέκτου μόνον.

„Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάτ„του, τύραννος δὲ ἐθνῶν τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ· „ὃς, ῥέων ἀπὸ μεσημβρίας μεταξὺ Σύρων τε καὶ „Παφλαγόνων, ἐξίησι πρὸς βορέαν ἄνεμον εἰς τὸν „Εὔξεινον καλούμενον πόντον."

Μετατίθημι τῆς λέξεως ταύτης τὴν ἁρμονίαν, καὶ γενήσεταί μοι οὐκέτι ἐπαγωγικὸν τὸ πλάσμα, οὐδὲ ἱστορικὸν, ἀλλ' ὀρθὸν μᾶλλον καὶ ἐναγώνιον.

„Κροῖσος ἦν υἱὸς μὲν Ἀλυάττου, γένος δὲ Λυ„δὸς, τύραννος δὲ τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ ἐθνῶν· „ὃς, ἀπὸ μεσημβρίας ῥέων μεταξὺ Σύρων καὶ Πα„φλαγόνων, εἰς τὸν Εὔξεινον καλούμενον πόντον ἐκ„δίδωσι πρὸς βορέαν ἄνεμον."

Οὗτος ὁ χαρακτὴρ οὐ πολὺ ἀπέχειν ἂν δόξειεν τῶν Θουκυδίδου τούτων·

Ἀλυάτου, MS.

Ἅλυος, Ald. et ita constanter.

καλούμενον ab eod. omissum suppletur in Marg.

ὑπαγωγικὸν τὸ πλάσμα, l.

μᾶλλ. καὶ ἐναγώγιον, Ald. Emendatur in Marg.

Ἀλυάτου μὲν παῖς, MS.

ἐςπλέοντι dedi pro vulg. εἰςπλ. ex Marg.

Digitized by Google

„Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν
„Ἰόνιον κόλπον· προσοικοῦσι δὲ αὐτὴν Ταυλάντιοι
„βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος."

Πάλιν διαλλάξας τὴν αὐτὴν λέξιν, ἑτέραν αὐτῇ μορφὴν ἀποδώσω, τὸν τρόπον τοῦτον·

„Ἀλλυάττου μὲν υἱὸς ἦν Προῖσος, γένος δὲ Λυ-
„δὸς, τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ τυράννος ἐθνῶν· ὃς,
„ἀπὸ μεσημβρίας ῥέων Σύρων τε καὶ Παφλαγόνων
„μεταξὺ, πρὸς βορέαν ἔξεισιν ἄνεμον εἰς τὸν καλού-
„μενον πόντον Εὔξεινον."

Ἡγησιακὸν τὸ σχῆμα τοῦτο τῆς συνθέσεως, μικρόκομψον, ἀγενὲς, μαλθακόν. Τούτων γὰρ τῶν λήρων ἱερεὺς ἐκεῖνος ἀνὴρ, τοιαῦτα γράφων· „Ἐξ
„ἀγαθῆς ἑορτῆς ἀγαθὴν ἄγομεν ἄλλην." — „Ἀπὸ
„Μαγνησίας εἰμὶ τῆς μεγάλης Σιπυλεύς." — „Οὐ
„γὰρ μικρὰν εἰς Θηβαίων ὕδωρ ἔπτυσεν ὁ Διόνυσος·
„ἡδὺς μὲν γάρ ἐστι, πιεῖ δὲ μαίνεσθαι."

Ἅλις ἔστω τῶν παραδειγμάτων. Ἱκανῶς γὰρ οἶμαι πεποιηκέναι φανερὸν, ὃ προὔκειτό μοι, ὅτι μείζονα ἰσχὺν ἔχει τῆς ἐκλογῆς ἡ σύνθεσις.

Ἰλληρικὸν, Ald.
πάλιν δὲ ἀλλάξας, l. ἑτέραν αὐτὴν μ., idem.
Βορέαν ἐξίησιν, id.
ἀγεννὲς, Aldina, altero ν manu Petri Victor. addito.
ἄγομαι ἄλλην, Ald. Emendatur in v. l.
ἐς Θηβαίων, Marg. idem mox ἓν pro ἅλις, supra scripta nota libri ν, nisi oculis fallor.

Digitized by Google

Ἡ σύνθεσις μείζονα ἰσχὺν ἔχει τῆς ἐκλογῆς.

Καί μοι δοκεῖ τις οὐκ ἂν ἁμαρτάνειν, εἰκάσας αὐτὴν τῇ Ὁμηρικῇ Ἀθηνᾷ. Ἐκείνη τε γὰρ τὸν Ὀδυσσέα τὸν αὐτὸν ὄντα ἄλλοτε ἀλλοῖον ἐποίει φαίνεσθαι· τοτὲ μὲν ῥυσὸν καὶ μικρὸν καὶ αἰσχρόν,

Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, ἠδὲ γέροντι·

τοτὲ δὲ, τῇ αὐτῇ ῥάβδῳ πάλιν ἐφαψαμένη,

Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα [ϑῆκεν ἰδέσϑαι·]

— — — — — καὶ δὲ κάρητος

Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

αὕτη σε, τὰ αὐτὰ λαμβάνουσα ὀνόματα, τοτὲ μὲν ἄμορφα καὶ πτωχὰ καὶ ταπεινὰ ποιεῖ φαίνεσθαι τὰ νοήματα, τοτὲ δὲ ὑψηλὰ καὶ πλούσια καὶ ἁδρὰ καὶ καλά. Καὶ τοῦτ' ἦν σχέδον, ᾧ μάλιστα διαλλάττει.

cf. p. 290.

Καί μοι οὐ δοκεῖ τις ἁμαρτεῖν, Marg. et MS.

ῥυσσὸν, Ald. Emendatur in v. l.

ἠδὲ γέροντι, Ald. καὶ γέροντι, l.

Ad verba: ϑῆκεν ἰδέσϑαι in Marg. adscriptum est: „videntur abundare verba haec: ϑῆκεν ἰδέσϑαι." Recte, opinor. Seclusi. vid. Homer. Odyss. VI. 230.

Paullo ante: τῇ αὐτῇ ῥαύδῳ vitiose. Ald.

αὐτή τε, τὰ αὐτὰ, Ald. MS.

καὶ ταπεινὰ καὶ πτωχὰ, verso ordine MS.

καὶ τοῦτ' ἦν σχεδὸν, ᾧ μάλιστα δ., Ald., quocum l. et MS. consentiunt, nisi quod ab his duobus σχεδὸν abest. Vulgo: καὶ τούτῳ μάλιστα διαλλ.

Digitized by Google

ποιητής τε ποιητοῦ, καὶ ῥήτωρ ῥήτορος· τὸ συντιθέναι δεξιῶς τὰ ὀνόματα.

Τοῖς μὲν οὖν ἀρχαίοις ὀλίγου δεῖν, πᾶσι πολλὴ ἐπίδοσις ἦν αὐτοῦ· παρ' ὃ καὶ καλά ἐστιν αὐτῶν τὰ μέτρα, καὶ τὰ μέλη, καὶ οἱ λόγοι· τοῖς δὲ μεταγενεστέροις οὐκέτι, πλὴν ὀλίγων· χρόνῳ δὲ ὕστερον παντάπασιν ἠμελήθη, καὶ οὐδεὶς ὤετο δεῖν ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι, οὐδὲ συμβάλλεσθαί τι τῷ κάλλει τῶν λόγων. Τοιγάρτοι τοιαύτας συντάξεις κατέλιπον, οἵας οὐδεὶς ὑπομένει μέχρι κορωνίδος διελθεῖν· Φύλαρχον λέγω, καὶ Δοῦριν, καὶ Πολύβιον, καὶ Ψάωνα, καὶ τὸν Καλαντιανὸν Δημήτριον, Ἱερώνυμόν τε καὶ Ἀντίλοχον, καὶ Ἡρακλείδην, καὶ Ἡγησίαν Μάγνητα, καὶ ἄλλους μυρίους· ὧν ἁπάντων τὰ ὀνόματα εἰ βουλοίμην λέγειν, ἐπιλείψει με ὁ τῆς ἡμέρας χρόνος.

τῷ συντ. Mox τι ante τῷ κάλλει ab Aldo omissum suppl. Marg.

τοιαῦται συντ. praebens, Ald. iterum in eod. corrigitur.

Π. καὶ Στράτωνα, *l.* Π. κ. Σάωνα, Ald.

Καλαυδιὰν Δημ., *l.* Καλαντιανὸν Δ., Ald.

καὶ Ἀντίλογον, id. Ἀντίγονον, *l.*

καὶ Ἡγησιάνακτα M., Ald.

Ad verba: ἐπιλείψει — χρόνος Marg. habet hanc adnotationem: „Verba, sententiaque ex Demosthene sumpta ex oratione περὶ στεφάνου, 108. Ἐπιλείψει με λέγοντα ἡ ἡμέρα τὰ τῶν προδότων ὀνόματα.“ τοῦ λόγου Χρυσόπ., *l.*

Digitized by Google

Καὶ τί δεῖ τούτους θαυμάζειν, ὅπου γε καὶ οἱ τὴν φιλοσοφίαν ἐπαγγελλόμενοι, καὶ τὰς διαλεκτικὰς ἐκφέροντες τέχνας, οὕτως εἰσὶν ἄθλιοι περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ὥστε αἰδεῖσθαι καὶ λέγειν; Ἀπόχρη δὲ τεκμηρίῳ χρήσασθαι τῷ λόγῳ Χρυσίππου τοῦ Στωϊκοῦ· περαιτέρω γὰρ οὐκ ἂν προβαίην. Τούτου γὰρ οὔτε ἄμεινον οὐδεὶς τὰς διαλεκτικὰς τέχνας ἠκρίβωσεν, οὔτε χείρονι ἁρμονίᾳ συνταχθέντας ἐξήνεγκε λόγους τῶν γοῦν ὀνόματος καὶ δόξης ἀξιωθέντων. Καίτοι σπουδάζειν γέ τινες προσεποιήθησαν αὐτῶν καὶ περὶ τοῦτο τὸ μέρος, ὡς ἀναγκαῖον ὂν τῷ λόγῳ, καὶ τέχνας τινὰς ἐπέγραψαν ὑπὲρ τῆς συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μορίων. Ἀλλὰ πολύ τι [μᾶλλον] πάντες ἀπὸ τῆς ἀληθείας ἀπεπλανήθησαν, καὶ οὐδὲ ὄναρ εἶδον, τί ποτ' ἐστὶ τὸ ποιοῦν ἡδεῖαν καὶ καλὴν τὴν σύνθεσιν.

Ἔγωγ' οὖν, ὅτε διέγνων συντάττεσθαι ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, ἐζήτουν, εἴ τι τοῖς πρότερον εἴρηται

γοῦν ex cod. fonte transtuli in hanc editionem ante ὀνόματος.

δόξ. ἠξιωμένων, id. lib.

καί τοι σπουδάζεσθαι, id. σπουδάζειν τε, Ald. Emendatur in *v. l.*

ὂν post ἀναγκαῖον ab cod. omissum suppletur in *l.*

μᾶλλον ante πάντες abest ab Aldin. seclusi.

ὅτε ἔγνων συντ. cod. ed.

Digitized by Google

περὶ αὐτῆς, καὶ μάλιστα τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς Φιλοσόφοις, εἰδὼς τοὺς ἄνδρας οὐ μικρὰν Φροντίδα τοῦ λεκτικοῦ τόπου πεποιημένους· δεῖ γὰρ αὐτοῖς τἀληθῆ μαρτυρεῖν. Οὐδαμῇ δὲ οὐδὲν ὑπ' οὐδενὸς εὑρὼν τῶν γοῦν ὀνόματος ἠξιωμένων οὔτε μεῖζον οὔτε ἔλαττον συναχθὲν εἰς ἣν ἐγὼ προῃρημαι πραγματείαν· ἃς δὲ Χρύσιππος καταλέλοιπε συντάξεις διττὰς, ἐπιγραφὴν ἐχούσας, Περὶ τῆς συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, οὐ ῥητορικὴν θεωρίαν ἐχούσας, ἀλλὰ διαλεκτικὴν, ὡς ἴσασιν οἱ τὰς βίβλους ἀνεγνωκότες, ὑπὲρ ἀξιωμάτων συντάξεως, ἀληθῶν τε καὶ ψευδῶν, καὶ δυνατῶν καὶ ἀδυνάτων, ἐνδεχομένων τε

τόπου ποιουμένους, cad.

δὲ post οὐδαμῇ additum Aldinae inter versa.

Post οὐδένος l. habet ἂν τῆς (i. e. ni fallor τῆς.) Pro εὑρὼν utraque marginis parte repetitum legitur ὁρῶν. Item post οὐδένος inseri iubet εἰρημένον, (quod puto glossam esse vocabuli συναχθὲν), post εὑρὼν τῶν vero addit γοῦν, quod recepi. εὗρον τῶν, omisso συναχθὲν, Ald. Unde, absque reliquorum auctoritate librorum esset, hic locus ita foret refingendus: Οὐδ. δὲ οὐδὲν ὑπ' οὐδ. αὐτῆς (i. e. στοᾶς) ὁρῶν τῶν γοῦν ὀν.

ἔλαττ. εἰρημένον εἰς ἣν, etc.

Ad verba ἐπιγραφὴν ἐχ. etc. Margo: „sic in l. ἐχούσας περὶ τῆς συνζεύξεως τῶν τοῦ λόγου μέρων οὐ ῥητορικὴν θεωρίαν ἐχούσας, ἀλλὰ, etc.“ Hisce corrigitur Aldin., ita haec exhibens, ut ante περὶ legatur οὐ, et huius particulae loco: καὶ.

διττὴν ἐπιγραφὴν, l.

Digitized by Google

καὶ μεταπιπτόντων, καὶ ἀμφιβόλων, καὶ ἄλλων τινῶν τοιουτοτρόπων, οὐδεμίαν οὔτε χρείαν οὔτ' ὠφέλειαν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις συμβαλλομένας, εἰς γοῦν ἡδονὴν ἢ κάλλος ἑρμηνείας, ὧν δεῖ στοχάζεσθαι τὴν φύσιν· ταύτης μὲν τῆς πραγματείας ἀπέστην, ἐσκόπουν δὲ αὐτὸς ἐπ' ἐμαυτοῦ γενόμενος, εἴ τινα δυναίμην εὑρεῖν φυσικὴν ἀφορμὴν, ἐπειδὴ παντὸς πράγματος καὶ πάσης ζητήσεως αὕτη δοκεῖ κρατίστη εἶναι ἀρχή. Ἀψάμενος δέ τινων θεωρημάτων, καὶ δόξας ὁδῷ τινι τὸ πρᾶγμα χωρεῖν, ὡς ἔμαθον ἐτέρωσέ πως ταύτην ἄγουσαν ἐμὲ τὴν ὁδὸν, οὐχ ὅποι προὐθέμην καὶ ἀναγκαῖον ἦν ἐλθεῖν, ἀπέστην. Κωλύσει δὲ οὐδὲν ἴσως κἀκείνης ἅψασθαι τῆς θεωρίας, καὶ τὰς αἰτίας εἰπεῖν, δι' ἃς ἐξέλιπον αὐτὴν, ἵνα μή με δόξῃ τις ἀγνοίᾳ παρελθεῖν αὐτὴν, ἀλλὰ προαιρέσει.

καὶ ἀμφιλόβων, καὶ ἄλλων, *v.* vulgatam praebet *l.*

idem lib. mox verso ordine: οὔτ' ὠφέλειαν, οὔτε χρ.

οὔτ' ὠφ. ab Aldo omissa in Marg. supplentur.

λόγοις συμβαλλομένας, *l.* Vulg. συμβαλλομένων.

ἐπὶ παντὸς, Ald. Marg. emend.

ζητήσεως αὐτὴ, Marg.

καὶ ante κρατίστη, non ante ἀρχὴ ponit Ald. καὶ abest ab *l.* Vulg. ante ἀρχὴ legitur.

ὁδῷ τινι τὰ πράγματα προχωρεῖν, *l.*

ἐμὲ post ἄγουσαν abest ab *l.*

post προὐθέμην ex eod. libr. nullo sensu inseritur πορευοίμην.

κωλύσει δὲ οὐδὲν, Marg. Vulg. κωλύει δὲ οὐδ.

μὴ ante προαιρέσει ab Aldin. abest. cf. p. 290.

Digitized by Google

ΤΜΗΜΑ ε.

Τὰ μόρια τοῦ λόγου πῶς ἁρμοστέον.

Ἐδόκει δή μοι τῇ Φύσει μάλιστα ἡμᾶς ἑπομένους οὕτω δεῖν ἁρμόττειν τὰ μόρια τοῦ λόγου, ὡς ἐκείνη βούλεται. Αὐτίκα τὰ ὀνόματα πρῶτα ἡγούμην τάττειν πρὸ τῶν ῥημάτων· τὰ μὲν γὰρ τὴν οὐσίαν δηλοῦν, τὰ δὲ τὸ συμβεβηκός· πρότερον δὲ εἶναι τῇ Φύσει τὴν οὐσίαν τῶν συμβεβηκότων· ὡς τὰ Ὁμηρικὰ ἔχει ταυτί·

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον.

καί·

Μῆνιν ἄειδε, θεά.

καί·

Ἥλιος δ' ἀνόρουσε λιπών.

καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις. Ἡγεῖται μὲν γὰρ ἐν τούτοις τὰ ὀνόματα, ἕπεται δὲ τὰ ῥήματα. Πιθανὸς ὁ λόγος, ἀλλ' οὐκ ἀληθὴς ἔδοξεν εἶναί μοι. Ἕτερα γοῦν παράσχοιτ' ἄν τις παραδείγματα παρὰ τῷ

Sect. V. ἐκείνη βεβούληται Ald. vulgatam habet *l.*

Post τὰ ὀνόματα ex Marg. recepi πρῶτα, conf. p. 228. ibiq. Schaefer.

ἡξίουν τάττειν, idem.

οὐσίαν δηλοῖ, *l.* αἰτίαν δηλοῖ, Ald.

post τὰ Ὁμηρικὰ ἔχει inserui ταυτὶ ex *l.*

Digitized by Google

αὐτῷ ποιητῇ κείμενα, ἐναντίως συντεταγμένα, ἢ ταῦτα συντέτακται, καλά τε οὐχ ἧττον καὶ πιθανά. Τίνα οὖν ἐστι ταῦτα;

Κλῦθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη.

καί·

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.

καί·

Μνῆσαι πατρὸς σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

Ἐν γὰρ τούτοις ἡγεῖται μὲν ῥήματα, ὑποτέτακται δὲ τὰ ὀνόματα· καὶ οὐδεὶς ἂν αἰτιάσαιτο τὴν σύνταξιν αὐτῶν ὡς ἀηδῆ.

Ἔτι πρὸς τούτοις ἄμεινον ἐδόκουν εἶναι τὰ ῥήματα πρότερα τάττειν τῶν ἐπιῤῥημάτων· ἐπειδὴ πρότερόν ἐστι τῇ φύσει τὸ ποιοῦν ἢ πάσχον τῶν συνεδρευόντων αὐτοῖς· τρόπου λέγω, καὶ τόπου, καὶ χρόνου, καὶ τῶν παραπλησίων, ἃ δὴ καλοῦμεν ἐπιῤῥήματα· παραδείγμασι χρώμενος τούτοις·

Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' ἀεικής.

Ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.

καὶ ante μνῆσαι, item δὲ, quod vulg. ante πρὸς τούτοις extat, omitt. Ald.

ῥήματα προτάττειν τῶν, Marg. conf. p. 82.

καὶ, quod vulgo ante καλοῦμεν legitur, linea damnat P. Victor.

v. 1. τύπτ' ἐπιστροφάδην, Ald. Emendat. in Marg.

Digitized by Google

Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.

Ἐν ἅπασι γὰρ δὴ τούτοις ὕστερα τέτακται τῶν ῥημάτων τὰ ἐπιῤῥήματα. Καὶ τοῦτο πιθανὸν μὲν, ὡς τὸ πρῶτον, οὐκ ἀληθὲς δὲ, ὡς οὐδὲ ἐκεῖνο. Καὶ γὰρ δὴ καὶ ταῦτα παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ ἐναντίως, ἢ ἐκεῖνα, εἴρηται·

Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.

Σήμερον ἄνδρα φάοσδε μογοστόκος Εἰλείθυια Ἐκφανεῖ.

Ἆρ' οὖν χείρω τι γέγονε τὰ ποιήματα, ὑποταχθέντων ἐνταῦθα τοῖς ἐπιῤῥήμασι τῶν ῥημάτων; Οὐδεὶς ἂν εἴποι.

Καὶ τάδε ᾠόμην δεῖν μὴ παρέργως φυλάττειν, ὅπως τὰ πρότερα τοῖς χρόνοις καὶ τῇ τάξει πρότερα λαμβάνηται· οἷά ἐστι ταυτί·

δὴ idem inser. post ἅπασι γὰρ, quod nolui omittere coll. p. 112. 236. passim.

καὶ ante τοῦτο πιθανὸν omitt. Ald. Marg. suppl.

ὡς τοπρῶτον, Ald.

ἐκεῖνο. Τάδε γὰρ δὴ παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ ἐναντίως ἐκείνοις εἴρηται. Marg. (ἐκείνοις, *l.*) αὐτῷ vulgat. editionibus deest.

v. 2. μογόστολος, Ald. Emendat. in Marg.

v. 3. ἐκφαίνει, *l.* ἐνθάδε τοῖς ἐπιῤῥ., *l.*

Sequentia partim ex margine ita exhibenda curavi, ut in nostra ed. legis. Vulg. τῶν ῥημάτων; Ἔτι καὶ τάδε, etc. ἂν εἴπε, Marg. conf. p. 100.

τὰ πρότερα τοῖς, Ald. Emen-

Digitized by Google

Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν. καί·

Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀϊστός. τ καί·

Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια·

Ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, βαθείη δ' ἔμβαλε δίνη.

Νὴ Δία, φαίη τις ἄν, εἴγε μὴ καὶ ἄλλα πολλὰ ἦν οὐχ οὕτω συντεταγμένα ποιήματα, οὐδὲν ἧττον ἢ ταῦτα καλά.

Πλῆξεν ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων. Πρότερον γὰρ δήπου τὸ ἐπανατείνασθαί ἐστι τοῦ πλῆξαι. Καὶ ἔτι·

Ἤλασεν ἄγχι στὰς, πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας Αὐχενίους.

Πρῶτον γὰρ δήπου προσήκει τῷ μέλλοντι τὸν πέλεκυν ἐμβάλλειν εἰς τοὺς τένοντας τοῦ ταύρου, τὸ στῆναι αὐτοῦ πλησίον.

---

dat. in Marg. Vocabulum προτέρας obiter restitue ex Marg. Victorian. Nostro, Art. VIII. τ. ὅτι εἰκότως ἔλαθέ με δῶρα λαβὼν ἐπὶ τῆς προτέρας πρεσβείας.

Φαίη τις ἂν etc., *l.* Φ. τ. ἂν. εἰ καὶ ἄλλα πέλλα ἦν οὐχ οὕτω, Ald. Φ. τ. ἂν. Ἔστι δὲ ὅ, ἄλλα πολλὰ οὐχ οὕτω etc. vulgo.

ἧττον ἢ ταῦτα, Ald. Emendat. in *l.*

δρυὸς κάλλιπε κείων, Ald. Emendatur in eod. libr.

ἤλασεν ἀγχιστὰς, Ald.

Digitized by Google

Ἔτι πρὸς τούτοις ἠξίουν τὰ μὲν ὀνοματικὰ προτάττειν τῶν ἐπιθέτων· τὰ δὲ προσηγορικὰ τῶν ὀνοματικῶν· τὰς δὲ ἀντωνυμίας τῶν προσηγορικῶν· ἔν τε τοῖς ῥήμασι φυλάττειν, ἵνα τὰ ὀρθὰ τῶν ἐγκεκλιμένων ἡγῆται, καὶ τὰ παρεμφατικὰ τῶν ἀπαρεμφάτων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλά. Πάντα δὲ ταῦτα διεσάλευσεν ἡ πεῖρα, καὶ τοῦ μηδενὸς ἄξια ἀπέφηνε. Τοτὲ μὲν γὰρ ἐκ τούτων ἐγίνετο καὶ τῶν ὁμοίων αὐτοῖς ἡδεῖα ἡ σύνθεσις καὶ καλὴ, τοτὲ δὲ ἐκ τῶν μὴ τοιούτων, ἀλλ' ἐναντίων.

Διὰ ταύτας μὲν δὴ τὰς αἰτίας τῆς τοιαύτης θεωρίας ἀπέστην. Ἐμνήσθην δὲ αὐτῶν καὶ νῦν, οὐχ ὡς σπουδῆς ἀξίων· καὶ τὰς διαλεκτικὰς παρεθέμην τέχ-

---

καὶ ante ἠξίουν om. Ald.

ἀντωνομασίας, idem.

τῶν ἐγκλινομένων, Marg.

ἡγεῖται, Ald.

τὰ ἀπαρεμφατικὰ τῶν παρεμφατικῶν ρ. κ. ἄλλα, Ald. Emendat. in *l.* conf. Schaefer ad h. l.

διεσάλευσεν et ἀπέφαινε, Ald.

σύνθεσις ἡ καλὴ, Ald. Emendat Marg.

μηδ' ἐναντίων, *l.*

τῆς τοιαύτης θεωρίας dedi, Marginem secutus. Vulg. omittunt τοιαύτης. Apud Longin. VII. 1. ante Toupium legebatur: μή τινα μεγέθους φαντασίαν ἔχοντα, ἢ πολὺ πρόσκειται τὸ εἰκῆ προσαναπλαττόμενον, ἀναπτυσσόμενα δὲ ἄλλως εὑρίσκοιτο κενά. Graevius orae exempli sui, (ed. T. Fabri, Salmur. 1663.) quod in Biblioth. Reg. Monac. asservatur, adscripsit: „l. ex MS. ἔχῃ τοιαύτην, ἢ πολύ."

Digitized by Google

ναι, οὐχ ὡς ἀναγκαίας, ἀλλ' ἵνα μηδεὶς δοκῶν ἔχειν τι αὐτὰς χρήσιμον εἰς τὴν παροῦσαν θεωρίαν, περὶ πολλοῦ ποιῆται εἰδέναι, θηρευθεὶς ταῖς ἐπιγραφαῖς τῶν πραγματειῶν ὁμοιότητά τινα ἐχούσαις, καὶ τῇ δόξῃ τῶν συνταξαμένων αὐτάς.

Τοῖς ἀρχαίοις πολλὴ ἦν πρόνοια τῆς συνθέσεως.

Ἐπάνειμι δὲ ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόθεσιν, ἀφ' ἧς εἰς ταῦτα ἐξέβην· ὅτι πολλὴ πρόνοια τοῖς ἀρχαίοις ἦν, καὶ ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι, φιλοσόφοις τε καὶ ῥήτορσι, τῆς ἰδέας ταύτης· καὶ οὔτε τὰ ὀνόματα τοῖς ὀνόμασιν, οὔτε τὰ κῶλα τοῖς κώλοις, οὔτε τὰς περιόδους ἀλλήλαις εἰκῇ συνάπτειν ᾠοντο δεῖν· τέχνη δέ τις ἦν παρ' αὐτοῖς καὶ θεωρήματα, οἷς χρώμενοι συνετίθεσαν εὖ. Τίνα δὲ ἦν τὰ θεωρήματα ταῦτα, ἐγὼ πειράσομαι διδάσκειν, ὡς ἂν οἷός τε ὦ· ὅσα μοι δύναμις ἐγένετο συνεξευρεῖν, οὐχ ἅπαντα λέγων, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα.

τῶν πραγματειῶν, Marg.

ταῦτα ἐξέω· ὅτι, Ald. Emendat. in Marg.

[Vocem ὁμοιότητα in οἰκειότητα mutatam velit Orelli in Append. ad Isocr. Or. περὶ ἀντιδ. p. 457.]

ἐγὼ ante πειράσομαι adieci ex *l*.

ἐγένετο ἐξευρεῖν, Ald. vulgatam praebet *l*.

Digitized by Google

ΤΜΗΜΑ στ'.

Τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης ἔργα τρία.

Δοκεῖ δὲ μοι τῆς συνθετικῆς ταύτης ἐπιστήμης τρία εἶναι τὰ ἔργα· ἓν μὲν, ἰδεῖν τί μετὰ τίνος ἁρμοττόμενον πέφυκε καλὴν καὶ ἡδεῖαν λήψεσθαι συζυγίαν· ἕτερον δὲ, γνῶναι τῶν ἁρμόττεσθαι μελλόντων πρὸς ἄλληλα πῶς ἂν ἕκαστον σχηματισθὲν κρεῖττονα φαίνεσθαι ποιήσειε τὴν ἁρμονίαν· τρίτον δὲ, εἴ τι δεῖται μετασκευῆς τῶν λαμβανομένων, ἀφαιρέσεως λέγω καὶ προσθήκης καὶ ἀλλοιώσεως, γνῶναί τε [πῶς] καὶ πρὸς τὴν μέλλουσαν χρείαν οἰκείως ἐξεργάσασθαι. Ὅτι δὲ τούτων ἕκαστον δύναται, σαφέστερον ἐρῶ, χρησάμενος εἰκόσι τῶν δημιουργικῶν

Sect. VI. δὲ post δοκεῖ inserui ex MSo. sequentia ex eodem fonte pro vulgatis: τῆς συνθ. ἐπιστήμης τρ. ἔργα εἶναι edidi.

τίνος ἁρμοζόμενον, MS. et *l.*

τρίτον εἴτε δεῖται, *v.* τρ. εἴτε δ., Ald. τρ. δέ τι, *l.* et vulg.

κατασκευῆς τῶν λαμβ., Ald. Emendat. in *l.*

Verba λέγω — ἀλλοιώσεως ab Aldo omissa suppl. Marg.

πρόσθέσεως κ. ἀλλ. Marg. et MS. v. Bast. ad Gregor. Cor. p. 161. et Comm. Palaeogr. p. 344.

πῶς ante καὶ πρὸς abest ab *l.* Seclusi. v. Schaefer. Melet. crit. p. 73.

ad verba: οἰκείως ἐξεργ. Margo: „γρ. ἐξεργάζεται."

Ὅτι δὲ τούτ., *l.* vulg. τί δὲ τ.

δημιουργῶν τεχνῶν, Ald. Emendatur in *l.*

Digitized by Google

τεχνῶν τισιν, ἃς ἅπαντες ἴσασιν· οἰκοδομικῇ λέγω, καὶ ναυπηγικῇ, καὶ ταῖς παρασκευαῖς παραπλησίαις. Ὁ τε γὰρ οἰκοδόμος, ὅταν πορίσηται τὴν ὕλην, ἐξ ἧς μέλλει κατασκευάζειν τὴν οἰκίαν, λίθους, καὶ ξύλα, καὶ κέραμον, καὶ τἆλλα πάντα, συντίθησιν ἐκ τούτων ἤδη τὸ ἔργον, τρία ταῦτα πραγματευόμενος· ποίῳ δεῖ λίθῳ τε καὶ ξύλῳ καὶ πλίνθῳ ποῖον ἁρμόσαι λίθον, ἢ ξύλον, ἢ πλίνθον· ἔπειτα, πῶς τῶν ἁρμοζομένων ἕκαστον καὶ ἐπὶ ποίας πλευρᾶς ἑδράσαι· καὶ τρίτον, εἴ τι δύσεδρόν ἐστιν, ἀπόκροῦσαι καὶ περικόψαι, καὶ τὸ αὐτὸ τοῦτο εὔεδρον ποιῆσαι· ὅ τε ναυπηγὸς τὰ αὐτὰ ταῦτα πραγματεύεται. Τὰ παραπλήσιά φημι δεῖν ποιεῖν καὶ τοὺς μέλλοντας εὖ συνθήσειν τὰ τοῦ λόγου μόρια. Πρῶτον μὲν, σκο-

---

καὶ ναυτικῇ, Ald. Emendat. ibid.

παρασκευαῖς ante παραπλησίαις, iam ab Ald. insertum, vulg. omissum, non erat, quod omitterem.

ἐξῆς μέλλει, Ald. Emendat. in Marg.

τὴν οἰκείαν, λίθ. etc., Ald. Emendat. ibid.

πλίνθῳ πρὸς ἁρμόσαι, MS.

πλευρᾶς ἑδῆσαι, Ald. Emendatur in *v. l.*

τὸ ante αὐτὸ inserui iubentibus Marg. et MSo.

ἑδραῖον ποιῆσαι, Ald. Emendat in *l.*

πραγματεύσεται δὴ. Παραπλήσια (Ald. vitiose: παραπλησία, emendat. in Marg.) In *l.* mea lectio est.

ποιεῖν post δεῖν ab eod. libr. abest.

συνθήσει, Ald. Emendat. in Marg.

Digitized by Google

πεῖν ποῖον ὄνομα, ἢ ῥῆμα, ἢ τῶν ἄλλων τί μορίων, ποίῳ συνταχθὲν ἐπιτηδείως ἔσται κείμενον, καὶ πῶς οὐκ ἄμεινον· οὐ γὰρ δὴ πάντα γε μετὰ πάντων τιθέμενα ὁμοίως πέφυκε διατιθέναι τὰς ἀκοάς. Ἔπειτα, διακρίνειν πῶς σχηματισθὲν τοὔνομα, ἢ τὸ ῥῆμα, ἢ τῶν ἄλλων ὁτιδήποτε, χαριέστερόν ἱδρυνθήσεται καὶ πρὸς τὰ ὑποκείμενα πρεπωδέστερον. Λέγω δὲ ἐπὶ μὲν τῶν ὀνομάτων, πότερον ἑνικῶς ἢ πληθυν-

---

μετὰ πάν τιθ., Marg. super vulgata lectione adscripta est nota libri: *v.* Hoc compendium causam esse liquet, cur minus recte πάντων pro πάντα legatur ap. Xenoph. Hier. IX. 10. Scrib. enim ex libro Victorian. εἰ καὶ κατὰ πάντα ἀμφαθὲς εἴη. Alius soloecismus tersissimi scriptoris verba inquinat in Hist. Gr. II. 1. 26. Leg. αὐτοὶ γὰρ νῦν στρατηγεῖν, οὐκ ἐκεῖνον. Item compendio syllabae terminalis perperam intellecto potior lectio obscurata est Exped. Cyr. V. 2. 14. καὶ τὰ βέλη ὁμοῦ ἐφέροντο. Malim ex Marg. Vict. ὁμόσε, *contra hostem*, neque secus in Cyrop. II. 3. 18. ἐπεὶ (Vict. ὅπου) δὲ ὁμόσε ἐγένοντο (Vict. γένοιντο.)

πέφυκεν ὁμοίως, verso ordine, MS. Pro ὁμοίως Ald. οὖν. Marg. „γρ. ὁμοίως", alio loco huius vocis nota tachygraphica: Θ: ponitur.

σχηματισθὲν καὶ τοὔνομα, Ald. quod lineola abesse debere significatur.

ἱδρυθήσεται, Ald. sed ν inter verss. adiectum. cf. p. 291.

πρότερον ἑνικῶς, id. Emendatur in Marg.

pro πληθυντικῶς Marg. apponit huius vocis notam tachygraphicam: πλ̃

Digitized by Google

τικῶς λαμβανόμενα κρείττω λήψεται συζυγίαν· καὶ πότερον κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐκφερόμενα πτῶσιν, ἢ κατὰ τῶν πλαγίων τινά· καὶ εἴ τινα πέφυκεν ἐξ ἀρσενικῶν γίνεσθαι θηλυκὰ, ἢ ἐκ θηλυκῶν ἀρσενικὰ, ἢ οὐδέτερα, ἐκ τούτων πῶς ἂν ἄμεινον σχηματισθείη, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. Ἐπὶ δὲ τῶν ῥημάτων, πότερα κρείττονα ἔσται λαμβανόμενα, τὰ ὀρθὰ, ἢ τὰ ὕπτια· καὶ κατὰ ποίας ἐγκλίσεις ἐκφερόμενα, ἃς δή τινες πτώσεις ῥηματικὰς καλοῦσι, κρατίστην ἕδραν λήψεται· καὶ ποίας παρεμφαίνοντα διαφορὰς χρόνων, καὶ εἴ τινα τοῖς ῥήμασιν ἄλλα παρακολουθεῖν πέφυκε. Τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τοῦ λόγου μερῶν φυλακτέον, ἵνα μὴ καθ' ἓν ἕκαστον λέγω. Ἐπὶ δὲ τούτοις, τὰ ληφθέντα διακρίνειν, εἴ τι δεῖται μετασκευῆς ὄνομα, ἢ ῥῆμα, ὡς ἂν

κρείττονα λήψεται, MS.

πότερα κατὰ τ., idem.

καὶ τίνα πέφυκεν (Ald. πέφυκεν) ἐξ ἀῤῥένων (Ald. ἀῤῥενικῶν.), *l.*

Pro ἀρσενικὰ in versu corrigitur ἀῤῥενικὰ. In hac scriptura utriusque vocabuli MS. consentit cum correctione Petri Victor.

ἐπεὶ δὲ τῶν ῥ., Ald. Emendat. in Marg., qui alio loco: ἐπί τέ habet.

πότερα κρείττω, MS. et Marg.

ἔσται λαβόμενα, *l.*

Verba ἃς δὴ—καλοῦσι omitt. MS.

ἄλλα παρακολουθεῖ. Τὰ — ἵνα μὴ καθ' ἕκαστον, *l.*

εἴ τι δεῖται, MS.

εἴ τι δεῖ μετὰ κατασκευῆς. *Cf. p. 291.*

Digitized by Google

ἐναρμονιώτερόν τε καὶ εὐῤῥότερον γένοιτο. Τοῦτο τὸ στοιχεῖον ἐν μὲν ποιητικῇ ψιλέστερόν ἐστιν, ἐν δὲ λόγοις πεζοῖς σπανιώτερον· πλὴν γίνεταί γε καὶ ἐν τούτοις, ἐφ' ὅσον ἂν ἐγχωρῇ. Ὁ τε γὰρ λέγων, „Εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα," προστέθεικέ τι τῇ ἀντωνυμίᾳ γράμμα, τῆς συνθέσεως στοχαζόμενος· ἄρτιον γὰρ ἦν „Εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα" εἰπεῖν· καὶ πάλιν ὁ λέγων, „Κατιδὼν Νεοπτόλεμον τὸν ὑποκριτὴν," τῇ προθέσει παρηύξηκε τοὔνομα· τὸ γὰρ „Ἰδὼν" ἀπέχρη· ὅ τε γράφων, „Μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεχ' ἥκειν," ταῖς συναλοιφαῖς ἠλάττωκέ τὰ μόρια τοῦ λόγου, καὶ παρακέκρουκέ τινα τῶν γραμμάτων· καὶ ὅ „Ἐποίησε" ἀντὶ τοῦ „Ἐποίησεν" λέ-

---

εἰ τ. δ. καταμετασκευῆς, *L.* alio loco marginis adscriptum est: „γρ. μετακατασκευῆς, at potius μετασκευῆς, ut infra, ut μετασκευάζει τὰς λέξεις, etc. μετασκευὰς δέχεται τῶν κώλων, etc."

ἐν ἀρμονιώτερον, Ald. Emendat. in Marg.

πλὴν ante γίνεταί γε dedi ex MSS. et *l.* vulg. omisso πλὴν legunt γίνεται δὲ, (Ald. τὶ, MS. neque τε, neque δὲ.) v. Upton. ad h. l.

ἐφ' ὅσον, MS. et *l.* Vulg. ἐφ' ὁπόσον.

παρηύξησε τοὔνομα, MS.

ἀπέχρησεν, Ald. Emendat. in *l.*

καὶ ὁ γράφων, id. καὶ γράφ., MS. καὶ ὅτι γρ., Ald.

ἕνεκ' εἶκειν, Ald. Emendat. in *l.*

περικέκρουκε, *l.* περιεκέκρουκε, MS.

Digitized by Google

γων χωρὶς τοῦ ν, καὶ „Ἔγραψε" ἀντὶ τοῦ „Ἔγραψεν," καὶ „Ἀφαιρήσομαι" ἀντὶ τοῦ „Ἀφαιρεθήσομαι," καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ὅ τε „Χωροφιλῆσαι" λέγων τὸ „Φιλοχωρῆσαι," καὶ „Λελύσεται" τὸ „Λυθήσεται," καὶ τὰ τοιουτότροπα, μετασκευάζει τὰς λέξεις, ἵνα αὐτῷ γένοιντο ἁρμοσθῆναι καλλίους καὶ ἐπιτηδειότεραι. cf. p. 291.

ΤΜΗΜΑ ζ'.

Τῶν κώλων ἁρμογὴ, ἡ δευτέρα τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης θεωρία.

Μία μὲν δὴ θεωρία τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης ἡ περὶ αὐτὰ τὰ πρῶτα μόρια καὶ στοιχεῖα τῆς λέξεως

καὶ ὁ ἀνὶ τοῦ Ἐποίησεν Ἐποίησε λέγων χωρὶς τοῦ ν, MS. cf. p. 291. καὶ ὁ Ἐποίησε etc. Marg.

καὶ Ἔργαψε, Ald. Emendat. in Marg.

ὅ. τ'. ἐχωροφίλησε λέγων τὸ Ἐφιλοχώρησε καὶ Λελύσεται ἀντὶ Λυθήσεται, etc. MS. ὅ τε Χωροφίλησε λέγων τὸ Ἐφιλοχώρησε, *l.* Marg: „λέγων abest ab *l.*" Eieci λέγων post λελύσεται et ἔγραψεν, ubi vulg. reperitur.

ἵνα αὐτῷ γένοιτο, Ald. Marg. emend.

ἁρμοσθῆναι, *l.* et MS.

καλλίονες καὶ, idem. Vulg. ἁρμοσθεῖσαι.

Sect. VII. τῆς συνθέσεως ἐπιστ., Marg.

ἡ ante περὶ αὐτὰ ab Ald. omissum suppletur in *vv. ll.* θεωρία recepi ex *l.* et MSo. a quo in praegressis θεωρία abest.

Digitized by Google

ἥδε· ἑτέρα δὲ, ὥσπερ καὶ κατ' ἀρχὰς ἔφαμεν, ἡ περὶ τὰ καλούμενα κῶλα, ποικιλωτέρας τε δεομένη πραγματείας καὶ μείζονος· ὑπὲρ ἧς αὐτίκα δὴ πειράσομαι λέγειν ὡς ἔχω γνώμης. Καὶ γὰρ ταῦτα ἁρμόσαι πρὸς ἄλληλα δεῖ, ὡς οἰκεῖα φαίνεσθαι καὶ φίλα, καὶ σχηματίσαι ὡς ἂν ἐνδέχηται κράτιστά, προσμετασκευάσαι τε, εἴ πού τι δέοι, μειώσει καὶ πλεονασμῷ, καὶ εἰ δή τινα ἄλλην μετασκευὴν δέχεται τὰ κῶλα. Τούτων δὲ ἕκαστον ἡ πεῖρα αὐτὴ διδάσκει. Πολλάκις γὰρ τουτὶ τὸ κῶλον τοῦτον μὲν προτεθὲν, ἢ ἐπὶ τούτῳ τεθὲν, εὐστομίαν τινὰ ἐμφαίνει καὶ σεμνότητα· ἑτέραν δέ τινα συζυγίαν λαβὸν, ἄχαρι φαίνεται καὶ ἄσεμνον. Ὃ δὲ λέγω, σαφέστερον ἔσται, εἴ τις αὐτὸ ἐπὶ παραδείγματος ἴδοι. Ἔστι δή τις παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ λέξις ἐν τῇ Πλαταιέων δημηγορίᾳ πάνυ χαριέντως συγκειμένη

δὲ post ἑτέρα ab Ald. omissum inter verss. inseritur.

κατ' ἀρχὰς ἔφην, *l.* καλούμενα ante κῶλα omitt. MS., sequentia ita exhibens: ποικιλ. δεομ. καὶ μείζ. πρ. ὥστε οἰκεῖα, idem.

προκατασκευάσαι τε, id. et Ald. προσκατασκευάσαι, Marg. Sequentia hoc modo Ald. excudit: τε εἴπου δέοι. *L.* καὶ εἴπου τι δ. MS. τ. εἴπ. τι δεῖ.

εἰ δὴ τὴν ἄλλην, *l.* vulgatam Ald. habet.

τούτων δὲ ἕκαστα, id. et MS. ἕκαστον, *v.*

μὲν post κῶλον τοῦτον posui, MSum secutus; vulg. post τουτί ponunt.

Digitized by Google

καὶ μεστὴ πάθους, ἦδε· „Ὑμεῖς τε, ὦ Λακεδαιμό-
„νιοι, ἡ μόνη ἐλπὶς, δέδιμεν μὴ οὐ βέβαιοι ἦτε.“
Φέρε δή τις λύσας τὴν συζυγίαν ταύτην, μεθαρμο-
σάτω τὰ κῶλα οὕτως ἵνα ᾖ· „Ὑμεῖς τε, ὦ Λακεδαι-
„μόνιοι, δέδιμεν μὴ οὐ βέβαιοι ἦτε, ἡ μόνη ἐλπίς.“
Ἆρ' ἔτι μένει, τοῦτον τὸν τρόπον ἡρμοσμένων τῶν
κώλων, ἡ αὐτὴ χάρις, ἢ τὸ αὐτὸ πάθος; Οὐδεὶς
ἂν εἴποι. Τί δαί; εἰ τὴν Δημοσθένους λέξιν ταύ-
την, „Τὸ λαβεῖν οὖν τὰ διδόμενα ὁμολογῶν ἔννομον
„εἶναι, τὸ τούτων χάριν ἀποδοῦναι, παρανόμων γρά-
„ψῃ;“ λύσας τις, καὶ μεταθεὶς τὰ κῶλα, τοῦτον
τὸν τρόπον ἐξενέγκαι, „Ὁμολογῶν οὖν ἔννομον εἶναι
„τὸ λαβεῖν τὰ διδόμενα, παρανόμων γράψῃ τὸ τού-
„των χάριν ἀποδοῦναι;“ ἆρ' ὁμοίως ἔσται δικανικὴ
καὶ στρογγύλη; Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶομαι.

Ἡμεῖς τε ὦ, MS.

mox ἡμῶν, et porro in sequentibus, idem.

διδιαμέν, idem et Ald.

vulgatam praebet *l.* Margo: „ut est apud Thucydidem.“

ἵνα ᾖ ex *l.* addidi post οὕτως.

ὦ λα λακεδ., Ald. Emendat. in Marg.

διδίαμεν, ut supra, Ald. Emendat. in *l.*

παρὰ νόμον γρ. Marg. παπάνομον γρ., *l.*

εἰ, quod vulg. intrudunt ante λύσας τις eieci ad fidem librorum *v. l.*

iterum παράνομον γρ. Marg.

χάριν ἀποδιδόναι, Ald. vulgatam praebet *l.*

ἆ ῥ' οὖν, Ald. Margo: „γρ. ὁμοίως.“ una cum huius vocabuli nota tachygraphica, a me supra posita.

Digitized by Google

ΤΜΗΜΑ η'.

Τῶν κώλων καὶ λέξεων σχηματισμός.

Ἡ μὲν δὴ περὶ τὴν ἁρμογὴν τῶν κώλων θεωρία τοιαύτη· ἡ δὲ περὶ τὸν σχηματισμὸν ποταπή; Οὐκ ἔστιν εἷς τρόπος τῆς ἐκφορᾶς ἁπάντων τῶν νοημάτων·

Sect. VIII. πρὸς τὴν ἁρμ. MS. ... τῆς ἐκφορᾶς ἁπάντων ὀνομάτων, Marg. προφορᾶς ἁπάντων τῶν ὀνομάτ. MS. ἁπάντων vulg. omitt. Qui factum sit, ut in lectione marginali τῶν evanesceret, non est, quod moneatur; sed obiter periculum faciam loci Plutarchei emendandi. V. Sertor. c. 20. T. IV. p. 28. Hutt. ἀκούσας δ' ὁ Σερτώριος ἐπῄει μάλα φαιδρὸς ἀπ'. ὄψεως ἐπὶ τὸ βῆμα, etc. Cod. Monac. 85. φαιδρῶς. Si quid video, hinc est elicienda vera scriptoris manus: φαιδρὸς ὡς ἀπ' ὄψεως. Verte: vultu ad laetitiam, ut ex somnio nec captum, composito. Contra oscitanter repetitae syllabae terminales passim turbas pepererunt. In Nostri Art. XI. 9. fortasse leg. εἰηθείη ἄν, τις εἰπεῖν, εἰ τις μὴ περιττὰ λέγοι, μήτ' ἐλλείποντα, μήτ' ἐναντία τεχνίτην αὐτὸν εἶναι. Marg. Victor. τεχνίτην τὴν αὐτὸν εἶν. Nam unde vulgaris lectionis τεχν. αὐτὸν, ἢ τὸν αὐτὸν, εἶναι origo explicanda? an verba ἢ τὸν αὐτὸν sunt lectionis varietas marginalis? Ibid. XI. 5. Ἕλλην Θετταλὸς διπλώσας ποίκιλος. Marg. Victor. διπλοῦσαι. Unde ex certissima Sylburgii coniectura reponere διπλοῦς καὶ π. Bentlei. ad Horat. Od. I. 6. 7. „Et sane" inquit „Graecis διπλοῦς ἀνὴρ est, qui aliud loquitur, aliud sentit." quanquam in loco Horatiano reducis scriptum vulg. In Art. VIII. 7. malim, diductis

cf. p. 291.

ἀλλὰ τὰ μὲν ὡς ἀποφαινόμενοι λέγομεν, τὰ δὲ ὡς διαποροῦντες, τὰ δὲ ὡς πυνθανόμενοι, τὰ δὲ ὡς εὐχόμενοι, τὰ δὲ ὡς ἐπιτάττοντες, τὰ δὲ ὡς ὑποτιθέ-

---

verbis: διδάσκει δὲ προελθὼν τοῦ λόγου τὸν τρόπον τῆς παρασκευῆς. Contrario vitio laborat Xenoph. Oecon. XXI. 10. ubi leg. κρατιστεῦσαι: Vulg. κρατίστη οὖσα. Quod Marg. Vict. egregie confirmat κρατιστοῦσαι offerens. Conf. Cyrop. I. 3. 1. Comm. Socr. II. 6. 26. Plutarch. V. Eumen. c. 18. T. IV. p. 66. Conf. vocabulum ἀριστεύειν, Homericum illud. Huc refero Thucydid. II. 89. ὑμεῖς δὲ, εὔτακτοι παρὰ ταῖς ναυσὶ μένοντες, τά τε παραγγελλόμενα ὀξέως δέχεσθε — καὶ ἐν τῷ ἔργῳ κόσμον καὶ σιγὴν περὶ πλεῖστον ἡγεῖσθε (ὃ ἐς τε τὰ πολλὰ τῶν πολεμικῶν ξυμφέρει, καὶ ναυμαχίᾳ οὐχ ἥκιστα.) Vulg. ὥστε τὰ π. κ. τ. λ. v Schaefer. ad Schol. Apoll. Rhod. T. II. p. 299. Contra ibid. IV. 4. in his: μέχρις αὐτοῖς τοῖς στρατιώταις σχολάζουσιν ὁρμὴ ἐνέπεσε περὶ στάσιν ἐκτειχίσαι τὸ χωρίον, dubitatur ab interpp de vi verborum περὶ στάσιν, quod est qui κατὰ στάσιν interpretetur, i. e. per tumultum, repentim, impetu. Hominibus illis per tumultum in mentem venisse urbis expugnandae! Equidem coniunctis vocabulis malim περιστᾶσιν coll. IV. 7. ἀλλ' ὡς κύκλῳ περιστὰς βίῳ αἱρήσων τὴν πόλιν.

ἀλλὰ τὸ μὲν ὡς ἀποφ., Ald. Emendatur in v. l.

λέγομεν, τὰ δὲ, &c.

Sequentia Ald. ita exhibet: τὰ δὲ ὡς πυνθ., τὰ δὲ εὐχόμενοι, τὰ δὲ ὡς ἐπιτ., τὰ δὲ ὡς διαπορ., τὰ δὲ ὡς ὑποτιθ., τὰ δὲ etc. Margo: „fortasse defuit ὡς, ut sit: ὡς εὐχόμενοι, ut in verbis sequentibus." vulgarem ordinem repraesentat MS. nisi quod ὡς διαπορ. post ἐπιτάττ. positā habet.

Digitized by Google

μενοι, τὰ δὲ ἄλλως πως σχηματίζοντες· οἷς ἀκολούθως καὶ τὴν λέξιν πειρώμεθα σχηματίζειν. Πολλοὶ δὲ δήπου σχηματισμοὶ καὶ τῆς λέξεώς εἰσιν, ὥσπερ καὶ τῆς διανοίας· οὓς οὐχ οἷόν τε κεφαλαιωδῶς περιλαβεῖν· ἴσως δὲ καὶ ἄπειροι, περὶ ὧν καὶ πολὺς ὁ λόγος, καὶ βαθεῖα ἡ θεωρία. Οὐ γὰρ δὴ τὸ αὐτὸ δύναται ποιεῖν τὸ αὐτὸ κῶλον οὕτω σχηματισθέν, ἢ οὕτως. Ἐρῶ δὲ ἐπὶ παραδείγματος. Εἰ τοῦτον ἐζήνεγκε τὸν τρόπον ὁ Δημοσθένης τὴν λέξιν ταύτην, „Ταῦτα εἰπὼν ἔγραψα, γράψας δ' „ἐπρέσβευσα, πρεσβεύσας δ' ἔπεισά Θηβαίους," ἆρ' οὕτως ἂν συνέκειτο χαριέντως, ὡς νῦν σύγκειται; „Καὶ οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδ' „ἔγραψα μέν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσα „μέν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους." Πολὺς ἂν εἴη μοι λόγος, εἰ περὶ πάντων βουλοίμην λέγειν τῶν σχηματισμῶν, ὅσους τὰ κῶλα ἐπιδέχεται. Ἀπόχρη δὲ εἰσαγωγῆς ἕνεκα τοσαῦτα εἰρῆσθαι.

καὶ ante πολὺς ὁ λ., quod vulg. omittunt, *l.*
γὰρ ante δὴ τὸ αὐτὸ inser. MS. Conf. supr. p. 37.
ταῦτα εἶπας ἔγρ., Marg.
οὐκ ἔγραψα δὲ· οὐδ' ἔγραψα μὲν, Ald. Emendat. in Marg.
Ἀπόχρη γὰρ, *l.*

Digitized by Google

ΤΜΗΜΑ 9'.

Τῶν κώλων μετασκευή.

Ἀλλὰ μὴν ὅτι γε καὶ μετασκευὰς δέχεται τῶν κώλων ἔνια, τοτὲ μὲν προσθήκας λαμβάνοντα οὐκ ἀναγκαίας ὡς πρὸς τὸν νοῦν, τοτὲ δὲ ἀφαιρέσεις ἀτελῆ ποιούσας τὴν διάνοιαν· ἃς οὐκ ἄλλου τινὸς ἕνεκα ποιοῦσι ποιηταί τε καὶ συγγραφεῖς, ἢ τῆς ἁρμονίας, ἵνα ἡδεῖα καὶ καλὴ γένηται· πάνυ ὀλίγου δεῖν οἶομαι λόγου. Τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσαι, τήνδε τὴν λέξιν, ἣν ὁ Δημοσθένης εἶρηκε, προσθήκη πλεονάζειν οὐκ ἀναγκαία τῆς ἁρμονίας ἕνεκα; „Ὁ γὰρ οἷς ἂν ἐγὼ „ληφθείην, ταῦτα πράττων καὶ κατασκευαζόμενος, „οὗτος ἐμοὶ πολεμεῖ, κἂν μήπω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ." Ἔνταῦθα γὰρ οὐχὶ τοῦ ἀναγκαίου χάριν προσκειται τὸ· „μηδὲ τοξεύῃ," ἀλλ' ἵνα τὸ τελευταῖον κῶλον

Sect. IX. καὶ καλὴ γένηται, Marg. quod recipiendum esse duxi pro vulg. γένοιτο.

τίς γ. οὐκ ἂν ὁμολογήσαι τήνδ. μὲν τ. λ., *l.*

Verba ἔνταῦθα γὰρ — — προσκειται τοξεύειν, (ita enim Marg.) ἀλλ' ἵνα — — τραχύτερον, emendata vulgatis edd. adieci ex *l.* MS. hunc locum ita exhibet: τίς γὰρ ἂν οὐκ ὁμολογήσειε μὲν τῷ τοῦ Δημοσθένους τῷ· „ὁ γὰρ οἷς — — μηδὲ τοξεύῃ", οὐχὶ τοῦ ἀναγκαίου χάριν προσκεῖσθαι τὸ· „μηδὲ τοξεύῃ", ἀλλ' ἵνα τὸ τελευταῖον κῶλον, τὸ· „κἂν μήπω βάλλῃ", τραχύτερον τοῦ δέοντ. ὄν. etc. Ald. ὁμολογήσαι. τήνδ. idem: βραχυτέρα τοῦ. Vulg. βραχύτερον τ.

Digitized by Google

τὸ „κἂν μήπω βάλλῃ," τραχύτερον τοῦ δέοντός ὂν καὶ οὐχ ἡδὺ ἀκουσθῆναι, τῇ προσθήκῃ ταύτῃ γένηται χαριέστερον. Καὶ ἔτι τὴν Πλατωνικὴν ἐκείνην περίοδον, ἣν ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ὁ ἀνὴρ γράφει, τίς οὐκ ἂν φαίη παραπληρώματι λέξεως οὐκ ἀναγκαίῳ προσηρανίσθαι; „Ἔργων γὰρ εὖ πραχθέντων λόγῳ „καλῶς ῥηθέντι μνήμη καὶ κόσμος γίνεται τοῖς πράξα„σι παρὰ τῶν ἀκουσάντων." Ἐνταῦθα γὰρ τὸ „παρὰ τῶν ἀκουσάντων," πρὸς οὐδὲν ἀναγκαῖον λέγεται, ἀλλ' ἵνα τὸ τελευταῖαν κῶλον τὸ, „τοῖς πράξασι," πάρισόν τε καὶ ἐφάμιλλον τοῖς πρὸ αὐτοῦ γένηται. Τί δὲ δή; τὸ παρ' Αἰσχίνῃ λεγόμενον τουτὶ,

---

γένηται ante χαριέστερον ex MSo. recepi. Vulg. γεγένηται. Paullo infr. item praesens occurrit.

Verba: ἐνταῦθα (Marg.: ἐνταυθοῖ.) γὰρ τὸ· „παρὰ τῶν ἀκουσάντων" adieci ex *l.* Totam sententiam hoc modo in MSo. legas: καὶ ἔτι ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ τοῦ Πλάτωνος, ἔνθα φησὶν· „Ἔργων — — ἀκουσάντων." ἐνταῦθα γὰρ τὸ· „παρὰ τῶν ἀκ." παραπλήρωμα τῆς λέξεως πρὸς οὐδὲν ἀναγκαῖον λέγεται, ἀλλ' ἵνα τὸ τε τελ. etc. Occasionem nactus suppleo alium Nostri locum in Art. Rhet. V. 6. καὶ ὑπὲρ ἡμῶν δ' αὐτῶν πάλιν — — περὶ αὐτῶν εἰπόντες, εἰς τοῦτο καταλύσομεν τὸν λόγον, ὡς ἐλπίδος τι καὶ αὐτοὶ ἔχοντες, τὸ (num τοῦ;) μὴ φυλαχθήσεσθαι μόνον ἐπὶ — — τὸ λοιπὸν ἔσεσθαι. Ita Marg. Victor.

Verbi γίνεται ante τοῖς πράξασι Marg. habet notam tachygraphicam: χ.

Digitized by Google

„Ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς, ἐπὶ τοὺς νόμους καλεῖς, ἐπὶ „τὴν δημοκρατίαν καλεῖς,“ τρίκωλόν ἐν τοῖς πάνυ ἐπαινούμενον, οὐχὶ τῆς αὐτῆς ἰδέας ἔχεται; Ὁ γὰρ οἷόν τε ἦν ἐνὶ κώλῳ περιληφθῆναι τόνδε τὸν τρόπον, „Ἐπὶ σαυτὸν καὶ τοὺς νόμους καὶ τὴν δημο„κρατίαν καλεῖς,“ τοῦτο εἰς τρία διήρηται, τῆς αὐτῆς λέξεως, οὐ τοῦ ἀναγκαίου ἕνεκα, τοῦ δὲ ἡδίω ποιῆσαι τὴν ἁρμονίαν, πολλάκις τεθείσης· καὶ πρόσεστι πάθος τῷ λόγῳ.

Τῆς μὲν δὴ προσθέσεως, ἣ γίνεται τοῖς κώλοις, οὗτος ὁ τρόπος· τῆς δὲ ἀφαιρέσεως τίς; Ὅταν τῶν ἀναγκαίων τι λέγεσθαι λυπεῖν μέλλῃ καὶ διοχλεῖν τὴν ἀκρόασιν, ἀφαιρεθὲν δὲ χαριεστέραν ποιῇ τὴν ἁρμονίαν. Οἷάπερ ἐστὶν ἐν μὲν τοῖς μέτροις τὰ Σοφόκλεια ταυτί· cf. p. 291.

ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς, item infr. MS.

ἐν τοῖς πάνυ ἐπαινουμένοις, *l.* perperam.

οὐχὶ ante τῆς αὐτῆς omitt. MS.

ἐπὶ σαυτὸν καὶ τοὺς, Ald. καλεῖ, id. Corrigit. in Marg.

ἡδεῖαν ποιῆσαι, *l.*

τῆς μὲν δὲ προσθ., Ald. Emendat. in Marg.

ἣ γράφεται, Ald. Margo: „γρ. γίνεται.“ una cum nota tachygraphica modo memorata.

τίς δὲ; ὅταν, Ald. lineola damnatur δὲ.

τι λεχθῆναι, MS.

χαριεστέραν ποιεῖ, Ald.

τὴν ἁρμονίαν, Marg. et MS. vulg τ. ἡρμηνείαν.

οἷα ἐστὶν, MS.

μὲν post ἐν adiecit ex au-

Digitized by Google

Μύω τε καὶ δέδορκα, κἀξανίσταμαι,
Πλεῖον φυλάσσων αὐτὸς, ἢ φυλάσσομαι.

Ἐνταῦθα γὰρ ὁ δεύτερος στίχος ἐκ δυοῖν σύγκειται κώλων οὐχ ὅλων. Τελεία γὰρ ἂν ἡ λέξις ἦν οὕτως ἐξενεχθεῖσα· „Πλεῖον φυλάσσων αὐτὸς ἑτέρους, ἢ φυλασσόμενος „ὑφ' ἑτέρων“· τὸ δὲ μέτρον ἠδικεῖτο, καὶ οὐκ ἂν ἔσχεν ἣν νυνὶ χάριν ἔχει. Ἐν δὲ τοῖς πεζοῖς λόγοις τὰ τοιαῦτα· „Ἐγὼ δ' ὅτι μέν τινων κατηγοροῦντα, πάντας „ἀφαιρεῖσθαι τὴν ἀτέλειαν, „τῶν ἀδίκων ἐστὶν, ἐάσω.“ Μεμείωται γὰρ κἀνταῦθα τῶν πρώτων δυοῖν κώλων ἑκάτερου· αὐτοτελὴ δ' ἂν ἦν, εἴ τις αὐτὰ οὕτως ἐξήνεγκεν· „Ἐγὼ δ' ὅτι μέν

---

ctoritate MSi. Aldinae inter versus adiecta est haec particula.

καὶ ξυνίσταμαι, Ald. Emendat. in *l.*

Verba: *ἢ φυλάσσομαι — — φυλάσσων. αὐτὸς* absunt ab Aldin. supplentur in *l.* cum hac varietate: *ἐνταυθοῖ*, mox *δυοῖν*, quae eadem MS. praebet.

Ex eodem et Marg. adiecti: *οὐχ ὅλων*, vulg. omissa, verum ad sensum maxime necessaria.

πλεῖον ante *φυλάσσων*, Marg. et MS. vulgo *πλέον*.

ὑφ' ἑτέρου, Ald. Emendat. in *l.*

ἠδικεῖτο excudendum curavi pro vulgat. *ἠδικῆτο*, ex MSo. et *l.*

τοῖς ante *πεζοῖς* ab Ald. omissum adiecit Marg.

ἀφαιρεῖσθαι τὴν ἀωρέαν, MS.

πρώτων ante *δυοῖν κώλων* reposui ex Aldin. et MSo.

ἀτελῆ ὅ' ἂν ἦν, *l.*

εἴ τις αὐτὰ, MS. vulg. *εἰ ταῦτα*.

Digitized by Google

„τινων κατηγοροῦντα, ὡς οὐκ ἐπιτήδειοι ἔχειν τὴν „ἀτέλειαν, πάντας ἀφαιρεῖσθαι καὶ τοὺς δικαίως αὐ„τῆς τυχόντας, τῶν ἀδίκων ἐστὶν, ἐάσω.“ Ἀλλ' οὐκ ἐδόκει τῷ Δημοσθένει πλείονα ποιεῖσθαι πρόνοιαν τῆς ἀκριβείας τῶν κώλων, ἢ τῆς εὐρυθμίας.

Τὰ δ' αὐτὰ εἰρήσθω μοι περὶ τῶν καλουμένων περιόδων. Καὶ γὰρ ταύτας χρὴ τὰς τε προηγουμένας καὶ τὰς ταύταις ἑπομένας οἰκείως συναρμόττειν, ὅταν ἐν περιόδοις προσήκῃ τὸν λόγον ἐκφέρειν· οὐ γὰρ δὴ πανταχῇ γε τὸ ἐμπερίοδον χρήσιμον. Καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ θεώρημα τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης ἴδιον, πότε δεῖ χρῆσθαι περιόδοις, καὶ μέχρι πόσου, καὶ πότε μή.

ὡς οὐκ ἐπιτήδειοι, MS. et *l.* vulg. ἐπιτηδείων.

ἀλλ' οὐκ ἔδωκε, MS.

ποιεῖσθαι πρόνοιαν, Marg. et MS. vulg. λόγον: conf. p. 404.

τὰ δ' αὐτὰ εἰρήσθω, MS. et *l.* Vulg. ταὐτὰ δ' εἰρήσθω. ex *v.* memoratur: δ' εἰρῆσθαι, ex *l.* ταῦτα.

καὶ γὰρ τὰς τε προηγουμένας καὶ τὰς ἑπομένας οἰκ., *l.* καὶ γὰρ ταύτας χρὴ ταῖς τε προηγουμένοις κ. ταῖς ταύταις ἑπομένοις οἰκ. MS. Eadem est vulgaris lectio, nisi quod pro ταύτας χρ. in hac est: ταύταις χρ.

ταῖς, quod vulg. ante περιόδοις addunt, omisi, MSum secutus, et δὴ post οὐ γὰρ interposui ex eodem et *v.* οὐ γὰρ ἤδη, *l.*

χρῆσθαι περιόδῳ, idem.

μὴ post πότε ab Ald. omissum ex eodem libr. suppletur.

Digitized by Google

ΤΜΗΜΑ i.

Τίνων στοχαστέον τῷ τὴν λέξιν εὖ συντιθέναι βουλομένῳ.

Διωρισμένων δή μοι τούτων, ἀκόλουθον ἂν εἴη λέγειν, τίνα ἐστὶν, ὧν δεῖ στοχάζεσθαι τὸν βουλόμενον συντιθέναι τὴν λέξιν εὖ, καὶ διὰ τίνων θεωρημάτων τυγχάνοί τις ἂν ὧν βούλεται. Δοκεῖ δή μοι δύο ταῦτα εἶναι γενικώτατα, ὧν ἐφίεσθαι δεῖ τοὺς συντιθέντας [εὖ] μέτρα τε καὶ λόγους, ἥ τε ἡδονὴ καὶ τὸ καλόν. Ἀμφότερα γὰρ ἐπιζητεῖ ταῦτα ἡ ἀκοὴ, ὅμοιόν τι πάσχουσα τῇ ὁράσει. Καὶ γὰρ ἐκείνη πλάσματα, καὶ γραφὰς, καὶ γλυφὰς, καὶ ὅσα δημιουργήματα χειρῶν ἀνθρωπίνων ἐστὶν, ὁρῶσα, ὅταν εὑρίσκῃ τὰ σ' ἡδὺ ἐνὸν αὐτοῖς καὶ τὸ καλὸν, ἀρκεῖται, καὶ οὐδὲν ἔτι πρόσθεν. Καὶ μὴ παράδοξον

Sect. X. ὡρισμένων δὴ (MS. δὲ.) Ald. vulgatam praebet *l.*

τὸ, quod vulg. ante λέγειν, omittit MS. inter versus adscriptum; „abest ab *l.*"

τυγχάνοι τις, Ald.

ὧν ἂν βούληται, MS.

δοκεῖ δή μοι, MS. et *v. l.* vulg. δ. δέ μοι.

εἶναι γενικώτατα, MS. et *l.* vulg. εἶν. τελικώτατα. conf. p. 16. ubi v. Schaefer.

εὖ ante μέτρα uncis includendum euravi, utpote otiosum, et ab Ald. nec non in MSo. omissum.

ἐστὶν ante ὁρῶσα inserui ex *l.*

Digitized by Google

ἡγήσηταί τις, εἰ δύο ποιῶ τέλη, καὶ χωρίζω τὸ καλὸν ἀπὸ τῆς ἡδονῆς· μηδὲ ἄτοπον εἶναι νομίσῃ, εἴ τινα ἡγοῦμαι λέξιν ἡδέως μὲν συγκεῖσθαι, μὴ καλῶς δέ· ἢ καλῶς μέν, οὐ μὴν ἡδέως γε. Φέρει γὰρ ἡ ἀλήθεια τὸ τοιοῦτο, καὶ οὐδὲν ἀξιῶ καινόν. Ἡ γάρ τοι Θουκυδίδου λέξις, καὶ ἡ Ἀντιφῶντος τοῦ Ῥαμνουσίου, καλῶς μὲν σύγκειται, νὴ Δία, εἴπερ τινὲς καὶ ἄλλαι, καὶ οὐκ ἄν τις αὐτὰς ἔχοι μέμψασθαι κατὰ τοῦτο, οὐ μὴν ἡδέως γε πάνυ· ἡ δέ γε τοῦ Κνιδίου συγγραφέως Κτησίου, καὶ ἡ τοῦ Σωκρατικοῦ Ξενοφῶντος, ἡδέως μέν, ὡς ἔνι μάλιστα, οὐ μὴν καλῶς γε, ἐφ' ὅσον ἔδει. Λέγω δὲ κομψότερον, ἀλλ' οὐχὶ καθαπαξ· ἐπεὶ καὶ παρ' ἐκείνοις ἥρμοσταί τινα ἡδέως, ὡς καὶ παρὰ τούτοις καλῶς. Ἡ δὲ Ἡροδότου σύνθεσις ἀμφότερα ταῦτα ἔχει· καὶ γὰρ ἡδεῖά ἐστι καὶ καλή...

ἡγήσατό τις, *l.* ἡγήσηταί τις, Ald. vulgatam habet *v.*

οὐ μὴν ἡδέως γε, Marg. οὐ μὴν καὶ ἡδέως. Φ., vulg. conf. infr. οὐ μὴν καλῶς γε, et οὐ μὴν ἡδέως γε. v. Sylburg. ad h. l.

ἡ γέ τοι Θουκ., Marg. ἡ δέ τοι Θ., Ald.

ἡ ante Ἀντιφῶντος omitt. MS.

Verba καὶ οὐκ ἄν τις — κατὰ τοῦτο adieci vulgatis edd. ex *l.* conf. p. 242.

συγγραφέως omitt. MS.

οὐ μὲν καλῶς γε, id.

κ. γ' ἐφ' ὅσ., Ald.

ἐπεὶ κἀκείνοις, Ald.

ὡς ante καὶ παρὰ τούτ. adieci ex MSo. Aldinae inter versus adscripsit P. Victor.

Digitized by Google

ΤΜΗΜΑ ιά.

Ἡδεῖαν καὶ καλὴν τὴν λέξιν τίνα ποιεῖ.

Ἐξ ὧν δὲ οἶομαι γενήσεσθαι λέξιν ἡδεῖαν καὶ καλήν, τέτταρά ἐστι τὰ κυριώτατα ταῦτα καὶ κράτιστα, μέλος, καὶ ῥυθμὸς, καὶ μεταβολὴ, καὶ τὸ παρακολουθοῦν τοῖς τρισὶ τούτοις τὸ πρέπον. Τάττω δὲ ὑπὸ μὲν τὴν ἡδονὴν, τήν τε ὥραν, καὶ τὴν χάριν, καὶ τὴν εὐστομίαν, καὶ τὴν γλυκύτητα, καὶ τὸ πιθανὸν, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ὑπὸ δὲ τὸ καλὸν, τήν τε μεγαλοπρέπειαν, καὶ τὸ βάρος, καὶ τὴν σεμνολογίαν, καὶ τὸ ἀξίωμα, καὶ τὸ πιθανὸν, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Ταυτὶ γάρ μοι δοκεῖ κυριώτατα εἶναι, καὶ ὥσπερεὶ κεφάλαια τῶν ἄλλων ἐν

Sect. XI. οἶμαι γενέσθαι λέξ. *l.* et MS.

μέλλος, Ald. Emendat. in Marg.

τὸ ante πρέπον inserui MSum secutus.

τήν τε ex *l.* dedi et MSo. Vulg. τε omitt.

eandem voculam ex MSo. adieci ante μεγαλοπρέπειαν.

„τὸ πιθανὸν jam tributum fuit suavitati. Num ergo: τὸ παθητικὸν, *affectus ciens?*" Reisk. „Hic quidem verba ista malim uncis includere, quam supra cum Wolfio. Recte enim τὸ πιθανὸν referas ad τὴν ἡδονήν, quam Rhetor dicit: vix recte ad eius τὸ καλὸν." Schaefer. Nota, etiam in Cod. Monac. 456. f. 259. hunc locum, ut vulgo, legi.

Digitized by Google

ἑκατέρῳ. Ὧν μὲν οὖν στοχάζονται πάντες οἱ σπουδῇ γράφοντες μέτρον, ἢ μέλος, ἢ τὴν λεγομένην πεζὴν λέξιν, ταῦτ' ἐστί· καὶ οὐκ οἶδα, εἴ τι παρὰ ταῦθ' ἕτερον. Οἱ δὲ πρωτεύσαντες ἐν ἑκατέρῳ τε τούτων καὶ ἐν ἀμφοτέροις, πολλοί τε καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες. Παραδείγματα δὲ αὐτῶν ἑκάστου φέρειν ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἐγχωρεῖ, ἵνα μὴ περὶ ταῦτα κατατρίψω τὸν λόγον· καὶ ἅμα εἴ τι λεχθῆναι περί τινος αὐτῶν καθήκει, καὶ δεήσει που μαρτυριῶν, ἕτερος αὐτοῖς ἔσται καιρὸς ἐπιτηδειότερος, ἅταν τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἁρμονιῶν ὑπογράφω. Νυνὶ δὲ ταῦτα εἰρῆσθαι περὶ αὐτῶν ἀπόχρη. Ἐπάνειμι δὲ πάλιν ἐπὶ τὰς διαιρέσεις, ἃς ἐποιησάμην, τῆς θ' ἡδείας συνθέσεως καὶ τῆς καλῆς, ἵνα μοι καθ' ὁδόν, ὥς φασι, χωρῇ ὁ λόγος.

ὥσπερ κεφάλαια, *l.* ὡς ὕπερ κ., Marg.

τούτων post ἑκατέρῳ τε dedi ex *l.*

παραδ. δ. ἑ. καθ' ἕκαστον Φ. οὐκ ἐγχωρεῖ, ἵνα, Ald. παρ. δ. αὐτῶν ἑκάστου Φ. ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἐγχ., *l.* αὐτὴν pro αὐτῶν, v. παραδείγματι, idem. π. δ. ἀμφοῖν καθ' ἑκάστους Φ. etc. vulg.

καὶ ἅμα, καὶ εἴτι, v. καὶ ἅμα εἴ τινα, *l.*

καιρὸς ἐπιτήδειος, *l.*

νυνὶ pro vulg. νῦν, idem; quod recepi.

ἀνειμι δὲ, idem. conf. p. 84.

καὶ ante κατ' ὁδὸν, *l.*

Digitized by Google

Ἔφην δὲ, τὴν ἀκοὴν ἥδεσθαι πρώτοις μὲν τοῖς μέλεσιν· ἔπειτα τοῖς ῥυθμοῖς· τρίτον ταῖς μεταβολαῖς, ἐπὶ δὲ τούτοις ἅπασι τῷ πρέποντι. Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, τὴν πεῖραν αὐτὴν παρέξεσθαι μάρτυρα, ἣν οὐχ οἷόν τε διαβάλλειν τοῖς κοινοῖς πάθεσιν ὁμολογουμένην. Τίς γάρ ἐστιν, ὃς οὐχ ὑπὸ μὲν ταύτης τῆς μελῳδίας ἄγεται καὶ γοητεύεται, ὑφ' ἑτέρας δέ τινος οὐδὲν πάσχει τοιοῦτον; καὶ ὑπὸ μὲν τούτων τῶν ῥυθμῶν οἰκειοῦται, ὑπὸ δὲ τούτων διοχλεῖται; Ἤδη δ' ἔγωγε καὶ ἐν τοῖς πολυανθρωποτάτοις θεάτροις, ἃ συμπληροῖ παντοδαπὸς καὶ ἄμουσος ὄχλος, ἔδοξα καταμαθεῖν, ὡς φυσική τις ἐστὶν ἁπάντων ἡμῶν οἰκειότης πρὸς εὐμέλειάν τε καὶ εὐρυθμίαν, κιθαριστήν τε ἀγαθὸν, σφόδρα εὐδοκιμοῦντα, ἰδὼν θορυβηθέντα ὑπὸ τοῦ πλήθους, ὅτι μίαν χορδὴν ἀσύμφωνον ἔκρουσε, καὶ ἔφθειρε τὸ μέλος, καὶ αὐλητὴν, ἀπὸ τῆς ἄκρας ἕξεως χρώμενον τοῖς ὀργάνοις, τὸ αὐτὸ τοῦτο παθόντα, ὅτι ἢ σομφὸν ἐμπνεύσας,

---

ἐν δὲ τούτοις ἅπασι, idem.
παρέξω μάρτυρα, Marg.
τῶν ῥυθμῶν τούτων, verso ordine, MS.
ὑπὸ τούτων δὲ, idem.
ἴδον θορυβ., *l.*
διέφθειρα τὸ μ., id.
κατὰ τὰς ἄκρ., Ald. ἀπὸ τῆς ἄκρ., *v. l.* μετὰ τῆς ἄκρ. vulg. conf. p. 410. 414.
τὸ αὐτὸ pro vulg. καὶ αὐτὸ dedi ex *l.*

Digitized by Google

ἢ μὴ πιέσας τὸ στόμα, θρυλιγμὸν ἢ τὴν καλουμένην ἐμμέλειαν ηὔλησε. Καίτοι γε εἴ τις κελεύσειε τὸν ἰδιώτην τούτων τι, ὧν ἐγκάλει τοῖς τεχνίταις ὡς ἡμαρτημένων, αὐτὸν ποιῆσαι λαβόντα τὰ ὄργανα, οὐκ ἂν δύναιτο. Τί δή ποτε; ὅτι τοῦτο μὲν ἐπιστήμης ἐστὶν, ἧς οὐ πάντες μετειλήφαμεν· ἐκεῖνο δὲ πάθος, ὃ πᾶσιν ἀπέδωκεν ἡ Φύσις. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ

p. 291.

ἀσύμφονον ἐμπνεύσας, Ald. Emendatur a Petr. Victor. ut vulgo legitur: ἀσύμφωνου. *l.* praebet σομφὸν, ἢ ante hanc vocem de meo dedi, unde verisimile est, syllabam α in ἀσύμφωνον ortam esse. Σαμφὸν φθέγγεται laudatur ab H. Stephano Thesaur. L. Gr. vertente: *obscure loquitur*, ex Hippocrate (d. Morbis II. p. 147. 19.) Aristotel. Topic. I. 13. 6. T. I. p. 270. Duval. ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν ἀνὰ μέσον, εἰ τῶν μὲν ἐστί τι ἀνὰ μέσον, τῶν δὲ μηδέν, ἢ εἰ ἀμφοῖν μέν ἐστι, μὴ ταὐτὸν δὲ. οἷον, λευκοῦ καὶ μέλανος, ἐν χρώμασι μὲν τὸ φαιὸν, ἐν φωνῇ δὲ σύδεν, ἢ εἰ ἆρα τὸ σομφὸν, καθάπερ τινές φασι, σομφὴν φωνὴν ἀνὰ μέσον εἶναι, ὥφ' ὁμώνυμον τὸ λευκὸν· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ μέλαν. Voci θρυλυγμὸς cognatam θρύλλος Phavorinus exponit: ψιθυρισμὸς, ὁμιλία μὴ φανερῶς γενομένη. Foësius Oeconom. Hippocrat. s. v. σομφὸς: „τὸ φαιὸν ἐπὶ χρωμάτων λέγεται σομφὸν παρέτισι, τὸ μεταξὺ λευκοῦ καὶ μέλανος δηλονότι (ut scribit Gaza.) fuscus- color obscurus est, et abolitis extremis ex albo et nigro mixtus.“

ἐμμέλειαν ηὔλησε, Ald. Emendat. in *v. l.*

γε post καίτοι inserui, quod Victor. adiecit inter versus Aldinae.

ὧν ἐγκάλει, Marg. vulg. ἐνεκάλει.

πάθος, ὃ πᾶσιν, idem. vulg. πάθους ὃ π.

Digitized by Google

ἐπὶ τῶν ῥυθμῶν γινόμενον ἐθεασάμην, ἅμα πάντας ἀγανακτοῦντας καὶ δυσαρεστουμένους, ὅτε τις ἢ κροῦσιν, ἢ κίνησιν, ἢ μορφὴν, ἐν ἀσυμμέτροις ποιήσαιτο χρόνοις, καὶ τοὺς ῥυθμοὺς ἀφανίσειεν. Καὶ οὐχὶ τὰ μὲν εὐμελῆ καὶ εὔρυθμα ἡδονῆς μεστά ἐστι, καὶ πάντες ὑπ' αὐτῶν κηλούμεθα· αἱ μεταβολαὶ δὲ καὶ τὸ πρέπον οὐκ ἔχουσι τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ χάριν, οὐδ' ὑπὸ πάντων ὁμοίως διακούονται· ἀλλὰ κἀκεῖνα πάνυ κηλεῖ πάντας ἡμᾶς κατορθούμενα, καὶ εἰς πολλὴν ὄχλησιν ἄγει ἁμαρτανόμενα. Τίς γὰρ οὐκ ἂν

---

p. 292. κίνησιν, ἢ μορφὴν, *l.* vulg. κ. ἢ φωνὴν. Vocabulum μορφὴ sensu simili iam Homero cognitum, Odyss. XI. 367. σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, ἔνι δὲ φρένες ἐσθλαί. Eustath. ad h. l. p. 1691, 10. ed. Rom. τὸ δὲ ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων γράφεται καὶ ἔνι μὲν μορφὴ ἐπέων, ὅ ἐστι κάλλος ἢ πιθανότης ἐπέων. Schol. minor: μορφὴ· εὐτρέπεια. Hesych. Μορφύνει· καλλωπίζει, κοσμεῖ. E Nostro T. V. p. 446. Reisk. laudant: ἐν εὐπορίᾳ καὶ τρυφῇ καὶ μορφῇ πλείονι διῆγε, ubi de arte oratoria recentiori verba facit scriptor.

τὰ μὲν ἐμμελῆ, et ἡδονῆς ἀγωγὰ, *l.*

πάντων οὖν, Ald. Margo: „γρ. ὁμοίως." una cum nota huius vocis tachygraphica.

διοικοῦνται· ἀλλὰ. Ald.

κἀκεῖνο πάντα, Ald. Emendat. in *v. l.*

Sequentia Marg. ex *l.* ita exhibet: ἄγει διαμαρτανόμενα τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειεν ὅτι, etc. neque secus MS. praeterquam quod ἁμαρτανόμενα habet.

Verba: τίς — ὁμολογήσειεν desunt Aldinae. Uncis inclusi verba τεκμ. δὲ, in MSo et Marg. omissa.

Digitized by Google

ὁμολογήσειεν [Τεκμαίρομαι δὲ,] ὅτι καὶ τῆς ὀργανικῆς μούσης, καὶ τῆς ἐν ᾠδαῖς γοητείας, καὶ τῆς ἐν ὀρχήσει χάριτος ἐν ἅπασι μὲν διευστοχούσης, μεταβολὰς δὲ μὴ ποιησαμένης εὐκαίρους, ἢ τοῦ πρέποντος ἀποπλανηθείσης. βαρὺς μὲν ὁ κόρος, ἀηδὲς δὲ τὸ μὴ τοῖς ὑποκειμένοις ἁρμόττον φαίνεται. Καὶ οὐκ ἀλλοτρίᾳ χέχρημαι τοῦ πράγματος εἰκόνι. Μουσικὴ γάρ τις ἦν καὶ ἡ τῶν πολιτικῶν λόγων ἐπιστήμη, τῷ ποσῷ διαλλάττουσα τῆς ἐν ᾠδαῖς καὶ ὀργάνοις, οὐχὶ τῷ ποιῷ. Καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ καὶ μέλος ἔχουσιν αἱ λέξεις, καὶ ῥυθμὸν, καὶ μεταβολὴν, καὶ πρέπον. Ὥστε καὶ ἐπὶ ταύτης ἡ ἀκοὴ τέρπεται μὲν τοῖς μέλεσιν, ἄγεται δὲ τοῖς ῥυθμοῖς, ἀσπάζεται δὲ τὰς μεταβολὰς, φυθεῖ δ' ἐπὶ πάντων τὸ οἰκεῖον· ἡ δὲ διαλλαγὴ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον.

Διαλέκτου μὲν οὖν μέλος ἐνὶ μετρεῖται διαστή-

τῆς ἐν ᾠδῇ καὶ τῆς ἐν ὀρχήσει χάριτος, MS. et l.

μὲν post ἅπασι addidi ex MSo.

καὶ ποιησαμένης, Ald. Emendat. in Marg.

τῷ μὴ τοῖς et ἁρμόττων, MS.

Φαίνεται pro vulgat. ἐφάνη recepi ex l. at in MSo est Φαίνεσθαι.

τῆς ἐν ᾠδῇ, ἔ.

οὐχὶ τῷ ποιῷ absunt a MSo.

λέξεις καὶ ῥυθμοὺς, l. et MS. μεταβολὴν καὶ ῥυθμὸν, verso ordine, Ald. ordinem vulgarem numeris indicavit P. Victor.

καὶ τὸ ἧττον dedi ex MSo. vulg. articulus deest.

ab eodem οὖν ante μέλος abest.

Digitized by Google

ματι τῷ λεγομένῳ διὰ πέντε, ὡς ἔγγιστα· καὶ οὔτε ἐπιτείνεται πέρα τῶν τριῶν τόνων καὶ ἡμιτονίου ἐπὶ τὸ ὀξὺ, οὔτε ἀνίεται τοῦ χωρίου τούτου πλεῖον ἐπὶ τὸ βαρύ. Οὐ μὴν ἅπασά γε ἡ λέξις ἡ καθ' ἓν μόριον λόγου ταττομένη, ἐπὶ τῆς αὐτῆς λέγεται τάσεως· ἀλλ' ἡ μὲν ἐπὶ τῆς ὀξείας, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς βαρείας, ἡ δὲ ἐπ' ἀμφοῖν. Τῶν δὲ ἀμφοτέρας τὰς τάσεις ἐχουσῶν αἱ μὲν κατὰ μίαν συλλαβὴν συνεφθαρμένον ἔχουσι τῷ ὀξεῖ τὸ βαρὺ, ἃς δὴ περισπωμένας καλοῦμεν· αἱ δὲ ἐν ἑτέρᾳ τε καὶ ἑτέρᾳ χωρὶς ἑκάτερον, ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν οἰκείαν φυλάττον φύσιν. Καὶ ταῖς μὲν δισυλλάβοις οὐδὲν τὸ διὰ μέσου χωρίον βαρύτη-

---

τῶν λεγομένων διὰ, Ald. Emendat. in *l.*

ὡς ἔγγυστα, Ald.

Verba: καὶ οὔτε — ἐπὶ τὸ ὀξὺ „absunt ab R. negligentia librarii.“ Marg.

Super vocabulis ἐπιτείνεται πέρα litera *l.* est adpicta. παρὰ τῶν τριῶν τόν. Marg.

τόνων Aldinae deest.

καὶ ἡμιτόνιον ἐπὶ τ. ὀξ., ead. ed. Emendat. in *l.* τῶν ante τριῶν omitt. MS.

πλέον ἐπὶ, MS.

γε ἡ post ἅπασα omitt. id.

ἐπὶ ante τῆς αὐτῆς ab Ald. et ceteris ante Schaeferum omissum suppletur in *l.*

αἱ δὲ ἐπ' ἀμφ. MS. itaque inter vers. Aldinae correctum est.

τῶν δὲ ἀμφοτέρων τ. τάσ., Ald. Emendat. in *l.*

συλλ. συνδιεφθαρμένον, *l. p.* 292.

αἱ δὲ ἐν ἕτεραι τε καὶ ἕτεραί, Ald. ἐν ἑτέρᾳ τε κ. ἑτέρᾳ, *l.* et MS. vulg. αἱ δ. ἐν ἑτέρῳ — ἑτέρῳ.

ἐφ' ἑαυτοῦ omittit MS.

φυλάττοντα φύσιν, Ald. Emendatur in *l.*

Digitized by Google

τός τε καὶ ὀξύτητος· ταῖς δὲ πολυσυλλάβοις, ἡλίκαι ποτ' ἂν ὦσιν, ἡ τὸν ὀξὺν τόνον ἔχουσα μία ἐν πολλαῖς ταῖς ἄλλαις βαρείαις ἔνεστιν. Ἡ δὲ ὀργανικὴ τε καὶ ᾠδικὴ μοῦσα διαστήμασί τε χρῆται πλείοσιν, οὐ τῷ διὰ πέντε μόνον, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ διὰ πασῶν ἀρξαμένη, καὶ τὸ διὰ πέντε μελῳδεῖ, καὶ τὸ διὰ τεσσάρων, καὶ τὸ διάτονον, καὶ τὸ ἡμιτόνιον,
p. 292. ὡς δέ τινες οἴονται, καὶ τὴν δίεσιν αἰσθητῶς· τάς τε λέξεις τοῖς μέλεσιν ὑποτάττειν ἀξιοῖ, καὶ οὐ τὰ μέλη ταῖς λέξεσιν, ὡς ἐξ ἄλλων τε πολλῶν δῆλον, καὶ μαλιστα ἐκ τῶν Εὐριπίδου μελῶν, ἃ πεποίηκε τὴν Ἠλέκτραν λέγουσαν ἐν Ὀρέστῃ πρὸς τὸν χορόν·

Verba: οὐδὲν τὰ διὰ — — πολυσυλλάβοις ab Aldo omissa supplentur ex *l. v.* πολυτρισυλλάβοις εἰ καὶ ποτε ἡλικ' ἂν ὦσ., *l.* εἰ καί ποτ' ἄν, Ald. πολυσ. ἡλίκαι ἂν ὦσιν, MS. οἷαι ποτ. ἂν ὦσ. vulg.

ἡ τὸν ὀξύτονον ἔχ., Ald. Emendat. in *v. l.*

ταῖς ἄλλαις post πολλαῖς adieci ex MSo et iuxta additamentum a Petr. Victor. inter verss. Aldinae factum.

τε ante χρῆται MSo deest.

οὐ τὸ διὰ πέντε, Ald. Emendat. in *v. l.*

Sequentia hoc modo extabant in *l.* καὶ τῷ διὰ πάντων μελῳδεῖ καὶ τόνον καὶ ἡμιτόνιον, ὡς etc.

διὰ τεττάρων, MS.

καὶ τὴν δίεσιν, Ald. Emendat. in *v. l.*

ἐκ post μάλιστα addidi. P. Vict. inter verss. Aldinae adscripsit, neque a MSo. abest.

Digitized by Google

Σῖγα, σῖγα, λευκὸν ἴχνος ἀρβύλης
Τίθετε, μὴ κτυπεῖτ'. —
Ἀποπρόβατ' ἐκεῖσ' ἀπόπρο μοι κοίτας.

Ἐν γὰρ δὴ τούτοις τὸ „Σῖγα, σῖγα, λευκὸν" ἐφ' ἑνὸς ῥᾳθύμου μελῳδεῖται· καίτοι τῶν τριῶν λέξεων ἑκάστη βαρείας τε τάσεις ἔχει καὶ ὀξείας. Καὶ τὸ „ἀρβύλης" τῇ μέσῃ συλλαβῇ τὴν τρίτην ὁμότονον ἔχει, ἀμηχάνου ὄντος ἓν ὄνομα δύο λαβεῖν ὀξείας. Καὶ

---

ad verba: λευκὸν ἴχνος Margo: „ap. Euripid. λευκὸν. interpres tamen eiusdem λευκὸν legit."

ἀποπροβᾶτ', Ald. πρόβατ', *l.* ἄπο προβάτ' ἐκεῖσε, MS.

ἀπόπρομοι. Ald. Ex *v. l.* memoratur πρό. MS. ἄπο πρόμα, unde dedi pro vulgato ἀπόπροθι, mutatis accentibus: ἀπόπρο μοι. De praecedd. audi Seidler. de Versu dochm. Add. et Corr. p. 415. „Schaefer ad Dion. Hal. de Comp. Verb. p. 133. praeferre videtur ἀποπρόβατ', conjuncte. Bene idem monet, rhetorem legisse τίθετε, non τιθεῖτε (quae vulgaris est lectio. Noster mox scribit: καὶ τοῦ „τίθετε" ita enim h. l. Ald. τίθεται. *l.* βαρυτέρα μὲν ἡ πρώτη γίνεται, δύο δὲ μετ' αὐτὴν ὀξυτονοῦντα καὶ ὁμόφωνα) Etiam κτυπεῖτ' Dionys. legit, non κτυπεῖτε. Dicit enim μιᾷ γὰρ αἱ δύο συλλαβαὶ λέγονται τάσει. Nota denique verba, quae ejecimus, μηδ' ἔστω κτύπος, etiam ap. Dionysium desiderari." Totum h. l. ad rationem metricam exegit idem vir praestantissimus p. 200 ss.

ὑφ' ἑνὸς, idem.

τῇ μέσῃ συλλ., MS. et *l.* atque ita iam Schaefer. conlecerat. vulg. ἐπὶ μέσῃ συλλ.

καὶ τοῦ τίθεται, *l.* τίθετε,

Digitized by Google

τοῦ „Τίθετε“ βαρυτέρα μὲν ἡ πρώτη γίνεται, δύο δὲ μετ' αὐτὴν ὀξύτονοί τε καὶ ὁμόφωνοι. Τοῦ τε „κτυπεῖτ'“ ὁ περισπασμὸς ἠφάνισται· μιᾷ γὰρ αἱ δύο συλλαβαὶ λέγονται τάσει. Καὶ τὸ „Ἀποπρόβατε“ οὐ λαμβάνει τὴν τῆς μέσης συλλαβῆς προῳδίαν ὀξεῖαν, ἀλλ' ἐπὶ τὴν τετάρτην συλλαβὴν μεταβέβηκεν ἡ τάσις ἡ τῆς τρίτης.

Τὸ δ' αὐτὸ γίνεται καὶ περὶ τοὺς ῥυθμούς. Ἡ μὲν γὰρ πεζὴ λέξις οὐδενὸς οὔτε ὀνόματος οὔτε ῥήματος βιάζεται τοὺς χρόνους, οὔτε μετατίθησιν, ἀλλ' οἵας παρείληφε τῇ Φύσει τὰς συλλαβὰς, τάς τε μακρὰς καὶ τὰς βραχείας, τοιαύτας Φυλάττει. Ἡ δὲ μουσικὴ τε καὶ ῥυθμικὴ μεταβάλλουσιν αὐτὰς μειοῦσαι καὶ παραύξουσαι, ὥστε πολλάκις εἰς τἀναντία

Ald. Vulgo h. l. iterum ut supra τιθεῖτε.

μετ' αὐτὴν, MS. et *l.*

τε ante κτυπεῖτ' (vulgo iterum κτυπεῖτε) adieci ex Marg. et MSo.

ἀπο προβᾶτε, Ald. πρόβατε, *l.* ἄπο προβάτε, MS.

συλλαβ.' μεταβέβηκεν, *l.* vulg. καταβέβηκεν.

ἡ ante τῆς τρ. P. Victor. addidit inter verss. vulg. omitt.

οὔτε μετατίθησιν MS. et *l.* vulg. οὐδὲ μετατίθ.

Verba παρείληφε — συλλαβὰς ab Aldo omissa supplentur in *l.*

ἡ δὲ μουσικὴ τε καὶ ῥυθμικὴ, MS., ordinem vulgarem numeris supra positis mutatum voluit P. Victor. vulg. enim: ῥυθ. καὶ μουσ., idem τε inter versus adscripsit.

παραύξουσαι, Marg. et MS.

Digitized by Google

μεταχωρεῖν· οὐ γὰρ ταῖς συλλαβαῖς ἀπευθύνουσι τοὺς χρόνους, ἀλλὰ τοῖς χρόνοις τὰς συλλαβάς.

Δεδειγμένης δὴ τῆς διαφορᾶς, ᾗ διαφέρει μουσικὴ λογικῆς, λοιπὸν ἂν εἴη κἀκεῖνα λέγειν, ὅτι τὸ μὲν τῆς φωνῆς μέλος, λέγω δὲ οὐ τῆς ᾠδικῆς, ἀλλὰ τῆς ψιλῆς, ὃ μὲν ἡδέως διατίθησι τὴν ἀκοὴν, εὐμελὲς λέγοιτ' ἄν, ἀλλ' οὐκ ἐμμελές· ἡ δ' ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μορίων συμμετρία σῴζουσα τὸ μελικὸν σχῆμα, εὔρυθμος, ἀλλ' οὐκ ἔνρυθμος. Πῇ δὲ διαφέρει ἀλλήλων ταῦτα, κατὰ τὸν οἰκεῖον καιρὸν ἐρῶ. Νυνὶ δὲ τὰ ἀκόλουθα ἀποδοῦναι πειράσομαι, πῶς ἂν γένοιτο λέξις πολιτικὴ παρ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν ἡδύνουσα τὴν ἀκρόασιν, κατά τε τὰ μέλη τῶν φθόγγων, καὶ κατὰ τὰς συμμετρίας τῶν ῥυθμῶν, καὶ κα-

---

vulg. αὔξουσαι. mox δὴ post δεδειγμένης abest ab *l.*

ὅτι μὲν τὸ τῆς Φ., id. lib.

ὃ μὲν ἡδέως διατίθησι, *l.* vulg. κἂν ἡδέως διατιθῇ.

εὐμενὲς λέγοιτ', Ald. Emendat. in *l.*

συμμέτρια σώζουσα, Ald. quod felice coniectura iam Reiske et Schaefer. adsecuti erant. Vulg. συμμετριάζουσα.

ἔνρυθμος. τῇ δὲ, Ald. Emendat. in *l.*

διαφέρει ταῦτα, Ald. ἀλλήλων omittens, quod Marg. post ταῦτα relegat. vulg. διαφέρουσιν ἀλλ. τ. — τε ante τὰ μέλη abest ab *l.* Haec in MSo. summatim ita efferuntur: κατὰ τὰ προῤῥηθέντα τέτταρα κεφάλαια γνοίημεν ἂν οὕτως.

Digitized by Google

τὰ τὰς ποικιλίας τῶν μεταβολῶν, καὶ κατὰ τὸ πρέπον τοῖς ὑποκειμένοις· ἐπειδὴ ταῦτα ὑπεθέμην τὰ κεφάλαια.

ΤΜΗΜΑ β'.

Πολιτικὴ λέξις πῶς τῇ συνθέσει τὴν ἀκρόασιν ἡδύνει.

Οὐχ ἅπαντα πέφυκε τὰ μέρη τῆς λέξεως ὁμοίως διατιθέναι τὴν ἀκοήν, ὥςπερ οὐδὲ τὴν ὁρατικὴν αἴσθησιν τὰ ὁρατὰ πάντα, οὐδὲ τὴν γευστικὴν τὰ γευστά, οὐδὲ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις τὰ κινοῦντα ἑκάστην· ἀλλὰ καὶ γλυκαίνουσί τινες αὐτὴν ἦχοι καὶ πικραίνουσι, καὶ τραχύνουσι καὶ λεαίνουσι, καὶ πολλὰ ἄλλα πάθη ποιοῦσι περὶ αὐτήν. Αἰτία δὲ ἥ τε τῶν γραμμάτων φύσις, ἐξ ὧν ἡ φωνὴ συνέστηκε, πολλὰς καὶ διαφόρους ἔχουσα δυνάμεις, καὶ ἡ τῶν συλλαβῶν πλοκὴ παντοδαπῶς σχηματιζομένη. Τοιαύ-

---

τὰς ποικίλας. Ald. Emendatur in *l.*

post ἐπειδὴ idem lib. inserit δὲ.

Sect. XII ὁμοίως ab Ald. omissum suppletur ex *l.* addita est nota huius vocabuli tachygraphica.

τὴν γεῦσιν τὰ γευστὰ, MS.

αὐτήν τινες, verso ordine, idem.

τε ante τῶν γραμμάτων abest ab *l.* et MSo.

ἐσχηματιζομένη, Ald. Emendat. in Marg.

τοιαύτην δὲ δύναμιν. Ald. τ. δὴ δ., *v.* τ. ἦδη δ., *l.* τ. ἤδη δὴ δύν. MS.

Digitized by Google

τὴν δὴ δύναμιν ἐχόντων τῶν τῆς λέξεως μορίων, ἐπειδὴ μεταθεῖναι τὴν ἑκάστου φύσιν οὐχ οἷόν τε, λείπεται τὸ τῇ μίξει καὶ κράσει καὶ παραθέσει συγκρύψαι τὴν παρακολουθοῦσαν αὐτῶν τισιν ἀτοπίαν, τραχέσι λεῖα μίσγοντα, καὶ σκληροῖς μαλακὰ, καὶ κακοφώνοις εὔφωνα, καὶ δυσεκφόροις εὐπρόφορα, καὶ βραχέσι μακρὰ, καὶ τἄλλα τὸν αὐτὸν τρόπον εὐκαίρως συντιθέντα, καὶ μήτε ὀλιγοσύλλαβα πολλὰ ἑξῆς λαμβάνοντα· κόπτεται γὰρ ἡ ἀκρόασις· μήτε πολυσύλλαβα πλείω τῶν ἱκανῶν, μηδὲ δὴ ὁμοιότονα παρ' ὁμοιοτόνοις, μηδ' ὁμοιόχρονα παρ' ὁμοιοχρόνοις. Χρὴ δὲ καὶ τὰς πτώσεις τῶν ὀνοματικῶν ταχὺ μεταλαμβάνειν· μηκυνόμεναι γὰρ ἔξω τοῦ μετρίου, πάνυ προίστανται ταῖς ἀκοαῖς· καὶ τὴν ὁμοιότητα διαλύειν συνεχῶς, ὀνομάτων τε τινῶν ἑξῆς τιθεμένων πολλῶν, καὶ ῥημάτων, καὶ τῶν ἄλλων μερῶν,

---

τὸ post λείπεται adieci ex *l.* et MSo.

ante κράσει inseritur τε inter versus.

παραθ. συγκρύπτειν, *l.* et MS.

ἀτοπίαν abest ab *l.*

δυσεκφόροις, Ald. Emendas. in Marg.

εὔφορα, *l.*

Verba: πολλὰ — πολυσύλλαβα, ab Aldo omissa supplentur in Marg.

πτώσεις τῶν ὀνομαστικῶν, MS.

in eodem disiderantur verba: μηκυνόμεναι — ἀκοαῖς.

τε post μηκυνόμεναι et ὀνομάτων Marg. καὶ ante ῥημάτων, *v. l.* inserunt, ubi vulg.

Digitized by Google

τὸν κόρον φυλαττόμενον· σχήμασί τε μὴ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ μένειν, ἀλλὰ θαμινὰ μεταβάλλειν· καὶ τρόπους μὴ τοὺς αὐτοὺς ἐπεισφέρειν, ἀλλὰ ποικίλλειν· μηδὲ δὴ ἄρχεσθαι πολλάκις ἀπὸ τῶν αὐτῶν, μηδὲ λήγειν εἰς τὰ αὐτά, ὑπερτείνοντα τὸν ἑκατέρου καιρόν.

Καὶ μηδεὶς οἰηθῇ με καθάπαξ ταῦτα παραγγέλλειν, ὡς ἡδονῆς αἴτια διὰ παντὸς ἐσόμενα, ἢ τἀναντία ὀχλήσεως· οὐχ οὕτως ἀνόητός εἰμι· οἶδα γὰρ ἐξ ἀμφοῖν γινομένην πολλάκις ἡδονὴν, τοτὲ μὲν ἐκ τῶν ἀνομοίων, τοτὲ δὲ ἐκ τῶν ὁμογενῶν· ἀλλ' ἐπὶ

---

hae particulae omittuntur, καὶ post ῥημάτων deest MSo.

κόρον φυλαττομένους, Ald. φυλαττομένων, Marg. et MS.

ἐπὶ ante τοῖς αὐτοῖς inserui ex *l.* et MSo. μένειν pro vulgat. διαμένειν dedi ex *l.* ἀεὶ vulg. omissum ex MSo. adieci. Conf. p. 418., Alibi persaepe simplicia pro compositis tradiderunt librarii. In Art. Rhet. X. 2. leg. πλὴν ὅσα περὶ τῶν κρειττόνων, ἢ καθ' ἡμᾶς διαλέγεται, et VIII. 14. εἶτ' ἀποτέμψας τοὺς νέους, ἰδίαν σύνοδον πρὸς τὴν παῤῥησίαν αὐτῷ μηχανᾶται ἐπιφέρων, etc. Ita utroque loco Marg. Victor

μὴ δὲ τρόπ. τοὺς αὐτοὺς ἐπιφέρειν, MS.

καὶ μηδεὶς, *l.* vulg. κ. μηθεὶς. v. Maittair. d. diall. I. gr. s. 2 et 143. A.

τἀναντία ὀχλήσ. id. lib. vulg. ταὐναντίον ὀχλ.

τότε μὲν ἐκ τῶν ὁμοίων γενῶν· τότε δὲ ἐκ τῶν ἀνομοιογενῶν, *l.* Margo: „puto ὁμοιογενῶν· τότε, etc.“ ὁμοιογενῶν — ἀνομοιογενῶν, MS.

Digitized by Google

πάντων οἶομαι δεῖν τὸν καιρὸν ὁρᾶν· οὗτος γὰρ ἡδονῆς καὶ ἀηδίας κράτιστον μέτρον. Καιροῦ δὲ οὔτε ῥήτωρ οὐδεὶς, οὔτε φιλόσοφος εἰς τόδε χρόνου τέχνην ὥρισεν· οὐδ' ὅσπερ πρῶτος ἐπεχείρησε περὶ αὐτοῦ γράφειν, Γοργίας ὁ Λεοντῖνος, οὐδὲν, ὅ, τι καὶ λόγου ἄξιον ἔγραψεν· οὐδὲ ἔχει φύσιν τὸ πρᾶγμα εἰς καθολικὴν καὶ ἔντεχνόν τινα περίληψιν πεσεῖν· οὐδ' ὅλως ἐπιστήμη θηρατός ἐστιν ὁ καιρὸς, ἀλλὰ δόξῃ. Ταύτην δὲ οἱ μὲν ἐπὶ πολλῶν καὶ πολλάκις γυμνάσαντες, ἄμεινον τῶν ἄλλων εὑρίσκουσιν αὐτὸν· οἱ δὲ ἀγύμναστον ἀφέντες, σπανιώτερον καὶ ὥσπερ ἀπὸ τύχης.

Ἵνα δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἴπω, ταῦτ' οἶομαι χρῆναι φυλάττειν ἐν τῇ συνθέσει τὸν μέλλοντα διαθήσειν τὴν ἀκοὴν ἡδέως· ἢ τὰ εὐμελῆ καὶ εὔρυθμα καὶ εὔφωνα ὀνόματα, ὑφ' ὧν γλυκαίνεταί τε καὶ ἐκ

εἰς τὸ λέγειν τέχνην, Ald. Emendat. in *l.*

ὅσπερ πρῶτον, Ald. Emendat. ibid. *f. p. 291.*

Λεοντῖν. ὅ τι λόγου, Ald. P. Vict. ὅ, τι correxit. Λεοντ. οὐδὲν, ὅ, τι καὶ λ. ἀξ., *l.* vulg. Λ. οὐδ' ὅ, τι λ. ἄξ.

αὐτὸν post εὑρίσκουσιν addidi ex *l.*

ex eodem libro edidi ἀγύμναστον. vulg. ἀνάσκητον.

σπανιωτέρων, Ald. Emendat. in *l.*

ταῦτά γε χρῆναι φυλάττ., *l.* ἢ post ἡδέως adieci ex M8o.

ἐμμελῆ καὶ εὔρυθμ. id. lib.

τε post γλυκαίνεται omitt. idem cum reliquis usque ad αἴσθησις.

Digitized by Google

μαλάττεται, καὶ τὸ ὅλον οἰκείως διατίθεται ἡ αἴσθησις, ταῦτα ἀλλήλοις συναρμόττειν, ἢ τὰ μὴ τοιαύτην ἔχοντα φύσιν ἐγκαταπλέκειν τε καὶ συνυφαίνειν τοῖς δυναμένοις αὐτὴν γοητεύειν, ὥστε ὑπὸ τῆς ἐκείνων χάριτος ἐπισκοτεῖσθαι τὴν τούτων ἀηδίαν· οἷόν τι ποιοῦσιν οἱ φρόνιμοι στρατηλάται κατὰ τὰς τάξεις τῶν στρατευμάτων· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐπικρύπτουσι τοῖς ἰσχυροῖς τὰ ἀσθενῆ, καὶ γίνεται αὐτοῖς οὐδὲν τῆς δυνάμεως μέρος ἄχρηστον. Διαναπαύειν δὲ καὶ τὴν ταυτότητά φημι δεῖν, μεταβολὰς εὐκαίρους εἰσφέροντα· καὶ γὰρ ἡ μεταβολὴ παντὸς ἔργου χρῆμα ἡδύ. Τελευταῖον δὲ, ὃ δὴ καὶ πάντων ἐστὶ κράτιστον, οἰκείαν ἀποδιδόναι τοῖς ὑποκειμένοις καὶ πρέπουσαν ἁρμονίαν. Δυσωπεῖσθαι δὲ οὐδὲν οἶμαι δεῖν,

---

ἐκμαλάττεται pro vulgat. μαλάττεται, *l.*

τὰ μὴ τοιαῦτα ἔχοντα, MS.

ὥστερ ὑπὸ, Ald. Emendat. in *v. l.*

κατὰ τὰς συντάξεις, *l.*

ἐπικρύπτουσι τοῖς, Marg. et MS. vulg. συγκρύπτουσι τοῖς.

μέρος post δυνάμεως abest. ab *l.*

διαναπαύειν δὲ, *l.* et MS. vulg. διαν. τε.

δὴ post ὃ omitt. MS.

ἐστὶ post πάντων lineola subter ducta ejiciendum esse significatur.

καὶ πρέπουσαν absunt ab *l.*

Sequentia emendatiora edidi ex *l.* et MSo. vulg. δυσωπεῖσθαι — — ἅμα· οὔτ' ἐπιτέτραπται — λέγεσθαι. Οὐδὲν etc.

δεῖν post οἶμαι abest ab *l.*

Digitized by Google

οὔτε ὄνομα, οὔτε ῥῆμα, ὅ, τι καὶ τέτριπται, μὴ σὺν αἰσχύνῃ λέγεσθαι μέλλον. Οὐδὲν γὰρ οὕτω ταπεινὸν, ἢ ῥυπαρὸν, ἢ μιαρὸν, ἢ ἄλλην τινὰ δυσχέρειαν ἔχον ἔσεσθαί φημι λόγου μόριον, ᾧ σημαίνεταί τι σῶμα ἢ πρᾶγμα; ὃ μηδεμίαν ἕξει χώραν ἐπιτηδείαν ἐν λόγοις. Παρακελεύομαι δὲ τῇ συνθέσει πιστεύοντας ἀνδρείως πάνυ καὶ τεθαρρηκότως αὐτὰ ἐκφέρειν, Ὁμήρῳ τε παραδείγματι χρωμένους, παρ' ᾧ καὶ τὰ εὐτελέστατα κεῖται τῶν ὀνομάτων, καὶ Δημοσθένει, καὶ Ἡροδότῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὧν ὀλίγου ὕστερον μνησθήσομαι, καθ' ὅ, τι ἂν ἁρμόττῃ περὶ ἑκάστου. Ταῦτά μοι περὶ τῆς ἰδείας εἰρήσθω συνθέσεως, ὀλίγα μὲν ὑπὲρ πολλῶν θεωρημάτων, ἱκανὰ δὲ, ὡς κεφάλαια εἶναι.

ἢ μιαρὸν absunt ab *l.*

ἔσχὸν ἔσεσθαι, Ald. Emendat. in Marg.

ᾧ μηδεμίαν, *l.*

ἂν, quod vulg. legitur ante τῇ συνθέσει omisi ad fidem eiusd. libri et MSi.

τε post πάνυ addit id.

p. 292. παραδ. χρωμένους, MS. et *l.* vulg. χρώμενος.

ὧν ὀλίγῳ ὕστερον, Ald. vulgatam praebet *l.*

Post ὡς κεφάλαια Ald. τελέως στίζει. distinctione non facta ascivi ex *l.* εἶναι pro vulgat. εἶεν. Margo: „γρ. εἶναι." Vere. Adest etiam haec sigla: χ cum nota libri: *v.*, sub quo quid lateat, haud scio.

Ut εἶναι et εἶεν, ita cum his etiam εἴη confunditur. Quod nescio, an in his Lucian. Catapl. T. III. p. 188.

Digitized by Google

ΤΜΗΜΑ ιγ'.

Καλὴ πῶς γίνεται ἡ τῆς λέξεως καὶ τῶν κώλων ἁρμονία.

Καλὴ δὲ ἁρμονία πῶς γένοιτ' ἄν, εἴ τις ἔροιτό με καὶ ἐκ ποίων θεωρημάτων, οὐκ ἄλλως πως μὰ

---

acciderit: μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προσαποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἕτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. Aut εἴη legendum, aut ea ratione explicandum, qua haud raro infinitivus sequitur particulam εἰ in oratione obliqua ut ap. Heliodor. p. 238, 29. Bourd. καὶ γάρ εἰ μηδέπω τῆς ὥρας εἶναι τὰ πλώϊμα, ap. Herodot. III. 108. 105. Eadem ratio est particularum, ὡς, ἐπεί, ἐπειδὴ ὅτε, ὅθεν, pronominisque relativi. v. Matth. Gr. Gr. §. 537. nec non ap. Latinos particularum: quum, an, item pronominis, ut ap. Liv. I. 50. IV. 51. II. 4. 41. passim. Insolens admodum est particulae εἰ s. ἤν cum participio structura, ubi tempus finitum desideres, ut in his Thucydideis V. 47. ὅπλα δὲ μὴ ἐᾷν ἔχοντας διιέναι — ἤν μὴ ψηφισαμένων τῶν πόλεων ἁπασῶν, τὴν διόδον εἶναι. V. 18. extr. εἰ δέ τι ἀμνημονοῦσι ὑποτεροιοῦν, καὶ εἶτου περὶ λόγοις δικαίοις χρωμένοις εὔορκον εἶναι ἀμφοτέροις ταύτῃ μεταθεῖναι, ὅτῃ ἂν δοκῇ ἀμφοτέροις, Ἀθηναίοις κ. λ. Hinc fortasse exserenda sunt verba intricatissima VI. 69. extr. οἱ δ' ἐχώρουν, Συρακούσιοι μὲν περί τε πατρίδος μαχούμενοι — — τὸ δ' ὑπήκοον τῶν ξυμμάχων, μέγιστον μὲν, περὶ τῆς αὐτίκα ἀνελπίστου σωτηρίας, ἢν μὴ κρατῶσι, τὸ πρόθυμον εἶχον· ἔπειτα δ' ἐν παρέργῳ καὶ εἴτε ἄλλο ξυγκαταστρεψαμένοις ῥᾷον αὐτοῖς ὑπακοῦσαι. Suppl. ἐλπίδα εἶχον. Ὑπακοῦσαι enim fert Cod. Mosq. pro vulgat. ὑπακούσεται. Cf. Isocrat. Panathen. p. 462. Lang.

Digitized by Google

Δία Φαίην ἄν, οὐδὲ ἐξ ἄλλων τινῶν, ἢ ἐξ ὧνπερ ἡ ἡδεῖα· τὰ γὰρ αὐτὰ ποιητικὰ ἀμφοῖν· μέλος εὐ-

---

ἐὰν τό που δεῆσαν αὐτοῖς ἐκπέμψαι βοήθειαν, — τούτους ἀποστέλλειν ἤθελον Heliodor. p. 119. 35. καὶ ὅπου δὴ φαινομένη ναῶν ἢ δρόμων, ἢ ἀγορῶν, καθάπερ ἀρχέτυπον ἄγαλμα πᾶσαν ὄψιν καὶ διάνοιαν ἐφ' ἑαυτὴν ἐπιστρέφει. Homer. Il. XXIV. 42. ὅστ' ἐπεὶ ἄρ μεγαλῷ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ Εἴξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν· Ὡς Ἀχιλλεὺς. Contra in eadem oratione obliqua pro infinitivo tempus finitum usurpatur. Thucyd. II. 72. ὅτι ἀδύνατα σφίσιν εἴη ποιεῖν ἃ προκαλεῖται, ἄνευ Ἀθηναίων· παῖδες γὰρ σφῶν καὶ γυναῖκες παρ' ἐκείνοις εἵησαν. Plane ut nos. VIII. 51. ἐξάγγελος γίγνεται, ὡς οἱ πολέμιοι μέλλουσιν — — ἐπιθήσεσθαι τῷ στρατοπέδῳ· καὶ ταῦτα σαφῶς πεπύσμενος εἴη, nisi ὡς suppleas. Aeschyl. Agam. 617. ταῦτ' ἀπαγγεῖλον πόσει· ἥκειν ὅπως τάχιστ' ἐράσμιον πόλει· γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὑροι μολὼν, οἵανπερ οὖν ἔλειπε. Ubi sine caussa idonea Schützius dedit εὑρήσει. Fusius hanc structuram illustrat Schaefer. Melet. critt. p. 102. Insolentiori etiam usu occurrit idem optativ. ap. Thucyd. II. 97. φόρος τε ἐκ πάσης τῆς βαρβάρου — — τετρακοσίων ταλάντων ἀργυρίου μάλιστα δύναμις (ἐγίγνετο), ἃ χρυσὸς καὶ ἄργυρος εἴη. Nos: *was das Gold und Silber betrüge.* Ceterum nec Latini hanc structuram ignorarunt, v. Caesar. B. C. III. 10. *Prouide sibi ac Reipublicae parcerent; quantum in bello fortuna posset, iam ipsi incommodis suis satis essent documento.*

Sect. XIII. ἔροιτό με καὶ, l. vulg. ἔροιτο ἤ.

πως νὴ Δία, id. lib.

οὐδὲ ἐξ ἄλλ., id. lib. vulg. οὐκ ἐξ ἄλλ.

ἡ ante ἡδεῖα adieci cum P. Victor., qui inter verss. adscripsit.

μέλος εὐμενὲς, Ald. Emendat. in v. l.

Digitized by Google

γενὲς, ῥυθμὸς ἀξιωματικὸς, μεταβολὴ μεγαλοπρεπὴς, τὸ πᾶσι τούτοις παρακολουθοῦν πρέπον. Ὥσπερ γὰρ ἡδεῖά τις γίνεται λέξις, οὕτω καὶ γενναία τις ἄρα· καὶ ῥυθμὸς ὥσπερ γλαφυρός τις, οὕτω καὶ σεμνός τις ἕτερος· καὶ τὸ μεταβάλλειν ὥσπερ χάριν ἔχει τινὰ, οὕτω καὶ πόνον· τὸ δὲ δὴ πρέπον εἰ μὴ τοῦ καλοῦ πλεῖστον ἔξει μέρος, σχολῇ γ' ἂν ἄλλου τινός. Ἐξ ἁπάντων δή φημι τούτων ἐπιτηδεύεσθαι δεῖν τὸ καλὸν ἐν ἁρμονίᾳ λέξεως, ἐξ ὧνπερ καὶ τὸ ἡδύ. Αἰτία δὲ κάνταῦθα ἥ τε τῶν γραμμάτων φύσις, καὶ ἡ τῶν συλλαβῶν δύναμις, ἐξ ὧν πλέκεται τὰ ὀνόματα· ὑπὲρ ὧν καιρὸς ἂν εἴη λέγειν, ὥσπερ ὑπεσχόμην.

ἀκολουθοῦν πρέπον, Ald. Emendat. ibid.

οὕτω καὶ γενναία τις ἄρα, *l.* vulg. οὕτ. κ. γ. τ. ἑτέρα. καὶ ante γενναία lineola damnatur.

σεμνός τις ἕτερος, *l.* vulg. τις omitt.

τινα post ἔχει ab Aldo omissum suppletur in *l.*

p. 292. οὕτω καὶ πόνον, id. lib. vulg. οὕτω καὶ πιθανὸν. Apte sibi respondent χάρις et πόνος. Sophocl. Oedip. Col. 229. ἁπάτα δ' ἀπάταις ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα πόνον, οὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν. Vulgaris lectio vel propter τινα suspecta erat.

τοῦ δὲ δὴ πρέπον, Ald. Emendatur in *v. l.*

καὶ ἐνταῦθα, MS. et *l.*

ταῦτα post τὰ ὀνόματα addit id. lib. v. Reisk. ad h. l.

Digitized by Google

ΤΜΗΜΑ ιδ'.

Φωνῆς στοιχεῖα τὰ γράμματα· καὶ αὐτῶν ἡ φύσις, διάφορος.

Ἀρχαὶ μὲν οὖν εἰσι τῆς ἀνθρωπίνης καὶ ἐνάρθρου φωνῆς, αἱ μηκέτι δεχόμεναι διαίρεσιν, ἃς καλοῦμεν στοιχεῖα καὶ γράμματα· γράμματα μὲν, ὅτι γράμμαῖς τισι σημαίνεται· στοιχεῖα δὲ, ὅτι πᾶσα φωνὴ τὴν γένεσιν ἐκ τούτων λαμβάνει πρώτων, καὶ τὴν διάλυσιν εἰς ταῦτα ποιεῖται τελευταίαν. Τῶν δὴ στοιχείων τε καὶ γραμμάτων οὐ μία πάντων φύσις, διαφοραὶ δὲ αὐτῶν. Πρώτη μὲν, ὡς Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς ἀποφαίνεται, καθ' ἣν τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφους· φωνὰς μὲν, τὰ λεγόμενα φωνήεντα· ψόφους δὲ, τὰ λοιπὰ πάντα. Δευτέρα δὲ,

p. 292.

p. 293.

p. 293.

Sect. XIV. Φωνῆς abest ab *l.*, ante ἐνάρθρου ponit MS.; id. αἱ ante μηκέτι omittit.

λαμβάνει πρῶτα; Ald. Marg: „γρ. πρώτων. *l*, πρω *v.*" vulg. πρῶτον.

τῶν δὴ στοιχ., *v. l.* vulg. τῶν δὲ στοιχείων.

καὶ ante γραμμάτων lineola damnatur.

Paullo ante ποιεῖται τελευταῖα, Ald. Emendat. in *l.* τῶν μὴ Φωνηέντων, MS. et *l.* τῶν μὲν Φων., *v.* vulg. τῶν Φωνηέντ. Particulam negativam οὐ restitue Nostro in Art. XI. 8. καὶ Ὁμήρος δ' εἶπε· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει. τοῦτο δέ ἐστι τὸ· διὰ τῶν ὁμολογουμένων, οὐ (vulg. οἱ.) περὶ τῶν ὁμολογουμένων ἀμφισβητήσιμα λέγων, etc. Obiter moneo, eundem Marginem, unde haec emendavi, in lectionibus his: προσχεί-

Digitized by Google

p. 293. καθ' ἣν τῶν μὴ φωνηέντων ἃ μὲν καθ' ἑαυτὰ ψόφους
p. 293. ὁποίους δή τινας ἀποτελεῖν πέφυκε, ῥοίζων, ἢ σιγμῶν,
ἢ μυγμῶν, ἢ ποππυσμῶν, ἢ τοιούτων τινῶν ἄλλων
ἦχων δηλωτικοὺς· ἃ δέ ἐστιν ἀπάσης ἄμοιρα φωνῆς
καὶ ψόφου, καὶ οὐχ οἷά τε ἠχεῖσθαι καθ' ἑαυτά·
p. 293. διὸ δὴ ταῦτα μὲν ἄφωνά τινες ἐκάλεσαν, θάτερα δὲ
ἡμίφωνα. Οἱ δὲ τριχῇ νείμαντες τὰς πρώτας τε καὶ
στοιχειώδεις τῆς φωνῆς δυνάμεις, φωνήεντα μὲν ἐκά-
λεσαν, ὅσα καὶ καθ' ἑαυτὰ φωνεῖται, καὶ μεθ' ἑτέ-
ρων, καὶ ἔστιν αὐτοτελῆ· ἡμίφωνα δὲ, ὅσα μετὰ
p. 293. μὲν φωνηέντων αὐτὰ ἑαυτῶν κρεῖττον ἐκφέρεται,

ρίσται, p. 234, 13. Sylburg., μεγαλοπρεπὴς, p. 246, 1. s. θεῖς, p. ead. 10. s. consentire cum libro a Bueneman-no excusso. vid. Schaefer. Melet. crit. p. 15. 48. 52.

ῥοίζων, ἢ σιγμῶν, ἢ μυγμῶν, ἢ τοιούτων, MS. ῥοῖζον, ἢ σιγμὸν, ἢ μυγμὸν, ἢ ποπτ., l. ποπτυσμὸν, Ald. Emendat. in v. Vulg. ῥοῖζον, ἢ συριγμὸν, ἢ ποπτ., ἢ τοιούτ. v. Interpp. ad h. l.

ἦχων δηλωτικοὺς, l. vulg. ἦχ. δηλωτικὰ.

οὐχ οἷόν τε, Ald. Emendat. in v. l.

διὸ δὴ ante ταῦτα adieci ex MSo. et l.

καθάτερ δὲ ἡμίφωνα, l. πρώτας τε καὶ, Ald.

τῆς ante φωνῆς adiecit primus Victor. inter verss.

καὶ μετὰ ἑτέρων, Aldin. ex correctione Petri Victor.

τῶν, quod vulg. ante φωνηέντων legitur, omisi ex auctoritate MSi. et correctionis a Petr. Victor. factae.

Post φωνηέντων adieci ex l. et MSo. verba: αὐτὰ ἑαυτῶν, vulgo desiderata.

μετὰ φων. μὲν, MS.

ἐκφέρηται, καθ' ἑαυτ., l.

Digitized by Google

καθ' ἑαυτὰ δὲ χεῖρόν τε καὶ οὐκ αὐτοτελῶς· ἄφωνα δὲ, ὅσα οὔτε τὰς τελείας, οὔτε τὰς ἡμιτελεῖς φωνὰς ἔχει καθ' ἑαυτά, μεθ' ἑτέρων δὲ ἐκφωνεῖται. p. 293.

Ὁ ἀριθμὸς δὲ αὐτῶν ὅστις ἐστὶν, οὐ ῥᾴδιον εἰπεῖν ἀκριβῶς· ἐπεὶ πολλὴν παρέσχε καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν ἀπορίαν τὸ πρᾶγμα. Οἱ μὲν γὰρ ᾠήθησαν εἶναι τριακαίδεκα τὰ πάντα τῆς φωνῆς στοιχεῖα, κατεσκευάσθαι δὲ τὰ λοιπὰ ἐκ τούτων· οἱ δὲ, καὶ τῶν εἰκοσιτεσσάρων, οἷς χρώμεθα νῦν, πλείω. Ἡ μὲν οὖν ὑπὲρ τούτων θεωρία γραμματικῆς τε καὶ μετρικῆς, εἰ δὲ βούλεταί τις, καὶ φιλοσοφίας οἰκειοτέρα· ἡμῖν δὲ ἀπόχρη μήτε ἐλάττους τῶν κδ', μήτε p. 293. p. 293. p. 293. p. 293.

ἡμιτελεῖς φωνὰς, *l.* vulg. ἡμιτελείας φ. Bast Append. ad Ep. Crit. p. 19. not. „Eadem ratione ἡμιτε valet ἡμιτελής, pro quo in Dionys. Hal. de comp. Verb. c. 14. male positum est ἡμιτέλειος. — — Codd. Hermogenis ante citati (v. ad p. 164. Sch.) bene dant ἡμιτελεῖς, quod restituendum est." Schaeferus vulgarem lectionem tuetur analogia. Sequutus sum equidem Hermogenis et praestantissimi libri Victoriani auctoritatem.

ἑτέρων δὲ καὶ φωνεῖται, Ald. Emendat. in *l.*

εἶναι post ᾠήθησαν, ab Ald. omissum, suppletur ex eod. libr.

τριακαίδεκα κατὰ πάντα, Ald. Emendat. in *v.*

τρία καὶ δέκα τῆς φωνῆς πάντα στοιχεῖα, *l.*

οὖν ante ὑπὲρ τούτων, ab Ald. omissum suppletur ex *v. l.*

δὲ ante βούλεται addidi ex *l.*

Digitized by Google

p. 293. πλείους ὑποθεμένοις, δεικνύναι τὰς τῆς φωνῆς ἀρ-
p. 293. χὰς, καὶ τὰ συμβεβηκότα αὐταῖς λέγειν, τὴν ἀρ
χὴν ἀπὸ τῶν φωνηέντων ποιησαμένοις.

Φωνήεντα.

p. 293. Ἔστι δὴ ταῦτα τὸν ἀριθμὸν ἑπτὰ· δύο μὲν βραχέα, τό τε ε, καὶ τὸ ο, δύο δὲ μακρὰ, τό τε η καὶ τὸ ω· τρία δὲ δίχρονα, τό τε α καὶ τὸ ι καὶ τὸ υ, καὶ γὰρ ἐκτείνεται ταῦτα, καὶ συστέλλεται· καὶ αὐτὰ οἱ μὲν δίχρονα, ὥσπερ ἔφην, οἱ δὲ μετα-
p. 293. πτωτικὰ καλοῦσιν. Ἐκφωνεῖται δὲ ταῦτα πάντα παρὰ τῆς ἀρτηρίας συνεχούσης τὸ πνεῦμα, καὶ τοῦ

ὑποθεμένοις, εἶναι τὰς τ. φ., *l.* συμβ αὐτοῖς λέγειν. id. lib. vulg. αὐτῇ λ. Erat opus scribere foemipino genere, ut scripsi.

. ἔστι δὴ ταῦτα, φ. *l.* vulg. ἔστι δὲ τ.

τὸν ἀριθμὸν ἑπτὰ, MS. vulg. τ. ἀρ. ζ'.

Post δ ο μὲν adieci: βραχέα δύο δὲ ex *l.* et MSo., quanquam hic variat τὸ ε praebens et δύο δέ non agnoscens. Vulg. ea verba post καὶ τὸ ω ponunt, uncis inclusa, utpote ex Smithii tantum coniectura admissa. Aldus ea prorsus ignorat.

. δίχρονα τὸ α, τὸ ε, etc., MS. Margo: „videtur defuisse in υ., quod ad literas pertinet, ut in libro excuso.“

τὸ υ, καὶ γὰρ ἐκ τ. ταῦτα, *l.* et MS. Vulgo: τὸ υ, ἃ καὶ ἐκτ., καὶ, etc.

καὶ αὐτὰ οἱ μὲν δίχρ., *l.* vulg ἃ οἱ μὲν δ.

Φωνεῖται δὲ ταῦτα πάντα, *l.* et MS. qui ταῦτα omitt.

παρὰ ante τῆς ἀρτηρ. recepi ex iisdem libr.

Digitized by Google

στόματος ἁπλῶς σχηματισθέντος, τῆς τε γλώσσης οὐδὲν πραγματευομένης, ἀλλ' ἠρεμούσης. Πλὴν τὰ μὲν μακρὰ, καὶ τῶν διχρόνων ὅσα μακρῶς λέγεται, τεταμένον λαμβάνει καὶ διηνεκῆ τὸν αὐλὸν τοῦ πνεύματος· τὰ δὲ βραχέα, ἢ βραχέως λεγόμενα, ἐξ ἀποκοπῆς τε καὶ μιᾶ πληγῇ πνεύματος, καὶ τῆς ἀρτηρίας ἐπὶ βραχὺ κινηθείσης ἐκφέρεται. Τούτων δὴ κράτιστα μέν ἐστι καὶ φωνὴν ἡδίστην ἀποτελεῖ τά τε μακρὰ, καὶ τῶν διχρόνων ὅσα μηκύνεται κατὰ τὴν ἐκφοράν, ὅτι πολὺν ἠχεῖται χρόνον, καὶ τοῦ πνεύματος οὐκ ἀποκόπτει τὸν τόνον· χείρω δὲ τὰ βραχέα, ἢ βραχέως λεγόμενα, ὅτι μικρόφωνά τέ ἐστι καὶ σπαδονίζει τὸν ἦχον. Αὐτῶν δὲ τῶν μακρῶν πάλιν εὐφωνότατον μὲν τὸ α, ὅταν ἐκτείνηται· p. 293. p. 294. p. 294. p. 294. p. 294. p. 294. p. 294. p. 294.

γλώττης οὐδέν, MS. v. Schaefer. ad Dionys. p. 169.

πλὴν καὶ τὰ μακρὰ καὶ etc., *l.* et MS. qui et posterius καὶ omitt.

τεταμμένον λαμβάνει, *l.* ἐστι ante καὶ φωνὴν ab Ald. omissum supplet. ex *l.*

καὶ τὸν τοῦ πνεύματος οὐκ ἀποκόπτει, *l.* et MS., qui mox ἠχ. τὸν χρόνον. Vulg. κ. τ. πν. οὐ κατακόπτει.

τὰ, quod vulg. ante βραχέως legitur, delevi. MS. omitt. P. Vict. linea notavit.

σπανίζει τὸν ἦχον, *l.* v. Schaefer. ad h. l.

Sequentia auctiora dedi ex MSo. et *l.* Vulg. πάλιν ante, et μὲν post εὐφωνότατον omittunt. ἐκφωνότατον, Ald Emendat. in Marg. μὲν etiam ab MSo. abest.

Digitized by Google

p. 294. λέγεται γὰρ ἀνοιγομένου τοῦ στόματος ἐπὶ πλεῖστον,
p. 294. καὶ τοῦ πνεύματος ἀναφερομένου πρὸς τὸν οὐρανόν.
p. 294. Δεύτερον δὲ τὸ η· διότι κάτω τε περὶ τὴν βάσιν τῆς
p. 294. γλώσσης ἐρείδει τὸν ἦχον [ἀκόλουθον,] ἀλλ' οὐκ ἄνω,

ἀνιγομένου, Ald. Emendat. in Marg.

πνεύματος ἀναφερομένου, *l.* et MS. vulg. ἄνω φερομένου.

διότι κάτω τε, *l.* vulg. ὅτι κ omisso τε.

γλώττης, MS.

ἀκ λουθον seclusi, quippe spurium, opinor, ex proximis: ἀλλ' οὐκ ἄνω natum. Abest a MSo et *l.* ut Petr. Vict. inter verss. Aldinae adnotavit. Eodem fortasse lapsu in Nostri Arte XI. 11. verba τοῦτ' Εὐριπίδειον ex praegressis: τοῦτ' Εὐπολίδειον orta sunt. Margo Victor. „non sunt in *k*." Quin quod integrum orationis membrum eiusmodi oscitantia interdum periit. Ibid. X 13. δεῖ γὰρ ἢ συσ ῆσαι, ἢ διαλαβεῖν, ἢ πρόσωπον, ἢ πρᾶγμα, ἢ καὶ συστῆσαι, καὶ διαβαλεῖν καὶ πρόσωπον καὶ πρᾶγμα. Ita est ex Marg. hic locus resarciendus. add. eiusd. Cap. sect. 15., ubi de *argumentis communibus* sermo est: οὐ δεῖ πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἰτεῖσθαι. Τίς γὰρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι δεῖ ποτε πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρεῖσθαι; quanquam statim sequentia: ἄλλοι μὲν etc. adhuc corrupta remanent, ex aliisque libris medelam exspectant. Memoranda vero extat in Marg., unde haec deprompsi, ad Inscriptionem citati Capit. adnotatio haec: „sic in R. literis grandioribus: τοῦτο τὸ μονόβιβλον οἶμαι Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς συνέταξεν ὁ πρότερος· μέμνηται γὰρ ἐν αὐτῷ ὡς ἐκδεδομένου αὐτῷ τοῦ περὶ μιμήσεως." Debebat scribere: ἐκδοθησομένου, conf. enim sect. 6. et 18. Hanc adnotationem e Morellii Bibl. MS. Gr. et Lat. iam Schaefer. ad Hudsoni Praef. p.

Digitized by Google

καὶ μετρίως ἀνοιγομένου τοῦ στόματος. Τρίτον δὲ τὸ ω· στρογγυλίζεται τε γὰρ ἐν αὐτῷ τὸ στόμα, καὶ περιστέλλεται τὰ χείλη, τήν τε πληγὴν τὸ πνεῦμα περὶ τὸ ἀκροστόμιον ποιεῖται. Ἔτι δὲ ἧττον τούτου τὸ υ· περὶ γὰρ αὐτὰ τὰ χείλη συστολῆς γενομένης ἀξιολόγου, πνίγεται καὶ στενὸς ἐκπίπτει ὁ ἦχος. Ἔσχατον δὲ πάντων τὸ ι· περὶ τοὺς ὀδόντας γὰρ ἡ κρότησις τοῦ πνεύματος γίνεται, μικρὸν ἀνοιγομένου τοῦ στόματος, καὶ οὐκ ἐπιλαμπρυνόντων τῶν

p. 294.
p. 294.
p. 294.
p. 294.
p. 294.

XXI. commemoravit. Ap. Thucydid VIII. 23. ita leg. ἃ πυνθανόμενος ὁ Ἀστύοχος — — ἀλλὰ τὴν Ἔρεσσον ἀποστήσας καὶ ὁπλίσας καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ νεῶν ὁπλίτας, τεζῇ ἄρχοντα Ἐτεόνικον προστάξας, — — παρέπλει ἐπὶ Ἄντισσον καὶ Μήθυμναν, ἐλπίζων, etc. Mireris Fr. Porti, Acacii, aliorum commenta, mireris insignem editorum superstitionem, de eiiciendis in praegressis: παρέπλει — Μήθυμναν ne cogitantibus quidem, quae adeo manifestum sit, librarii oculis ad sequentia aberrantibus deberi.

γλώσσης ἰρείδῃ, Ald.

ἀνοιγ. τοῦ στόματος, *l.* et MS. vulg. desiderantur τοῦ στόμ.

στρογγυλίζεται, *l.* MS. qui τε omittit. περισστέλλεται, iid. libr. Vulg. στρογγύλλεται et περιστέλλει. στογγύλλεται, *v.* Bast Append. ad Epist. crit. p. 18. „Verborum in ύλλομαι non ita magnus est numerus. — Sic dicitur etiam στωμύλλεσθαι, στρογγύλλεσθαι. Posterius usurpat e. gr. Dionys. de Comp. Verb. c. 14. — — Codd. Parisini Hermogenis Num. 1983 et 2977. ubi seclio illa citatur, habent στογγυλίζονται." Laudatur praeterea στρογγύλλεσθαι ex Phavorino et Eustathio.

Digitized by Google

p. 294. χειλῶν τὸν ἦχον. Τῶν δὲ βραχέων οὐδέτερον μὲν
p. 294. εὔμορφον, ἧττον δὲ δυσειδὲς τὸ ο· διΐστησι γὰρ τὸ
p. 294. στόμα κρεῖττον θατέρου, καὶ τὴν πληγὴν λαμβάνει
περὶ τὴν ἀρτηρίαν μᾶλλον.

Ἡ μ ί Φ ω ν α.

Φωνηέντων μὲν οὖν γραμμάτων αὕτη ἡ φύσις·
p. 294. ἡμιφώνων δὲ τοιάδε. Ὀκτὼ τὸν ἀριθμὸν ὄντων αὐ-
τῶν, πέντε μέν ἐστιν ἁπλᾶ, τό τε λ, καὶ τὸ μ, καὶ

τὸ στόμα περὶ τὸ ἄκρος. MS.

ἔτι δὲ ἧττον, *l.* vulg. ἔστι δὲ ἧττ. Utitur his Porphyrius π. προσῳδίας ap. Villois. Anecdot. gr. T. II. p. 113.

τὸ δὲ υ συστολῆς ἐστι πάλιν σημεῖον, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ υ τὰ χείλη συστέλλει κατὰ γὴν ἐκφώνησιν. Φησὶ γὰρ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ συλλαβῶν καὶ στοιχείων λόγῳ, ὅτι περὶ αὐτὰ τὰ χείλη συστολῆς γενομένης ἀξιολόγου πνίγεται καὶ στένος ἐμπίπτει ὁ ἦχος.

γινομένης ἀξιολ. MS.

στεν. ἐμπίπτει ὁ ἦχ., Ald. Emendat. in *l.*

τε post ὀδόντας inserit Ald.

ἡ κρίσις τοῦ πν. *l.* MS. Margo: „fort. κροῦσις."

ἔτι λαμπρυνόντων, Ald. Emendat. in *l.*

χειλῶν, *l.* vulg. χειλέων.

οὐδ. μὲν εὔμορφον ἧττ. δ. δυσειδὲς, *l.* et MS., quae dedi ut exquisitiora pro vulgat. οὐδ. μ. εὔηχον, ἧττ. δ. δυσηχὲς.

καὶ τὴν πληγὴν, *l.* et MS. vulg. τὴν δὲ πλ.

ἡ ante φύσις omitt. MS.

γὰρ vulg. post ὀκτὼ legitur, quod omisi. Abesse ab l. inter verss. monetur.

ἑ μέν ἐστιν ἁπλᾶ, Ald. Marg. vulgatam memorat.

Digitized by Google

τὸ ν, καὶ τὸ ρ, καὶ τὸ σ· τρία δὲ διπλᾶ, τό τε ζ, καὶ τὸ ξ, καὶ τὸ ψ. Διπλᾶ δὲ λέγουσιν αὐτὰ, ἤτοι διὰ τὸ σύνθετα εἶναι, τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ, τὸ δὲ ξ διὰ τοῦ κ καὶ σ, τὸ δὲ ψ διὰ τοῦ π καὶ σ, συνεφθαρμένων ἀλλήλοις καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· ἢ διὰ τὸ χώραν ἐπέχειν δυοῖν γραμμάτων ἐν ταῖς συλλαβαῖς παραλαμβανόμενον ἕκαστον. Τούτων δὴ κρείττω μέν ἐστι τὰ διπλᾶ τῶν ἁπλῶν· ἐπειδὴ μείζονά ἐστι τῶν ἑτέρων, καὶ μᾶλλον ἐγγίζειν δοκεῖ τοῖς τελείοις· ἥττω δὲ τὰ ἁπλᾶ, διὰ τὸ εἰς βραχυτέρους αὐτῶν τόνους συνάγεσθαι τὸν ἦχον. Ἐκφωνεῖται δὲ αὐτῶν ἕκαστον τοιόνδε δή τινα τρόπον· τὸ μὲν λ, τῆς γλώσσης πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνισταμένης, καὶ τῆς ἀρτηρίας συνηχούσης· [τὸ πνεῦμα]

p. 294. p. 295. p. 295. p. 295. p. 295. p. 295. p. 295. p. 295. p. 295.

ἤτοι ante διὰ τὸ ab *l.* abesse inter versus scribitur.

τὸ σύνθετον εἶναι, *v.* vulgatam lect. *l* habet.

δυεῖν γραμμάτων, MS.

In sequentibus, quae a me edita sunt, ex *l.* sunt petita. Vulg. σ. παραλαμβανόμενα. Ἑκάστου δὴ τοιόν. MS. praeter παραλαμβανόμενα cetera cum l. habet communia.

βραχυτέρους τόπους συνάγειν, *l.* Verisimile est ex hac lectione marginali, aliam olim sedem obtinuisse αὐτῶν. v. Schaefer. ad h. l.

Φωνεῖται δὲ αὐτῶν, Ald. MS.

δὴ post τοιόνδε a MSo. abest. τοιόνδ δὲ, *l.*

τῆς γλώττης. MS. οὐρ. ἱσταμένης, id. et *l.*

συνηχούσης· τὸ δὲ μ, MS. Margo: „συνηχούσης, *l.* sine duabus vocibus, quae sequuntur.“ Seclusi τὸ πνεῦμα. Vulg. συνεχούσης.

Digitized by Google

τὸ δὲ μ, τοῦ μὲν στόματος τοῖς χείλεσι πιεσθέντος
p. 295. τοῦ δὲ πνεύματος διὰ τῶν ῥωθώνων μεριζομένου·
p. 295. τὸ δὲ ν, τῆς γλώττης τὴν Φορὰν τοῦ πνεύματος
ἀποκλειούσης, καὶ μεταΦερούσης ἐπὶ τοὺς ῥώθωναςἰ
p. 295. τὸν ἦχον· τὸ δὲ ρ, τῆς γλώσσης ἄκρας ἀποῤῥιπιζού-
σης τὸ πνεῦμα, καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐγγὺς τῶν ὀδόν-
p. 295. των ἀνισταμένης· τὸ δὲ σ, τῆς μὲν γλώσσης προαγο-
μένης ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν ὅλης τοῦ δὲ πνεύματος
διὰ μέσου αὐτῶν Φερομένου, καὶ περὶ τοὺς ὀδόντας
λεπτὸν καὶ στενὸν ἐξωθοῦντος τὸ σύριγμα. Τρία
p. 295. δὲ τὰ λοιπὰ ἡμίΦωνα μικτὸν λαμβάνει τὸν ψόΦον,
ἐξ ἑνὸς μὲν τῶν ἡμιΦώνων, τοῦ σ, τριῶν δὲ ἀΦώ-
νων, τοῦ τε κ καὶ τοῦ δ καὶ τοῦ π.

Post πιεσθέντος a verbis τοῦ δὲ πνεύματος uncos removi, utpote vulgo ex sola Sylburgii coniectura adiectis, iam vero ex auctoritate MSi. et Aldi.

Verba διὰ τῶν ῥ. — τοῦ πνεύματος ab Ald. omissa supplentur in Marg. et MSo.

ἐπὶ τοῦ ῥώθωνας τ. ἦχ, Ald. Emendat. in v. ἐπ. τὸν ῥώθωνα τ. ἦχ.

ἀποῤῥιπιζούσης, l. vulg. ἀποῤῥαπιζούσης.

τῆς post τὸ δὲ σ, ab Aldo omissum, P. Victor. inter verss. addidit.

προαγομένης pro vulg. προσαναγομένης, et ὅλης, quod vulg. omitt, recepi ex Marg. et MSo.

διὰ μέσ. αὐτῶν, l. διὰ μέσ. αὐτοῦ, vulg.

τοῦ τε δ καὶ τοῦ κ καὶ τοῦ π, mutato ordine, MS.

Digitized by Google

Οὗτοι οἱ σχηματισμοὶ γραμμάτων ἡμιφώνων. Δύναται δὲ οὐχ ὁμοίως κινεῖν τὴν ἀκοὴν ἅπαντα· ἡδύνει μὲν γὰρ αὐτὴν τὸ λ, καὶ ἔστι τῶν ἡμιφώνων γλυκύτατον· τραχύνει δὲ τὸ ρ, καὶ ἔστι τῶν ὁμογενῶν γενναιότατον· μέσως δέ πως διατίθησι τὰ διὰ τῶν ῥωθώνων συνηχούμενα, τό, τε μ καὶ τὸ ν, κερατηειδεῖς ἀποτελοῦντα τοὺς ἤχους· ἄχαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ σ, καὶ πλεονάσαν σφόδρα λυπεῖ· θηριώδους γὰρ καὶ ἀλόγου μᾶλλον, ἢ λογικῆς, ἐφάπτεσθαι δοκεῖ φωνῆς ὁ συριγμός. Τῶν γοῦν παλαιῶν σπανίως ἐχρῶντό τινες αὐτῷ καὶ πεφυλαγμένως· εἰσὶ δὲ οἳ ἀσίγμους ᾠδὰς ὅλας ἐποίουν. Δηλοῖ δὲ τοῦτο καὶ Πίνδαρος ἐν οἷς φησι· „Πρὶν μὲν ἦρπε

p. 295.

p. 295.

p. 295.

p. 295.

οἱ post οὗτοι abest ab Aldin.

post οὐχ in ead. vacuum spatium est relictum. In Marg. suppletur ὁμοίως una cum huius vocis nota tachygraphica.

καὶ πλεονάσαν σφόδρα, l. MS. vulg. καί εἰ πλεονάσειε σφ.

ἀλάλου μᾶλλον, Marg. MS.

τινες post παλαιῶν ponit MS.

ὅλας ᾠδὰς, verso ordine, idem.

, καὶ ante Πίνδ. inserui ex l. et MSo. Conf. ad rem Eustath. ad Homer. Il. κ'. p. 813, 44.

Fragmentum Pindari l. ita exhibet: πρὶν μὲν ἦρπε σχοινοτενεῖ ατα οἶδα, etc. Margo: „ap. Athenaeum legitur: πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτενία τὰ οἶδα, καὶ τὸ Σὰν κίβδηλον ἀνθρώποι," ἀνθρώποις, (quod et in lectione Athenaei accentu inuitur) MS. vulg. ἄνθρωποι. v. Hermann. ap. Heyn. Pindar. fragmm. p. 72.

Digitized by Google

σχοινοτενῆ φωνήεντα διθυράμβων, καὶ τὸ σὰν κίβδαλον, ἀνθρώποις." Τριῶν δὲ τῶν ἄλλων γραμμάτων, ἃ δὴ διπλᾶ καλεῖται, τὸ ζ μᾶλλον ἡδύνει τὴν ἀκοὴν τῶν ἑτέρων. Τὸ μὲν γὰρ ξ διὰ τοῦ κ, τὸ δὲ ψ διὰ τοῦ π τὸν συριγμὸν ἀποδίδωσι, ψιλῶν ὄντων ἀμφοτέρων· τοῦτο δ' ἡσυχῇ τῷ πνεύματι δασύνεται, καὶ ἔστι τῶν ὁμογενῶν γενναιότατον. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἡμιφώνων τοσαῦτα.

p. 295.

Ἄφωνα.

Τῶν δὲ καλουμένων ἀφώνων ἐννέα ὄντων, τρία μέν ἐστι ψιλά, τρία δὲ δασέα, τρία δὲ μεταξὺ τούτων. Ψιλὰ μὲν τό, τε κ, καὶ τὸ π, καὶ τὸ τ· δασέα δὲ τό, τε χ, καὶ τὸ φ, καὶ τὸ θ· κοινὰ δὲ ἀμφοῖν τὸ, τε γ, καὶ τὸ β, καὶ τὸ δ. Ἐκφωνεῖται δὲ αὐτῶν ἕκαστον τρόπον τόνδε· τρία μὲν, ἀπὸ τῶν χειλῶν ἄκρων, τὸ π καὶ τὸ φ καὶ τὸ β, ὅταν, τοῦ στόματος

p. 295. p. 295. p. 295. p. 295.

τριῶν δὴ τῶν ἄλλ., *l.*

ἡσυχεῖ, *l.* ἡσυχῇ, Ald.

ὁμογενῶν, Ald. Emendat. in Marg.

καλουμένων abest ab *l.* et M o.

ἀφ θ ὄντων, Ald.

δὲ post τρία, ab Aldo omissum, suppletur ex *l.*

δασέα δὲ τὸ φ καὶ χ καὶ θ, *l.*

τὸ β καὶ τὸ γ καὶ δ, id. lib.

ἀπὸ τ. χειλῶν, id. lib. ἀπ. τ. χειλέων, vulg.

τὸ π καὶ τὸ φ καὶ τὸ β ab l. abesse inter verss. notatur.

Digitized by Google

πιεσθέντος, τὸ προβαλλόμενον ἐκ τῆς ἀρτηρίας πνεῦμα λύση τὸν δεσμὸν αὐτοῦ. Καὶ ψιλὸν μέν ἐστιν αὐτῶν τὸ π, δασὺ δὲ τὸ φ, μέσον δὲ ἀμφοῖν τὸ β· τοῦ μὲν γὰρ ψιλώτερόν ἐστι, τοῦ δὲ δασύτερον. Μία μὲν αὕτη συζυγία τριῶν γραμμάτων ἀφώνων, ὁμοίῳ σχήματι λεγομένων, ψιλότητι καὶ δασύτητι διαφερόντων. Τρία δὲ ἄλλα λέγεται, τῆς γλώσσης ἄκρας τῷ στόματι προσερειδομένης κατὰ τοὺς μετεώρους ὀδόντας, ἔπειθ' ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἀπορριπιζομένης, καὶ τὴν διέξοδον αὐτῷ κάτω περὶ τοὺς ὀδόντας ἀποδιδούσης, τὸ τ καὶ τὸ θ καὶ τὸ δ.

p. 295.
p. 296.
p. 296.
p. 296.
p. 296.

Paullo ante φωνεῖται, Ald. MS.

ὅσα τοῦ στόματος πιεσθ., Ald. ὅτ' ἂν τ. στόμ. π., *v. l.*

τότε προβαλλομένως, Ald. Emendat. in l.

τὸ ante πνεῦμα ab Aldo insertum ab *l.* abesse, inter versus notatur.

λύγῃ τ. δεσμὸν, Ald. Emendatur in *v. l.*

αὐτοῦ τὸ π, *v.* super nostra lectione, quam eandem Ald. habet, scripta est nota libri *l.*

ἀμφοῖν τὸ ω, Ald. Emendat. in Marg.

ὁμοίῳ ἐσχήματι, Marg.

δὲ, quod vulg. post ψιλότητι reperitur, abest ab *l.*

λέγεται ἄλλα, verso ordine, MS.

γλώττης, idem.

ἄκρας, MS. vulg. ἄκρῳ.

μετεώρους, *l.* et MS. μετεωροτέρους, vulg.

ἀπορριπιζομένης, *l.* et MS. ὑποῤῥαπιζομένης, vulg.

διέξοδον αὐτῶν κάτω περὶ, MS. δ. αὐτῶν π., Ald. δ. κάτω περὶ, Marg. κάτω vulg. omitt.

Digitized by Google

p. 296. Διαλλάττει δὲ καὶ ταῦτα δασύτητι καὶ ψιλότητι·
p. 296. ψιλὸν μὲν γάρ ἐστιν αὐτῶν τὸ τ, δασὺ δὲ τὸ θ,
μέσον δὲ καὶ ἐπίκοινον τὸ δ. Αὖτη δευτέρα συζυ-
p. 296. γία τριῶν γραμμάτων ἀφώνων. Τρία δὲ τὰ λοιπὰ
τῶν ἀφώνων λέγεται μὲν, τῆς γλώττης ἀνισταμένης
p. 296. πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐγγὺς τοῦ Φάρυγγος, καὶ τῆς ἀρ-
τηρίας ἀπηχούσης τῷ πνεύματι, [τὸ κ καὶ τὸ χ καὶ
p. 296. τὸ γ,] οὐδενὶ ταῦτα διαφέροντα τῷ σχήματι ἀλλή-
λων, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κ ψιλῶς λέγεται, τὸ δὲ χ
p. 296. δασέως, τὸ δὲ γ μετρίως καὶ μεταξὺ ἀμφοῖν. Τού-
των κράτιστα μὲν οὖν ἐστιν, ὅσα τῷ πνεύματι πολ-
p. 296. λῷ λέγεται· δεύτερα δὲ, ὅσα μέσῳ· κάκιστα δὲ, ὅσα
p. 296. ψιλῷ. Ταῦτα μὲν γὰρ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν ἔχει

τοὺς ante ὀδόντας abest ab *l.*

τὸ ante θ καὶ τὸ δ ab Ald. omissum suppl. in *v.* τὸ τ, καὶ τὸ θ καὶ τὸ δ ab *l.* abesse inter verss. indicatur.

πρὸς τὸν οὐρ ; *l.* et MS. κατὰ τὸν οὐρ , vulg.

Paullo ante τριῶν post συζυγία addidi ex *l.*

τοῦ Φάρυγγος, *l.* MS.

τῆς δὲ ἀρτήρ., MS.

Verba τὸ κ καὶ τὸ χ καὶ τὸ γ ab *l.* absunt, et percommodé abesse possunt. Seclusi.

οὐδὲν δὲ οὐ ταῦτα, *l.*

μεταξὺ ἀμφοῖν. Τούτων κρ. μὲν ἐστιν, *l.* μετ. τούτων. Κράτ. μὲν οὖν ἐστιν. p. 296.

κάκιστα δὲ, *l.* κακίω δὲ, vulg.

ἔχει δύναμιν, verso ordine, MS.

Digitized by Google

μόνην· τὰ δὲ δασέα καὶ τὴν τοῦ πνεύματος προσθήκην, ὥστε ἐγγὺς τοῦ τελειότατα εἶναι ἐκεῖνα. p. 296. p. 296.

ΤΜΗΜΑ ιέ.

Συλλαβῶν φύσις διάφορος.

Ἐκ δὴ τῶν γραμμάτων τοσούτων τε ὄντων καὶ δυνάμεις τοιαύτας ἐχόντων, αἱ καλούμεναι γίνονται συλλαβαί. Τούτων δέ εἰσὶ μακραὶ μὲν, ὅσαι συνεστήκασιν ἐκ τῶν φωνηέντων τῶν μακρῶν, ἢ τῶν διχρόνων, ὅταν μακρῶς ἐκφέρωνται, καὶ ὅσαι λήγουσιν εἰς μακρὸν, ἢ μακρῶς λεγόμενον γράμμα, ἤ τι τῶν ἡμιφώνων, ἢ ἀφώνων· βραχεῖαι δὲ, ὅσαι συνεστήκασιν ἐκ βραχέος φωνήεντος, ἢ βραχέως λαμβανομένου, καὶ ὅσαι

ὡς ἐγγὺς τοῦ τελειότερα εἶναι. Ἐκ δὴ τῶν, etc, MS. ὥστε ἐγγ. τοῦ τελειότερα ἐκεῖνα. Ἐκ, etc., l. ὥστ. ἐγγ. τοῦ τελειότερον εἶναι ἐκείνων, Ald. Placet Schaeferi coniectura: ὥστ. ἐγγ. που τελειότατα εἶναι ἐκ.

Sect. XV. τούτων δὲ εἰσὶ μακραὶ. Margo: „γρ. εἰσι, l.“ Etenim vulg. τ. δ. ἐσνι καὶ μακραὶ. Margo: „καὶ abest ab l.“ addé etiam a MSo. μακρῶς ἐκφέρωνται, ita dedi codicem l. secutus, qui ἐκφέρονται. vulg. ἐκφέρηται. MS. ἐκ φωνήντ. μακρ. ἢ διχρόνων μακρῶς ἐκφερομένων.

γράμμ., ἤ τι τῶν ἡμιφών. τε καὶ ἀφώνων, MS. ἡμιφών. γε καὶ ἀφών. item l. ἤτι τῶν ἡμιφών. etiam Ald. praebet. εἰσ τῶν ἡμιφών. perobscure ex l. in Marg. est scriptum. Vulg. γρ., ἤτοι τ. ἡμιφ. etc.

ἢ βραχέος λαμβαν., Ald. Emendat. in v. l.

Digitized by Google

λήγουσιν εἰς ταῦτα. Μήκους δὲ καὶ βραχύτητος συλλαβῶν οὐ μία φύσις, ἀλλὰ καὶ μακρότεραί τινές εἰσι τῶν μακρῶν, καὶ βραχύτεραι τῶν βραχειῶν. Ἔσται δὲ τοῦτο φανερὸν ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων.

Ὁμολογεῖται δὴ, βραχεῖα εἶναι συλλαβὴ, ἣν ποιεῖ φωνῆεν βραχὺ τὸ ο, ᾧ λέγεται Ὀδός. Ταύτῃ προστεθήτω ἓν γράμμα τῶν ἡμιφώνων τὸ ρ, καὶ γενέσθω Ῥόδος· μένει μὲν ἔτι βραχεῖα ἡ συλλαβὴ, πλὴν οὐχ ὁμοίως, ἀλλ' ἔξει τινὰ παραλλαγὴν ἀκαρῆ παρὰ τὴν προτέραν. Ἔτι προστεθήτω ταύτῃ τῶν ἀφώνων γραμμάτων ἓν τὸ τ, καὶ γενέσθω Τρόπος· μείζων αὕτη τῶν προτέρων ἔσται συλλαβῶν, καὶ ἔτι βραχεῖα μένει. Τρίτον ἔτι γράμμα τῇ αὐτῇ

μήκους τε καὶ βραχ., *l.*

ὁμολογ. βραχεῖα εἶναι συλλαβὴ, *l.* et MS.

ἣν ante ποιεῖ Φ. ab Ald. omissum additur ex *v. l.* Vulgo paullo ante βραχεῖαν εἶν. συλλαβὴν.

ποιεῖ φωνῆεν γράμμα τὸ, Ald. ποιεῖ Φ. γρ. βραχὺ τὸ, *l.* ποιεῖ γρ. βραχὺ τὸ, MS. conf. Schaefer.

ὡς λέγεται, MS. et *l.*

ταύτῃ τις προσθέτω, l. Margo: „γρ. ταύτῃ. *l.*" Etenim ταύτης, *v.*

γράμμα ἓν, verso ordine, MS.

post οὐχ in Aldin. vacuum spatium est relictum. Suppletur in *l.* ὁμοίως, addita saepius memorata nota tachygraphica.

παραλλαγὴν ἀκαρεῖ, Ald. Margo: „ἀκαρεῖ abest ab *l.*"

ἔτι προσθέτω, *l.*

ἀφών. γράμμ. ἓν, *l.* et MS. Vulg. ἓν omitt.

τρίτον γράμμα τῇ αὐτ., Ald. τρ. ἔτι γρ. τ. αὐτ., *l.* et MS. τρ. γ' ἔτι γρ. τ. αὐτ. vulg.

Digitized by Google

συλλαβῇ προστεθήτω τὸ σ, καὶ γενέσθω Στρόφος· τρισὶν αὕτη προσθήκαις ἀκουσταῖς μακροτέρα γενήσεται τῆς βραχυτάτης, μέτρουσα ἔτι βραχεῖα. Οὐκοῦν τέσσαρες αὗται βραχείας συλλαβῆς διαφοραὶ, τὴν ἄλογον αἴσθησιν ἔχουσαι τῆς παραλλαγῆς μέ-

---

ἀκουσταῖς μικροτέρα, Ald. Emendat. in *v. l.*

τὴν ἄλογον αἴσθησιν ἔχ., *v.* Margo: „γρ. ἄλογον." et alio loco: „ita locus notatur in *k.*, tanquam lacer ac mancus in *l.* Macula, ut puto, erat in voce ἀνάλογον, nam desiderari nihil videtur." alio denique loco: „αἴσθησις ἄλογος. 538. (Nota, his numeris significari paginas exempli, quo P. Victorius usus est.) In vita Lysiae: ὑποθείμην ἂν ἐπιτηδεύσιν χρόνῳ πολλῷ καὶ μακρᾷ τριβῇ καὶ ἀλόγῳ πάθει τὴν ἄλογον συνασκεῖν αἴσθησιν. Cicero in III. de Orat. c. 50 *sensum tacitum* appellat. etc." conf. Victor. Var. lectt. XIII. 6. Vulg. τὴν ἀνάλογον ἔχουσαι αἴσθησιν. Similiter pro ἄλογον alii libri offerunt ἀνάλογον ap. Aristotel. Poet. XXV. 3. μᾶλλον δ' ἐνδέχεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ τὸ ἀνάλογον διό. Ita Ald. Margo: „fortass. ἄλογον δι' ὅ." Aberravit a sensu horum verborum: Οὐκοῦν τέσσαρες αὗται βραχείας συλλαβῆς κ. τ. λ. *Besseldt* vir doctiss. libelli: *Beyträge zur Pros. und Metr. d. deutsch. und gr. Spr* p. 9. vertens: *Diese vier Sylben, wenig verschieden in der Kürze, bieten doch nach ihrer metrischen Bestimmung ein analoges Gefühl* der Verschiedenheit *dar.* Nescio, quid haec sibi velint: *ein analoges Gefühl darbieten?* Nescio an infirmetur viri doct. argumentum iis, quae mox leguntur: αἰτία δὲ ἥτις ἐστὶ τοῦ μήτε τὰς μακρὰς ἐκβαίνειν τὴν ἑαυτῶν φύσιν, μέχρι γραμμάτων ἑπτὰ μηκυνομένας, μήτε

Digitized by Google

τρον. Ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῆς μακρᾶς. Ἡ γὰρ ἐκ τοῦ η γινομένη συλλαβὴ, μακρὰ τὴν φύσιν οὖσα, τεττάρων γραμμάτων προσθήκαις παραυξηθεῖσα, τριῶν μὲν προταττομένων, ἑνὸς δὲ ὑποταττομένου, καθ' ἣν λέγεται Σπλὴν, μεῖζων ἂν δήπου λέγοιτο εἶναι τῆς προτέρας ἐκείνης τῆς μονογραμμάτου· μειουμένη τε οὖν αὖθις καθ' ἓν ἕκαστον τῶν προστεθέντων γραμμάτων, τὰς ἐπὶ τοὔλαττον παραλλαγὰς αἰσθητὰς ἂν ἔχοι. Αἰτία δὲ ἥτις ἐστὶ τοῦ μήτε τὰς μακρὰς ἐκβαίνειν τὴν ἑαυτῶν φύσιν, μέχρι γραμμάτων ἑπτὰ μηκυνομένας, μήτε τὰς βραχείας,

---

τὰς βραχείας, εἰς ἓν ἀπὸ τόλλῶν γραμμάτων συστελλομένας, ἐκπίπτειν τῆς βραχύτητος, ἀλλὰ κἀκείνας ἐν διπλασίῳ λόγῳ θεωρεῖσθαι τῶν βραχειῶν, καὶ ταύτας ἐν ἡμίσει τῶν μακρῶν, οὐκ ἀναγκαῖον ἐν τῷ παρόντι σκοπεῖν. Certe sensus verborum, priore loco positorum, non est nisi hic: *Has igitur sunt quatuor brevis syllabae differentiae, quarum variationis tacito sensu* (durch ein dunkles Gefühl) *mensuram inimus.* Nec secus accipiendum est vocabul. ἄλογον loco p. 10. eiusd. libell. allato.

μὲν post τριῶν addidi ex *l.* et MSo.

μειουμένης γοῦν αὖθις καθ' ἓν ἕκαστον, Ald. μειουμένη τε οὖν αὖθις καθ' ἕκαστον, *l.* et MS. μειουμένη δ' αὖ πάλιν καθ' ἓν ἕκ. vulg.

τὰς ἐπὶ τὸ λεῖπον, Ald. Emendat. in *l.*

αἰτία δέ τις, *l.*

τὴν αὐτῶν ex ἑαυτῶν correxit P. Victor. inter verss. Aldin.

ἕπτα μηκυνομένης, Ald. Emendat. in Marg.

Digitized by Google

εἰς ἓν ἀπὸ πολλῶν γραμμάτων συντελλομένας, ἐκπίπτειν τῆς βραχύτητος, ἀλλὰ καθείσας ἐν διπλασίῳ λόγῳ θεωρεῖσθαι τῶν βραχειῶν, καὶ ταύτας ἐν ἡμίσει τῶν μακρῶν, οὐκ ἀναγκαῖον ἐν τῷ παρόντι σκοπεῖν. Ἀρκεῖ γάρ, ὅσον εἰς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν ἥρμοττεν, εἰρῆσθαι, ὅτι διαλλάττει καὶ βραχεῖα συλλαβὴ βραχείας, καὶ μακρὰ μακρᾶς, καὶ οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν, οὔτε ἐν λόγοις ψιλοῖς, οὔτ' ἐν ποιήμασιν ἢ μέλεσι διὰ ῥυθμῶν ἢ μέτρων κατασκευαζομένοις, πᾶσα βραχεῖα καὶ πᾶσα μακρά.

Πρῶτον μὲν δὴ θεώρημα τοῦτο τῶν ἐν ταῖς συλλαβαῖς παθῶν, ἕτερον δὲ τοιόνδε. Τῶν γραμμάτων πολλὰς ἐχόντων διαφοράς, οὐ μόνον περὶ τὰ μήκη καὶ τὰς βραχύτητας, ἀλλὰ καὶ περὶ τοὺς ἤχους, ὑπὲρ ὧν ὀλίγῳ πρότερον εἴρηκα, πᾶσα ἀνάγκη, καὶ τὰς ἐκ τούτων συνισταμένας συλλαβάς, ἢ διὰ ταύτων πλεκομένας, ἅμα τήν τε ἰδίαν ἑκάστου σώζειν δύναμιν, καὶ τὴν κοινὴν ἁπάντων, ἢ γίνεται διὰ τῆς κρά-

---

καὶ οὐ τὴν αὐτὴν, *l.* MS. καὶ οὔτε τὴν αὐτ., vulg.

πρῶτον μὲν τὸ δὴ θ., MS. ἓν ante ταῖς συλλ. abest ab *l.*

περὶ τὰ μήκη, Ald. παρὰ τ. μ. vulg. περὶ τ. ἤχ. MS παρὰ τ. ἤχ. vulg. vid. Schaefer. ind. s. v παρὰ, conf Toup. ad Longin. p. 464. Weisk.

καὶ post ἀνάγκη adieci ex *l.* et MSo., qui ante eandem vocem omisit πᾶσα.

ἁπάντων, ἢ γὰρ, Ald. Emendat. in *l.*

Digitized by Google

σεώς τε καὶ τῆς παραθέσεως αὐτῶν· ἐξ ὧν μαλακαί τε φωναὶ γίνονται καὶ σκληραὶ, καὶ λεῖαι καὶ τραχεῖαι, γλυκαίνουσαί τε τὴν ἀκοὴν καὶ πικραίνουσαι, καὶ στύφουσαι καὶ διαχέουσαι, καὶ πᾶσαν τὴν ἄλλην κατασκευάζουσαι διάθεσιν φυσικήν· αὗται δ' εἰσὶ μυρίαι τὸ πλῆθος ὅσαι.

Ταῦτα δὴ καταμαθόντες οἱ χαριέστατοι ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων, τὰ μὲν αὐτοί τε κατασκευάζουσιν ὀνόματα, συμπλέκοντες ἐπιτηδείως ἀλλήλοις τὰ γράμματα, καὶ τὰς συλλαβὰς οἰκείας οἷς ἂν βού-

---

τῆς ante παραθέσεως lineola damnatur.

τε post μαλακαὶ ab Ald. omissum additur ex *v. l.*

Paullo ante αὐτῶν omitt. MS.

καὶ πᾶσα τὴν ἄλλην, Ald. Emendatur in *l.* τὴν omitt. MS.

ὅσαι post πλῆθος abest ab eod. libr.

Post ὅσαι in Aldin. lacuna est. Margo: „In *K.* Nullum illic manu (sic) spatium relictum. Locus legitur mendosus sine adnotatione. Neque in *l*, quod indicet, desiderari quippiam; sed nec ulla nota apposita, quae vitiosum ostendat." et rursus: „Nihil deesse puto, locumque vitio carere."

ταῦτα ἤδη καταμ., MS. et *l.*

τε post αὐτοὶ MSo. deest.

ἀλλ. τάδε γράμματα, *l.*

δὲ, quod vulg. post συλλαβὰς extat, omisi, Aldinam secutus.

οἰκείας οἷς, *l.* οἰκείως οἷς, vulg. Schaefer. ad h. l. „Vulgatam lectionem tuetur, quod praecedit, ἐπιτηδείως ἀλλήλοις." at statim sequitur aliud adverb. ποικίλως.

Digitized by Google

λωνται παραστῆσαι πάθεσι, ποικίλως φιλοτεχνοῦσιν, ὡς ποιεῖ πολλάκις Ὅμηρος· ἐπὶ μὲν τῶν προσηνέμων αἰγιαλῶν, τῇ παρεκτάσει τῶν συλλαβῶν τὸν ἄπαυστον ἐμφαίνειν βουλόμενος ἦχον·

Ἠϊόνες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω.

ἐπὶ δὲ τοῦ τε τυφλωμένου Κύκλωπος, τό τε τῆς ἀλγηδόνος μέγεθος καὶ τὴν διὰ τῶν χειρῶν βραδεῖαν ἔρευναν τῆς τοῦ σπηλαίου θύρας·

Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι,
Χερσὶ ψηλαφόων.

καὶ ἄλλοθί που δέησιν ἐνδείξασθαι βουλόμενος πολλὴν καὶ κατεσπουδασμένην·

Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

Φιλοτέχνουσι ὡς Ὅμηρος π., MS.

ἐπὶ μὲν τῶν πρ. MS. vulg. articulus desideratur.

πρεσνέμων, Ald. Margo: „πρηνέμων, v. προσηνέμων l.“ articulum ante ἄπαυστον ab Ald. omissum P. Victor. addidit inter versus.

ἐμφαίνειν βουλ., l.

τετυφλωμένου, l. τυφλομένου, vulg.

τε ante τῆς ἀλγηδόνος ab Ald. omissum addit P. Victor.

καὶ δὴ τὴν τῶν χειρῶν, Ald. Emendat. in v. l.

Χερσὶ ψηλαφάων, MS.

κατεστασμένην, Ald. Emendat. in v. l.

v. 1. πάθῃ, l.

v. 2. προκυλινδόμενος, Ald. προττοκυλινδόμενος, Marg.

αἰγιόχοιο abest ab l. et MSo.

Digitized by Google

Μυρία ἐστὶν εὑρεῖν παρ' αὐτῷ τοιαῦτα, χρόνου μῆκος, ἢ σώματος μέγεθος, ἢ πάθους ὑπερβολήν, ἢ στάσεως ἠρεμίαν, ἢ τῶν παραπλησίων τι δηλοῦντα, παρ' οὐδὲν οὕτως ἕτερον, ἢ τὰς τῶν συλλαβῶν κατασκευάς· καὶ ἄλλα τούτοις ἐναντίως εἰργασμένα εἰς βραχύτητα, καὶ τάχος, καὶ σπουδήν, καὶ τὰ τούτοις ὁμογενῆ· ὡς ἔχει ταυτί·

Ἀμβλήδην γοόωσα μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν.

καὶ,

Ἠνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ.

Ἐφ' ἧς μὲν γὰρ ἡ ταῦ πνεύματος δηλοῦται συγκοπή, καὶ τὸ τῆς φωνῆς ἄτακτον· ἐφ' ὧν δ' ἡ τῆς διανοίας ἔκστασις, καὶ τὸ τοῦ δείματος ἀπροσδόκητον. Ποιεῖ

εὑρεῖν abest ab *l.*

ὑπερβολὴν ἢ στάσεων ἀμιλίαν, *l.*

Articulum ante τούτοις ab Ald. omissum Vict. addid. ex *v. l.*

ἰἠμοιογενῆ, *l.*

ἐφ' ἧς, id. lib. ἐφ' ὧν, vulg.

Ad vers. Ἀμβλήδην etc. Margo: „ap. Homer. est Τρωῇσιν."

ἔκπληγον, Ald. Emendat. in Marg.

διανοίας ἔκστασις, *l.* Vulgatam δ. ἔκτασις loco Sophocleo tuetur Schaefer. Oedip. R. 153. ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα δείματι πάλλων.

τὸ τοῦ δείγματος, Ald. Margo: „γρ. δείματος. *l.*" Ap. Demosth. Orat. pr. Coron. p. 181. Wunderl. T. I. p. 343. Schaef. in vetustissimis editionibus legitur: Μαρναμένοι δ' ἀρετῆς καὶ δείματος, οὐκ ἐσάωσαν Ψυχὰς, ἀλλ' αἰδὴν κοινὸν ἔθεντο βράβην. Malim, quod et Marg. Victor. praebet: „δείγματος. Ἀρετὴ

Digitized by Google

δὲ τούτων ἑκάτερον ἢ τῶν συλλαβῶν τε καὶ γραμμάτων ἐλάττωσις.

ΤΜΗΜΑ ισϛ'.

Ὀνόματα οἰκεῖα καὶ δηλωτικά· καὶ καλὴ πῶς γίνεται ἡ λέξις.

Καὶ αὐτοί μὲν δὴ κατασκευάζουσιν οἱ ποιηταὶ καὶ λογογράφοι, πρὸς χρῆμα ὁρῶντες, οἰκεῖα καὶ δηλωτικὰ τῶν ὑποκειμένων τὰ ὀνόματα, ὥςπερ ἔφην· πολλὰ δὲ καὶ παρὰ τῶν ἔμπροσθεν λαμβάνουσιν, ὡς

---

et Δεῖγμα persaepe iunguntur, ut ab Arrian. Exp. Alex. c. 9. p. 117. δεῖγμα τῆς ἀρετῆς, Aristid. T. I. p. 137, 1. II. p. 168, 2, 10. 85, 12. 142, 13. Dio Cass. p. 632. extrem. εἰ δὲ μέσην τὴν ἡλικίαν (ἐπαινεῖς sc.), ὅτι ἐνακμάσας τῷ βίῳ, καὶ ἐν ᾧ δεῖγμα τῆς ἀρετῆς τῆς ἑαυτοῦ παρέσχε, καὶ ὅτε ποθούμενος, οὐκ ἀήδης δὴ διὰ τὸ γῆρας γενόμενος, ἀπῆλθε τοῦ βίου, ἀλλ' ἐν ἡλικίᾳ, Nost. Art. Rhet. VI. 5. Tritum est loquendi genus: ἀρετὰς ἀπεδείκνυντο, Herodot. I. 176. IX. 40. extr. μεγάλας ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι, Pindar. Nem. VI. 80. Hinc fortasse explicandus est locus Flor. II. 7. 2. *Macedonicum bellum nomine amplius, quam spectatione* (δείγματι ἀρετῆς) *gentis fuit.* Quanquam et Valckenarii ad Ammon. p. 142. lectio, quam suam Schaeferus fecit, quo probetur, habet. add. exemplis a summo Viro allatis Herodot. V. 72. τοῦ ἔργα χειρῶν τε καὶ λήματος ἔχοιμ' ἂν μέγιστα καταλέξαι. (Sophocl. Ai. 617. τὰ πρὶν δ' ἔργα χειροῖν, μεγίστας τ' ἀρετᾶς.)

Sect. XVI. αὐτοὶ μὲν, *l.* αὐτοί τε, vulg.

Digitized by Google

ἐκεῖνοι κατεσκεύασαν, ὅσα μιμητικώτατα τῶν πραγμάτων ἐστίν· ὡς ἔχει ταυτί·

Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.
Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμοιο.
Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δὲ τε πόντος.
Σκέπτετ' ὑϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.

Μεγάλη δὲ τούτων ἀρχὴ καὶ διδάσκαλος ἡ Φύσις ἡ ποιοῦσα μιμητικοὺς ἡμᾶς καὶ θετικοὺς τῶν ὀνομάτων, οἷς δηλοῦται τὰ πράγματα, κατά τινας εὐλόγους καὶ κινητικὰς τῆς διανοίας ὁμοιότητας· ὑφ' ὧν ἐδιδάχθη-

---

πρόσχημα ὁρῶντες, *l.* μιμήτικα, *l.* et MS.

τῶν γραμμάτων ἐστίν, Ald. Emendat. in Marg.

v. 1. ῥοχθεῖ, Ald. Margo: „ap. Homer. ῥόχθει, *l.*"

v. 2. πονῇς, Ald. πνοιῇς, v. et MS.

v. 3. σμαραγδεῖ, Ald. Emendat. in *l.*

δὲ, quod vulg. omitt., post μεγάλῳ adieci ex MSo. et *l.*

καὶ θετικοὺς ab Aldo omissa supplentur in *l.*

θετικοὺς ἡμᾶς verso ordine, MS.

κατά τινας εὐλόγους κ. κ. τ. δ. ὁμοιότητας. Interpres vertit: *imaginibus quibusdam decoris, mens unde nostra excitatur.* Quid sibi velint *imagines decorae*, equidem non intelligo. Neque Quintiliani *credibiles rerum imagines*, Institut. Orator. IV. 2. 6. scio an huic loco conveniant, ab Uptono citatae. Rectius fortasse legeris ἀλόγους.

τῆς ante διανοίας ab Aldo omissum additur inter versus Aldin. Primus, quod sciam, admisit Upton.

ὑφ' ἧς ἐδιδ., Ald. Emendat. in *l.*

Digitized by Google

μεν ταύρων τε μυκήματα λέγειν, καὶ χρεμετισμοὺς ἵππων, καὶ φριμαγμοὺς τράγων, πυρός τε βρόμου καὶ πάταγον ἀνέμων, καὶ συριγμὸν κάλων, καὶ ἄλ-

---

φριμαγμοὺς, *l.* et MS. Φρυαγμοὺς, vulg. φριγμοὺς, Ald. v. Ammon. de voc. Diff. p. 144. et Valckenar. Animadv. p. 226. conf. Schaefer.

p. 296. πυρός τε βρόμον, *l. v.* et MS. πρός τε βρ. vulg. Homer. Il. XIV. 396. πυρὸς βρόμον αἰθομένοιο. Eustath. ad Homer. Il. XIII. p. 919, 27. βρόμος μὲν ἐπὶ φλόγος, ἰαχὴ δὲ ἐπὶ φυέλλης. l. 36. ἐστέον δὲ — καὶ ὅτι βρόμος κυρίως ἐπὶ ἀνέμου καὶ ἐπὶ πυρὸς, ἐφ' ὧν καὶ τὸ βρόμειν. Excerptum ex Cod. Darmstadtin. fol. 18., quod mecum communicavit Werferus: Βρόμιον λέγουσι τὸν Διόνυσον ἀπὸ τοῦ βρόμου τοῦ ἤχου τοῦ πυρὸς· ἐν τῷ πυρὶ γὰρ γεγέννηται τοῦ Κεραυνοῦ τοῦ Διὸς τοῦ τῇ Σεμέλῃ ἐνσκήψαντος. (Hinc. ap. Pindar. κεραυνοῦ βρόμο.) fol. 18. vers. Βρόμος λέγεται καὶ ἡ δυσωδία· ἴσως ἡ ἀποπαισμένης — (fort. ἀπὸ κ.) ὕλης, κυρίως· ὡς ἐν τούτοις: „Τῷ σε χρὴ καλέειν Δημήτριον· οὐ Διόνυσον· Πυρογενῆ μᾶλλον· καὶ Βρόμιον, οὐ Βρόμιον.“ cf. Schol. Venet. Il. XIV. 396. Add. Cod. Dresd. MS. ap. Tittmann. Prolegg ad Zonar. Lexic. p. XIII. πυρὸς δὲ βρόμος. ἀνέμων πάταγος. κάλων συριγμὸς καὶ φριμαγχμὸς καὶ φριγμός. ἐπὶ ἀνθρώπων, etc. ~~Συρμὸν tamen praetulerim, quo sensus haud parum commodior efficiatur. Accedit quod ea, quae Cod. Dresd. habet, non minus corrupta sunt, utpote ex Nostro, opinor, partim desumta.~~

καὶ συριγμῶν κάλων, Ald. συριγμὸν Marginis a P. Victor. profectum videtur. συρμὸν, MS., quā παπλήθη omitt. Cod. Monac. 456. fol. 260. Μεγάλη δὲ τούτων ἀρχὴ καὶ διδάσκαλος ἡ Φύσις — κατά τινας εὐλόγους καὶ μιμητικὰς διανοίας ὁμοιότητας —

Digitized by Google

λα τούτοις ὅμοια παμπληθῆ, τὰ μὲν φωνῆς μιμήματα, τὰ δὲ μορφῆς, τὰ δὲ ἔργου, τὰ δὲ πάθους, τὰ δὲ κινήσεως, τα δὲ ἠρεμίας, τὰ δὲ ἄλλου χρήματος ὁτουδήποτε περὶ ὧν εἴρηται πολλὰ τοῖς πρὸ ἡμῶν. Τὰ κράτιστα δὲ νέμω, ὡς πρώτῳ τὸν ὑπὲρ ἐτυμολογίας εἰσαγαγόντι λόγον, Πλάτωνι τῷ Σωκρατικῷ, πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλοθι, μάλιστα δὲ ἐν τῷ Κρατύλῳ.

καὶ φρυαγμοὺς τράγων, πυρός τε βρόμον, καὶ πάταγον ἀνεμῶν, καὶ συριγμὸν κάλων. Συρίζουσα λόγχη ex Homeri poëmatis laudat Servius in Virgil. Aeneid. XII. 691. „Non iam extat alias, quod sciam.“ Barnes. ad Fragmm. Homer v. 200. T. II. p. 108. *Siridor lanceae* vertit Servius. Minus apte interpretes afferunt locum Apollonii Rhodii, quo rudentes vento agitati exprimuntur. Illustrant Nostrum verba poetae, puto, cuiusdam ap. Cicer. Epist. ad Famil. VIII. 2. *Advenit huc, quod postridie eius absolutionem in theatrum Curionis Hortensius introiit, puto, ut tantum gaudium gauderemus. Hîc tibi strepitus, fremitus, clamor tonitruum, et rudentum sibilus.* Homerici Graeci hunc sonum dicunt σφυριγμὸν τῶν σχοινίων, qui rudentibus in τροχιήλῃ (i. e. τροχαίᾳ, *Raspel*, *Rolle*) versis, efficitur. [p. 297.]

Φωνῆς μιμήματα, MS. et Ald. μηνύματα, *l.* μιμητικὰ, vulg.

τὰ δὲ ἔργων, MS.

τὰ δὲ ἄλλου τινός, MS. quibus continuo annectit haec: Τί δὴ τὰ κεφάλαιον, etc.

χρήματος ὅτου δὴ, Ald. χρ. ὅτου δή ποτε. *l.*

κράτιστα νέμω δ' ὡς, *l.*

καὶ ἄλλῃ, μάλ., Ald.

τί δὲ τὸ κ., Ald. Emendat. in v. *l.*

Digitized by Google

Τί δὴ τὸ κεφάλαιόν ἐστί μοι τούτου τοῦ λόγου; Ὅτι παρὰ μὲν τὰς τῶν γραμμάτων συμπλοκὰς ἡ τῶν συλλαβῶν γίνεται δύναμις ποικίλη, παρὰ δὲ τὴν τῶν συλλαβῶν συνθέσιν ἡ τῶν ὀνομάτων φύσις παντοδαπὴ, παρὰ δὲ τὰς τῶν ὀνομάτων ἁρμονίας πολύμορφος ὁ λόγος γίνεται· ὥστε πολλὴ ἀνάγκη, καλὴν μὲν εἶναι λέξιν, ἐν ᾗ καλά ἐστιν ὀνόματα, κάλλους δὲ ὀνομάτων συλλαβάς τε καὶ γράμματα καλὰ αἰτίαν

ἐστί μοι omitt. MS.

τούτου ante τοῦ λόγου, vulg. omissum inserunt v. l.

τῶν πραγμάτων συμπλοκὰς, MS. et *l.* Eadem vocabula confunduntur ap. Plutarch. V. Caesar. 10. extr. T. IV. p. 370. ed. Hutt. ubi sic legendum: ἀποφεύγει δ' οὖν τὸ ἔγκλημα, τῶν πλείστων δικαστῶν συγκεχυμένας τοῖς γράμμασι τὰς γνώμας ἀποδιδόντων — vulgo quod legitur πράγμασι sensu cassum est.

γίνεται δύναμις, iid. libr. σύνθεσις, vulg.

παρὰ δὲ τὴν τῶν συλλ. σύνθεσιν.

p. 297. MS. et *l.* παρ. δ. τὰς τ. σ. συνθέσεις, vulg.

γίνεται post ὁ λόγος omitt. MS.

ὥστε λέξιν, ἐν ᾗ, *l.* Margo: „est c. mendosus."

κάλλους δὲ ὀνομάτων, *l.* καλῶν δὲ ὀνομάτων, vulg.

καλὰ αἴτιον εἶν. MS. et Ald. Emendat. in *l.* αἴτια vulg.

ἡδεῖάν τε διάλ., vulg. omisi particulam τε cum P. Victor. ὁμοίως δὲ καὶ ἡδεῖαν διάλ. ἐκ τούτων ἢδ. γίνεσθαι, MS. γίνεσθαι καὶ τὸ παραπλήσ. vulg. γ. κατὰ τ. π., *l.*, qui τε post ὀνομάτων omitt. Distinctionem verborum emendari, Schaeferum secutus. Vulg. colon post γίνεσθαι, comma post παραπλήσιον ponitur; post γραμμάτων non distinguitur.

Digitized by Google

εἶναι· ἡδεῖαν δὲ διάλεκτον ἐκ τῶν ἡδυνόντων τὴν ἀκοὴν γίνεσθαι κατὰ τὸ παραπλήσιον ὀνομάτων τέ καὶ συλλαβῶν καὶ γραμμάτων· τάς τε κατὰ μέρος ἐν τούτοις διαφορὰς, καθ' ἃς δηλοῦται τά τε ἤθη, καὶ τὰ πάθη, καὶ αἱ διαθέσεις, καὶ τὰ ἔργα τῶν προσώπων, καὶ τὰ συνεδρεύοντα τούτοις, ἀπὸ τῆς πρώτης κατασκευῆς τῶν γραμμάτων γίνεσθαι τοιαῦτα.

Χρήσομαι δὲ ὀλίγοις παραδείγμασι τοῦ λόγου τοῦδε, τῆς σαφηνείας ἕνεκα· τὰ γὰρ ἄλλα, πολλὰ ὄντα, ἐπὶ σεαυτοῦ συμβαλλόμενος εὑρήσεις. Ὁ

καθ' οὓς δηλοῦται, Ald. Emendat. in v. l. δηλοῦνται, l. ὀλίγοις παραδείγμασι, l. ὀλ. δείγμασι, vulg.

ἐπὶ σαυτοῦ συμβ., l. In Nostri Arte VIII. 5. leguntur haec: κεφάλαια ἐστιν, ἅπερ ἀσθενῆ ὄντα τῷ Δημοσθένει, ἐὰν ἀπ' αὐτῶν προτείνηται, ἐλέγχεται. Hic quoque Aldin. tantopere neglecta veram manum, ni fallor, innuit. In ea excusum est: ἀφ' αὑτῶν. Marg. Victor. ἀφ αυτῶν. Lego: ἐφ' αὑτῶν. Ammon. de Voc. diff. p. 2. Ἄγγελος μὲν γὰρ, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν — Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου. Possis suspicari: δι' ἑαυτοῦ, sed praestat, opinor, ἀφ' ἑαυτοῦ. Valckenar. ὁ τὰ ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου πεμφθείς. Verum quid quaeso est opus tanta mutatione? Schol. Sophocl. Philoctet. v. 568. (quem locum citat Schaefer. Melet. crit. p. 21.) Αὐτάγγελος, ἀφ' ἑαυτοῦ ἄγγελος. cf. Zonar. Lexic c. 344.

Noster Art VIII. 4. εἰ γὰρ διαλεχθείη ἡ τέχνη, συμβή-

Digitized by Google

δὴ πολυφωνότατος ἁπάντων τῶν ποιητῶν Ὅμηρος, ὅταν μὲν ὥραν ὄψεως εὐμόρφου καὶ κάλλος ἡδονῆς ἐπαγωγὸν ἐπιδείξασθαι βούληται, τῶν τε φωνηέντων τοῖς κρατίστοις χρήσεται, καὶ τῶν ἡμιφώνων τοῖς μαλακωτάτοις, καὶ οὐ καταπυκνώσει τοῖς ἀφώνοις τὰς συλλαβὰς, οὐδὲ συγκόψει τοὺς ἤχους, παρατιθεὶς ἀλλήλοις τὰ δυσέκφορα, πραεῖαν δέ τινα ποιήσει τὴν ἁρμονίαν τῶν γραμμάτων καὶ ῥέουσαν ἀλύπως διὰ τῆς ἀκοῆς, ὡς ἔχει ταυτί·

Ἡ δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

καὶ,

Δήλῳ δήποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ
Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.

καὶ,

σεται φιλονεικοῦντας — οὐχ, ἃ βούλεται, ταῦτα συγχωρεῖν. Schottus commentus est: διειλήφθαι. Lego: διειλεγχθαι.

ὄραν ὄψ., Ald. Emendat. in *v. l.*

ἡδονῆς ἐπαγωγὸν, *l.*

τῶν τε φωνηέντων, Ald. et MS. τῶν δὲ Φ., vulg.

οὐ καταπυκνοῖ, omisso praecedente καὶ, Ald. Emendat. in *l.*

τοῖς ἀφώνους συλλαβὰς, Ald. Emendat. in *l.*

συγκόπτει τοὺς ἤλους, παρ. p. 297.

πραεῖαν δ. τ. ποιεῖ τ. ἁρμ., Ald. Emendat. ibid.

v. 2. Ἀρτέμιδι ἰκέλη, Ald.

v. 1. Ἀπόλλωνα, Ald. Emendat. inter verss.

v. 2. ἔρνος νέον, Ald. Emendat. in Marg.

καὶ post ἐνόησα non agnoscit MS.

Digitized by Google

Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, τὴν ποτε Νηλεὺς
Γῆμεν ἑὸν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα.
Ὅταν δὲ οἰκτρὰν, ἢ φοβερὰν, ἢ ἀγέρωχον ὄψιν εἰς-
άγῃ, τῶν φωνηέντων οὐ τὰ κράτιστα θήσει, ἀλλὰ
τῶν ψοφοειδῶν, ἢ ἀφώνων τὰ δυσεκφορώτατα λή-
ψεται, καὶ καταπυκνώσει τούτοις τὰς συλλαβὰς, οἷά
ἐστι ταυτί·

Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη κεκακωμένος ἄλμῃ.
Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο,
Δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
Ποταμῶν δέ γε σύῤῥυσιν εἰς χωρίον ἓν, καὶ πάτα-
γον ὑδάτων ἀναμισγομένων ἐκμιμήσασθαι τῇ λέξει
βουλόμενος, οὐκ ἐργάζεται λείας συλλαβὰς, ἀλλ'
ἰσχυρὰς καὶ ἀντιτύπους·

Ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,

---

v. 1. Χλῶριν ἶδον, MS. et Ald. Margo: „εἶδον, ita legitur ap. Homer."

v. 2. ἑὸν μετὰ κάλλος, Ald. ἕδνα, MS.

τε, quod vulg. legunt ante φωνηέντων, abest ab l. et MSo.

v. 2. Γοργῶ, Ald. Margo: „Γοργὼ ap. Homer."

v. 3. παρὰ δὲ Δεῖμός τ., Ald. Emendat. in *l.*

σύῤῥυσιν, MS.

ἓν ab Ald. omissum suppletur in *l.*

μισγομένων, Ald. vulgata in *l.*

οὐκ ἐργάζεται λείας — ἀντιτύπους. Ὡς, etc. *l.* οὐκ ἔστι λ. ἀντιτ. θήσει· Ὡς, etc. vulg. conf. p. 210. p. 297

v. 1. ὡς δ' ὅτε, Ald. Corrigit. inter versa.

Digitized by Google

Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄμβριμον ὕδωρ.

Βιαζόμενον δέ τινα πρὸς ἐναντίον ῥεῦμα ποταμοῦ μετὰ τῶν ὅπλων, καὶ τὰ μὲν ἀντέχοντα, τὰ δὲ ὑποφερόμενον εἰσάγων, ἀνακοπάς τε ποιήσει συλλαβῶν, καὶ ἀναβολὰς χρόνων, καὶ ἀντιστηριγμοὺς γραμμάτων·

Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα,
Ὤθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος, οὐδὲ πόδεσσιν
Εἶχε στηρίξασθαι. —

Ἀραττομένων δὲ περὶ πέτρας ἀνθρώπων ψόφον τε καὶ μόρον οἰκτρὸν ἐνδεικνύμενος, ἐπὶ τῶν ἀηδεστάτων τε καὶ κακοφωνοτάτων χρονιεῖ γραμμάτων, οὐδαμῆ λεαίνων τὴν κατασκευὴν, οὐδὲ ἡδύνων·

Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ
Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκεφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.

Πολὺ ἂν ἔργον εἴη λέγειν, εἰ πάντων παραδείγματα βουλοίμην φέρειν, ὧν ἄν τις ἀπαιτήσειε κατὰ τὸν

---

v. 2. ὄβριμον ὕδωρ, *l.* Margo: „ut est apud Homer." Paullo ante ποτὶ καῖ ἔρ. Ald. Emendat. in *l.*

Βιαζόμενος, Ald. Corrigit. inter vers.

τὸ δὲ ὑποφερόμενον, *l.* ἀναβολλὰς, Ald. Emendat. in Marg.

v. 3. στηρίξασθαι, *l.* Margo: „ut est ap. Homer." στηρίζεσθαι, vulg.

Δραττομένων δὲ περὶ, *l.* οἰκτρὸν ἐπιδεικνύμενος, idem lib.

Φέρειν, — — τόπ. τόνδε, *l.* Φέρων, καὶ κατὰ τόπ. τόνδε.

Digitized by Google

τόπον τόνδε· ὥστε ἀρκεσθεὶς τοῖς εἰρημένοις, ἐπὶ τὰ ἑξῆς μεταβήσομαι. Φημὶ δὴ τὸν βουλόμενον ἐργάσασθαι λέξιν καλὴν, ἐν τῷ συντιθέναι τὰς φωνὰς, ὅσα καλλιλογίαν ἢ μεγαλοπρέπειαν ἢ σεμνότητα περιείληφεν ὀνόματα, τὸ αὐτὸ συνάγειν. Εἴρηται δέ τινα περὶ τούτων καὶ Θεοφράστῳ τῷ Φιλοσόφῳ κοινότερον ἐν τοῖς περὶ Λέξεως, ἔνθα ὁρίζει, τίνα ὀνόματα φύσει καλὰ, παραδείγματος ἕνεκα, ὧν συντιθεμένων, καλὴν οἴεται καὶ μεγαλοπρεπῆ γενήσεσθαι τὴν φράσιν, καὶ αὖθις ἕτερα μικρὰ καὶ ταπεινὰ, ἐξ ὧν οὔτε ποίημα χρηστὸν ἔσεσθαί φησιν, οὔτε λόγον. Καὶ μὰ Δία οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τῷ ἀνδρὶ εἴρηται. Εἰ μὲν οὖν ἐγχωροίη πάντα εἶναι τὰ μόρια τῆς λέξεως, ὑφ' ὧν μέλλει δηλοῦσθαι τὸ πρᾶγμα, εὔφωνά τε καὶ καλλιρήμονα, μανίας ἔργον ζητεῖν τὰ χείρω· εἰ δὲ ἀδύνατον εἴη τοῦτο, ὥσπερ ἐπὶ p. 297.

ὧν ἂν τις ἀπαιτήσειεν· ὥστε, etc., vulg.

Φημὶ δὴ τὸν β., *v. l.* Φ. δὲ τὸν β., vulg.

ὅσοι καλλιλ., Ald. Emendat. in *v. l.*

καλλ. ἢ μεγαλοπρ., *l.* κ. καὶ μεγαλ., vulg.

εἰς τὸ αὐτὸ, *l.* εἰς τοῦτο, vulg.

articulum ante Φιλοσόφῳ, ab Aldo omissum Marg. addit.

καθ' ὃ ὁρίζει, *l.* pro ἔνθα ὁρ.

γίνεσθαι τὴν φράσιν, id. lib.

αὖθις ante ἕτερα μικρ. ab eod. libr. abest.

ποίημα χρήσιμον ἔσεσθαι, idem.

ἐγχ. πάντ' εἶναι, MS.

Digitized by Google

πολλῶν ἔχει, τῇ πλοκῇ καὶ μίξει καὶ παραθέσει πειρατέον ἀφανίζειν τὴν τῶν χειρόνων φύσιν· ὅπερ Ὅμηρος εἰωθεν ἐπὶ πολλῶν ποιεῖν. Εἰ γάρ τις ἔροιτο ὁντινοῦν ἢ ποιητῶν ἢ ῥητόρων, τίνα σεμνότητα ἢ καλλιλογίαν ταῦτα ἔχει τὰ ὀνόματα, ἃ ταῖς Βοιωτικαῖς κεῖται πόλεσιν, Τρία, καὶ Μυκαλησσὸς, καὶ Γραῖα, καὶ Ἐτεωνὸς, καὶ Σκῶλος, καὶ Θίσβη, καὶ Ὀγχηστὸς, καὶ Εὔτρησις, καὶ τἆλλα ἑξῆς, ὧν ὁ ποιητὴς μέμνηται, οὐδεὶς ἂν εἰπεῖν οὐδ' ἠντινοῦν ἔχοι. Ἀλλ' οὕτως αὐτὰ καλῶς ἐκεῖνος συνύφαγκε, καὶ παραπληρώμασιν εὐφώνοις διείληφεν, ὥστε μεγαλοπρεπέστατα φαίνεσθαι πάντων ὀνομάτων.—

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
Ἀρκεσίλαός τε, Προθοήνωρ τε, Κλονίος τε·
Οἵ θ' Τρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν,
Σχοινόν τε, Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνὸν,
Θέσπειαν, Γραῖάν τε, καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν·

Ὅμηρος εἰωθεν, Ald. Emendat. in Marg.

ὁντινοῦν ἢ ποιητῶν, *l.* ὁντινοῦν τῶν π., vulg. ὁντινασοῦν τῶν π., Ald.

ἃ ταῖς Βοιωτικαῖς, *l.* ἃ τ. Βοιωτιαῖς, vulg. v. Bast. Comm. Palaeogr. p. 791.

καὶ Γραία, MS. Hesych. Γραία, πόλις, γῆ, καὶ Δημήτηρ.

τἆλλα ἑφεξῆς, *l.* συνύφανεν, Ald. συνύφαγκε, MS. συνύφαγκεν, vulg.

μεγαλοτρεπέστερα φαίν., MS.

φαίν.. πάντων ὀνομάτων ν. *l.* φαίν. τούτων ὀνόματα, vulg.

Digitized by Google

Οἵ τ' ἀμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο, καὶ Εἰλέσιον, καὶ Ἐρυθράς·

Οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον, ἠδ' Ὕλην, καὶ Πετεῶνα,
Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ', εὐκτίμενον πτολίεθρον.

Ἐν εἰδόσι λέγων οὐκ οἶομαι πλειόνων δεῖν παραδειγμάτων. Ἅπας γὰρ ἐστὶν ὁ κατάλογος αὐτῶν τοιοῦτος, καὶ πολλὰ ἄλλα, ἐν οἷς ἀναγκασθεὶς ὀνόματα λαμβάνειν οὐ καλὰ τὴν φύσιν, ἑτέροις αὐτὰ κοσμεῖ καλοῖς, καὶ λύει τὴν ἐκείνων δυσχέρειαν τῇ τούτων εὐμορφίᾳ. Καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλις.

ΤΜΗΜΑ ιζ'.

Ἀριθμῶν ἢ ῥυθμῶν πέρι.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τοὺς ῥυθμοὺς ἔφην οὐ μικρὰν μοῖραν ἔχειν τῆς ἀξιωματικῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς συν-

---

v. 7. Πατεῶνα, Ald. Emendat. in Marg.

v. 8. Ὠκαλίσιν, Ald. Emendat. ibid.

γὰρ post ἅπας adieci ex v. Scite mihi videtur hunc locum emendasse Toup. ad Longin. p. 278. Weisk., qui, „deinde" ait, „recte αὐτῷ, *apud illum*, quomodo et Noster alibi locutus est. Restituenda haec vox Dionysio Halicarn. d. Struct. Orat. c. 16. Ἅπας ἐστὶν ὁ κατάλογος ΑΤΤΩι τοιοῦτος. ita scribendum, non αὐτῶν. Conf. Dionys. cap. 22. p. 46."

Sect. XVII. καὶ addidi ex iisd. libr. post ἐπεὶ δὲ.

Digitized by Google

θέσεως, ἵνα μή μέ τις εἰκῇ δόξῃ λέγειν, ῥυθμοὺς καὶ μέτρα, μουσικῆς οἰκεῖα θεωρίας, εἰς οὐ ῥυθμικὴν οὐδ' ἔμμετρον εἰσάγοντα διάλεκτον, ἀποδώσω καὶ τὸν ὑπὲρ τούτων λόγον. Ἔχει δὲ οὕτως. Πᾶν ὄνομα καὶ ῥῆμα καὶ ἄλλο μόριον λέξεως, ὅ, τι μὴ μονοσύλλαβόν ἐστιν, ἐν ῥυθμῷ τινι λέγεται· τὸ δ' αὐτὸ καλῶ πόδα καὶ ῥυθμόν.

Δισύλλαβοι πόδες.

Δισυλλάβου μὲν οὖν λέξεως διαφοραὶ τρεῖς. Ἡ γὰρ ἐξ ἀμφοτέρων ἔσται βραχειῶν, ἢ ἐξ ἀμφοτέρων μακρῶν; ἢ τῆς μὲν βραχείας, τῆς δὲ μακρᾶς. Τοῦ δὲ τρίτου τούτου τοῦ ῥυθμοῦ διττὸς ὁ τρόπος· ὁ μέν τις, ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος, καὶ λήγων εἰς μακράν· ὁ δὲ, ἀπὸ μακρᾶς, καὶ λήγων εἰς βραχεῖαν. Ὁ μὲν οὖν βραχυσύλλαβος, Ἠγεμών τε καὶ Πυρρί-

---

ἵνα μηδεὶς εἰκῇ, MS. et *b* Margo: „μηκέτις."

εἰς οὔτε ῥυθμοὺς, οὐδ', Ald. Emendat. in *l.*

εἰσάγονται διάλεκτον, Ald. Emendat. in Marg.

καὶ ῥῆμα post π. ὄνομα ab Ald. omissa in Marg. supplentur.

ῥυθμὸν ante λέξεως abest ab *b.*

διαφοραὶ τέσσαρες, MS.

ἀμφ. ἔσται βραχιῶν, Ald. P. Victor. super ϛ scripsit ει. βραχέων, *l.*

τούτου δὲ τοῦ τρίτου, id. lib. τριτοῦ, Ald. Emendat. in *v.*

Digitized by Google

χιος καλεῖται, καὶ οὔτε μεγαλοπρεπὴς ἐστιν, οὔτε σεμνός. Σχῆμα δ' αὐτοῦ τοιόνδε·

Λέγε δὲ σὺ κατὰ πόδα νεόχυτα μέλεα.

σὺ post λέγε δὲ, ab Aldo omissum, suppletur in *v. l.* νεόχυτα, *l.* et MS. Quod recepi pro vulgat. νεόλυτα, quanquam in eiusmodi fragmento nihil licet decernere. Uptonus ad h. l. „Cuiuscunque poetae fuerit, videtur hoc versu Penthea dilaniatum exprimere." Mihi quidem videtur de numeris sermo esse κατὰ πόδα recitandis, quemadmodum infr. p. 430. carmen Simonideum κατὰ διαστολὰς legendum esse praecipit. Neque infitior, ut vulgatam immutem, movere me horum librorum praestantiam. Dionys. Thrax, Grammat. (ap. Fabric. Bibl. Gr. T. VI. p. 311.) Cap. II. Ἀναγνώρισίς ἐστι ποιημάτων ἢ συγγραμμάτων ἀδιάττωτος προφορὰ. ἀναγνωστέον δὲ καθ' ὑπόκρισιν, κατὰ προσῳδίαν, κατὰ διαστολήν. Ἐκ μὲν γὰρ τῆς ὑποκρίσεως τὴν ἀρετὴν, ἐκ δὲ τῆς προσῳδίας τὴν τέχνην, ἐκ δὲ διαστολῆς τὸν περιεχόμενον νοῦν ὁρῶμεν, ἵνα τὴν μὲν τραγῳδίαν ἡρωϊκῶς ἀναγγῶμεν, τὴν δὲ κωμῳδίαν βιοτικῶς, τὰ δὲ ἐλεγεῖα λιγυρῶς, τὸ δὲ ἔπος ἐντόνως, τὴν δὲ λυρικὴν ποίησιν ἐμμελῶς, τοὺς δὲ οἴκτους ὑφειμένως καὶ γοερῶς. τὰ γὰρ μὴ παρὰ τὴν τούτων γινόμενα παρατήρησιν, καὶ τὰς τῶν ποιητῶν ἀρετὰς καταῤῥίπτει, καὶ τὰς ἕξεις τῶν ἀναγινωσκώντων καταγελάστους παρίστησι. Explicantur haec a Scholiasta ap. Villoison. Anecdot. gr. T. II. p. 180., cuius totam interpretationem adscribere longum sit. Hoc tantum describam: — διαστολὴ δέ ἐστιν διάστασις γράμματος περὶ τὴν σύνταξιν ἀμφιβάλλουσα, ἢ ἀμφίβολον. διαστολὴ δὲ εἴρηται, ὅτι διαστέλλει τὸν ἐγκείμενον νοῦν κατὰ στιγμήν . . . . . ἐκ μὲν τῆς ὑποκρίσεως τὴν ἀρετὴν τοῦ ποιητοῦ ὁρῶμεν· ἐκ δὲ τῆς προσῳδίας τὴν τέχνην τοῦ ἀναγιγ-

Digitized by Google

Ὁ δ' ἀμφοτέρας τὰς σύλλαβὰς μακρὰς ἔχων, κέκληται μὲν Σπονδεῖος, ἀξίωμα δὲ ἔχει μέγα καὶ σεμνότητα πολλήν. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·

Ποίαν δῆθ' ὁρμάσω, ταύταν ἢ κείναν, κείναν ἢ ταύταν;

Ὁ δὲ ἐκ βραχείας τε καὶ μακρᾶς συγκείμενος, ἐὰν μὲν τὴν ἡγουμένην λάβῃ βραχεῖαν, Ἴαμβος καλεῖται, καὶ ἔστιν οὐκ ἀγενής· ἐὰν δὲ ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἄρχηται, Τροχαῖος, καὶ ἔστι μαλακώτερος θατέρου καὶ ἀγενέστερος. Παράδειγμα δὲ τοῦ μὲν προτέρου τοιόνδε·

Ἐπεὶ σχολὴ πάρεστι, παῖ Μενοιτίου.

τοῦ δ' ἑτέρου·

ὑώσκοντος· ἐκ δὲ τῆς διαστολῆς, τουτέστι τῆς στιγμῆς, τὴν διάνοιαν καὶ τὴν σαφήνειαν τοῦ ποιήματος διακρίνομεν. vid. ibid. not. 1.

ὁρμάσω. Erfurdt Addend. ad Euripid. Hecub. v. 165. ed. Porson. p. 570. „ὁρμάσω, quod pro ἥσω Dionysius Halicarnassensis habet, interpretamentum esse Scholiastae docet expositio: Ἥσω· ὁρμήσω. ἵημι τὸ ἁρμῶ κ. τ. λ. Fortasse legendum: ποῖ δ' ἄσσω. Simili permutatione Soph. Aiac. 629. ἄσει pro ἥσει exhibet Suidas v. ἀηδών.“

ταύτην ἢ κείναν, Ald. Emendat. in Marg. κείναν semel tantum agnoscit MS.

ἔστιν οὐκ ἀγεννὴς MS. et Ald. ex P. Victorii correctione.

μαλακώτερος τούτου, MS. καὶ ἀγεννέστερος, Ald. MS. παραδ. τοῦ μὲν, l. παραδ. δὲ τ. πρ., vulg.

Ἐπὶ σχολῇ, Marg.

Digitized by Google

Θυμὲ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε.
Δισυλλάβων μὲν δὴ μορίων λέξεως διαφοραί τε καὶ ῥυθμοὶ καὶ σχήματα τοσαῦτα.

Τρισύλλαβοι πόδες.

Τρισυλλάβων δ' ἕτερα πλείω τῶν εἰρημένων, καὶ ποικιλωτέραν ἔχοντα θεωρίαν. Ὁ μὲν γὰρ ἐξ ἁπασῶν βραχειῶν συνεστὼς, καλούμενος δὲ ὑπό τινων Τρίβραχυς πούς· οὗ παράδειγμα τοιόνδε·

Βρόμιε, δορατοφόρ', ἐνυάλιε, πολεμοκέλαδε·

ταπεινός τε καὶ ἄσεμνός ἐστι, καὶ οὐδὲν ἂν ἐξ αὐτοῦ γένοιτο γενναῖον. Ὁ δὲ ἐξ ἁπασῶν μακρῶν, (Μολοττὸν δὲ αὐτὸν οἱ μετρικοὶ καλοῦσιν,) ὑψηλός τε καὶ ἀξιωματικός ἐστι καὶ διαβέβηκεν ὡς ἐπὶ πολύ. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·

κήδεσι., Ald. et MS.

μὲν post δισυλλάβων abest ab *l.*

Χρεῖος, vulg. ante Τρίβραχυς. Omisi Aldo praeeunte.

δορατοφόρε, idem.

πολεμσικέλαδε, MS.

καὶ ἀγενὴς vulg. post ἄσεμνός ἐστι. Ab Aldin. absunt, sed Marg. supplet. Petrejam. Ab Epitomatore quodam profecta sunt, qui verba καὶ οὐδὲν ἂν ἐξ αὐτοῦ γένοιτο γενναῖον in compendium redigeret.

τε post ὑψηλὸς omitt. MS.

καὶ διαβέβηκεν ὡς ἐπὶ π., *l.* καὶ διαβεβηκὼς ὡς ἐπ. π. vulg.

ἐπιπαλὺ coniunctim Ald.

παράδ. δ. αὐτ. τοιόνδε, *l.*

Digitized by Google

Ὦ Ζηνὸς καὶ Ἥδας κάλλιστοι σωτῆρες.

Ὁ δ' ἐκ μακρᾶς καὶ δυοῖν βραχειῶν, μέσην μὲν λαβὼν τὴν μακρὰν ἑκατέρας τῶν βραχειῶν, Ἀμφίβραχυς ὠνόμασται, καὶ οὐ σφόδρα τῶν εὐσχημόνων ἐστὶ ῥυθμῶν, ἀλλὰ διακέκλασταί τε καὶ πολὺ τὸ θῆλυ καὶ ἀηδὲς ἔχει· οἷά ἐστι ταῦτα·

Ἴαχε διθύραμβε, σὺ τῶνδε χοραγέ.

Ὁ δὲ περιλαμβάνων τὰς δύο βραχείας, Ἀνάπαιστος μὲν καλεῖται, σεμνότητα δὲ ἔχει πολλήν, καὶ ἔνθα δεῖ μέγεθός τε περιθεῖναι ταῖς πράγμασιν ἢ πάθος, ἐπιτήδειός ἐστι παραλαμβάνεσθαι. Τούτου τὸ σχῆμα τοιόνδε· p. 297.

Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν.

Ὁ δὲ ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἀρχόμενος, λήγων δὲ ἐς τὰς βραχείας, Δάκτυλος μὲν καλεῖται, πάνυ δέ ἐστι σεμνὸς, καὶ εἰς τὸ κάλλος τῆς ἁρμονίας ἀξιολογώτα-

---

δυοῖν βραχιῶν, Ald. Correxit, ut supra, P. Victor.

ἑκατέρας τῶν βρ. absunt ab *l.*

κέκλασται πρὸς τὸ θῆλυ καὶ ἀηδὲς, MS. διακέκλασται; Ald. Emendat. in *v.* διακεκλάσται, *l.* καὶ ἀγεννὲς, Ald. ex Petr. Victorii correctione. καὶ ἀηδὲς, *l.* n. ἀγεννὲς, vulg.

τι post μέγεθος vulg. omitt. Adieci ex *l.*

περιτιθέναι τοῖς, id. lib.

περιλαμβάνεσθαι, id.

Βραχύμους, Ald. Emendat. in Marg.

κεφαλᾶς ἐπικρ. ἔχει, MS. Δακτυλικὸς μὲν καλεῖτ., Ald. Emendat. in *l.*

Articulos adieci ante κάλ-

Digitized by Google

τος, καὶ τό γε ἡρωϊκὸν μέτρον ἀπὸ τούτου κοσμεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·

Ἰλιόθεν με Φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν.

Οἱ μέντοι ῥυθμικοὶ τούτου τοῦ ποδὸς τὴν μακρὰν βραχυτέραν εἶναί φασι τῆς τελείας· οὐκ ἔχοντες δὲ εἰπεῖν πόσῳ, καλοῦσιν αὐτὴν ἄλογον. Ἕτερος ἐστιν ἀντίστροφόν ἔχων τούτῳ ῥυθμὸν, ὃς ἀπὸ τῶν βραχειῶν ἀρξάμενος ἐπὶ ἄλογον τελευτᾷ. Τοῦτον χωρίσαντες ἀπὸ τῶν ἀναπαίστων, Κυκλικὸν καλοῦσι, παράδειγμα αὐτοῦ φέροντες τοιόνδε·

p. 297.

λος et ἁρμονίας ex *l.* et MSo. ἁρμηνείας, iid. libr.

ἀπὸ τούτω ωσμ. M6.

ὡς ἐπιτοπολύ, Ald.

οἱ μὲν ῥυθμικοὶ, Ald. vulgatam fert *l.*

εἰπεῖν ὅσῳ, Marg.

Sequentia ex *l.* pleniora dedi. Vulgatae editt. hoc modo habent: ἕτερον δὲ ἀντίστροφόν τινα τούτῳ ῥυθμὸν — — ἄλογον τοῦτον τελευτᾷ, χωρ. ἀπ. τ. ἀναπ. Κύκλον καλ. In his hoc varietatis ex libris meis enotavi: ἐπί τινα λόγον τ., Ald. ἐπὶ τὶν ἄλογον, γ. ἐπὶ τὴν ἄλογον, *l.* Persaepe confunditis et articulum, v. Schaeferum ad Nostr. p. 28. 225. monentem. De vocabulo ἄλογος, passim illo in hoc libello obvio v. Pet. Victor. ad p. 180. cf. p. 282. οἱ δὲ ἄλλοι πάντες εἰσὶ δάκτυλοι, καὶ αὐτοὶ γε παραδεδιωγμένας ἔχοντες τὰς ἀλόγους. add. p. 224. 366. Τοῦτον omitt. Ald. Post χωρίσαντες posuit Petr. Victor. sed postea delevit. Vulg. ponunt ante τελευτᾷ. Post hoc verbum habet γ. Dein χωρήσαντες, Ald. Denique Κύκλον καλ. emendat. in *l.*

Digitized by Google

Κέχυται πόλις ὑψίπυλος κατὰ γᾶν.

Περὶ ὧν ἂν ἕτερος εἴη λόγος. Πλὴν ἀμφότεροί γε τῶν πάνυ καλῶν οἱ ῥυθμοί. Ἓν ἔτι λείπεται τρισυλλάβων ῥυθμῶν γένος, ὃ συνέστηκε μὲν ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, τρία δὲ ποιεῖ σχήματα. Μέσης μὲν γὰρ γενομένης τῆς βραχείας, ἄκρων δὲ τῶν μακρῶν, Κρητικός τε λέγεται, καὶ ἔστιν οὐκ ἀγενής. Ὑπόδειγμα δὲ αὐτοῦ τοιόνδε·

Οἱ δ' ἐπείγοντο πλωταῖς ἀπήνησι χαλκεμβόλοις.

Ἐὰν δὲ τὴν ἀρχὴν αἱ δύο μακραὶ κατάσχωσι, τὴν δὲ τελευτὴν ἡ βραχεῖα, οἷά ἐστι ταυτί·

Σοὶ, Φοῖβε Μοῦσαί τε, συμβῶμεν·

cf. p. 11. 60

ὑψίπυλον κατὰ γ., Ald.

τρισύλλαβον ῥυθμῶν, *l.*

ποιεῖ σχήματα, idem. ἔχει σχ., vulg.

ἔστιν οὐκ ἀγεννὴς, Ald.

αὐτοῦ τοιοῦτον, v.

πρώταις ἀπήνεσσι, *l.* ἀπήναισι, MS. et *v.* ἀπήνεσι, Ald.

χαλκεμβόλοις, MS. et *l.* χαλκεμβόλοισιν, vulg. Praetuli prius, ut esset ἀκατάληκτον rhythmi Cretici exemplum.

ἡ ante βραχεῖα om. Ald. Schaefer. ad h. l. „Articulum addidi. Paullo ante: τῆς βραχείας. Mox: ἡ βραχεῖα. Elisit articulum ultima litera vocis praegressae. V. Melet. Crit. p. 11.“ Paullo ante δὲ post ἐὰν lineola damnatur.

Σὺ Φοῖβε et σύμβωμοι, *l.* Posterius etiam MS. Quae ad sensum longe alteri lectioni praestant.

Digitized by Google

ἀνδρῶδές τε πάνυ ταὐτό ἐστι τὸ σχῆμα, καὶ εἰς σεμνολογίαν ἐπιτήδειον. Τὸ δὲ αὐτὸ συμβήσεται, κἂν ἡ βραχεῖα πρώτη τεθῇ τῶν μακρῶν· καὶ γὰρ οὗτος ὁ ῥυθμὸς ἀξίωμα ἔχει καὶ μέγεθος. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·

Τίν' ἀκτὰν, τίν' ὕλαν δράμω; ποῖ πορευθῶ;

Τούτοις ἀμφοτέροις ὀνόματα κεῖται τοῖς ποσὶν ὑπὸ τῶν μετρικῶν, Βακχεῖος μὲν τῷ προτέρῳ, Ἀθατέρῳ δὲ Ὑποβάκχειος. Οὗτοι δώδεκα ῥυθμοί τε καὶ πόδες εἰσὶν οἱ πρῶτοι καταμετροῦντες ἅπασαν ἔμμετρόν τε καὶ ἄμετρον λέξιν, ἐξ ὧν γίνονται στίχοι τε καὶ κῶλα. Οἱ γὰρ ἄλλοι ῥυθμοὶ καὶ πόδες πάντες ἐκ τούτων εἰσὶ σύνθετοι· ἁπλοῦς δὲ ῥυθμὸς ἢ ποὺς, οὔτ' ἐλάττων ἐστὶ δυοῖν συλλαβῶν, οὔτε μείζων τριῶν.

τουτό ἐστι τὸ σχῆμα dedi ex correctione P. Victorii. Vulg. ἐστι omitt.

εἰς σεμνότητος λογίαν, Ald. Emendat. in *l.* et MSo. εἰς σεμνότητα ἑτιτ., Marg. V. Schefer. ad h. l.

βραχεῖα συντεθῇ τῶν μ., *l.*

παράδ δὲ τούτου τόδε, id. lib.

τίνα γᾶν, τιν', id.

ὕλ δρόμῳ, Ald. ὑλ. δράμῳ, *l.*

ποιπορευθῶ, Ald.

Mox vulgatum ordinem in πόδες καὶ ῥυθμοὶ mutatum volunt P. Victor. et MS.

πάντες ab Ald. omissum suppletur in l.

τὰ inter versus post ὅ,τι δεῖ inseruit P. Victor. At confer Isocrat. Trapezit. 17; p. 637. Panath. 39, p. 429. II Epist. ad Philipp. p. 725. VIII. Epist. p. 753., quos locos mihi suppeditavit Wer-

Digitized by Google

Καὶ περὶ μὲν τούτων οὐκ οἶδα ὅ, τι δεῖ πλείω λέγειν.

ΤΜΗΜΑ ιή.

Ῥυθμῶν δύναμις.

Ὧν δὲ ἕνεκα νῦν ὑπήχθην ταῦτα προειπεῖν· οὐ γὰρ δὴ τηνάλλως γέ μοι προὔκειτο μετρικῶν τε καὶ ῥυθμικῶν ἅπτεσθαι θεωρημάτων, ἀλλὰ τοῦ ἀναγκαίου ἕνεκα· ταῦτά ἐστιν. Ὅτι μὲν διὰ τῶν γενναίων καὶ ἀξιωματικῶν καὶ μέγεθος ἐχόντων ῥυθμῶν ἀξιωματικὴ γίνεται σύνθεσις καὶ γενναία καὶ μεγαλοπρεπὴς, διὰ δὲ τῶν ἀγενῶν τε καὶ ταπεινῶν ἀμεγέθης τις καὶ ἄσεμνος, ἐάν τε καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστοι τούτων λαμβάνωνται τῶν ῥυθμῶν, ἐάν τε ἀλλήλοις

---

fer. in Actt. Philol. Monac. T. I. p. 81. s. quem vid. coll. Schaefero ad h. l.

p. 297. Paullo ante ἔσται οὐο συλλαβῶν, MS.

Sect. XVIII. νῦν ὑπείχθην, l. προςειπεῖν, id.

τηνάλως, Ald. Emendat. in *l.*

μετρικῶν τε καὶ ῥυθμικῶν, *l.* ῥυθμῶν τε καὶ μετρικῶν, vulg. v. Sylburg.

μὲν post ὅτι: ex Marg. intuli.

γράφεται σύνθεσις, Ald. Margo: „γρ. γίνεται. *l.*" una cum nota huius verbi tachygraphica.

καὶ γενναῖα (scr. γενναία), *l.* καὶ βεβαία, vulg.

τε post ἀγενῶν addidi ex *l.* τις post ἀμεγέθης ex *l. v.*

Digitized by Google

κατὰ τὰς ὁμοζυγίας συμπλέκωνται, δῆλον. Εἰ μὲν οὖν ἔσται δύναμις ἐξ ἁπάντων τῶν κρατίστων ῥυθμῶν συνθεῖναι τὴν λέξιν, ἔχοι ἂν ἡμῖν κατ' εὐχήν· εἰ δὲ ἀναγκαῖον εἴη μίσγειν τοῖς κρείττοσι τοὺς χείρονας, ὡς ἐπὶ πολλῶν γίνεται· τὰ γὰρ ὀνόματα κεῖται τοῖς πράγμασιν, ὡς ἔτυχεν· οἰκονομεῖν αὐτὰ χρὴ φιλοτέχνως, καὶ διακλέπτειν τῇ χάριτι τῆς συνθέσεως τὴν ἀνάγκην, ἄλλως τε καὶ πολλὴν τὴν ἄδειαν ἔχοντας· οὐ γὰρ ἀπελαύνεται ῥυθμὸς οὐδεὶς ἐκ τῆς ἀμέτρου λέξεως, ὥσπερ ἐκ τῆς ἐμμέτρου.

Μαρτύρια δὲ ὧν εἴρηκα παραθεῖναι λοιπὸν, ἵνα μοι καὶ πίστιν ὁ λόγος λάβῃ. Ἔσται δὲ ὀλίγα περὶ πολλῶν. Φέρε δὴ, τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειεν, ἀξιωματικῶς τε συγκεῖσθαι καὶ μεγαλοπρεπῶς τὴν Θου-

---

ὁμοζυγίας συμπλέκοντες, Ald. Margo: „γρ. συμπλέκωνται." ὁμ. συμπλέκονται, *l.*

Post συμπλ. addidi δῆλον ex eod. libr., mutata supra interpunctione, cum post ταῦτά ἐστι commate interpunxissent.

πολλῶν γράφεται, Ald. Emendat. in *l.* quomodo paullo supra commemoravi.

ὀνόματα ἔκκειται, Ald. ὀν. ἔγκειται, vulg. κεῖται, *l.* Locus ex p. 380. in auxilium vulgatae a Schaefero advocatus emendatus a me est iuxta Aldinam. Restat alter tantum p. 386.

οὐ γὰρ ἀπελαύνεται, Ald. οὐδὲ γὰρ ἀπολαύεται legebatur ante H. Wolfium, Upton. Schaeferum. οὐδὲ γὰρ ἀπελ., vulg.

ἔσται δὲ ὀλίγα, *l.* v. ἔστι δὲ ὀλ., vulg.

Digitized by Google

κωδίδου λέξιν τὴν ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ταύτην; ,,Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθάδε ἤδη εἰρηκότων ἐπαινοῦσι τὸν προσθέντα τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε, ὡς καλόν γ' ἐπὶ ταῖς ἐκ τῶν πολέμων θαπτομένοις ἀγορεύεσθαι αὐτόν." Τί οὖν ἐστιν, ὃ πεποίηκε ταύτην μεγαλοπρεπῆ τὴν σύνθεσιν; τὸ ἐκ τοιούτων συγκεῖσθαι ῥυθμῶν τὰ κῶλα. Τρεῖς μὲν γὰρ οἱ τοῦ πρώτου προηγούμενοι κώλου σπονδεῖοι πόδες εἰσίν· ὁ δὲ τέταρτος, ἀνάπαιστος· ὁ δὲ μετὰ τοῦτον, αὖθις σπονδεῖος· ἔπειτα, Κρητικός· ἅπαντες ἀξιωματικοί. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον αὐτῷ κῶλον διὰ ταῦτά ἐστι σεμνόν· τὸ δὲ ἑξῆς τουτί· ,,Ἐπαινοῦσι τὸν προσθέντα τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε" δύο μὲν ἔχει τοὺς πρώτους

ἤδη post ἐνθάδε, omitt. Ald. Margo: „*l.* habet ἤδη post εἰρηκότων, ut est ap. auctorem." τόνδε τὸν λόγον, Ald. Petr. Vict numeris vulgarem ordinem restituendum esse indicat. νόμ. λόγον τόνδε, v. tr. (sic.)

Post ὡς καλὸν inserui γ', ratione ab Uptono ad p. 234. reddita.

τὴν ante σύνθεσιν ab Ald. omissum in Marg. supplet.

Mox Margo: „ἔπειτα Κρητικοὶ, ὁ δὲ μετὰ τοῦτον, emendatum in *l.* mutato ordine verborum."

Paullo ante ὁ δὲ δ' ἀνάπαιστος, Ald.

Verba: ἀξιωματικοί — — διὰ ταῦτα absunt ab l.

ἑξῆς τουτί, *l.* ἑξ. τοῦτο, vulg.

Sequentia ita libri a me collati praebent: λόγ. τόνδε· δύο μὲν ὑποβακχείους, δύο δὲ συλλαβὴν, ἐφ' ᾗ τ. τ. κ., Ald. λ. τ. δύο μὲν ὑτερ., Κρητικὸν δὲ τὸν τρ., εἶτ' αὖθις ὑτερ. δύο,

Digitized by Google

πόδας ὑποβακχείους. Κρητικὸν δὲ τὸν τρίτον, εἶτ' αὖθις ὑποβακχείους δύο, καὶ συλλαβὴν, ὑφ' ἧς τελειοῦται τὸ κῶλον· ὥστ' εἰκότως σεμνόν ἐστι καὶ τοῦτο, ἐκ τῶν εὐγενεστάτων τε καὶ καλλίστων ῥυθμῶν συγκείμενον. Τὸ δὲ τρίτον κῶλον· „Ὡς καλὸν γ' ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων θαπτομένοις ἀγορεύεσθαι αὐτόν.“ ἄρχεται μὲν ἀπὸ τοῦ Κρητικοῦ ποδὸς, δεύτερον δὲ λαμβάνει τὸν ἀνάπαιστον, καὶ τρίτον σπονδεῖον, καὶ τέταρτον αὖθις ἀνάπαιστον, εἶτα δύο τοὺς ἑξῆς δακτύλους, καὶ σπονδείους δύο τοὺς τελευταίους, εἶτα κατάληξιν. Εὐγενὲς δὴ καὶ τοῦτο διὰ τοὺς πόδας γέγονε. Τὰ πλεῖστα δὲ ἐστι παρὰ Θουκυδίδῃ τοιαῦτα, μᾶλλον δὲ ὀλίγα μὴ οὕτως ἔχοντα· ὥστε εἰκότως ὑψηλὸς εἶναι δοκεῖ καὶ καλλιεπὴς καὶ εὐγενεῖς ἐπάγων τοὺς ῥυθμούς.

Τὴν δὲ δὴ Πλατωνικὴν λέξιν ταύτην τίνι ποτὲ

καὶ συλλ., *l.* Cum vulgata mea lectio concinnit, nisi quod ὅτι post λόγον τόνδε vulg. obvium eliminavi. Possis cum Uptono tueri, melius tamen abest, neque ab Ald. neque in l. agnoscitur. Ceterum ἐφ' ᾗ τ. τ. κ. etiam ex v. memoratur.

ἐκ τῶν συγγενεστάτων, Ald. Emendat. in Marg.

τὸ δὲ τρίτον κ., *l.* τὸ δὲ δὴ τρ. κ., vulg.

ὡς καλὸν γ', *l. v.* Upton. ad h. l. conf. supr. p. 297.

εὐγενὲς δὲ καὶ, l.

καὶ καλλίστων εὐγενείας, ὡς ἐκλέγων τοὺς ῥ., Ald. καὶ καλλιεπὴς καὶ εὐγενὴς, ὡς ἐκλέγων τ. ῥ., vulg. Quod in hac editione est, memoratur ex *l.*

ταύτην εἴ τινι ποτὲ, *l.*

Digitized by Google

ἄλλῳ κοσμηθεῖσαν, οὕτως ἀξιώματικὴν εἶναι φαίη τις ἂν καὶ καλὴν; ἐὰν μὴ τῷ συγκεῖσθαι διὰ τῶν καλλίστων τε καὶ ἀξιολογωτάτων ῥυθμῶν; ἔστι γὰρ δὴ τῶν πάνυ φανερῶν καὶ περιβοήτων, ἧ κέχρηται ὁ ἀνὴρ κατὰ τὴν τοῦ ἐπιταφίου ἀρχήν· „Ἔργῳ μὲν ἡμῖν οἷδ' ἔχουσι τὰ προσήκοντα σφίσιν αὐτοῖς· ὧν τυχόντες, πορεύονται τὴν εἱμαρμένην παρεῖαν.“ Ἐν τούτοις δύο μέν ἐστιν, ἃ συμπληροῖ τὴν περίοδον, κῶλα· ῥυθμοὶ δὲ οἱ ταῦτα διαλαμβάνοντες, οἵδε, Βακχεῖος μὲν ὁ πρῶτος· οὐ γὰρ δή γε ὡς ἴαμβον ἀξιώσαιμ' ἄν ἔγωγε τὸ κῶλον τοῦτο ῥυθμίζειν, ἐνθυμούμενος, ὅτι οὐκ ἐπιτροχαλοὺς καὶ ταχεῖς, ἀλλ' ἀναβεβλημένους καὶ βραδεῖς τοῖς οἰκτιζομένοις προσῆκεν ἀποδίδοσθαι τοὺς χρόνους· σπουδεῖος δ' ὁ δεύτερος· ὁ δ' ἑξῆς δάκτυλος, διαιρουμένης τῆς συναλοιφῆς· εἶθ' ὁ μετὰ τοῦτον σπουδεῖος· ὁ δ' ἑξῆς μᾶλλον Κρητικὸς ἢ ἀνάπαιστος· ἔπειθ', ὡς ἡ ἐμὴ δόξα, σπον-

---

Verba: ῥυθμῶν — τῶν πάνυ absunt ab eod. libr.

Φανερὸν καὶ περιβόητον, idem.

τὸ κῶλον τοῦ τε ῥυθμ., Ald. Emendat. in Marg.

ἐπὶ τροχαλοὺς, Ald. Margo: „fort. ἐπιτροχαλοὺς. l.“

οἰκτιζομένοις προσήκει, l.

σπουδεῖος δὲ ὁ δεύτερος, l. ἐκ. δὲ ἕτερος, vulg.

εἶτα μετὰ τοῦτον, vulg.

εἶθ' ὁ μ. τ. l.

ἡ ante ἐμὴ δ. ab Ald. omissum supplet. in v.

Digitized by Google

καὶ αὐτοῖς δεῖος· ὁ δὲ τελευταῖος ὑποβάκχειος, εἰ δὲ βούλεταί τις, ἀνάπαιστος· εἶτα κατάληξις. Τούτων τῶν ῥυθμῶν οὐδεὶς ταπεινὸς, οὐδὲ ἀγενής. Τοῦ δὲ ἑξῆς κώλου τουδὶ· „Ὧν τυχόντες, πορεύονται τὴν εἱμαρμένην πορείαν·“ δύο μέν εἰσιν οἱ πρῶτοι πόδες Κρητικοὶ, σπονδεῖοι δὲ οἱ μετὰ τούτους δύο· μεθ' οὓς αὖθις Κρητικὸς, ἔπειτα τελευταῖος ὑποβάκχειος. Ἀνάγκη δὴ, τὸν ἐξ ἁπάντων συγκείμενον καλῶν ῥυθμῶν καλὸν εἶναι λόγου. Μυρία τοιαῦτά ἐστιν εὑρεῖν καὶ παρὰ Πλάτωνι· ὁ γὰρ ἀνὴρ εὐμέλειάν τε καὶ εὐρυθμίαν συνιδεῖν δαιμονιώτατος. Καὶ εἴ γε δεινὸς ἦν οὕτως ἐκλέξαι τὰ ὀνόματα, ὡς συνθεῖναι περιττὸς, καί νύ κεν ἢ παρέλασσε τὸν Δημοσθένην κάλλους ἑρμηνείας εἵνεκεν, ἢ ἀμφήρισταν ἔθηκε. νῦν δὲ δὴ περὶ μὲν τὴν ἐκλογήν ἐστιν ὅτε διαμαρτάνει,

---

ταπ. οὐδὲ ἀγενής. v. l. τ. οὐδεὶς ἀγ., vulg.

κώλου τουδὶ, l. τευδὶ vulg. et a v. abest.

Ἀνάγκη δὲ, Ald. Ἀ. δὴ, v. l.

τοιαῦτά ἐστιν εὑρεῖν, l. Vulg. εὑρεῖν omitt.

ἦν οὕτως ἐκλέξαι Ald. Emendat. in l. Schaefer. οὕτως primus ascivit ex Sylburgii coniectura.

„παρήλασσεν καὶ κάλλους ἑρμηνείας, sine sequente voce: εἵνεκεν.“ Marg. παρήλασε, mox κάλλος, MS. Δημοσθ. καὶ ἄλλους, Ald.

νῦν δὲ περὶ τὴν ἐκλ., id. Inter verss. adiectum est ante articulum μὴν.

ἐστιν ὅτε διαμαρτ., l. et MS. ἐστιν ἃ διαμ., vulg.

Digitized by Google

καὶ μάλιστα ἐν οἷς ἂν τὴν ὑψηλὴν καὶ περιττὴν καὶ ἐγκατάσκευον διώκῃ Φράσιν· ὑπὲρ ὧν ἑτέρωθί μοι δηλοῦται. Σαφέστερον δὲ συντίθησι τὰ ὀνόματα, καὶ ἡδέως, καὶ καλῶς νὴ Δία· καὶ οὐκ ἄν τις αὐτὸν ἔχοι κατὰ τοῦτο μέμψασθαι τὸ μέρος.

Ἑνὸς ἔτι παραθήσομαι λέξιν, ᾧ τὰ ἀριστεῖα τῆς ἐν λόγοις δεινότητος ἀποδίδωμι. Ὀρθῶς γὰρ δή τις ἐστὶν ἐκλογῆς τε ὀνομάτων καὶ κάλλους συνθέσεως ὁ Δημοσθένης. Ἐν δὴ τῷ περὶ τοῦ στεφάνου λόγῳ τρία μέν ἐστιν, ἃ τὴν πρώτην περίοδον συμπληροῖ, κῶλα· οἱ δὲ ταῦτα καταμετροῦντες οἵδε εἰσὶν οἱ ῥυθμοί· „Πρῶτον μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις.“ Ἄρχει δὲ τοῦδε τοῦ κώλου Βακχεῖος ῥυθμὸς, ἔπειθ' ἕπεται σπονδεῖος, εἶτα ἀνάπαιστος, καὶ μετὰ τοῦτον ἕτερος σπονδεῖος, εἶθ' ἑξῆς Κρητικοὶ τρεῖς, σπονδεῖος δὲ ὁ τελευταῖος.

διώκῃ Φράσιν, Ald. Emendat. in *v. l.* Lectioni Aldi superscripta est nota libri: *H.*

σαφέστερον συντίθησι δὴ, *l.*

μέρ. ἐν οἷς παραθήσ., Ald. Emendat. in *l.*

λέξεις, ᾧ. Ald. Emendat. ibid.

δεινότ. ἀποδίδωμι, *l.* δ. καταδίδωμι, vulg.

οἱ δὲ εἰσὶν ῥυθ., Ald. οἱ ante ῥυθμοὶ etiam ab *l.* abest. Paullo ante οἱ δὲ κατὰ ταῦτα, Ald. Margo: „κατὰ abest ab *l.*“ Vulg. οἱ δὲ καὶ τ. Omisi καὶ ab Uptono primo invectum.

εἶτα Κρητ., *l.*

Digitized by Google

Τοῦ δὲ δευτέρου κώλου τοῦδε· „Ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν·“ πρῶτος μὲν Τροβάκχειός ἐστι πούς, εἶτα Βακχεῖος, εἰ δὲ βούλεταί τις, Δάκτυλος· ἔπειτα Κρητικός· μεθ' οὕς εἰσι δύο σύνθετοι πόδες, οἱ καλούμενοι Παίονες· οἷς ἕπεται Μολοττὸς, ἢ Βακχεῖος, ἐγχωρεῖ γὰρ ἑκατέρως αὐτὸν διαιρεῖν· τελευταῖος δὲ ὁ σπονδεῖος. Τοῦ δὲ τρίτου κώλου, τουδὶ· „Τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα·“ ἄρχουσι μὲν Τροβάκχειοι δύο, ἕπεται δὲ Κρητικὸς, ᾧ συνῆπται σπονδεῖος· εἶτ' αὖθις Βακχεῖος, ἢ Κρητικὸς, καὶ ὁ τελευταῖος πάλιν Κρητικὸς, εἶτα κατάληξις. Τί οὖν ἐκώλυε καλὴν ἁρμονίαν εἶναι λέξεως, ἐν ᾗ μήτε πυρρίχιός ἐστι πούς, μήτε Ἴαμβος, μήτε ἀμφίβραχυς, μήτε τῶν χορείων ἢ τῶν τροχαίων μηδείς; Καὶ οὐ λέγω τοῦτο, ὅτι τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἕκαστος οὐ κέ-

cf. p. 219.

Paullo ante ad Δάκτυλος haec extat in Marg. adnotatio: „est dactylus, si αυ ut correpta capiatur.“ Παιᾶνες, *l.* Παιῶνες, Ald.

ἑκατέρως αὐτῶν, *l.* ἑκατέρους αὐτὸν, vulg.

αὐτὸν διαιρεῖσθαι, Ald. Emendat. in *l.*

κώλ. τουδί, *l.* κ. τοῦ, vulg.

ἕπεται δὲ Κρ., Marg. ἔπειτα Κρ., vulg. ἔπειτα δὲ Κρ., Ald.

ἐστι post Πυρρίχιος ab Ald. omissum additur in Marg.

μήτε Ἴαμβος, *l.* μ. ἰαμβικὸς, vulg.

articulus ante τροχαίων linea notatur.

Digitized by Google

χρηταί ποτε καὶ τοῖς ἀγενεστέροις ῥυθμοῖς· κέχρηται γάρ· ἀλλ' εὖ συγκεκρύφασιν αὐτοὺς καὶ συνυφάγκασι, διαλαβόντες τοῖς κρείττοσι τοὺς χείρονας.

Οἷς δὲ μὴ ἐγένετο πρόνοια τούτου τοῦ μέρους, οἱ μὲν ταπεινάς, οἱ δὲ κατακεκλασμένας, οἱ δὲ ἄλλην τινὰ αἰσχύνην καὶ ἀμορφίαν ἐχούσας ἐξήνεγκαν τὰς γραφάς. Ὧν ἐστι πρῶτός τε καὶ τελευταῖος καὶ μέσος ὁ Μάγνης ὁ σοφιστὴς Ἡγησίας· ὑπὲρ οὗ, μὰ τὸν Δία καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς ἅπαντας, οὐκ οἶδ' ὅ,τι χρὴ λέγειν, πότερον τοσαύτη περὶ αὐτὸν ἦν ἀναισθησία καὶ παχύτης, ὥστε μὴ

συσυγκεκρύφασιν, Ald. Emendat. in *l.*

articulus ante *μέρους* Aldinae additur ex *v. l.*

οἱ δὲ κατακεκλεισμένας, *l.*

αἰσχύνην καὶ ἀμορφίαν, vulg. *αἰσχ. ἢ ἀμορφ.*, vulg.

ἐχούσαις ἐξ., Ald. Emendat. in Marg.

πρῶτός τε καὶ μέσ. κ. τελ. hic est ordo numeris a P. Victor. indicatus. Non opus est, eum mutes. Schaefer. ad h. l. „Theocritus XVII. 3. *ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω, Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.*" Plane inverso ordine ab Uptono laudatus Dio Chrysostomus: *Ὅμηρος καὶ μέσος καὶ ὕστατος καὶ πρῶτος, παντὶ παιδὶ καὶ ἀνδρὶ καὶ γέροντι.*

Articulum ante *σοφιστὴς* addidi ex *l.*

οὐκ οἶδά τι χρ., idem.

πότερα τοσαύτη, Ald. *πότερα τοσ.*, Marg.

περὶ αὐτὸν τοσαύτην ἦν, Ald. Emendat. in *v. l.*

καὶ ταχύτης, ὥστε, Ald. Emendat. ibid. Ap. Strabon. p. 977. C. Almel. bis legitur *παχυστομούντων*. Eustath.

Digitized by Google

συνορῶν, οἵτινές εἰσιν εὐγενεῖς ἢ ἀγενεῖς ῥυθμοὶ, ἢ τοσαύτη θεοβλάβεια καὶ διαφθορὰ τῶν φρενῶν, ὥστε εἰδότα τοὺς κρείττους, ἔπειτα αἱρεῖσθαι τοὺς χείρονας· ὃ καὶ μᾶλλον πείθομαι. Ἀγνοίας μὲν γάρ ἐστι καὶ τὸ κατορθοῦν πολλαχοῦ· προνοίας δὲ, τὸ μηδέποτε. Ἐν γοῦν ταῖς τοσαύταις γραφαῖς, ἃς καταλέλοιπεν ὁ ἀνὴρ, μίαν οὐκ ἂν εὕροι τις σελίδα συγκειμένην εὐτυχῶς· ἔοικε δὲ ταῦτα ὑπολαβεῖν ἐκείνων κρείττω, καὶ μετὰ σπουδῆς αὐτὰ ποιεῖν, εἰς ἃ δι' ἀνάγκην ἄν τις ἐμπεσὼν ἐν λόγῳ σχεδίῳ δι' αἰσχύνης ἔθετο φρόνημα ἔχων ἀνήρ. Θήσω δὲ καὶ τούτου λέξιν ἐκ τῆς ἱστορίας, ἵνα σοὶ γένηται δῆλον ἐκ τῆς ἀντιπαραθέσεως, ὅσην μὲν ἀξίωσιν ἔχει τὸ εὐγενὲς ἐν ῥυθμοῖς, ὅσην δὲ αἰσχύνην τὸ ἀγενές.

Ἔστι δὲ ὃ λαμβάνει πρᾶγμα ὁ σοφιστής τοιόν-

---

ad Homer. Il. p. 367. hunc Geographi locum in compendium redactum ita refert: τῶν γοῦν τραχυστομούντων ἐνταῦθεν (scr. ἐντεῦθεν.) βαρβάρων λεγομένων, ἐπειδὴ καθ' ὅλην οἱ Κάρες ἐπλανήθησαν τὴν Ἑλλάδα μισθοῦ στρατεύοντες καὶ ἐγνωρίσθησαν, πυκνὸν ἦν ἐπ' αὐτοῖς τὸ βαρβαρόφωνον.

ἐκεῖνον κρείττω ex v. in Marg. erat, sed postea abrasum est.

αἰσχ. θεῖτο φρόν., l.

δῆλ. ἐκ τῆς ἀντιπαραθ., id. lib. Vulg. articulum omitt.

ἀγεννὴς Ald. altero ν a Petr. Victor. addito.

Ἔστι δὲ ὁ λαμβ., l. Τί δὲ — σοφιστὴς; vulg. Signum interrogandi etiam ab Aldin. abest.

Digitized by Google

δε. Ἀλέξανδρος, πολιορκῶν Γάζαν, χωρίον τι τῆς Συρίας πάνυ ἐχυρὸν, τραυματίας τε γίνεται κατὰ τὴν προσβολὴν, καὶ τὸ χωρίον αἱρεῖ χρόνῳ. Φερό-

---

Γάζον, *l.*

πάνυ εὐχερῶς, id.

αἱρεῖ χρόνῳ. Φερόμενος δ' ὑπ' ὀργ., *l.* αἱρ. χρ. Φερόμ. Ὁ δ' ὑπ' ὀργ., vulg. (Hunc locum video iam a Valckenario ad Theocrit. Adonin. p. 210. ed. Lugd. emendatum esse his verbis: „Absque ὡς positum, χρόνῳ significat in talibus *tandem*: una litera omissa, sic scribi verba debent Dionys. Halicarn. T. II. p. 33, 25. τὸ χωρίον αἱρεῖ χρόνῳ. Φερόμενος δ' ὑπ' ὀργῆς etc. nonnulla notavi in Eurip. Phoeniss. v. 313. conf. Bergler. in Aristophan. Nubb. v. 66.") Similiter emendata interpunctione illustrabo locum Thucydideum, V. 83. κατέκλεισαν δὲ τοῦ αὐτοῦ χειμῶνος καὶ Μακεδόνας Περδίκκου, ἐπικαλοῦντες τήν τε πρὸς Ἀργείους καὶ Λακεδαιμονίους γενομένην ξυνωμοσίαν, etc. Veram huius loci lectionem Scholiasten cognitam habuisse, haec ab eo prolata interpretatio indicat: κατέκλεισαν, τουτέστι, τῶν εἰσαγωγίμων, ἢ τῆς θαλάσσης αὐτοὺς ἀπέκλεισαν. Portus adnott. ad h. l. (T. VI. p. 255. Bip.) Scholiasten ex scriptore, quam hunc ex illo emendare maluit. Tu hunc locum refictum ita distingue: κατέκλεισαν δὲ τοῦ αὐτοῦ χειμῶνος καὶ Μακεδόνας Ἀθηναῖοι, Περδίκκᾳ ἐπικαλοῦντες, etc. „millies enim ι adscriptum in υ abiit." Schaefer. Melet. crit. p. 109. Quin accusativus ferri potest, coll. Xenoph. Cyr. Disc. VII. 2. 22. οὐκ αἰτιῶμαι δέ τάδε τὸν θεόν. Sophocl. Aiac. 1096. καὶ τὰ σαυτοῦ ἔτη κόλαζ' ἐκείνους. v. Matth. Gr. Gr. p. 563. n. 3. Huc refero tentamen in locum Ammonii. Incerti vel Callimachi sit.

Digitized by Google

μενος δ' ὑπ' ὀργῆς τοὺς τ' ἐγκαταληφθέντας ἀποσφάττει πάντας, ἐπιτρέψας τοῖς Μακεδόσι τὸν ἐντυ-

---

spicatur Valckenarius fragmentum esse, quod ap. eum occurrit p. 103. Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ, τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι, ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείου, ὀλίγην νησίδα Καλυψοῦς, φασὶ δὲ οὕτως ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακτικῶς. etc. Elegantissima est Valckenarii coniectura: Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι Ἐκάλης· ἐπὶ στοίχου· ὀλίγην ν. Κ. φησὶν αὕτως. Quid si scribas: Ἀ. ἐν ὑπ. Ἐκ. „ἐπιστείχει ὀλίγῃ. νησῖῃ δή Κ." ceteris intactis, ut postrema verba sint Aristonici? (Ceterum nihil frequentius φασὶ et φησὶ commutatis, ut ap. Lucian. T. III. p. 268. ὀστράκου, φησὶ, μεταπεσόντος. Leg. φασὶ. Plutarch. V. Alex. 37. Repone φησὶ. ib. 65. T. IV. p. 341. fort. (pluralis est praeferendus.) Exemplis a Valckenario allatis haec possunt addi: Pseudophocyl. 158. Br. p. 117. Φῦλον δ' ὀλίγον τελέῖ πολύμοχθον. Timon. Sillogr. ap. Gell. N. A. III. 17. (cf. Schol. Platon. p. 200. Ruhnk.) Καὶ σὺ, Πλάτων· καὶ γάρ σε μαθητὴν ὁ ποθὸς ἔσχε, Πολλῶν δ' ἀργυρίων ὀλίγην ἠλλάξαο βίβλον. Arrian. Exp. Al. M. p. 267. Amst. τὴν ὀλίγην ὄρυγα καὶ μείζονα distinguit. Homer. ap. Aristotel. d. Poet. XXII. 13. καὶ, νῦν δὲ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄμικυς (Od. IX. 515.) εἴτις λέγοι τὰ ῥύρια μετατιθείς, νῦν δὲ μ' ἐὼν μικρός τε καὶ ἀσθενικὸς καὶ ἀειδής· καὶ, δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς ὀλίγην τε τράπεζαν· (Od. XX. 259.) δίφρον μοχθηρὸν καταθεὶς μικράν τε τράπεζαν. Theocr. Idyll. XXII. 113. ἐκ μεγάλου δὲ Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρὸς. cf. 180. I. 47. XXVIII. 25. Ut ὀλίγος et μικρὸς, ita πολὺς, μεγὰς, μακρὸς miscentur. Ut ap. Thucyd. VIII. 13. πολ-

p. 298

Digitized by Google

χόντα κτείνειν, καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτὸν αἰχμάλωτον λαβὼν, ἄνδρα ἐν ἀξιώματι καὶ τύχης καὶ εἴδους, ἐξ ἁρματείου δίφρου δῆσαι κελεύσας ζῶντα, καὶ τοὺς ἵππους ἐλαύνειν ἀνὰ κράτος, ἐν τῇ πάντων ὄψει διαφθείρει. Τούτων οὐκ ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν δεινότερα πάθη, οὐδὲ ὄψει φοβερώτερα. Πῶς δὴ ταῦτα ἡρμήνευκεν ὁ σοφιστὴς, ἄξιον ἰδεῖν, πότερον σεμνῶς καὶ ὑψηλῶς, ἢ ταπεινῶς καὶ καταγελάστως.

„Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔχων τὸ σύνταγμα προηγεῖτο, καὶ πως ἐβεβούλευτο τῶν πολεμίων τοῖς ἀρίστοις ἀπαντᾶν ἐπιών. Τοῦτο γὰρ ἔγνωστο, κρατήσασιν

λὴ δὲ ἡ Σικελία, *ampla vasta est Sicilia.* VI. 34. τὸ δὲ πέλαγος πολὺ αὐτοῖς περαιοῦσθαι. II. 48. καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλὴν, ubi perperam vertunt: *et in magnam partem regionis Regis Persarum.* Quem locum, pravum eius imitatorem cavillans, laudat Lucian. T. IV. p. 177., ubi item minus recte Gesnerus: *et in regis terras multas.* Ita *magnus* pro *multus* et contra Latini usurpant. v. Dorv. ad Charit. p. 464 et 317. Huschk. ad Tibull. Eleg. I. p. 2.

τούς τε καταλειφθέντας, *l.* καὶ ante τύχης abest ab eod.

ἐλαύνειν ἀνὰ κράτ., Ald. ἐλαύνων ἀν. κρ., vulg.

διαφθείρει. Τούτων οὐκ ἂν ἔχ., *v. l.* διαφθ. τοῦτον. Οὐκ ἂν ἔχ., vulg.

οὐδ' ὄψει φοβερωτέρα (scr. φοβερώτερα.), *l.* οὐδὲ ὄψεις φοβερωτέρας.

καὶ πως ἐβουλεύετο, Ald. et *l.* Vulgata memoratur ex *v.*

Mox Margo: „ἐπιών sine praecedente voce.“ ἀπαντᾶν sc. εἰςιών, vulg.

p. 298.

Digitized by Google

ἑνὸς, συνεκβάλλειν καὶ τὸ πλῆθος. Ἡ μὲν οὖν ἐλπὶς αὕτη συνέδραμεν εἰς τὸ τολμᾶν, ὥστε Ἀλέξανδρον μηδέποτε κινδυνεῦσαι πρότερον οὕτως. Ἀνὴρ γὰρ τῶν πολεμίων, εἰς γόνατα συγκαθίσας, ἔδοξε τοῦτ' Ἀλεξάνδρῳ ἱκετείας ἕνεκα πρᾶξαι. Προσέμενος δ' ἐγγὺς, μικρὸν ἐκνεύει τὸ ξίφος ἐνέγκαντος ὑπὸ τὰ πτερύγια τοῦ θώρακος, ὥστε γενέσθαι τὴν πληγὴν οὐ καιριωτάτην. Ἀλλὰ τὸν μὲν αὐτὸς ἀπώλεσε, κατὰ κεφαλῆς τύπτων τῇ μαχαίρᾳ· τοὺς δ' ἄλλους ὀργὴ πρόσφατος ἐπίμπρα. Οὕτως ἄρα ἑκάστου τὸν ἔλεον ἐξέστησεν ἡ τοῦ τολμήσαντος ἀπόνοια, τῶν μὲν ἰδόντων, τῶν δ' ἀκουσάντων, ὥστε ἑξακις-

---

συνεκβαλεῖν κ. τ. πλῆθος, *l.* Margo: „tria haec verba: εἰς τὸ τολμᾶν absunt ab *l.*"

πρότερον ἢ οὕτως, *l.*

γόνατα συγκαθίσας, id. συγκαμφθεὶς, vulg.

articulum ante ἱκετείας omisi ex eiusdem libri auctoritate.

προσέμενος, *l.* προϊέμενος *v.* et vulg. προσέμενοι, Ald.

ἐνέγκ., id. cum lacuna post has literas. ἐνάγκαντος, Marg. vulgatam praebet *l.*

ἐπὶ τὰ πτερ., Marg.

καὶ, quod vulg. ante τὴν πληγὴν extat, ab *l.* abest.

ὀργῇ πρόσφ., Ald. Emendat. in *l.*

ἐπίμπρα, *l.* ἐπίμπρατο, vulg. προσφ. ἐπὶ παλαιαῖς, Ald.

οὕτως ἄρα ἑκ., *l.* οὕτω γὰρ ἑκ., vulg.

ἐξήτασεν ἡ τοῦ τολμήματος ἀπόν., *l.*

τῶν μὲν ἰδότων, Ald. Emendat. in *v. l.* Sylburg. ad h. l. „Exemplar habet ἰδότων: errore ambiguo." Jam si Aldina usus est, qui fieri

Digitized by Google

χιλίους ὑπὸ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην τῶν βαρβάρων κατακοπῆναι. Τὸν μέντοι Βασιλέα αὐτὸν ἀνήγαγον ζῶντα Λεωνάτος καὶ Φιλωτᾶς. Ἰδὼν δὲ πολύσαρκον, καὶ μέγαν, καὶ βδελυρώτατον· μέλας γὰρ ἦν τὸ χρῶμα· μισήσας ἐφ' οἷς ἐβεβούλευτο καὶ τὸ εἶδος, ἐκέλευσε διὰ τῶν ποδῶν χαλκοῦν ψαλίον διείραντας, ἕλκειν κύκλῳ γυμνόν. Πιλούμενος δὲ κακοῖς περὶ πολλὰς τραχύτητας ἔκραζεν. Αὐτὸ δ' ἦν, ὃ λέγω, τὸ συνάγον ἀνθρώπους. Ἐπέτεινε μὲν γὰρ ὁ πόνος, βάρβαρον δ' ἐβόα δεσπότην, καὶ ἱκετεύων· γελᾶν δὲ ὁ σολοικισμὸς ἐποίει. Τὸ δὲ στέαρ καὶ τὰ κύτος

---

potuit, ut lectiones in ea obvias tot tam praestantes negligeret?

ὥστε τετρακισχιλίους, Ald. Ex *l.* vulgata memoratur.

Λεονάτος, Ald.

μέγαν καὶ βδελυρώτατον, *l.* μ. ὡς βδ., vulg. μέγ. ὡς βλοσυρώτατον, Ald.

μέγας γὰρ ἦν καὶ τὸ χρῶμα, Ald. μέλας γὰρ ἦν., *v. l.* ἦν τὰ σῶμα, *l.* omisso καί. Σῶμα iis deberi videtur, qui cum μέγας legerent, verbo ad μέγας accommodato egebant. Vulg. colo distinguunt post χρῶμα, commate post ἐβεβούλευτο. *p. 298.*

βεβούλευτο, *l.* ἐβούλευτο, Ald. Emendat. in *v.*

χαλκοῦν ψηλί ου, Marg.

ἔκραξεν, *l.* Vulgat. in *v.*

αὐτοδηναλέγοντος συναγάγων, Ald. αὐτοδηνολέγω τὸ συνάγον, Marg.

τὸ δὲ κῦτος, Ald.

n. τῆς σαρκὸς, *l.*

Digitized by Google

τῆς γαστρὸς ἐνέφαινε Βαβυλώνιον ζῶον ἕτερον ἀνδρόν. Ὁ μὲν οὖν ὄχλος ἐνέπαιζε, στρατιωτικὴν ὕβριν ὑβρίζων εἰδεχθῆ καὶ τῷ τρόπῳ σκαιὸν ἐχθρόν."

Ἆρά γε ὅμοια ταῦτά ἐστι τοῖς Ὁμηρικοῖς ἐκείνοις, ἐν οἷς Ἀχιλλεύς ἐστιν αἰκιζόμενος Ἕκτορα μετὰ τὴν τελευτήν; Καίτοιγε πάθος ἐκείνου ἔλαττον· εἰς ἀναίσθητον γὰρ σῶμα ἡ ὕβρις. Ἀλλ' ὅμως ἄξιόν ἐστιν ἰδεῖν, πόσῳ διενήνοχεν ὁ ποιητὴς τοῦ σοφιστοῦ.

Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα.
Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντας
Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν·
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας,
Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.
Τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
Κυάνεαι πίπλαντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι

ἀνεφαίνετο Βαβυλ., Ald. ἀνέφαινε, Marg.

ζ ἕτερον ἀνδρὸς, Ald. Emendat. in *l.*

ὄχλ. ἐνέπαιζε, Ald. ὄχλ. ἔπαιζε, *l.* ὀχλ. ἐνέπαιζεν, *v.*

εἰδεχθῆ, Ald. Emendat. in Marg.

τελ. καὶ πάθος ἐκ., *l.*

ἐκεῖνο ἔλατ., Ald.

ἄξιον ἰδεῖν πόσῳ,, Ald. ἄξ. ἐστιν ἰδεῖν ὅσῳ, *l.*

v. 2. τένοντας. Marg. „ap. Homer. τένοντε. *l.*"

v. 4. ἕλκεσθαι ἔδησεν, *l.*

v. 8. ἐν κονίσῃσι, Ald. Emendat. in Marg.

Digitized by Google

Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἐῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.
Ὡς τοῦ μὲν κεκόμιτο κάρη ἅπαν· ἡ δέ νυ μήτηρ
Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
Τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα.
Ὤιμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ Φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ.
Τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα
Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

Οὕτως εὐγενὲς σῶμα καὶ δεινὰ πάθη λέγεσθαι προσῆκεν ὑπ' ἀνδρῶν φρόνημα καὶ νοῦν ἐχόντων. Ὡς δὲ ὁ Μάγνης εἴρηκεν, ὡς ὑπὸ γυναικῶν ἢ κατεαγότων ἀνθρώπων λέγοιτ' ἄν, καὶ οὐδὲ τούτων μετὰ σπουδῆς, ἀλλ' ἐπὶ χλευασμῷ καὶ καταγέλωτι. Τί οὖν αἴτιον ἦν ἐκείναν μὲν τῶν ποιημάτων τῆς εὐγενείας, τούτων δὲ τῶν φλυαρημάτων τῆς ταπεινότητος; ἢ τῶν ῥυθμῶν διαφορὰ πάντων μάλιστα, καὶ εἰ μὴ p. 298

---

v. 11. κεκόνι το, Ald. κεκόνιστο, Marg.

v. 12. τεῖλε κόμην, Ald. Emendat. in *l.*

v. 13. κώκυσε, Ald.

v. 14. ὤμωξε, id. Correx. P. Viet.

v. 16. ὡσεὶ ἅπασα, Ald.

v. 17. σμώχοιτο, Ald. σμήχοιτο, Marg.

οὕτως εὐγενὲς σῶμα, *l.* καὶ δεινὰ πάθη, Ald. οὕτ. εὐγενῶς ἅμα κ. δεινῶς πάθ. p. 298.

ἦν post αἴτιον adieci ex *l.*

τῶν. ποιητῶν τ. εὐγ., Ald. Emendat. in *v. l.*

πάντων ante μάλιστα adieci ex *l.*

καὶ εἰ μὴ μόνη ex Aldin.

Digitized by Google

μόνη. Ἐν ἐκείνοις μὲν γὰρ οὐδὲ εἷς στίχος ἄσεμνος, οὐδ' ἀδόκιμος· ἐνταῦθα δὲ οὐδεμία περίοδος, ἥτις οὐ λυπήσει. Εἰρηκὼς δὴ καὶ περὶ τῶν ῥυθμῶν, ὅσην δύναμιν ἔχουσιν, ἐπὶ τὰ λειπόμενα μεταβήσομαι.

ΤΜΗΜΑ ιθ'.

Μεταβολαῖς ποικίλλειν τὴν σύνθεσιν πῶς δεῖ· καὶ λέξις κρατίστη τίς.

Ἡν δέ μοι τρίτον θεώρημα τῶν ποιούντων τὴν καλὴν ἁρμονίαν ἡ μεταβολή. Λέγω δὲ οὐ τὴν ἐκ τῶν κρειττόνων ἐπὶ τὰ χείρω· πάνυ γὰρ εὔηθες· οὐδέ γε τὴν ἐκ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττω· ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς ὁμοειδέσι ποικιλίαν. Κόρον γὰρ ἔχει καὶ τὰ καλὰ πάντα, ὥςπερ καὶ τὰ ἡδέα, μένοντα ἐν τῇ ταυτότητι· ποικιλλόμενα δὲ ταῖς μεταβολαῖς [ὡς] ἀεὶ

---

pro εἰ καὶ μ. μ. revocavi. v. Schaef. Melet. crit. p. 34.

ἐν ante ἐκείνοις ab Ald. omissum inter verss. additur.

οὐδὲ εἷς στίχος ἄσεμνος· ἐνταῦθα etc. Ald. οὐδ. εἷς ἄσημος στίχος ἢ ἀδόκ. ἐντ.

p. 298.

εἰρηκὼς δὴ, *l.* εἰρ. δὲ, vulg.

Sect. XIX. ἦν δή μοι τρίτ. θ., *l.* ἦν δέ μοι γοῦν θ., Ald. τῶν ποιητῶν τὴν κ., idem. τ. ποιούντων τῶν κ., v. τῶν ποιούντων καλ., *l.*

πάντα ante ὥςπερ ab Ald. omissum additur ex *l.*

ὄντα ἐν τῇ ταυτότ., *l.* et MS. conf. p. 56.

ποικιλλόμενα δὲ ταῖς μεταβ. ἀεὶ καινὰ, MS. ποικ. δ' ἐν ταῖς μεταβ. ὡς ἀεὶ κ., vulg. Seclusi ὡς.

Digitized by Google

καινὰ μένει. Τοῖς μὲν οὖν τὰ μέτρα καὶ τὰ μέλη γράφουσιν οὐχ ἅπαντα ἔξεστι μεταβάλλειν, ἢ οὐχ ἅπασιν, οὐδ' ἐφ' ὅσον βούλονται. Αὐτίκα τοῖς μὲν ἐποποιοῖς μέτρον οὐκ ἔξεστι μεταβάλλειν, ἀλλ' ἀνάγκη πάντας εἶναι τοὺς στίχους ἑξαμέτρους· οὐδέ γε ῥυθμὸν, ἀλλά τοῖς ἀπὸ μακρᾶς ἀρχομένοις συλλαβῆς χρήσονται, καὶ οὐδὲ τούτοις ἅπασι· τοῖς δὲ τὰ μέλη γράφουσι τὸ μὲν τῶν στροφῶν τε καὶ ἀντιστρόφων οὐχ οἷόν τε ἀλλάξαι μέλος, ἀλλ' ἐάν τε ἐναρμονίους, ἐάν τε χρωματικὰς, ἐάν τε διατόνους ὑπόθωνται μελῳδίας, ἐν πάσαις δεῖ ταῖς στροφαῖς τε καὶ ἀντιστρόφοις τὰς αὐτὰς ἀγωγὰς φυλάττειν· οὐδέ γε τοὺς περιέχοντας ὅλας τὰς στροφὰς ῥυθμοὺς καὶ τὰς ἀντιστροφὰς, ἀλλὰ δεῖ καὶ τούτους τοὺς αὐτοὺς διαμένειν· περὶ δὲ τὰς καλουμένας ἐπῳδοὺς ἀμφότερα κινεῖν ταῦτα ἔξεστι, τό τε μέλος καὶ τὸν ῥυθμόν· τά τε κῶλα, ἐξ ὧν ἑκάστη συνέστηκε περίοδος, ἐπὶ πολλῆς p. 298.

---

ante Τοῖς μὲν οὖν vulg. legitur ἐν, quod ex auctoritate MSi et *l.* omisi.

στίχους ἀμέτρους, Ald. Emendat. in *v. l.*

καὶ ante οὐδὲ ταύτ. ab Ald. omissum suppletur in *v. l.*

ποιῶνται μελῳδίας, MS.

δεῖται στροφαῖς, *v.* τε post στροφαῖς om. MS.

καλουμ. ἐπῳδὰς, Ald. Emendat. in *v. l.*

ὧν συνέστηκε περ., *l.* ὧν συνές. π. ἑκάστη, MS., qui verba: ἐπὶ πολλῆς — διαιρεῖν omitt.

Digitized by Google

ἐξουσίας δέδοται αὐτοῖς ποικίλως διαιρεῖν, ἄλλοτε ἄλλα μεγέθη καὶ σχήματα αὐταῖς περιτιθέντας, ἕως ἂν ἀπαρτίσωσι τὴν στροφήν· ἔπειτα πάλιν δεῖ τὰ αὐτὰ μέτρα καὶ κῶλα ποιεῖν. Οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι μελοποιοὶ, λέγω δὲ Ἀλκαίου τε καὶ Σαπφὼ, μικρὰς ἐποιοῦντο στροφὰς, ὥστ' ἐν ὀλίγοις τοῖς κώλοις οὐ πολλὰς εἰσῆγον τὰς μεταβολὰς, ἐπῳδοῖς τε πάνυ ἐχρῶντο ὀλίγαις· οἱ δὲ περὶ Στησίχορόν τε καὶ Πίνδαρον, μείζους ἐργασάμενοι τὰς περιόδους, εἰς πολλὰ μέτρα καὶ κῶλα διένειμαν αὐτὰς, οὐκ ἄλλου τινὸς ἢ τῆς μεταβολῆς ἕρωτι. Οἱ δέ γε Διθυραμβοποιοὶ καὶ τοὺς τρόπους μετέβαλλον, Δωρικούς τε καὶ Φρυγίους καὶ Λυδίους ἐν τῷ αὐτῷ ἅσματι ποιοῦντες· καὶ τὰς μελῳδίας ἐξήλλαττον, τοτὲ μὲν ἐναρμονίους ποιοῦντες, τοτὲ δὲ χρωματικὰς, τοτὲ δὲ διατόνους· καὶ

σχήματα αὐτοῖς περιτ. MS. et *l.*

ἁπαρτήσωσι τ. στροφ., Ald.

δὲ ante Ἀλκαίου om. MS.

ὥσ' ἐν ὀλίγοις, MS., ὥστε ἐν ὀλίγ., vulg.

ἐχρῶντο λόγοις, Ald. ἐχρ. ὀλίγαις, *v. l.*

διένειμαν αὐτούς, *l.*

Post vocabulum αὐτὰς MS. orationem continuat his verbis: μεταβολῆς ἕρωτι. Οἱ δὲ, etc.

διθυρανβοποιοὶ, Ald. Corrig. P. Victor.

Δωρικοὺς, Ald. Δωρίους, vulg.

Paullo ante μετέβαλον, MS. αὐτῶν ἅσμ., Ald.

οἵ τε κατὰ Φ., idem. οἵ γε κατὰ Φ., *v. l.*

Digitized by Google

τοῖς ῥυθμοῖς κατὰ πολλὴν ἄδειαν ἐξουσιάζοντες διετέλουν, οἵ γε δὴ κατὰ Φιλόξενον καὶ Τιμόθεον καὶ Τελέστην· ἐπεὶ παρά γε τοῖς ἀρχαίοις τεταγμένος ἦν καὶ ὁ Διθύραμβος. Ἡ δὲ στεζὴ λέξις ἅπασαν ἐλευθερίαν ἔχει καὶ ἄδειαν ποικίλλειν ταῖς μεταβολαῖς τὴν σύνθεσιν, ὅπως βούλεται. Καὶ ἔστι λέξις κρατίστη πασῶν, ἥτις ἂν ἔχῃ πλείστας ἀναπαύλας τε καὶ μεταβολὰς ἁρμονίας, ὅταν τουτὶ μὲν ἐν περιόδῳ λέγηται, τουτὶ δὲ ἔξω περιόδου· καὶ ἥδε μὲν ἡ περίοδος ἐκ πλειόνων πλέκηται κώλων, ἥδε δὲ ἐξ ἐλαττόνων· αὐτῶν δὲ τῶν κώλων τὸ μὲν βραχύτερον ᾖ, τὸ δὲ μακρότερον· καὶ τὸ μὲν αὐτῶν ὀργότερον, τὸ δὲ βραδύτερον, καὶ τὸ μὲν αὐτουργότερον, τὸ δὲ ἀκριβέ-

---

καὶ ὁ Δ., *l.* vulg. omitt.

καὶ. Marg: „π. Ἀντιστρόφων in cantu Aristotel. Προβλ. 65. διὸ καὶ οἱ Διθυραμβοποιοὶ, ἐπειδὴ μιμητικοὶ ἐγένοντο, οὐκ ἔτι ἔχουσιν Ἀντιστρόφους.“

καὶ ἄδειαν absunt a MSo, De dithyrambo antistrophis carente disputat Hermann. ad Aristot. de Poet. p. 89.

ἥτις ἂν ἔχῃ, *l.* ἥτ. ἂν ἔχοι, vulg.

μεταβολὰς ἐναρμονίους, *l.* et MS.

περιόδ. λέγεται, Marg. περιόδ. πλέκεται, MS.

βραχύτερόν τι ᾖ, *l.*

αὐτῶν ante ὀργότερον non agnoscit MS.

Verba: καὶ τὸ μὲν αὐτουργότερον ex *l.* adieci post βραδύτερον, quod est membrum alteri τὸ δὲ ἀκρ. respondens. Utrumque membrum a MSo. abest. Αὐτουργὸς hic accipe pro αὐτοσχέδιος, quo sensu

στερον· ῥυθμοί τε ἄλλοτε ἄλλοι, καὶ σχήματα αὐτοῖα, καὶ τάσεις φωνῆς αἱ καλούμεναι προσῳδίαι διάφοροι, κλέπτουσαι τῇ ποικιλίᾳ τὸν κόρον. Ἔχει δέ τινα
p. 298. χάριν ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὸ οὕτω συγκείμενον, ὥστε μὴ συγκεῖσθαι δοκεῖν. Οὐ πολλῶν δὲ οἶμαι δεῖν λόγων εἰς τοῦτο τὸ μέρος· ὅτι γὰρ ἡδιστόν τε καὶ κάλλιστον ἐν λόγοις ἡ μεταβολὴ, πάντας εἰδέναι πείθομαι.

Παράδειγμα δὲ αὐτῆς ποιοῦμαι πᾶσαν μὲν τὴν Ἡροδότου λέξιν, πᾶσαν δὲ τὴν Πλάτωνος, πᾶσαν δὲ τὴν Δημοσθένους. Ἀμήχανον γὰρ εὑρεῖν τούτων ἑτέρους ἐπεισοδίοις τε πλείοσι, καὶ ποικιλίαις εὑροω-

---

ap. Lycophron. Cassandr. 747. occurrit αὐτουργότευκτον. Schol. αὐτουργότευκτον· αὐτοσχέδιον. In Ep. Qu. Mageii Anal. II. p. 283. (v. Henr. Stephan. Thes. L. Gr. et Suid. Lex. s. v.) simile vocabulum αὐτουργητὸς eodem sensu usurpatur. αὐτοποίητον, αὐτελές. Hesych. Cf. Hemsterh. ad Polluc. T. II. p. 1285. a.

τινα ante χάριν MS. ἐν post χάριν *l.* non agnoscunt.

Καὶ οὐ πολλῶν δεῖν οἶμαι λόγων, *l.*

articulum ante μεταβολὴ omitt. Ald.

παράδ. τῆς τοιαύτης μεταβολῆς ποιοῦμαι, MS. Verba παράδειγμα δὲ αὐτῆς ποιοῦμαι, ab Aldo omissa, supplentur ex *l.*

ἀδύνατον γὰρ, *l.* et MS.

εὐρετέραις, κ. σχήμ. Ald. εὐκαιροτέραις κ. σχ., *l.* et MS. Vulgatam fert etiam Marg.

Digitized by Google

τέραις, καὶ σχήμασι πολυειδεστέροις χρησαμένους. Λέγω δὲ τὸν μὲν, ὡς ἐν ἱστορίας σχηματισμῷ· τὸν δὲ, ὡς ἐν διαλόγων χάριτι· τὸν δὲ, ὡς ἐν λόγων ἐναγωνίων χρείᾳ. Ἀλλ' οὐχ ἥ γε Ἰσοκράτους καὶ τῶν ἐκείνου γνωρίμων αἵρεσις ὁμοία ταύταις ἦν· ἀλλὰ καίπερ ἡδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς πολλὰ συνθέντες οἱ ἄνδρες οὗτοι, περὶ τὰς μεταβολὰς καὶ τὴν ποικιλίαν οὐ πάνυ εὐτυχοῦσιν· ἀλλ' ἔστι παρ' αὐτοῖς εἷς περιόδου κύκλος, ὁμοειδὴς σχημάτων τάξις, συμπλοκὴ φωνηέντων ἡ αὐτή· ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα κόπτοντα τὴν ἀκρόασιν. Οὐ δὴ ἀποδέχομαι τὴν αἵρε-

---

πολυειδεστέροις, Ald. Emendat. in Marg.

ὡς ante ἐν ἱστορίας ab Aldo omissum P. Victor. addit inter verss.

ἱστορίαις σχ., Ald. Margo: „γρ. ἱστορίας. l.“

ἱστορ. σχήματι, l. σχήμτι, MS.

τοῦ δὲ, ὡς ἐν, Ald. Corrigit. in Marg.

γε ante Ἰσοκράτους abest a Marg.

ἐκείνου γνωρίμων, l. et MS. ἐκείνῳ γν. v. et vulg. ἐκείνων γν., Ald.

ἀλλὰ καὶ περιδεῶς, v. In Marg. praeter haec adscriptum erat, ni fallor, π δεῶς, sed postea abrasum est.

πολλὰ συντιθέντες, MS.

σχημάτων τάξις, λέξις συμπλοκῆς φωνηέντ. etc., Ald. ἀλλ' ἔστι παρ' αὐτοῖς κύκλ. ὁμοειδ. σχημάτ. τάξ., Φυλακὴ συμπλ. (i. e. συμπλοκῆς.) etc. Marg. αὐτ. κύκλος εἷς ὁμοειδ. σχ. τάξ. Φυλακὴ. συμπλοκὴ Φων. ἡ αὐτὴ., MS.

ἄλλα πολλὰ, id. ἀλλὰ πολλ., Ald. Emendat. in Marg.

Digitized by Google

σιν ἐκείνην κατὰ τοῦτο τὸ μέρος. Καὶ αὐτῷ μὲν ἴσως τῷ Ἰσοκράτει πολλαὶ χάριτες ἐπήνθουν ἄλλαι ταύτην ἐπικρύπτουσαι τὴν ἀμορφίαν· παρὰ δὲ τοῖς μετ' ἐκεῖνον ἀπ' ἐλαττόνων τῶν ἄλλων κατορθωμάτων περιφανέστερον γίνεται τοῦτο τὸ ἁμάρτημα.

ΤΜΗΜΑ κ'.

Πρέπουσα σύνθεσις πῶς γίνεται.

Εἷς ἔτι μοι καταλείπεται λόγος ὁ περὶ τοῦ πρέποντος. Ὡς γὰρ τοῖς ἄλλοις σχήμασιν ἅπασι παρεῖναι δεῖ τὸ πρέπον· καὶ εἴ τι ἄλλο ἔργον ἀτυχεῖ τούτου τοῦ μέρους, καὶ εἰ μὴ τοῦ παντὸς, τοῦ κρα-

---

τὴν διαίρεσιν ἐκ. Ald. Emendat. in *l.*

κατὰ τοῦτο τ. μέρ. Margo: „γρ. πρὸς τοῦτο. l." adest etiam nota tachygraphica praepositionis κατὰ.

τῷ Ἰσόκράτῃ, MS.

ἄλλαι post ἐπήνθουν addidi ex l. et MSo.

μετ' ἐκεῖνον οὐκ ἀπ' ἐλαττ., *l.* τῶν ἄλλων absunt ab eodem, item γίνεται.

Sect. XX. Ἔτι τις καταλείπεταί μοι, *l.* Ἔτι κατακ. ἡμῖν ὁ περὶ τ. πρ. λόγ., MS. τοῖς ἄλλοις χρώμασι παρεῖναι, *l.* Schaefer. ad verba: Ὡς γὰρ τοῖς ἄλλ. „Fort. καὶ γάρ. V. Melet. Crit. p. 73." καὶ ἔτι ἔργον, Ald. Obliteratur ἔτι, eiusque loco ponitur ἄλλο ex *l.* καὶ εἴτι ἄλλο ἔργ., *v. l.*

καὶ εἰ μὴ τ. παντ., *l.* εἰ καὶ μ. τ. τ., vulg, conf. ad p. 256. In Art. Rhet. III. 1. eodem ordine ὁμοίως δὲ καὶ εἰ ἄλλη τις ἡμέρα, etc. offert Marg. Vict.

Digitized by Google

τίστου γε ἀτυχεῖ. Περὶ μὲν οὖν ὅλης τῆς ἰδέας ταύτης οὐχ οὗτος ὁ καιρὸς ἀνασκοπεῖν· βαθεῖα γάρ τις αὕτη καὶ πολλῶν πάνυ δεομένη λόγων ἡ θεωρία. Ὅσα δὲ εἰς τοῦτο συντείνει τὸ μέρος, ὑπὲρ οὗ τυγχάνω ποιούμενος τὸν λόγον, εἰ μὴ καὶ τὰ πάντα, μηδὲ τὰ πλεῖστα, ὅσα γε οὖν ἐγχωρεῖ, λεγέσθω.

Ὁμολογουμένου δὴ παρὰ πᾶσιν, ὅτι πρέπον ἐστὶ τὸ τοῖς ὑποκειμένοις ἁρμόττον προσώποις τε καὶ πράγμασιν, ὥσπερ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων, ἡ μέν τις ἂν εἴη πρέπουσα τοῖς ὑποκειμένοις, ἡ δὲ ἀπρεπής, οὕτω δή που καὶ ἡ σύνθεσις. Παράδειγμα δὲ τούτου χρὴ παραλαμβάνειν τὴν ἀλήθειαν. Ὃ δὲ λέγω, τοιοῦτόν ἐστιν. Οὐχ ὁμοίᾳ συνθέσει χρώμεθα ὀργιζόμενοι καὶ χαίροντες, οὐδὲ ὀλοφυρόμενοι καὶ φοβούμενοι, οὐδ' ἐν ἄλλῳ τινὶ πάθει ἢ κακῷ ὄντες, ὥσπερ ὅταν ἐνθυμώμεθα, καὶ, μηδὲν ἡμᾶς ὅλως τα-

---

οὖν ὕλης τ. ἰδ., Ald. Emendat. in *v. l.*

γάρ τις αὐτοῦ, Ald. Emendat. ibid.

πολλ. σφόδρα δεομ., *l.*

ἐγχωρεῖ, γενέσθω, idem.

p. 298. ἁρμόττον πρ., *l.* MS. ἁρμόζον πρ., vulg.

τε post προσώποις omitt. MS.

ὥσπερ γὰρ ἔστι τις ἐκλ. τ. ὀνομάτων, idem.

articulum ante σύνθεσις omitt. id.

χρὴ λαμβάνειν, *l.*

οὐδὲ ἄλλῳ τινὶ πάθει ὄντες, MS.

ὅταν ἐνθυμώμεθα, μηδὲν ὅλως ἡμᾶς πράττειν, μηδὲ παραλυπεῖν, Marg.

Digitized by Google

ράττῃ μηδὲ παραλυπῇ. Δείγματος [ἢ παραδείγματος] ἕνεκα ταῦτα εἴρηκα, ὀλίγα περὶ πολλῶν, ἐπεὶ μυρία ὅσα τις αἴτια εἰπεῖν ἔχοι, τὰς ἰδέας ἁπάσας ἐκλογίζεσθαι βουλόμενος τοῦ πρέποντος. Ἓν δὲ, ὃ προχειρότατον ἔχω καὶ κοινότερον εἰπεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ, τοῦτο ἐρῶ. Οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει τῆς ψυχῆς ὄντες, ὅταν ἀπαγγέλλωσι τὰ πράγματα, οἷς ἂν παραγενόμενοι τύχωσιν, οὐχ ὁμοίᾳ χρῶνται συνθέσει περὶ πάντα, ἀλλὰ καὶ μι-

---

Verba ἢ παραδείγματος, haud dubie spuria, eademque in *l.* omissa, uncis inclusi.

εἵνεκα τ., Ald. εἶναι κα, *v.* ἐπεὶ abest ab *l.*

κοινότερον, *l.* κοινότατον, vulg. Conf. p. 116. 212.

ὄντες post ψυχῆς abest ab *l.*

ὅτε ἀπαγγ. πράγμ., MS.

περὶ πάντα, *v.* π. πάντων, vulg.

ἀλλὰ καὶ μιμητ. l. et MS. vulgo καὶ omitt. Articulus ante ἀπαγγελλομένων, et verba: καὶ ἐν τῷ — ὀνόματα absunt a MSo. Comma post ὀνόματα deletum ante καὶ ἐν posui, quae quidem ante Schaeferum vulgaris interpunctio erat. Schaeferus: „Mutavi interpunctionem. *imitantur res quas narrant etiam in compositione verborum.* Vulgo sic interpungunt: — — Hanc rationem plane alienam, puto, a mente Rhetoris, sequitur Interpres. Conf. quae statim sequuntur, it. mox p. 276.“ Quod si ita dictum vult vir doctissimus, ut in *meditata* oratione verba οὐκ αὐτομάτως componantur, lubens adsentior. Atqui differt verba in subita, meditataque narratione componere. Verte: *sed et, quae referunt, figuratis gestibus imitantur,* p. 298.

Digitized by Google

μητικοὶ γίνονται τῶν ἀπαγγελλομένων καὶ ἐν τῷ συντιθέναι τὰ ὀνόματα οὐδὲν ἐπιτηδεύοντες, ἀλλὰ φυσικῶς ἐπὶ τοῦτο ἀγόμενοι. Ταῦτα δὴ παρατηροῦντα δεῖ τὸν ἀγαθὸν ποιητήν τε καὶ ῥήτορα μιμητικὸν εἶναι τῶν πραγμάτων, ὑπὲρ ὧν ἂν τοὺς λόγους ἐκφέρῃ, μὴ μόνον κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν. Ὃ ποιεῖν εἴωθεν ὁ δαιμονιώτατος Ὅμηρος, καίπερ μέτρον ἔχων ἓν, καὶ ῥυθμοὺς ὀλίγους, ἀλλ' ὅμως ἀεί τι καινουργῶν ἐν αὐτοῖς καὶ φιλοτεχνῶν· ὥστε μηδὲν ἡμῖν διαφέρειν γινόμενα τὰ πράγματα ἢ λεγόμενα ὁρᾶν. Ἔρῳ δὲ

---

idque nullam curam verborum structuras habentes, eos aliro ad id ipsa natura dubente. Quin quod Noster infr. p. 410. scribit, quod ars antea effecisset, consuetudine, diuturnoque usu natura quasi altera fieri, neque tum arte, sed vere αὐτομάτως scriptores in componenda oratione versari.'

ταῦτα δὴ παρατ. δεῖ τ. ἀγ. π. κ. ῥήτ. ποιητικῶν εἶναι τ. πρ. ὑπὲρ, etc., *l.* Margo: ἀγρ. ποιητικόν. in alio: μιμητικόν. ταῦτα δὲ παρατηροῦνται δεῖ τἀγαθὰ τῶν ποιητῶν καὶ ῥητόρων μιμητικὸς εἶναι τῶν πρώτων, ὑπὲρ, etc., Ald. παρατηροῦντα, *v. l.* ταῦτ. δεῖ παρατ. τὸν ἀγαθὸν, etc., MS. ταῦτα δὲ παρατ., vulg. τε post ποιητὴν abest a MSo. δεῖ in Aldin. lineola damnatur.

λόγους ἐκφέροι, MS.

καίπερ μέτρον, *l.* et MS. καίτοι μ., vulg.

ἓν post ἔχων omitt. MS.

Digitized by Google

ὀλίγα, οἷς ἄν τις δύναιτο παραδείγμασι χρῆσθαι ἐπὶ πολλῶν.

Ἀπαγγέλλων οὖν πρὸς τοὺς Φαίακας Ὀδυσσεὺς τὴν ἑαυτοῦ πλάνην, καὶ τὴν εἰς ᾅδου κατάβασιν εἰπών, τὰς ὄψεις τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀποδίδωσιν. Ἐν δὴ τούτοις καὶ τὰ περὶ τὸν Σίσυφον διηγεῖται πάθη, ᾧ φασι τοὺς καταχθονίους θεοὺς ὅρον πεποιῆσθαι τῆς τῶν δεινῶν ἀπαλλαγῆς, ὅταν ὑπὲρ ὄχθου τινὸς ἀνακυλίσῃ πέτρον· τοῦτο δὲ ἀμήχανον εἶναι, καταπίπτον-

---

παραδείγματι χρ., Ald. Emendat. in *l.*

χρῆσθαι ἐπὶ πολλῶν. Margo: „abest περὶ ab *l.*" περὶ non est diserte expressum, sed compendio. Atqui in Aldina ἐπὶ π. me reperire memini. Itaque quo haec nota marginalis pertineat, non apparet. Insigne praepositionum istarum confusarum exemplum supra p. 22. attuli.

ἀπαγγέλων δὴ, Ald. Emendat. in *l.*

ἐν δὴ τούτ., *v. l.* ἐν δὲ τούτ., vulg.

ὅρον ποιεῖσθαι, *l.* τινα post ἀνακυλ. πέτρον omitt. *l.*, nec sane repugnem, si quis velit omittere. Ex eadem vero auctoritate seclusi: τοῦ πέτρου, in *l.* omissa. Nimirum offendit aliquis genitivo participii sine pronomine, substantivove usurpato, quanquam sexcenties apud probatissimos scriptores occurrit. vid. Tsuck. ad Strabon. T. III. p. 520. Hinc explicandus Thucyd. I. 3. ἐπαγομένων αὐτοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ ἐς τὰς ἄλλας πόλεις. Scriptori in mente erat scribere: καὶ ἐπαγομένων αὐτοὺς ἐπ' ὠφ. τῶν ἄλλ. π. sed de more negligentius casus enallage usus est. Durissima est, quam Bredovius iniit, ratio, qui

Digitized by Google

τος, ὅταν εἰς ἄκρον ἔλθῃ, πάλιν· [τοῦ πέτρου.] Πῶς οὖν δηλώσει ταῦτα μιμητικῶς καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ἄξιον ἰδεῖν.

ἐπαγομένων ad παίδων refert, repetito ex Φθιώτιδι pronomine αὐτούς. cf. I. 7. Congemina sunt haec: VIII. 44. οἱ δ' ἐς τὴν Ῥόδον, ἐπικηρυκευομένων ἀπὸ τῶν δυνατωτάτων ἀνδρῶν, τὴν γνώμην εἶχον πλεῖν. v. Matth. Gr. Gr. §. 563. Ap. eundem scriptorem IV. 48. in his verbis: ἀπαγχόμενοι, παντὶ τρόπῳ τὰ πολὺ τῆς νυκτὸς — ἀναδοῦντας σφᾶς αὐτούς, καὶ βάλλόμενοι ὑπὸ τῶν ἄνω, διεφθάρησάν; dudum vidit ex Phavorino Heilmann. restituendum esse ἀναλαῦντας σφ. αὐτ. Phavorino accedunt Suidas et Zonaras. At mira criticorum religione alius locus, mutanda una litera, elegantissima eademque certissima emendatione, restat emendandus. IV. 98. τοὺς τε νεκροὺς ἔφασαν πολὺ μειζόνως ἀκείνους ἀντὶ ἱερῶν ἀξιοῦντας ἀποδιδόναι ἀσεβεῖν, ἢ τοὺς μὴ ἐθέλοντας ἱεροῖς τὰ πρέποντα νομίζεσθαι. Inspecta narrationis serie nemo non videt, legendum esse: νομίζεσθαι. A vero abducti sunt interpp. glossemate Codic. Regii haec inserentis: ἢ τοὺς ἐθέλοντας ὥσπερ τιμήματι ἱεροῖς τὰ πρέποντα νομίζεσθαι, quanquam liquet, eius glossae auctorem sensum bene esse adsecutum. Aeque facili emendandi ratione, puto, rescribendum est ap. Theognid. 1006. Ἄφρονες ἀνθρώποι καὶ νήπιοι, αἰτίνες οἶνον Μὴ πίνουσ', ἀστέρου καὶ κυνὸς ἐρχομένου. Vulg. κυνὸς ἀρχομένου. Ἔρχεσθαι pro Ἀνατέλλεσθαι usurpari, nescio an probet Virgil. Eclog. X. extr. *Ite domum saturae, venit Hesperus, ite, capellae.* Heyn. ad Eclog. VIII. 30. „Vulgari more loquendi, quem poetae sequuntur, astrum oriri dicitur, quod in

Digitized by Google

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.

---

conspectum venit; pro *oriri* autem solenne est *surgere*, *procedere*, *venire* de astris," et ad Ecl. I. l. „venit; sic εἶσιν ap. Homer. Il. X. 27. Ἀστέρα — ὃς ῥα τ' ὀπώρης εἶσιν." Ita de ventis quoque et imbribus Pindar. Pyth. I. 66. πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον. Pyth. VI. 10. χειμάρως ὄμβρος ἐλθὼν. — Similia sunt haec; ἄστρον καὶ νυὸς Thucydidis I. 116. ἐπὶ Καύνου καὶ Καρίας. I. 58. τῆς ἑαυτοῦ γῆς, τῆς τε Μυγδονίης περὶ τὴν Βολβὴν λύμνην. Quanquam Codd. Monacc. 228. et 126. multique praeterea libri scripti τε omittunt, quare fortasse non erat huc trahendum, sive vertas: *cum terrae suae, tum Mygdonii agri circa Bolbam lacum siti partem dedit incolendam.* Homer. Il. VIII. 47. Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος etc. V. omnino Strabo. de hac figura disserent. p. 68. B. Almel. Ap. eund. Theognid. 258 quaedam in mendo cubant. Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ Ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἐμεῦ κακίων. Ψυχρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι πίνουσι τοκῆες, Ὕδωρ' ἅμα δ' ὑδρεύει, καί μὲ γοῶσα φέρει. Ἔνθα μέσην παρὰ παῖδα λάβων ἀγκῶν', ἐφίλησα Δειρὴν, ἡ δὲ τέρεν ῥοδέγγετ' ἀπὸ στόματος. Sensu cassa sunt verba; καίγε, γοῶσα φέρει. Dum metrum ferat, legerim: κ. μ. γ. φλέγει, coll. Aristaenet. Ep. II. 2. σὺ δὲ ῥοδεῖσα φλέγεις, καὶ οὐκ εὖσα (παροῦσα sc.) τιτρώσκεις. Paullo licentior est Gnomicorum poetarum ratio metrica. Ita τι ante πλ, τε ante πρ cet. corripiuntur. v. tamen Seidler. d. verss. dochm. T. I. p. 21. not. Buttmann. Gr. gr. p. 439. ed. sext.

v. 1: καὶ μὴν καὶ Σισ.,

Digitized by Google

Ἤτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. —

Ἐνταῦθα ἡ σύνθεσίς ἐστιν ἡ δηλοῦσα τῶν γινομένων ἕκαστον, τὸ βάρος τοῦ πέτρου, τὴν ἐπίπονον ἐκ τῆς γῆς κίνησιν, τὸν διερειδόμενον τοῖς κώλοις, τὸν ἀναβαίνοντα πρὸς τὸν ὄχθον, τὴν μόγις ἀνωθουμένην πέτραν. Οὐδεὶς ἂν ἄλλως εἴποι. Καὶ παρά τί γέγονε τούτων ἕκαστον; Οὐκ ἂν εἰκῇ, οὐδὲ ἀπὸ ταὐτομάτου πρῶτον ἐν τοῖς δυσὶ στίχοις, οἷς ἀνακυλίει τὴν πέτραν, ἔξω δυεῖν ῥημάτων τὰ λοιπὰ τῆς λέξεως μόρια πάντα ἐστὶν ἤτοι δισύλλαβα, ἢ μονοσύλλαβα· ἔπειτα ἡμίσει πλείους εἰσὶν αἱ μακραὶ συλλαβαὶ τῶν p. 299. p. 299.

MS. εἶδον, id. Σύσυφον, Ald. Emendat. in Marg.

v. 3. χερσί τε, MS.

v. 4. ἄνω θέσκε, Ald. Emendat. in Marg.

τὴν μόλις ἀνωθ. MS. et *l.*

ἄλλος εἴποι, *l.* καὶ παρὰ τί, Ald. ἀλλ. εἴπ., παρὰ τί — ἕκαστον· οὐ γὰρ — ταὐτομάτου. Πρῶτον μὲν τοῖς δ. στίχ., ἐν οἷς ἀνακυλεῖ, etc., vulg. οὐκ ἂν εἰκῇ, *l.* Secutus sum in interpungendo hoc loco Schaeferum. Huc refer, quae infr. p. 280. scribit: καὶ τίς ἐνταῦθα πάλιν ἡ αἰτία; etc. Μὲν post πρῶτον ex auctoritate Aldinae omisi, eiusque loco ex MSo. ἐν posui, altero ἐν post στίχοις cum eodem et Aldo omisso. Τοῖς β' στίχοις, Ald. ἀνακυλίει, quod ascivi, *l.*

ἔξω δεῖν, Ald. Emendat. in *v. l.* et MSo. δυοῖν, vulg.

πάντ' ἐστιν, MS.

ἔπ. τῷ ἡμίσει, MS. et *v. l.* ἔπ. ἡμ., vulg. ἐπ. τῶν ἡμ., Ald.

Digitized by Google

βραχειῶν ἐν ἑκατέρῳ τῶν στίχων· ἔπειθ' ἅπασαι διαβεβήκασιν αἱ τῶν ὀνομάτων ἁρμονίαι διαβάσεις εὐμεγέθεις, καὶ διεστήκασι πάνυ αἰσθητῶς, ἢ τῶν φωνηέντων συγκρουομένων, ἢ τῶν ἡμιφώνων τε καὶ ἀφώνων συναπτομένων· ῥυθμοῖς τε καὶ δακτύλοις καὶ σπονδείοις τοῖς μηκίστοις, καὶ πλείστην ἔχουσι διάβασιν, ἅπαντα σύγκειται. Τί δή ποτ' οὖν τούτων ἕκαστον δύναται; Αἱ μὲν μονοσύλλαβοί τε καὶ δισύλλαβοι λέξεις, πολλοὺς μεταξὺ χρόνους ἀλλήλων ἀπολείπουσαι, τὸ χρόνιον ἐμιμήσαντο τοῦ ἔργου· αἱ δὲ μακραὶ συλλαβαί, στηριγμούς τινας ἔχουσαι καὶ ἐγκαθίσματα, τὴν ἀντιτυπίαν, καὶ τὸ βαρὺ, καὶ τὸ μόγις· τὸ δὲ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων

ἐκ. τῷ στίχῳ, Ald. Emendat. in *l.*

ἔπειτα διαββήκασι πᾶσαι, MS. Verba διαβάσεις εὐμεγέθεις et πάνυ omitt. idem. διάβεβλήκασι, *l.*

ἢ τῶν φωνηέντων, Ald. Emendat. in *v. l.*

φωνηέντ. συναπτομένων, MS.

καὶ δακτυλίοις καὶ σπονδείοις, Ald. Emendat. in *v. l.* „Delenda esse suspicor, quippe profecta a glossatore, qui ῥυθμοὺς τοὺς μηκίστους καὶ πλείστην ἔχοντας διάβασιν interpretari vellet. Certe sic posita vitiose dirimunt, quae arcte iungenda sunt, ῥυθμοῖς τε τοῖς μηκίστοις." Schaeferus. Bene fortasse his verbis consulueris, si post διάβασιν transferas.

ἐμιμήσατο τοῦ ἔργ., Ald. Emendat. in *l.*

ἐμιμ. τοῦ χρόνου, MS.

καὶ τὸ βραδὺ καὶ τὸ μ. Ald. Emendat. in *l.*

καὶ τὸ μόλις, MS.

Digitized by Google

ψύγμα, καὶ ἡ τῶν τραχυνόντων γραμμάτων παράθεσις, τὰ διαλείμματα τῆς ἐνεργείας, καὶ τὰς ἐποχὰς καὶ τὸ τοῦ μόχθου μέγεθος· οἱ ῥυθμοὶ δὲ ἐν μήκει θεωρούμενοι, τὴν ἕκτασιν τῶν μελῶν, καὶ τὸν διελκυσμὸν τοῦ κυλίοντος, καὶ τὴν τοῦ πέτρου ἕρεισιν. Καὶ ὅτι ταῦτα οὐ φύσεώς ἐστιν αὐτοματιζούσης ἔργα, ἀλλὰ τέχνης μιμήσασθαι τὰ γινόμενα πειρωμένης, τὰ τούτοις ἑξῆς λεγόμενα δηλοῖ. Τὸν γὰρ ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἐπιστρέφοντα πάλιν καὶ κατακυλιόμενον πέτρον οὐ τὸν αὐτὸν ἡρμήνευκε τρόπον, ἀλλ' ἐπιταχύνας τε καὶ συστρέψας τὴν σύνθεσιν. Προειπὼν γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ σχήματι·

— ἀλλ' ὅτε μέλλει
Ἄκρον ὑπερβαλέειν —·

ἐπιτίθησι τοῦτο·

ἐνεργ. ἀποχάς τε, Ald. Emendat. in *v.* ἐνεργ. καὶ τὰς ἐποχὰς, *l.* ἐνεργ. ἐποχ. τε, vulg.

καὶ τὸ τοῦ μόχθ., Ald. MS. καὶ τοῦ μόχθ., vulg.

τὴν διέκτασιν τ. μ., MS. τῶν μέλων absunt ab *l.*

πέτρου βρίσιν, Ald. Emendat. in *l.* –

πειρωμέν. τὰ γινόμενα, verso ordine MS.

τὴν γὰρ — ἐπιστρέφουσαν — κατακυλιομένην πέτραν, *l.* et MS.

ἡρμήνευσε τρόπ., idem. ἡρμήνευκε, Marg.

γὰρ post τροειπὼν abest ab *l.*

σχήματι, MS.

ἐπιτίθησι τοῦτο, *l.* ἐπιτίθ. τούτῳ, vulg.

Digitized by Google

p. 299. — τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς.

p. 299. Αὖθις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.

Οὐχὶ συγκατακεκύλισται τῷ βάρει τῆς πέτρας ἡ τῶν ὀνομάτων σύνθεσις, μᾶλλον δὲ ἔφθακε τὴν τοῦ λίθου φοράν τὸ τῆς ἀπαγγελίας τάχος; Ἔμοιγε δοκεῖ. Καὶ τίς ἐνταῦθα πάλιν αἰτία; καὶ γὰρ ταύτην ἄξιον ἰδεῖν· ὁ τὴν καταφορὰν δηλῶν τοῦ πέτρου στίχος, μονοσύλλαβον μὲν οὐδεμίαν, δισυλλάβους δὲ δύο μόνας ἔχει λέξεις. Τοῦτο οὐκ ἐᾷ πρῶτον διεστηκέναι τοὺς χρόνους, ἀλλ' ἐπιταχύνει. Ἔπειθ' ἑπτακαίδεκα συλλαβῶν οὐσῶν ἐν τῷ στίχῳ, δέκα μέν εἰσι βραχεῖαι συλλαβαί, ἑπτὰ δὲ μόναι μακραί, οὐδ' αὗται τέλειοι. Ἀνάγκη οὖν κατεσπάσθαι καὶ συστέλλε-

---

ἐπιστρέψας κέκραται ἵς, Ald. Emendat. in *l.*

ἀποστρέψασκε κρατ. vulg. V. Schaefer. ad h. l. ἐπιστρέψασκε κραταῖς, MS.

αὖθις ἔπ., vulg. αὖτις ἔπ., MS.

συγκατακύλισται, Ald. συγκυλίεται, MS. et *l.*

ἔφασκε τὴν τοῦ, MS.

ἐμοί τε δ., Marg. ἐμοὶ δοκεῖ, *l.*

ταύτης ἄξιον, *l.*

ὁ τὴν καταφ. δ. τ. π. στίχ., Ald. ἡ τ. καταφ., etc. vulg.

δισυλλ. δὲ β' μόνας, Ald.

ἔχει λέξ., Ald. ἔχων λέξ., vulg.

Τοῦτ' οὖν καὶ πρῶτον οὐδ' ἵστησι τοὺς χρόνους, *l.*

ἑπτὰ δ' ἑπτακαιδ., idem lib.

ἔπτα δὲ (οὐδ' αὖται τέλειοι, p. 299. id. ἕπτ. δ. μ. μ., καὶ οὐδ' αὗται τ., vulg.

καὶ συστέλλεσθαι τὴν φράσ., *l.*

Digitized by Google

σθαι τὴν φράσιν, τῇ βραχύτητι τῶν συλλαβῶν ἐφελκομένην. Ἔτι πρὸς τούτοις οὐδὲ ὄνομα ἀπὸ ὀνόματος ἀξιόλογον εἴληφε διάστασιν· οὔτε γὰρ φωνήεντι φωνῆεν, οὔτε ἡμιφώνῳ ἡμίφωνον ἢ ἄφωνον, ἃ δὴ τραχύνειν πέφυκε καὶ διϊστάνειν τὰς ἁρμονίας, οὐδέν ἐστι παρακείμενον. Οὗ δὴ γίνεται διάστασις αἰσθητὴ, μὴ διηρτημένων τῶν λέξεων, ἀλλὰ συνολισθαίνουσιν ἀλλήλαις καὶ συγκαταφέρονται, καὶ τρόπον τινὰ μία ἐξ ἁπασῶν γίνεται διὰ τὴν τῶν ἁρμονιῶν ἀκρίβειαν. Ὁ δὲ μάλιστα τῶν ἄλλων θαυμάζειν ἄξιον, ῥυθμὸς οὐδεὶς τῶν μακρῶν, οἳ φύσιν ἔχουσι πίπτειν εἰς μέτρον ἡρωϊκὸν, οὔτε σπονδεῖος, οὔτε βακχεῖος, ἐγκαταμέμικται τῷ στίχῳ, πλὴν ἐπὶ τῆς τελευτῆς· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες εἰσὶ δάκτυλοι, p. 299

τούτοις οὐδὲν ἔνομα, Ald. τούτ. οὐδ' ὄν., *l.*

Verba: ἢ ἄφωνον, ἃ ab Ald. absunt. Supplent. in Marg. ἢ ἄφ. ἃ τραχ., vulg. ἢ ἀφ. ἃ δὲ τραχ., Ald. ἢ ἄφ. ἃ δὴ τρ., v. l. Ante Uptonum legebatur: ἢ ἄφ. γίνεται, ἃ τρ. Sylburg. verbum γίνεται in sequentem periodum volebat translatum. Recte. Etenim οὐ δὴ γὰρ διάστ. Aldus exhibuerat. Margo ita correxit ex *v. l.* „γρ. γίνεται" addito huius vocis compendio, a me saepius commemorato, quo factum est, ut innumeris locis γὰρ, γίνεται, et γράφεται confunderentur.

διάστασις αἰσθ., *l.*

μὴ διηρτημένων, id. lib.

μέτρον ἡρωϊκὸν, idem. μ. ἡρῷον, vulg. poetae convenientius.

Digitized by Google

καὶ οὗτοί γε παραδεδιωγμένας ἔχοντες τὰς ἀλόγους, ὥςτε μὴ πολὺ διαφέρειν ἐνίους τῶν τροχαίων. Οὐδὲν δὴ τὸ ἀντιπράττον ἐστὶν, εὔτροχον καὶ περιφερῆ καὶ καταῤῥέουσαν εἶναι τὴν φράσιν, ἐκ τοιούτων συγκεκροτημένην ῥυθμῶν.

Πολλά τις ἂν ἔχοι τοιαῦτα δεῖξαι παρ' Ὁμήρῳ λεγόμενα· ἐμοὶ δὲ ἀποχρῆν ἐδόκει ταῦθ', ἵνα ἐγγένηται μοι καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἰπεῖν. Ὧν μὲν οὖν δεῖ στοχάζεσθαι τοὺς μέλλοντας καλὴν καὶ ἡδεῖαν ποιήσειν σύνθεσιν ἔν τε ποιητικῇ καὶ λόγοις ἀμέτροις, ταῦτα κατ' ἐμὴν δόξαν ἐστὶ, τά γ' οὖν κυριώτατα καὶ κράτιστα. Ὅσα δὲ οὐχ οἷά τε ἦν, ἐλάττω τε ὄντα τούτων, καὶ ἀμυδρότερα, καὶ διὰ πλῆθος δυσπερίληπτα μιᾷ γραφῇ, ταῦτ' ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις προσυποθήσομαί σοι, καὶ πολλῶν καὶ ἀγαθῶν ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων καὶ ῥητόρων μαρτυρίαις χρήσομαι. Νυνὶ δὲ τὰ καταλειπόμενα ὧν ὑπεσχόμην, καὶ οὐδενὸς ἧττον ἀναγκαῖα εἰρῆσθαι,

---

τοὺς ἀλόγους, Ald. Emendat. in Marg.

δοκεῖ καὶ ταῦθ', *l.*

μιᾷ γραφῇ, *l.* μὴ γραφῇ, v. δυσπ. γραφῇ, vulg.

προσυποθήσομαι, *l.* προϋποθήσομαι, vulg.

Νυνὶ δὲ τὰ, *l.* νῦν δὲ τ., vulg.

Paullo ante καὶ ante ποιητῶν τε Ald. habet, quod lineola eiiciendum esse significatur.

Digitized by Google

ταῦτ' ἔτι προσθεὶς τῷ λόγῳ, παύσομαι· „Τίνες εἰσὶ διαφοραὶ τῆς συνθέσεως, καὶ τίς ἑκάστης χαρακτὴρ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τῶν τε πρωτευσάντων ἐν αὐταῖς μνησθῆναι, καὶ δείγματα ἑκάστου παρασχεῖν. Ὅταν δὲ ταῦτα λάβῃ μοι τέλος, τότε κἀκεῖνα διευκρινῆσαι τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα· Τί ποτ' ἐστὶν, ὃ ποιεῖ τὴν μὲν πεζὴν λέξιν ὁμοίαν ποιήματι φαίνεσθαι, μένουσαν ἐν τῷ τοῦ λόγου σχήματι, τὴν δὲ ποιητικὴν φράσιν ἐμφερῆ τῷ πεζῷ λόγῳ, φυλάττουσαν τὴν ποιητικὴν σεμνότητα." Σχεδὸν γὰρ οἱ κράτιστα διαλεχθέντες ἢ ποιήσαντες ταῦτα ἔχουσιν ἐν τῇ λέξει τὰ ἀγαθά. Πειρατέον δὴ καὶ περὶ τούτων ἃ φρονῶ λέγειν· ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τοῦ πρώτου.

ΤΜΗΜΑ κά.

Συνθέσεως διαφοραὶ τίνες.

Ἐγὼ τῆς συνθέσεως εἰδικὰς μὲν πολλὰς διαφορὰς σφόδρα εἶναι τίθεμαι, καὶ οὔτε εἰς σύνοψιν ἐλ-

---

τε ante πρωτευσάντων abest ab *l.*

τότε καὶ ταῦτα, *l.*

διευκρινήσω, Ald. Emendat. in Marg.

μὲν ante πεζὴν addidi ex Marg.

; τί τε ποιητικὴν Φρ., Ald. Emendat. in *l.*, τό τε ποιητ. Φρ., *v.*

ἀπὸ τοῦ πρώτου, *l.* ut vulg. κατὰ τοῦ πρώτου, *v.*

Sect. XXI. Διαφοραὶ δὲ συνθέσεως εἰδικαὶ μὲν σφόδρα

θεῖν δυναμένας, σύτε εἰς λογισμὸν ἀκριβῆ· οἶσμαί τε ἴδιον ἡμῶν ἑκάστῳ χαρακτῆρα, ὥσπερ ὄψεως, οὕτω καὶ συνθέσεως ὀνομάτων παρακολουθεῖν, οὐ φαύλῳ παραδείγματι χρώμενος ζωγραφίᾳ. Ὥσπερ γὰρ ἐν ἐκείνῃ τὰ αὐτὰ φάρμακα λαμβάνοντες ἅπαντες οἱ τὰ ζῶα γράφοντες, οὐδὲν ἐοικότα ποιοῦσιν ἀλλήλοις τὰ μίγματα· τὸν αὐτὸν τρόπον ἐν ποιητικῇ τε διαλέκτῳ καὶ τῇ ἄλλῃ ἁπάσῃ, τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι χρώμενοι πάντες, οὐχ ὁμοίως αὐτὰ συντίθεμεν. Τὰς μέντοι γενικὰς αὐτῆς διαφορὰς ταύτας εἶναι πείθομαι μόνας τὰς τρεῖς, αἷς ὁ βουλόμενος ὀνόματα θήσεται τὰ οἰκεῖα, ἐπειδὰν τούς τε χαρακτῆρας αὐτῶν καὶ τὰς διαφορὰς ἀκούσῃ. Ἐγὼ μέντοι κυρίοις ὀνόμασιν οὐκ ἔχων αὐτὰς προσαγορεῦσαι, ὡς ἀκατονομάστους, μεταφορικοῖς ὀνόμασι καλῶ, τὴν

πολλαί; MS. Vocabuli ἰδικαὶ prima syllaba est in rasura.

εἰς λογισμὸν ἀκριβῆ, v. εἰς συλλογισμὸν ἀκρ., l.

οἶομ. τ. ἴδιόν, v: ut vulg. οἶομαί τ. ἰδιώματα ἑκ. χαρακτῆρι, l. sensu ad sequentia minus accommodato. ἡμῶν ab Ald. omissum suppletur in v.

Φαύλῳ παραδ., l. Φαύλως παραδ., vulg.

ζωγραφιαίῳ, Ald. Emendat. in l.

Post οὐχ ab Aldo spatium vacuum est relictum. Margo: „γρ. ὁμοίως.“ una cum compendio eius vocis — μόνας ante τὰς τρεῖς adieci ex l.

ἀκατονομάστρις, Ald. Emendat. in l.

Digitized by Google

μὲν αὐστηρὰν, τὴν δὲ γλαφυρὰν ἢ ἀνθηρὰν, τὴν δὲ τρίτην εὔκρατον. Ἦν ὅπως ποτὲ γίνεσθαι φαίην ἂν ἔγωγε, ἀπορῶ, καὶ δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν, εἴτε κατὰ τὴν στέρησιν τῶν ἄκρων ἑκατέρας, εἴτε κατὰ μίξιν· οὐ γὰρ ῥᾴδιον εἰκάσαι τὸ σαφές. Μή ποτ' οὖν κρεῖττον ᾖ λέγειν, ὅτι κατὰ τὴν ἄνεσίν τε καὶ ἐπίτασιν τῶν ἐσχάτων ὅρων οἱ διὰ μέσου γίνονται πολλοὶ πάνυ ὄντες. Οὐ γὰρ ὥςπερ ἐν μουσικῇ τὸ ἴσον ἀπέχει τῆς νεάτης καὶ ὑπάτης ἡ μέση, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐν λόγοις ὁ μέσος χαρακτὴρ ἑκατέρου τῶν ἄκρων ἴσον ἀφέστηκεν· ἀλλ' ἔστι τῶν ἐν πλάτει θεωρουμένων, ὡς ἀγέλη τε καὶ σωρὸς καὶ ἄλλα πολλά. Ἀλλὰ γὰρ οὐχ οὗτος ὁ καιρὸς ἁρμότ-

---

ἢ ἀνθηρὰν ab Aldo omissa adduntur ex *l.*, neque in MSo. desunt.

p. 299. τρίτην εὔκρατον, *l.* et MS., scriptore ipso hanc lectionem his verbis: μεταφορικοῖς ὀνόμασι καλῶ recipi iubente, praetuli vulgatae: τρ. κοινὴν.

ὅπως πότοτε, Ald. τὸ, Marg.

articulum ante στέρησιν non agnoscit MS.

ἄκρων ἑτέρας, *l.*

λέγειν, εἴτε κατὰ ἄνεσιν καὶ ἐπίτασιν, MS.

Articulum ante ἐπίτασιν omisi, a Petr. Victor. linea damnatum.

Paullo ante εἰκάσαι τὸ σαφὲς, Ald.

κρ. ἦν λέγειν, *l.*

ἐν ante μουσικῇ ab Aldo omissum suppletur in *l.*

χαρακτὴρ post μέσος ex eodem libr. adieci.

Digitized by Google

των τῇ θεωρίᾳ ταύτῃ· λεκτέον δ', ὥσπερ ὑπεθέμην, καὶ περὶ τῶν χαρακτήρων οὐχ ἅπανθ' ὅσα εἰπεῖν ἔχοιμι· μακρῶν γὰρ ἄν μοι πάνυ δεήσειε λόγων· ἀλλ' αὐτὰ τὰ φανερώτατα.

ΤΜΗΜΑ κβ'.

Αὐστηρᾶς ἁρμονίας χαρακτήρ.

Τῆς μὲν οὖν αὐστηρᾶς ἁρμονίας τοιόσδε ὁ χαρακτήρ. Ἐρείδεσθαι βούλεται τὰ ὀνόματα ἀσφαλῶς, καὶ στάσεις λαμβάνειν ἰσχυράς, ὥστε ἐκ περιφανείας ἕκαστον ὄνομα ὁρᾶσθαι, ἀπέχειν τε ἀπ' ἀλλήλων τὰ μόρια διαστάσεις ἀξιολόγους, αἰσθητοῖς

ὥσπερ id. lib. pro vulg. ὡς, et καὶ ante περὶ, vulgo omissum praebuit. In Nostri Art. IX. 6. scrib. καὶ λέγουσιν οἱ διδάσκαλοι, ὅτι ἐπειδὴ ἐτύγχανε τὸν Ὀδυσσέα τὸ πλῆθος, — καὶ ὁ Ἀγαμέμνων τὸν γέροντα· ὥσπερ παιδαρίων ἐν διδασκαλείῳ ἐπιδεικνυμένων, etc. Ed. Aldin. et Schotti (nescio an non ceterae): ὡς περὶ, quod miror a nuperrimo editore tolerari potuisse.

μακρ. γὰρ ἄν μοι π. δεήσειε, Marg. μ. γ. ἄν οἶμαι δεήσει, Ald. e postremo vocabulo manu Petri Victorii est additum. μ. γ. ἄν οἶμ. δεήσειν, vulgo.

ἀλλὰ τὰ φανερώτατα, l. Nihil mutandum. Conf. p. 86. et passim.

Sect. XXII. καὶ vulgatum ante ὁ χαρακτὴρ, ex correctione P. Victorii omisi.

ὥστε ἐκ περιφερείας, l. conf. p. 334.

τὰ μόρια διατάσεις, l.

Digitized by Google

χρόνοις διειργόμενα· τραχείαις τε χρῆσθαι πολλαχῇ καὶ ἀντιτύποις ταῖς συμβολαῖς οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει, οἷαι γίνονται τῶν λογάδην συντιθεμένων ἐν οἰκοδομίαις λίθων αἱ μήτε εὐγώνιοι, μήτε συνεξεσμέναι βάσεις, ἀργαὶ δέ τινες καὶ αὐτοσχέδιοι· μεγάλοις τε καὶ διαβεβηκόσιν εἰς πλάτος ὀνόμασιν ὡς τὰ πολλὰ μηκύνεσθαι φιλεῖ· τὸ γὰρ εἰς βραχείας συλλαβὰς συνάγεσθαι πολέμιον αὐτῇ, πλὴν εἴ ποτε καὶ ἡ ἀνάγκη βιάζοιτο.

Ἐν μὲν δὴ τοῖς ὀνόμασι ταῦτα πειρᾶται διώκειν, καὶ τούτων γλίχεται· ἐν δὲ τοῖς κώλοις ταῦτά

χρόνοις διειργόμενος, MS. χρ. διειργομένας, Ald. χρ. διειργομένας, v. vulgatam denique offert *l.*

χρῆσθαι πολλῇ καὶ ἀντ., Ald. Emendat. in *v. l.*

οἷαι γίνονται, *l.* οἷον γίνονται, vulg. οἱ γίν., Ald.

οἰκοδομαῖς λίθ., *l.*

τε ante εὐγώνιαι damnatur a Pet. Victor.

καὶ μὴ συνεξ., *l.* μηδὲ συνεξ., Ald.

ἀρχαὶ δέ τινες, Ald. Emendat. in *v.*

p. 300. βάσεις γὰρ αἴδε τινὲς καὶ αὐτοσχεδίοις τε ὡς καὶ διαβεβ. etc.

πλάτος ὀνόματος, *l.*

τὸ γ. εἰς βραχείας συλλαβὰς συνάγ., idem. τ. γ. ἐκ βραχείας συλλαβῆς συν., vulg. conf. p. 168. 212. 416.

εἴ ποτε καὶ ἡ ἀνάγκη, *l.* Vulg. καὶ ἡ omitt.

καὶ τούτ. γλίχεσθαι, Ald. Margo: „γρ. γλίχεται, *l.*" κ. τ. γλίχε., *v.*

Post ταῦτά τε Aldina habet lacunam, et mox ἢ οὐχ ἧττον. Margo supplet: ταῦτά τ. οὐχ ἧττον ὁμοίως, ad-

Digitized by Google

τε οὐχ ἧττον ἐπιτηδεύει, καὶ τοὺς ῥυθμοὺς τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ἐκλέγεται, καὶ οὔτε πάρισα βούλεται τὰ κῶλα ἀλλήλοις εἶναι, οὔτε παρόμοια, οὔτε ἀναγκαίᾳ δουλεύοντα ἀκολουθίᾳ, ἀλλ' εὐγενῆ καὶ ἁπλᾶ καὶ ἐλεύθερα· φύσει τ' ἐοικέναι μᾶλλον αὐτὰ βούλεται, ἢ τέχνῃ, καὶ κατὰ πάθος λέγεσθαι μᾶλλον, ἢ κατ' ἦθος. Περιόδους δὲ συντιθέναι συναπαρτιζούσας ἑαυταῖς τὸν νοῦν τὰ πολλὰ μὲν οὔτε βούλεται· εἰ δέ ποτε αὐτομάτως ἐπὶ

---

dita postremae vocis nota tachygraphica. Sunt et haec adscripta: ἢ κ. (sic.). Repetuntur verba ταῦτά τε — ὁμοίως ex *l.* Cod. Colbertin., ab Hudsono collatus: ὁμοίως, ἢ οὐχ ἧττον, unde lectio Aldina explicatur, et διττογραφίαν esse haec verba. Sive οὐχ ἧττον, sive ὁμοίως praeferas, certe utrumque iungi nequit.

Articulum ante μεγαλοπρεπεῖς omitt. MS. P. Vict. linea notavit.

εἶναι post ἀλλήλοις ab Aldo omissum Marg. supplet.

παρ' ὅμοια, Ald. Emendat. in Marg.

οὔτε ἀναγκαίᾳ, Ald. Emendat. ibid. ἀνάγκῃ δουλεύοντα. ἀκόλουθα δὲ καὶ εὐγενῆ καὶ λαμπρά. MS. et *l.*

μᾶλλον αὐτὸ β., Ald. Emendat. in Marg. μᾶλλον αὐτά β. *l.* ut vulg.

ἢ κατὰ ἦθος, MS.

περιτιθέναι συναπαρτιζούσας ἑαυταῖς τὸν νοῦν, etc. *l.* Conf. Upton. ad h. l. συντιθέναι συναρτιζούσας τὸν νοῦν τ. π. μὲν οὔτε βούλ., vulg. et MS. nisi quod posterior οὐδὲ βούλ. habet.

Digitized by Google

τοῦτο κατενεχθείη, τὸ ἀνεπιτήδευτον ἐμφαίνειν ἐθέλει καὶ ἀφελές· οὔτε προσθήκαις τισὶν ὀνομάτων, ἵνα ὁ κύκλος ἐκπληρωθῇ, μηδὲν ὠφελούσαις τὸν νοῦν χρωμένη, οὔθ' ὅπως αἱ βάσεις αὐτῶν γένοιντο θεατρικαί τινες ἢ γλαφυραὶ, σπουδὴν ἔχουσα, οὐδ' ἵνα τῷ πνεύματι τοῦ λέγοντος ὦσιν αὐτάρκεις συμμετρούμεναι μὰ Δία, οὐδὲ ἄλλην τινὰ πραγματείαν τοιαύτην ἔχουσα ἐπιτηδεύει οὐδεμίαν. Ἐπεὶ τῆς τοιαύτης ἐστὶν ἁρμονίας καὶ ταῦτα ἴδια· ἀγχίστροφός ἐστι περὶ τὰς πτώσεις, ποικίλη περὶ τοὺς σχηματισμοὺς, ὀλιγοσύνδεσμος, ἄναρθρος, ἐν πολλαῖς ὑπεροπτικὴ τῆς ἀκαλουθίας, ἥκιστα ἀνθηρὰ, μᾶλ-

---

τοῦτο κατενεχθῇ, Ald.

ἐμφ. θέλει, id. et MS.

τῶν ante ὀνομάτων ab Aldo insertum damnat Petr. Victor.

μηδὲν ὠφελήσας; MS.

οὔτε ὅπως, idem.

σπουδὴν ἔχουσαι, Ald. Margo: „γρ. σπουδὴν ἔχουσα." ἢ σπουδὴν ἔχουσαι, *l.* In MSo. desunt verba: σπ. ἔχ.

πνεύματι τ. δέοντος, Ald. Emendat. in *l.*

τοιαύτην ἔχουσαν ἐπιτηδεύει· οὐδὲ ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἐστὶν ἁρμ., *l.*

τοιαύτ. ἔχουσα ἐπιτήδες οὐδεμίαν. Ἐπὶ τῆς τοιαύτ. ἁρμ., vulg. Quam lectionem ascivi, ea concinnata est ex Codd. *l.* et Colbertino, unde ἐπεὶ, i. e. *quandoquidem* deprompsi. Cetera sunt Colbertino cum vulgari communia. Ἔστι vulg. legitur ex coniectura Uptoni. Ἔστιν praeter Marginem in nullo est.

ἀντίρροπός ἐστι, *l.*

ὀλιγοσυνδ., ἀναίσθιος, idem.

ὑποδεκτικὴ τῆς ἀκολ., et ἀκόμψευστον τὸν ἀρχαϊσμὸν καὶ τὸν πῖνον ἔχουσα ταύτης

Digitized by Google

γαλόφρων, αὐθέκαστος, ἀκόμψευτος, τὸν ἀρχαϊσμὸν καὶ τὸν πῖνον ἔχουσα κάλλος.

Ταύτης δὲ τῆς ἁρμονίας πολλοὶ μὲν ἐγένοντο ζηλωταὶ κατά τε ποίησιν καὶ ἱστορίαν καὶ λόγους πολιτικοὺς, διαφέροντες δὲ τῶν ἄλλων, ἐν μὲν ἐπικῇ ποιήσει ἅ,τε Κολοφώνιος Ἀντίμαχος καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικός· ἐν δὲ μελοποιΐᾳ Πίνδαρος· ἐν δὲ τραγῳδίᾳ Αἰσχύλος· ἐν δ' ἱστορίᾳ Θουκυδίδης· ἐν δὲ πολιτικοῖς λόγοις Ἀντιφῶν. Ἐνταῦθα ἡ μὲν ὑπόθεσις ἀπῄτει πολλὰ παρασχέσθαι τῶν εἰρημένων ἑκάστου παραδείγματα, καὶ ἴσως οὐκ ἂν ἀηδὴς ὁ λόγος ἐγένετο, πολλοῖς ὥσπερ ἄνθεσι διαποικιλλόμενος τοῖς ἐαρινοῖς· ἀλλ' ὑπέρμετρον ἔμελλε φανήσεσθαι τὸ σύνταγμα, καὶ σχολικὸν μᾶλλον ἢ παραγγελματικόν. Οὐ μὲν δὴ οὐδ' ἀνεξέλεγκτα παραλιπεῖν τὰ ῥηθέντα ἥρμοττεν, ὡς δὴ φανερὰ καὶ οὐ δεόμενα

κάλλος, idem. καὶ τὸ πῖνον ἔχ., Ald.

δὲ post ταύτης lineola notatur.

λόγους ποιητικοὺς, *l.*

ἐν μὲν ἐπικεῖ ποιήσ., Ald. et *R. l.* Margo: „γρ. ἐπικῇ." Haec verba omitt. MS.

Ἀντίμ. καὶ Ἀλκμαίων, *l.*

ἐν μελοπ. δὲ Π., Ald. ἐν τραγῳδ. δὲ, id. et MS.

ἐν δὲ ποιητικοῖς λόγ., *l.*

ἄνθεσι διαποικιλλόμενος, Ald. ἀνθ. ποικιλλόμενος, vulg.

τοῖς ἀριθμοῖς· ἀλλ' ὑπ., Ald. ἐαρινοῖς, sine articulo, a Schaefero primo recepto, Marg.

Digitized by Google

μαρτυρίας· ἔδει δέ πως τὸ μέτριον ἀμφοῖν λαβεῖν, καὶ μήτε πλεονάσαι τοῦ καιροῦ, μήτε ἐλλιπεῖν τῆς πίστεως. Τοῦτο δὴ πειράσομαι ποιῆσαι, δείγματα λαβὼν ὀλίγα παρὰ τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. Ποιητῶν μὲν οὖν Πίνδαρος ἀρκέσει παρακληθεὶς, συγγραφέων δὲ Θουκυδίδης· κράτιστοι γὰρ οὗτοι ποιηταὶ τῆς αὐστηρᾶς ἁρμονίας. Ἀρχέτω δὲ Πίνδαρος, καὶ τούτου διθύραμβός τις, οὗ ἐστιν ἀρχή·

Δεῦτ' ἐν χορὸν, Ὀλύμπιοι,
ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοὶ,
πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις p. 300.
οἰχνεῖτε, πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν·
ἰοδέτων λάχετε στεφάνων

ἔδει δή πως, Ald. Emendat. in *l.*

τὸ μέτρον ἀμφοῖν, *l.*

ἀρκέσει παραληφθεὶς, Ald.

τῆς ἀντηρᾶς ἁρμ., Marg.

διθ., τίς οὖν ἐστιν ἀρχή; Ald. — In versibus Pindari describendis secutus sum Hermannum ap. Heyn. Pindar. Fragmm. T. III. p. 67. v. 1. Ἴδε τ' ἔνχορον, Ald. Emendat. in *l.* v. ex iisdem libr. eiusdem lectio Ὀλυμποιοὶ corrigitur.

v. 5. εὐκλεαγόραν, Ald. MS. Emendant. in *l.*

v. 6. ἰοδέτην, Ald. Emendat. in *B.* ἔδ' ἐγὼν, *l.*

λάχετε στεφ., Ald. MS. λάχει στεφ., *l.* λάβετε στεφ., vulg. Homer. Il. IV. 48. Οὐ γὰρ μοι ποτὲ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Λοιβῆς τε, κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν

Digitized by Google

τὰν ἐαριδρέπτων λοιβάν·
Διόθεν τέ με σὺν Ἀγλαΐᾳ
ἴδετε, πορευθέντες ἀοιδαῖς
δεύτερον ἐπὶ κισσοδέταν θεὸν,
τὸν Βρόμιον, τὸν Ἐριβόαν βροτοὶ καλέομεν.
Ὑπάτων γόνον μὲν πατέρων μέλπομεν,
γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν.
Ἐν Ἀργέᾳ Νεμέᾳ
μάντιν οὐ λανθάνει
Φοίνικος ἔρνος, ὁπότ', οἰ-

γέρας ἡμεῖς. Pindar. Olymp. X. 72. λάχε στέφανον. Pyth. II. 135. ἔλαχε καρπὸν. Ita hoc verbum constanter accusativo, semel tantum genitivo iungit, Fragm. Incert. XLIII. p. 103.

v. 7. τάντ' ἔαρι δρέπων, Ald. τάν τε ἀριδρέπτων ἀοιδὰν, MS. τάν τε ἐριδρέπτων, *R.* τῶν ἐαριδρέπτων, vulg. v. p. 320.

vv. 9. 10. ἀοιδαὶ δεύτερον, Ald. Emendat. in Marg. ἀοιδὰν δ., *l. R.*

vv. 10. 11. ἐπὶ κισσοδόταν, *v.* κισσοδαῆ θεὸν ὃν, *l.* et MS. ἐπὶ τὸν κισσουδέταν θνατὸν Βρόμιον, τὸν Ἐριβόαν τε βροτοὶ, Ald. θνατὸν pro θεὸν τὸν, *R.* ὃν Βρόμιον, ὃν Ἐριβ., vulg.

v. 12. γόνον μὲν ὑπάτ. πατέρ., Ald. ὑπάτ. γόνον μὲν πατέρ., P. Victor. γόνον ὑπάτ. τε πατέρ., vulg.

μέλπε, γυναικῶν, Ald. μέντε γυν., *l.* μέλπομεν γ., *R.* et *l.* Malim μέλπωμεν.

v. 13. Καδμ. Ἔμολον, Ald. Emendat. in *l.* sed Σεμέλην et ibi et in MSo. scriptum est.

v. 14. Ἐν ἀργεανεμέῳ, Ald. ἀργεα νεμέῳ, MS.

v. 16. Φοίνικος ἐανῶν, Ald. et MS. Φοινικοεάων, *l.*

Digitized by Google

χθέντος Ὥρᾶν θαλάμου,
εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα.
Τότε βάλλεται τότε ἐπ' ἄμβροταν
χέρσον ἑραταὶ ἴων φοβαὶ,
ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται
Ἀχεῖτε ὀμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς·
ἀχεῖτε Σεμέλαν ἑλικάμπυκα, χοροί.

Ταῦθ' ὅτι μέν ἐστιν ἐσχυρὰ καὶ στιβαρὰ καὶ ἀξιωματικά, καὶ πολὺ τὸ αὐστηρὸν ἔχει, τραχύνει τε ἁλύπως καὶ πικραίνει τὰς ἀκοὰς μετρίως, ἀναβέ-

---

v. 17. ὥραν θαλάμου, Ald.

v. 18. ἐπάγοισιν ἔαρ, *l.* τότε βάλλεται, idem.

v. 19. τότ' ἐπ' ἀμβρ., Ald. MS. ἄμβροτον χέρσ., Aldin. ex correct. P. Victorii. „Omnia adiectiva composita et in ος terminata apud antiquissimos Graecos per tria genera declinabantur." Porson. ad Eurip. Med. v. 822. conf. Schaefer. ad Nostr. p. 433. *p. 300.*

vv. 20. 21. χθὸν' ἑρατὰν ἴον φοβερᾶτε μέλεσι μίγνυται, Ald. ἑραταὶ ἴων φοβαὶ ῥόδα τε κ. μίγνυνται, *l.* ἑρατὰ ἴων φοβὰ, ῥ. τ. κ. μίγνυνται, vulg.

v. 22. οἰχνεῖτ' ὀμφᾷ, MS. et Ald., et v. ἀχεῖτε ὀμφᾷ, *l.* ὑμνεῖτε ὀμφ., vulg. ut et paullo post ὑμνεῖτε redit. v. Schneider. ap. Heyn. T. III. p. 69. et Addend. p. 162. add. Hermann. T. III. p. 247. s. qui scriptum vult: ἀχεῖται ex Apollon. Dyscoli Gr. p. 223. 8. Sylb.

v. 23. οἰχνεῖτε ut vers. superiori, MS.

μετρίως ἀνακέκληται, Ald. Emendat. in *l.* v. Kuhnken. ad Longin. p. 463. Weisk.

Digitized by Google

βληταί τε τοῖς χρόνοις, καὶ διαβέβηκεν ἐπὶ τὸ πολὺ ταῖς ἁρμονίαις, καὶ οὐ τὸ θεατρικὸν δὴ τοῦτο καὶ γλαφυρὸν ἐπιδείκνυται κάλλος, ἀλλὰ τὸ ἀρχαϊκὸν ἐκεῖνο καὶ αὐστηρὸν, ἅπαντες ἂν, εὖ οἶδ' ὅτι, μαρτυρήσειαν οἱ μετρίαν αἴσθησιν ἔχοντες περὶ λόγους. Τίνι δὲ κατασκευασθέντα ἐπιτηδεύσει τοιαῦτα γέγονεν, (οὐ γὰρ ἄνευ γε τέχνης καὶ λόγου τινὸς, αὐτοματισμῷ δὴ καὶ τύχῃ χρησάμενα, τοῦτον εἴληφε τὸν χαρακτῆρα) ἐγὼ πειράσομαι δεικνύειν. p. 169. 170.

N. T. 1860, 194. Τὸ πρῶτον αὐτὸ κῶλον ἐκ τεσσάρων σύγκειται λέξεως μορίων, ῥήματος καὶ συνδέσμου καὶ δυοῖν προσηγορικῶν. Τὸ μὲν οὖν ῥῆμα καὶ ὁ σύνδεσμος, συναλοιφῇ κερασθέντα, οὐκ ἀηδῆ πεποίηκε τὴν ἁρμονίαν· τὸ δὲ προσηγορικὸν, τῷ συνδέσμῳ συντιθέμενον, ἀποτετράχυνεν ἀξιολόγως τὴν ἁρμογήν. Τὸ p. 300.

ἐπιτοτολὺ coniunctim, Ald.

καὶ οὐ τὸ θεατρικ. δὴ τοῦτ., l. κ. οὔτε θεατρ. τοῦτ., vulg. Articulus, qui vulg. ante αὐστηρὸν ponitur, abest ab l.

εὖ ante οἶδ' ὅτι addidi ex eod. libr.

μαρτυρήσειν οἱ μετρ., Ald.

δὴ post αὐτοματισμῷ adieci ex l.

τύχῃ χρησάμενον, idem.

τοῦτο εἴληφε, Ald. Emendat. in v. l.

τὸ πρῶτ. αὐτὸ κ., l. τ. πρ. αὐτῷ κ., vulg.

οἱ συναλοιφει κερασθ., Ald. ex correct. Petri Vict. Emendat. in Marg.

τὸ γὰρ· ἔγχορον, Ald. Margo: „ἐν χορὸν, ubi ἀντίτυπον καὶ."

Digitized by Google

γὰρ „Ἐν χορὸν" ἀντίτυπόν τε καὶ οὐκ εὐπετὲς, τοῦ μὲν συνδέσμου λήγοντος εἰς ἡμίφωνον στοιχεῖον, τὸ ν, τοῦ δὲ προηγορικοῦ τὴν ἀρχὴν λαμβάνοντος ἀφ' ἑνὸς τῶν ἀφώνων, τοῦ χ· ἀσύμμικτα δὲ τῇ φύσει ταῦτα τὰ στοιχεῖα καὶ ἀκόλλητα. Οὐ γὰρ πέφυκε κατὰ μίαν συλλαβὴν τοῦ χ προτετάχθαι τὸ ν· ὥστε οὐδὲ συλλαβῶν δύο τὰ ὅρια γινόμενα συνάπτει τὸν ἦχον, ἀλλ' ἀνάγκη σιωπήν τινα γίνεσθαι μέσην ἀμφοῖν τὴν διορίζουσαν ἑκατέρου τῶν γραμμάτων τὰς δυνάμεις. Τὸ μὲν δὴ πρῶτον κῶλον οὕτω τραχύνεται τῇ συνθέσει. Κῶλα δέ με δέξαι νυνὶ λέγειν, οὐχ οἷς Ἀριστοφάνης ἢ τῶν ἄλλων τις μετρικῶν δι-

---

καὶ ἀντίτυπον, καὶ, MS.

οὐκ εὐπετὲς, *l.* Margo: „εὐπετὲς an εὐπετὲς, ut in alio, vide 534: εὐπετεστέραν ἁρμονίαν inquit." Mihi quidem fere ubique εὐπετὲς restituendum esse videtur.

ἀσύμμικτα δὲ κατὰ μίαν συλλαβὴν προηγουμένου τοῦ ν, Φύσει ταῦτα τὰ στοιχεῖα καὶ ἀκόλλητα, MS. Ante Uptonum legebatur: ῥύσει ταῦτὰ τὰ etc.

προτάττεσθαι τὸ ν, *l.*

ὥστε τὰ τῶν συλλαβῶν δύο μόρια οὐ συνάπτει τὸν ἦχον, MS. ὥστε οὔτε συλλαβ. τὰ ὅρια γινόμενα, *l.* ὡς. οὐδ. συλλ. δύο τὰ μόρια γιν., vulg.

γ. τύπτει τὸν ἦχ., *l.*

σιωπ. τινα γενέσθαι, *l.*

μέσοϊν ἀμφοῖν, itemque γενέσθαι, MS.

διορ. ἑκατέρων, MS. ita etiam inter versus correctum est.

πραγμάτων τὰς δυνάμεις, Ald. Emendat. in v. *l.*

τὸ δὲ μὴ πρ., Ald. Emendat. ibid.

Digitized by Google

κόσμησε τὰς ᾠδὰς, ἀλλ' οἷς ἡ Φύσις ἀξιοῖ διαιρεῖν τὸν λόγον, καὶ ῥητόρων παῖδες τὰς περιόδους διαιροῦσι.

Τὸ δὲ τούτῳ παρακείμενον κῶλον, τὸ „Ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν," διαβέβηκεν ἀπὸ τοῦ προτέρου διάβασιν ἀξιόλογον, καὶ περιείληφεν αὐτῷ πολλὰς ἁρμονίας ἀντιτύπους. Ἄρχει μὲν γὰρ αὐτοῦ στοιχεῖον ἓν τῶν φωνηέντων, τὸ ε, καὶ παράκειται ἑτέρῳ φωνήεντι, τῷ ι· εἰς τοῦτο γὰρ ἔληξε τὸ πρὸ αὐτοῦ. Οὐ συναλείφεται δὲ οὐδὲ ταῦτα ἀλλήλοις, οὐδὲ πρατάττεται κατὰ μίαν συλλαβὴν τὸ ι τοῦ ε. Σιωπὴ δή τις μεταξὺ ἀμφοῖν γίνεται διερείδουσα τῶν μορίων ἑκάτερον, καὶ τὴν βάσιν ἀποδοῦσα αὐτοῖς ἀσφαλῆ. Ἐν δὲ τῇ κατὰ μέρος συνθέσει τοῦ

διεκόσμησε γὰρ ᾠδὰς, Ald. Emendat. ex iisd. libr.

τὸ δὲ ἐπὶ τούτων παρακ., *l.*

ἐπί τε κλυτὰν π., Ald. Emendat. in *v. l.*

διαβέβηκεν ἀπὸ τοῦ, *l.* βέβηκέ τε ἀπὸ τοῦ, vulg.

περιειλ. ἐν αὐτ., vulg. περιειλ. αὐτ., *l.*

ἐκ τῶν φωνηέντ., *l.*

ἔληγεν ὁ πρὸ αὐτοῦ, *l.*

οὐδὲ παρ' οἷς τάττεται, idem.

Articulum ante μεταξὺ omisi ex Petri Victor. correctione.

βάσιν ἀποδιδοῦσα, *l.*

ἐν δὴ τῇ κατ. μέρος, *v.* συνθέσει τοῦ κώλου τὸ ει

Ἐπὶ εἴτε σύνδεσμοι, *l.* τοῖς μὲν Ἔπειτα συνδέσμ., Ald. ἐν δ. τ. συνθέσει τῶν κώλων, τοῖς μ., vulg.

Digitized by Google

κώλου, τοῖς μὲν Ἐπί τε συνδέσμοις, ἀφ' ὧν ἄρχεται τὸ κῶλον, (εἴτε ἄρα πρόθεσιν αὐτῶν δεῖ τὸ ἡγούμενον καλεῖν) τὸ προσηγορικὸν ἐπικείμενον μόριον, τὸ Κλυτὰν, ἀντίτυπον πεποίηκε καὶ τραχεῖαν τὴν σύνθεσιν. Κατὰ τί δήποτε; Βούλεται μὲν εἶναι βραχεῖα ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ Κλυτάν· μακροτέρα δέ ἐστι τῆς βραχείας, ἐξ ἀφώνου τε καὶ ἡμιφώνου καὶ φωνήεντος συνεστῶσα. Τὸ δὲ μὴ εἰλικρινῶς αὐτῆς βραχὺ, καὶ ἅμα τὸ ἐν τῇ κράσει τῶν γραμμάτων δυσέκφορον, ἀναβολήν τε ποιεῖ καὶ ἐγκοπὴν τῆς ἁρμονίας. Εἰ γοῦν τὸ κ τὶς ἀφέλοι τῆς συλλαβῆς, καὶ ποιήσειεν Ἐπί τε λυτὰν, λυθήσεται καὶ τὸ βραδὺ καὶ τὸ τραχὺ τῆς ἁρμονίας. Πάλιν τῷ Κλυτὰν προσηγορικῷ τὸ Πέμπετε ῥηματικὸν ἐπικείμενον οὐκ ἔχει συνῳδὸν οὐδ' εὐκέραστον τὸν ἦχον·

καὶ τραχύαν, Aldin. inter versa.

Κατὰ τί ποτε; ὅτι βούλ. μάνειν βρ., *l.*

ἐξ ἀφών. τε καὶ φωνήεντος ἐστῶσα, Ald. Post ἀφών. τε Marg. inserit: καὶ ἡμιφώνου συνεστῶσα, ut ambiguum sit, an in *l.*, unde haec supplet, verba: καὶ φωνήεντος extiterint, nec ne.

τ. γραμμάτων δασυφόρον, Ald. Emendat. in *v.* τ. γραμμ. δυσεκφόρητον, *l.*

καὶ τὸ βραχὺ καὶ τὸ ταχὺ, Ald. Ap. Nostrum Art. XI. 6. lego ex Marg. Victor. οὐ φιλόστοργος, ἀλλὰ τραχὺς, ἀλλὰ σκληρὸς. Vulg. ἀλλὰ ταχὺς, etc.

Digitized by Google

ἀλλ' ἀνάγκη στηριχθῆναι τὸ ν, καὶ πιεσθέντος ἱκανῶς τοῦ στόματος, τότε ἀκουστὸν γενέσθαι τὸ π. Οὐ γὰρ ὑποτακτικὸν τῷ ν τὸ π. Τούτου δὲ αἴτιος ὁ τοῦ στόματος σχηματισμὸς, οὔτε κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, οὐδὲ τῷ αὐτῷ τρόπῳ τῶν γραμμάτων ἑκφέρων ἑκάτερον. [τὸ π καὶ τὸ ν.] Τοῦ μὲν γὰρ ν περὶ τὸν οὐρανόν τε γίνεται ὁ ἦχος, καὶ τῆς γλώσσης ἄκροις τοῖς ὀδοῦσι προσανισταμένης, καὶ τοῦ πνεύματος διὰ τῶν ῥωθώνων μεριζομένου· τοῦ δὲ π, μύσαντός τε τοῦ στόματος, καὶ οὐδὲν τῆς γλώσσης συν-

---

ἱκανῶς τοῦ στόματος τότε, Marg. et MS. ἱκανῶς τούτου, ἀκ., vulg. ἱκ. τοῦτό τε, *l.* conf. p. 330.

ὑποτακτικὸν τὸ π τοῦ κ, Ald. Emendat. in *l.*

τοῦτο δ' αἴτιον ὁ τοῦ, *l.* αἴτιον etiam MS. praebet.

σχήματος σχηματισμὸς ante Uptonum legebatur. Obiter vocabulum σχῆμα restitue ex Marg. Victor. Nostro Art. IX. 7. μέχρι τούτου οἱ (vulg. omittunt articulum.) Ἀχιλλέως λόγοι τὸ σχῆμα ἔχουσιν ὑπανιττομένου εἰς Ἀγαμέμνονα. Articulum servavit Aldina.

κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Ald. et MS. Emendant. in *v. l.*

ἑκφέρον ἑκάτερον, *l.* Unde patet in hoc libro σχῆμα pro σχηματισμὸς fuisse, cuius lectionis enotandae P. Victor. fortasse oblitus est.

τὸ π καὶ τὸ ν absunt ab *l.* Uncis inclusi, sunt enim supervacanea.

τοῦ μὲν γὰρ ν, *v. L.* vulg. ν omittunt.

Articulum ante ἦχος revocavi ex Aldina.

τε post οὐρανὸν ab *l.* abest.

ὀδ. προανισταμένης, *l.*

Post μύσαντος Aldin. habet lacunam. Nihil tamen

Digitized by Google

ἐργούσης, τοῦ τε πνεύματος κατὰ τὴν ἄνοιξιν τῶν χειλῶν τὸν ψόφον λαμβάνοντος ἀθροῦν, ὡς δὴ καὶ πρότερον εἴρηταί μοι. Ἐν δὴ τῷ μεταλαμβάνειν τὸ στόμα σχηματισμὸν ἕτερον ἐξ ἑτέρου, μήτε συγγενῆ, μήτε παρόμοιον, ἐμπεριλαμβάνεταί τις χρόνος, δι' οὗ διΐσταται τὸ λεῖον καὶ εὐπετὲς τῆς ἁρμονίας· καὶ ἅμα οὐδὲ ἡ προηγουμένη τοῦ Πέμπετε συλλαβὴ μαλακὸν ἔχει τὸν ἦχον, ἀλλ' ὑποτραχύνει τὴν ἀκοὴν ἀρχομένη τε ἐξ ἀφώνου καὶ λήγουσα εἰς ἡμίφωνον. Τῷ τε Χάριν τὸ Θεοὶ παρακείμενον ἀνακόπτει τὸν ἦχον, καὶ ποιεῖ τὸν διορισμὸν ἀξιόλογον τῶν μορίων· τοῦ μὲν εἰς ἡμίφωνον λήγοντος, τὸ ν· τοῦ δὲ ἄφω-

---

praeter vocalem τε est omissum. Marginis altero loco στοῦ, altero loco μύσαντος τοῦ στόματος καὶ οὐδὲν sunt adscripta.

συνεργούσης, Marg. ἐνεργούσης, vulg. Hanc vocem inter et γλώσσης ex l. inseritur μερίζομένης, quod errore aliquo puto hic immigrasse.

δὴ ante τῷ μεταλαμβ. abest ab l., item τὸ στόμα ante σχηματισμὸν.

δι' οὗ συνίσταται, idem. ἐν ᾧ διΐσταται, vulg.

εὐπετὲς τῆς ἁρμονίας, l. Pari errore ceteris locis fere omnibus εὐπετὲς et εὐπέτεια locum vocabulorum: εὐπετὲς et εὐπέτεια obtinere, mihi persuasum est.

πρσην. τοῦ πέμπε συλλ., l. μακρὸν ἔχει τ. ἦχ., Ald.

ἀρχομένη τε ἐξ ἀφ., l. ἄρχουσά τε ἐξ ἀφ., vulg.

ποιεῖ τὸν ἑρισμὸν, Ald. Emendat. in l.

τὸ ν post λήγοντος omitt.

Digitized by Google

νον ἔχοντος ἡγούμενον, τὸ Θ. Οὐδενὸς δὲ πέφυκε προτάττεσθαι τῶν ἀφώνων τὰ ἡμίφωνα.

Τούτοις ἐπιφέρεται τρίτον κῶλον τουτί· „Πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις οἰχνεῖτε." Ἐνταῦθα τῷ τε Ὀμφαλὸν, εἰς τὸ ν λήγοντι, τὸ Θυόεντα παρακείμενον, ἀπὸ τοῦ Θ ἀρχόμενον, ὁμοίαν ἀποδίδωσιν ἀντιτυπίαν τῇ πρότερον· καὶ τῷ Θυόεντα, εἰς φωνῆεν, τὸ α, λήγοντι, ἐπεζευγμένον τὸ Ἐν ταῖς ἱεραῖς, ἀπὸ φωνήεντος, τοῦ ε, λαμβάνον τὴν ἀρχὴν, διέσπακε τῷ μεταξὺ χρόνῳ τὸν ἦχον οὐκ ὄντι ὀλίγῳ. Τούτοις ἐκεῖνα ἕπεται· „Πανδαίδαλόν τ' εὐκλεὲς ἀγοράν." Τραχεῖα κἄνταῦθα καὶ ἀντίτυπος ἡ συζυγία. Ἡμιφώνῳ γὰρ ἄφωνον συνάπτεται γράμμα, τῷ ν τὸ τ· καὶ δια-

---

Ald. τοῦ ν, *l.* Emendavit Sylburg.

ὀμφαλὸν omitt. Ald. Suppletur in Marg.

Verba ἀπὸ τοῦ θ ἄρχ. (ita *l.*) ἀρχόμενον, ab Ald. omissa supplentur in Marg.

ἐκδίδωσιν ἀντιτυπίαν, Marg.

τῷ πρότερον, idem.

λήγοντι, ζευγνύμενον, *l.*

τοῦ ε post φωνήεντος ab Ald. omissa supplentur in eod. libr.

ἐλάμβανον τὴν ἀρχ., Ald. λαμβάνοντος τ. ἀρχ., *l.* Marg.: „γρ. τοῦ ε λαμβάνοντος."

χρόνῳ τὸν χρόνον οὐκ., *l.* εὐκλεαγόραν, ut supr., Ald. Emendat. in *l.*

mox γράμμα abest ab eodem.

Digitized by Google

βέβηκεν ἀξιόλογον διάβασιν ὁ μεταξὺ τοῦ τε προηγορικοῦ, τοῦ Πανδαίδαλον, καὶ τῆς συναλοιφῆς τῆς ἐπισυναπτομένης αὐτῷ χρύνος. Μακραὶ γάρ εἰσιν ἀμφότεραι, μείζων δὲ οὐκ ὀλίγῳ τῆς μετρίας ἡ συναλείφουσα τὰς δύο συλλαβὰς, ἐξ ἀφώνου τε καὶ δυοῖν συνεστῶσα φωνηέντων. Εἰ γοῦν τις ἀφέλοιτο αὐτῆς τὸ τ, καὶ ποιήσειε Πανδαίδαλον εὐκλεᾶ ἀγοράν, εἰς τὸ δίκαιον ἐλθοῦσα μέτρον, εὐπετεστέραν ποιήσει τὴν ἁρμονίαν.

Ὅμοια τούτοις ἐστὶ κἀκεῖνα· „Ἰοδέτων λάχετε στεφάνων.“ Παράκειται γὰρ δύο ἡμίφωνα ἀλλήλοις, τὸ ν καὶ τὸ λ, φυσικὴν οὐκ ἔχοντα συζυγίαν, τῷ

ἀξιολ. διάβασιν, *l.* ἀξιολ. διάστασιν, vulg. conf. supr. p. 312.

ἡ μεταξὺ, vulg. ὁ μεταξὺ, Ald. Articulo paullo post ante Μακραὶ γὰρ ex Marg. suum reddidi substantivum: χρόνος.

τῆς συναπτομένης, *l.* conf. p. 388.

μακρὰ γὰρ ἀμφότερα, *l.* μακραὶ μὲν εἰσιν etc., Ald.

ὀλίγ. τῆς μετρίας, *l.* ὀλ. τῆς συμμετρίας, vulg. conf. p. 340.

αὐτῆς ἀφέλοιτο, mutato ordine vult P. Victor.

Verba: καὶ ποιήσειε — εἰς τὸ ab Aldo omissa in Marg. supplent.

εὐπαστάτην ποιήσει, *l.*

κἀκ. ὁ δ' ἐγὼν λάχει, id. lib. λάχετε, Ald. λάβετε, vulg. ut supra.

γὰρ post παράκειται ascivi ex *l.*

ἡμιφ. δύο mutata serie mavult Petr. Victor.

τῷ μήτε κατὰ etc., Ald. Damnatur τε lineola.

Digitized by Google

μὴ κατὰ τοὺς ὁμοίους σχηματισμοὺς τοῦ στόματος ἐκφέρεσθαι. Καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις λεγόμενα μηκύνεται τε ταῖς συλλαβαῖς, καὶ διέστηκε ταῖς ἁρμονίαις ἐπὶ πολύ· „Στεφάνων τὰν ἐαριδρέπτων.“ Μακραὶ γὰρ καὶ δεῦρο συγκρούονται συλλαβαὶ τὸ δίκαιον ὑπεραίρουσαι μέτρον· ἥ τε λήγουσα τοῦ Στεφάνων μερίου, δυσὶ περιλαμβάνουσα ἡμιφώνοις Φωνῆεν γράμμα φύσει μακρὸν, καὶ ἡ συναπτομένη ταύτῃ, τρισὶ μηκυνθεῖσα γράμμασιν, ἀφώνῳ καὶ Φωνήεντι μακρῶς λεγομένῳ καὶ ἡμιφώνῳ. Διορισμός τε οὖν γέγονε τοῖς μήκεσι τῶν συλλαβῶν, καὶ ἀντιτυπίᾳ τῇ παραθέσει τῶν γραμμάτων, οὐκ ἔχοντος τοῦ τ συνῳδὸν τῷ ν τὸν ἦχον, ὡς καὶ πρότερον εἴρηκα.

τοὺς αὐτοὺς ὁμοίους, *l.*

ἐπιπολὺ coniunctim et στεφ. τ' αὖτ' ἔαρι δρέπτων, Ald. στεφ. τ' ἀντ' ἔαρι δρόπτων, *l.* ταν, *R.* ad verba φύσει μακρὸν, Margo: „id est ω natura productum.“

καὶ μὴ μηκυνομένη ταύτῃ, *l.* Ἡ συναπτομένη ταύτῃ, τρισὶ μηκυνθεῖσα γράμμασιν, ἀφώνῳ καὶ Φωνήεντι μακρῶς λεγομένῳ καὶ ἡμιφώνῳ syllaba est τὰν, unde nostram emendationem certissimam esse, luculenter apparet. Nam ω in τῶν non est Φωνῆεν μακρῶς λεγόμενον, sed φύσει μακρὸν.

Φ. καλῶς λεγομένῳ, Ald. Φ. μακρῷ λ., *l.* Φ. μακρῶς λ., *v.*

διερισμός τε, Ald.

ἔχοντος τ τ, *v.* Post haec in Marg. aliquot verba sunt abrasa.

ἦχον ὃ καὶ, *l.*

καὶ ante πρότερον ab Aldo omissum additur ex *v. l.*

Digitized by Google

Παράκειται δὲ καὶ τῷ Λοιβὰν, εἰς τὸ ν λήγοντι, ἀπὸ τοῦ δ ἀρχόμενου ἀφώνου, τὸ Διόθεν τέ με· καὶ τῷ Σὺν Ἀγλαΐᾳ, εἰς τὸ ι λήγοντι, τὸ Ἴδετε πορευθέντες ἀοιδαΐς, ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ ι. Πολλά τις ἂν εὕροι τοιαῦτα, ὅλην τὴν ᾠδὴν σκοπῶν.

Ἵνα δὲ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν εἰπεῖν ἐγγένηταί μοι χρόνος, Πινδάρου μὲν ἅλις ἔστω· Θουκυδίδου δὲ λαμβανέσθω λέξις ἡ ἐκ τοῦ προοιμίου ἥδε·

„Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον „τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν „πρὸς ἀλλήλους· ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου, καὶ „ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν

δὲ post παράκειται mutatur in τε in *l.*

καὶ τῷ ἀοιδὰν, Ald. Margo: „supra λοιβὰν."

ἀρχόμενον ἀφώνου, *l.* ἀρχ. ἄφωνον, vulg.

τὸ διὸ θέντεμε, Ald. Emendat. in Marg.

τῷ σὺν ἀγλαΐᾳ, Ald. ἀγλαΐαι, Marg. Hic in codice ι non subscriptum, sed adscriptum repetit P. Victor. ut supr. p. 130.

πορευθ. ἀοιδαῖς. Margo ad haec verba: „supra 533. legitur ἀοιδαί." Inter versus adscriptum erat: „abest ab *l.*" sed obliteratum posthac est. ἀοιδὰν, Ald.

περὶ ante τῶν λοιπῶν ab Ald. omissum suppletur ex *v. l.*

Ex iisdem libris corrigitur lectio Aldinae: ἐγγένοιτο.

χρόνος abest ab *l.*, ut inter versus Aldinae indicatur.

οὖν ἅλις, MS.

Digitized by Google

„προγεγενημένων· τεκμαιρόμενός τε, ὅτι ἀκμάζου-
„τές τε ἦσαν ἐς αὐτὸν ἀμφότερον παρασκευῇ τῇ πά-
„σῃ, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον
„πρὸς ἑκατέρους, τὸ μὲν εὐθὺς, τὸ δὲ καὶ διανοού-
„μενον. Κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλη-
„σιν ἐγένετο καὶ μέρει τινὶ τῶν βαρβάρων, ὡς δὲ εἰ-
„πεῖν, καὶ ἐπὶ πλείστων ἀνθρώπων. Τὰ γὰρ πρὸ
„αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα, σαφῶς μὲν εὑρεῖν
„διὰ χρόνου πλῆθος ἀδύνατα ἦν· ἐκ δὲ τεκμηρίων
„ὧν ἐπιμακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμ-

τεκμαιρόμενος, ὅτι, idem.

εἰς αὐτὸν ἦσαν, idem verso ordine. „Praestat, opinor, ἦσαν. Conf. Tittmanni Prolegg. ad Zonar. p. XXXII.“ Schaefer. Imo ἦεσαν. Conf. Photius, c. 47. Zonar. Lex. col. 969. ibiq. Tittmann. Lexicogr. Bibl. Coislin. p. 600. Schol. Platon. Reip. V. 449. a. p. 161. v. Broendstedt. in Bredov. Epp. Parisienss. p. 131.

Verba πρὸς ἑκατέρους absunt a Marg. et Ald. a posteriore etiam haec: τὸ μὲν — διανοούμενον.

τὸν μὲν εὐθὺς, MS.

αὕτη δὲ μεγίστη, id. αὕτ. μεγίστ. δὲ, Ald. Emendat. in *l.*

ὡς δ' εἰπεῖν, MS.

ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρ., idem.

In eodem finem habet locus hic Thucydideus verbis: ἀδύνατα ἦν.

Articulus ante ἔτι παλαιότ. ab Aldo omissus additur ex *l.*

ἐρεῖν διὰ χρόν., Ald. Emendat. in *l.*

ὧν μακρότερον σκοπ., *l.*

„βαίνει, οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι, οὔτε κατὰ „τοὺς πολέμους, οὔτε ἐς τὰ ἄλλα. Φαίνεται γὰρ „ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ πάλαι βεβαίως οἰκου„μένη, ἀλλὰ μεταναστάσεις τε οὖσαι τὰ πρότερα, „καὶ ῥᾳδίως ἕκαστος τὴν ἑαυτῶν ἀπολείποντες, βια„ζόμενοι ὑπὸ τινῶν ἀεὶ πλειόνων. Τῆς γὰρ ἐμπο„ρίας οὐκ οὔσης, οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις, „οὔτε κατὰ γῆν, οὔτε διὰ θαλάσσης, νεμόμενοί τε „τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος, ὅσον ἀποζῆν, καὶ περιουσίαν „χρημάτων οὐκ ἔχοντες, οὐδὲ γῆν φυτεύοντες, (ἄδη„λον ὄν, ὁπότε τις ἐπελθὼν, καὶ ἀτειχίστων ἅμα „ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσεται) τῆς καθ' ἡμέραν ἀναγ„καίου τροφῆς πανταχοῦ ἂν ἡγούμενοι ἐπικρατεῖν, „οὐ χαλεπῶς ἀνίσταντο."

Αὕτη πάλιν ἡ λέξις ὅτι μὲν οὐκ ἔχει λείας οὐδὲ συνεξεσμένας ἀκριβῶς τὰς ἁρμονίας, οὐδέ ἐστιν εὐέ-

---

γὰρ ὑμῖν Ἑλλὰς, Ald. Emendat. in *l.* γὰρ ἡσυν Ἑλλ., *R.*

Ἑλλ. κακουμένη, Ald. Emendat. inter verss.

ἑαυτῶν ἀπολιπόντες, *l.*

ὑπὸ τῶν ἀεὶ πλ. Ald. ὑπὸ τινων ἀεὶ πλ. *v. l.* et vulg. v. Toup. ad Longin. p. 487. Weisk.

χαλεπ. ἀνίστατο, Ald. ἀνίσταντο, *v.* Margo: „etiam ap. Thucydid. in editis libris."

πάλιν post αὕτη abest ab *l.* et MSo.

συνεζευγμένας ἀκρ. et οὐδὲν ἐστιν, MS.

πῆς, καὶ μαλακὴ καὶ λελῃθότως ὀλισθαίνουσα διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀλλὰ σαλὺ τὸ ἀντίτυπον καὶ τραχὺ καὶ στρυφνὸν ἐμφαίνει, καὶ ὅτι παιηγυρικῆς μὲν ἡ θεατρικῆς οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἐφάπτεται χάριτος, ἀρχαϊκὸν δέ τι καὶ αὐθαδὲς ἐπιδείκνυται κάλλος, ὡς πρὸς εἰδότας ὁμοίως τοὺς ἀπαιδεύτους ἅπαντας οὐδὲν δέομαι λέγειν, ἄλλως τε καὶ αὐτοῦ τοῦτό γε τοῦ συγγραφέως ὁμολογήσαντος, ὅτι εἰς μὲν ἀκρόασιν ἧττον ἐπιτερπὴς ἡ γραφή ἐστι, „κτῆμα δὲ εἰς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα εἰς τὸ παραυτίκα ἀκούειν σύγκειται.“ Τίνα δέ ἐστι τὰ θεωρήματα οἷς χρησάμενος ὁ ἀνὴρ

Verba καὶ μαλακὴ ante καὶ λελῃθ. adieci ex *l.*

Verba καὶ λελῃθότως — — καὶ τραχὺ absunt a MSo. καὶ τραχὺ etiam ab *l.*

καὶ αὐθάδες, idem.

Paullo post ὁμοίως supplotur in Marg. quomodo iam saepius memoratum est.

ὡς πρὸς εἰδότας. Similiter Aristid. Orat. d. Quatuorvir. T. II. p. 119, 4. οὕτω δ' ἦν παρακλήσιος κατὰ τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν, καὶ τοσοῦτον ἀπεῖχε τοῦ ζῆν πρὸς τὰς ἑτέρων ἡδονὰς, ὥστε φησὶν (leg. φασὶν) οἱ γράψαντες περὶ αὐτοῦ, διδασκάλου τάξιν πρὸς παῖδας, πρὸς τοὺς Ἀθηναίους αὐτὸν ἔχειν.

τοῦτό γε omitt. MS. αὐτ. τε γε, *l.*

δ' εἰσαεὶ, et ὡς τὸ παραυτ., idem.

ἀκούειν abest ab cod.

τίν δὲ ἐστι, *l.*

θεωρήματα τί χρησάμενος, MS.

Digitized by Google

οὕτως εὐπινῆ καὶ αὐστηρὰν πεποίηκε τὴν ἁρμονίαν, δι' ὀλίγων σοι σημανῶ. Ῥᾷον γάρ ἐστι μικρὰ μεγάλων εἶναι δείγματα τοῖς μὴ χαλεπῶς ἐπὶ τὴν τοῦ ὁμοίου τε καὶ ἀκολούθου μεταβαίνουσι θεωρίαν.

Αὐτίκα ἐν ἀρχῇ τῷ Ἀθηναῖος προσηγορικῷ τὸ Ξυνέγραψε ῥῆμα ἐφαρματτόμενον διΐστησιν ἀξιολόγως τὴν ἁρμονίαν. Οὐ γὰρ προτάττεται τὸ σ τοῦ ξ κατὰ συνεκφορὰν τὴν ἐν μιᾷ συλλαβῇ γινομένην. Δεῖ δὴ, τοῦ σ σιωπῇ καταληφθέντος, τότε ἀκουστὸν γενέσθαι τὸ ξ. Τοῦτο δὲ τραχύτητα ἐργάζεται καὶ ἀντιτυπίαν τὸ πάθος. Ἔπειθ' αἱ μετὰ ταύτων γινόμεναι συγκοπαὶ τῶν ἤχων, τοῦ τε ν καὶ τοῦ τ καὶ τοῦ π καὶ τοῦ κ, τετράκις ἑξῆς ἀλλήλαις παρακείμεναι, χαράττουσιν εὖ μάλα τὴν ἀκοὴν, καὶ διασαλεύουσιν ἀξιολόγως τὰς ἁρμονίας, ὅταν φῇ „Τὸν

εὐπινῆ abest ab eod. οὕτως ἀπινῆ, *l.*

δι' ὀλίγ. σοι σημ., *v. l.* vulg. σοι omitt.

ῥᾴδια γὰρ ἔστω, Marg.

ῥῆμα ἐφαμαρτανόμενον, *L.* ῥ. ἁπαρμενον, MS.

τὸ σ τῷ ξ, Ald. Emendat. in *l.*

συνεκφορὰν, Ald. Emendat. ibid.

δεῖ δὴ, *l.* δεῖ δὲ, vulg.

αἱ μετὰ τούτων γινομ., *l.* αἱ μετ. τοῦτο γ., vulg.

συνεκκοπαὶ τῶν ἤχ., Ald. Emendat. in *v.*

ἐξ ἀλλήλαις, Ald. Emendat. in. *l.*

εὖ μάλα καὶ τ. ἀκ., Ald. damnatur lineæ καὶ.

ἀξιολ. τῆς ἁρμ., Ald. Emendat. in *v. l.*

Digitized by Google

πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων." Τούτων γὰρ τῶν μορίων τῆς λέξεως οὐδὲν ὅ,τι οὐχὶ καταληφθῆναι δεῖ καὶ πιεσθῆναι πρότερον ὑπὸ τοῦ στόματος περὶ τὸ τελευταῖον γράμμα, ἵνα τὸ συναπτόμενον αὐτῷ τρανὴν καὶ καθαρὰν τὴν ἑαυτοῦ λάβῃ δύναμιν. Ἔστι πρὸς τούτοις ἡ τῶν φωνηέντων παράθεσις ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ κώλου τοῦδε γενομένη ἐν τῷ Καὶ Ἀθηναίων, διακέκρουκε τὸ συνεχὲς τῆς ἁρμονίας, καὶ διέστηκε πάνυ αἰσθητὸν τὸν μεταξὺ λαβοῦσα χρόνον· ἀκέραστοι γὰρ αἱ φωναὶ τοῦ τε ε καὶ τοῦ α, καὶ ἀποκόπτουσαι τὸν ἦχον· τὰ δὲ εὐεπὲς οἱ συνεχεῖς τε καὶ οἱ συλλεαινόμενοι ποιοῦσιν ἦχοι.

Καὶ αὖθις ἐν τῇ δευτέρᾳ περιόδῳ τὸ προηγούμενον κῶλον τουτί, „Ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου," μετρίως ἁρμόσας ὁ ἀνήρ, ὡς ἂν εὔφωνόν τε

οὐθὲν ὅ,τι, MS.

οὖν καταληφθῆναι, l.

τε ante δεῖ inserit MS. cum Marg.

ἐπὶ τοῦ στόμ., Ald. Emendat. in l.

τελευταῖον ab Aldo omissum supplet. ibid.

καὶ διέστακε, vulg. κ. διέστηκε, l. et MS. Vulgo distinguunt τῆς ἁρμονίας καὶ διέστακε, πάνυ αἰσθ.

πᾶν τ' αἰσθητόν, l.

ἀκέραστοί τε, omitt. τε MS. lineola notat Bet. Victor.

ποιοῦσιν ἦχον, Ald. Emendat. in l.

καὶ αὖθις, idem. Vulg. καὶ omitt.

[καὶ] μάλιστα φαίνεται καὶ μαλακὸν, τὸ μετὰ τοῦτο πάλιν ἐπιτραχύνει καὶ διασπᾷ ταῖς διαχαλάσμασι τῶν ἁρμονιῶν. „Καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων.“ Τρία γὰρ ἀλλήλοις ἑξῆς οὐ διὰ μακροῦ παράκειται τὰ φωνήεντα, συγκρούσεις ἐργαζόμενα καὶ ἀνακοπάς, καὶ οὐκ [illegible]

[illegible]

[illegible]

καὶ ante μάλιστα seclusi. Margo: „non est in R.“ Venit mihi alia quoque emendatio in mentem. Quid si καὶ μάλιστα ex his: καὶ μαλακὸν orta dicamus? Μάλιστα certe et μαλακὰ etiam alibi confusa esse video. Ut hoc utar, vocula μάλιστα videtur restituenda esse Demosthenis loco ab Harpocratione s. v. Ἠιτημένην citato ex Orat. adv. Evagor. p. 683. C. T. IV. p. 265. Schaef. τὰ πρόβατα λαμβάνει ποιμαινόμενα πεντήκοντα μαλακά, καὶ τὸν ποιμένα μετ᾽ αὐτῶν, καὶ πάντα τὰ ἀκόλουθα τῇ ποίμνῃ· ἔπειτα παῖδα διάκονον ὑδρίαν χαλκῆν ἀποφέροντα ἀλλοτρίαν ᾐτημένην, πολλοῦ ἀξίαν. Lego: πεντήκοντα μάλιστα, plus quam, amplius quinquaginta. v. Bast. Epist. crit. p. 87. ss. quo in significatu longe a vero aberrat Weiske ad Xenoph. T. V. p. 473. Neque tamen spernenda est Valckenarii lectio, ad Ammon. p. 14. „*Molles oves*, πρόβατα μαλακὰ“ scribentis, „oratorem dixisse non crediderim. Scribe mihi quaeso μαλλωτὰ, et habebis manum Demosthenis.“ quod Werferus literis ad me datis bene accipi posse ait ita, ut vertas: *unbeschoren, sammt der Wolle.*

πάλιν ἐπιτραχύνει, Marg.

ἀποχαλάσμασι, id.

ἀξίσου διὰ μ., Ald. ἐξ ἧς οὐ δ. μ. [illegible]

κρούσεις ἐργαζόμ., idem.

Digitized by Google

ἐῶντα τὴν ἀκρόασιν ἑνὸς κώλου συνεχοῦς φαντασίαν λαμβάνειν. Ἡ τε περίοδος αὐτῷ λήγουσα εἰς τὸ, Τῶν προγεγενημένων, οὐκ ἔχει τὴν βάσιν εὔγραμμον καὶ περιφερῆ, ἀλλ' ἀκόρυφός τις φαίνεται καὶ ἀκατάστροφος, ὥσπερ μέρος οὖσα τῆς δευτέρας, ἀλλ' οὐχὶ τῆς πρώτης τέλος.

Τὸ δ' αὐτὸ πέπονθε καὶ ἡ τρίτη περίοδος, (καὶ γὰρ ἐκείνης ἀπερίγραφός ἐστι καὶ ἀνέδραστος ἡ βάσις) τελευταῖον ἔχουσα μόριον, „Τὸ δὲ καὶ διανοούμενον" πολλὰς ἅμα περιέχουσα καὶ αὐτὴ φωνηέντων τε πρὸς φωνήεντα ἀντιτυπίας καὶ ἡμιφώνων πρὸς ἡμίφωνα καὶ ἄφωνα· ἅπερ ἐργάζεται τὰ μὴ συνῳδὰ τῇ φύσει καὶ τραχύτητας. Ἵνα δὲ συνελὼν εἴπω, δώδεκά που περιόδων οὐσῶν, ἃς παρεθέμην, εἴ τις αὐτὰς συμμέτρως μερίζοι πρὸς τὸ πνεῦμα, κώλων δὲ τῶν ἐμπεριλαμβανομένων ἐν αὐταῖς οὐκ ἐλατ-

---

φαντασ. λαβεῖν, id.

βάσιν ante εὔγραμμον ab Ald. omissum suppletur in *l.* p. 300. ἀνεπίγραφός ἐστι καὶ ἀνέρωστος.

καὶ αὐτὴ περιέχουσα mutato ordine mavult P. Victor. πρὸς ἡμίφωνα, καὶ ἄφωνα ἅπ. ἐργάζ., Ald. Margo: „καὶ ἄφωνα ἅπερ ἐργάζ. absunt ab *l.*" Vulg. desiderantur καὶ ἄφωνα. Conf. p. 356. 282.

εἴπερ αὐτας, *l.*

κώλων δὲ περιλαμβανομένων., *l.*

ἐν ταύταις οὐκ ἐλαττόνων, idem.

Digitized by Google

τόνων ἢ τριάκοντα, τὰ μὲν εὐεπῶς συγκείμενα καὶ συνεξεσμένα ταῖς ἁρμονίαις οὐκ ἂν εὕροι τις ἕξ ἢ ἑπτὰ τὰ πάντα κῶλα, Φωνηέντων δὲ συμβολὰς ἐν ταῖς δώδεκα περιόδοις ὀλίγου δεῖν τριάκοντα, ἡμιφώνων τε καὶ ἀφώνων ἀντιτύπων καὶ πικρῶν καὶ δυσεκφόρων παραβολάς, ἐξ ὧν αἵ τε ἀνακοπαὶ καὶ τὰ πολλὰ ἐγκαθίσματα τῇ λέξει γέγονε, τοσαύτας τὸ πλῆθος, ὥστε ὀλίγου δεῖν καθ' ἕκαστον αὐτῆς μόριόν εἶναί τι τῶν τοιούτων. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ τῶν κώλων ἀσυμμετρία πρὸς ἄλληλα, καὶ ἡ τῶν περιόδων ἀνωμαλία, καὶ ἡ τῶν σχηματισμῶν καινότης, καὶ τὸ τῆς ἀκολουθίας ὑπεροπτικὸν, καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα χαρακτηριστικὰ τῆς ἀκομψεύτου τε καὶ αὐστηρᾶς ἐπελογισάμην ὄντα ἁρμονίας. Ἅπαντα γὰρ διεξιέναι

μὲν ante εὐεπῶς ab Ald. neglectum suppletur in eod. libr.

ταῦτα post τὰ πάντα adiectum vult Margo.

συλλαβὰς ἐν ταῖς, Ald. Emendat. in *v.*

καὶ ante ἀντιτύπων habet Ald. Margo: „abest ab *l.*"

δυσεμφόρων παραβ., Ald. Emendatur.

συγκαθίσματα, Ald. Emendat. in *l.*

τοσαῦτα τὸ πλῆθ., Ald.

πολλὴ δὲ καὶ ἡ τ., *l.* π. δέ τε ἡ τ., *v.*

τῶν σχημάτων καινότης, *l.*

ὅσα χαρακτηρικὰ, idem.

τοῖς ἀκομψεύστου, Ald. τῆς ἀκ., *v. l.*

καὶ ἰσχυρὰς ἀπελογησάμην, *l.* ἀπελογησάμην, Ald.

διεξιέναι, *l.* ἐπεξιέναι, vulg.

Digitized by Google

πάλιν ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων, καὶ καταδαπανᾶν εἰς ταῦτα τὸν χρόνον, οὐκ ἀναγκαῖον ἡγοῦμαι.

ΤΜΗΜΑ κγ´.

Γλαφυρᾶς καὶ ἀνθηρᾶς συνθέσεως χαρακτήρ.

Ἡ δὲ γλαφυρὰ καὶ ἀνθηρὰ σύνθεσις, ἣν δευτέραν ἐθέμην, τῇ τάξει, χαρακτῆρα τοιόνδε ἔχει. Οὐ ζητεῖ καθ' ἕκαστον ὄνομα ἐκ περιφανείας ὁρᾶσθαι, οὐδὲ ἐν ἕδρᾳ πάντα βεβηκέναι πλατείᾳ τε καὶ ἀσφαλεῖ, οὐδὲ μακροὺς τοὺς μεταξὺ αὐτῶν εἶναι χρόνους, οὐδ' ὅλως τὸ βραδὺ καὶ σταθερὸν τοῦτο φίλον αὐτῇ· ἀλλὰ καὶ κινεῖσθαι βούλεται τὴν ὀνομασίαν καὶ φέ-

---

ἡγοῦμαι, vitiose Ald. Emendatur.

Sect. XXIII. *Inscriptio* apud Aldum haec: ΤΙΣ Ἡ ΓΛΑΦΥΡΑ ΣΥΝΘΕΣΙΣ. Super τίς adpictum hoc signum ∴, cui respondent in Marg. haec: „abest ab *l.*“ ut ambiguum sit, an tota inscriptio defuerit, an solum τίς. Certe alia ex *B.* profertur inscriptio: „B. (sic) π γλαφυ ΣΥΝΘ.“

καὶ ἀνθηρὰ ab Aldo omissa supplentur in *l.*

καθ' ἓν ἕκαστον, Ald. vulgatam praebet *l.*

πλατείῃ τε καὶ ἀσφαλῆ, Marg. πλατεία καὶ ἀσφ. MS. πλ. τ. καὶ ἀσαφῆ, Ald.

μικροὺς τούς, MS.

τοῦτο ante φίλον idem omisit.

ἀλλὰ κακινεῖσθαι, *l.* ἀλλ' κινῆσθαι, MS.

καὶ φέρεσθαι θάτερα κατὰ θατέρων ὀνομάτων, ὥσπερ τὰ ῥέοντα, καὶ συνυφάνθαι, ὡς μιᾶς λέξεως ὄρεξιν διατελεῖν εἰς δύναμιν, MS. κατὰ θατέ-

ρεσθαι θάτερα κατὰ θατέρων ὀνομάτων καὶ ὀχεῖσθαι, τὴν ἀλληλουχίαν λαμβάνοντα [βάσιν], ὥσπερ

ρων ὀνομάτων καὶ ὀχλεῖσθαι τὴν ἀλληλουχίαν λαμβάνοντα ὥσπερ ῥέοντα καὶ μηδέποτε ἀτρ., etc., l. καὶ μηδ. ἀτελοῦντα, Ald. Margo: „γρ. ἀτρεμοῦντα, v. l." καὶ ante θάτερα delevi, ante ὀχεῖσθαι ex libris MSS. reposui. Ex eorundem auctoritate βάσιν seclusi; videtur enim vocabuli ἀλληλουχίαν expositio esse. Non sum nescius, βάσιν saepissime vim obtinere clausulae ordinis periodici, s. numeri, vid. Schott. quem laudat Schaefer. huius libelli p. 298. Weisk. ad Longin. p. 444. Albert. ad Hesych. T. I. c. 701. Et Weiske quidem quod Morum refellens, βάσιν ῥυθμοῦ vertentem: den Gang der Melodie, „primo" ait „der Gang (incessus) tropicum est, nihilque aliud potest significare, nisi *formam* sive *characterem alicuius cantus*," haud obloquar, sed quod addit: „ad quam rem βάσεως nomen vix potest transferri," quid obstet, quin βάσις sensu πορείας tropico ad formam alicuius cantus significandam transferatur, non equidem adsequor. Hesych. Βάσις. ὁ ῥυθμὸς. δηλοῖ καὶ τὴν πορείαν, καὶ βῆμα, καὶ ὁδὸν, et rursus: Βάσις. στήριγμα. ἕδρα. στάσις. ῥυθμὸς. πόρεια. βῆμα. ὁδὸς. Utut est, potuit vocabulo ἀλληλουχίαν haec vox interpretamento esse; priorque rarior est, qua praeter Longin. XXXVI. 4. Nostrum, et quem laudat H. Stephan. Thes. T. I. c. 362. C. Dionys. Areopagitam, qui usus sit, equidem scio neminem: Zonar. Lex. c. 126. ἀλληλουχία· ἡ συνέχουσα καὶ συγκρατοῦσα ἀλλήλους. Scr. συγκροτοῦσα. Βάσιν praestat auctore Gellio Noctt. Att. XI. 13. vertere *gressus*, quam *incessus*. vid. omnino Toll. ad Longin. p. 219. qui, quem locum Demetrii laudat, is

p. 300.

τὰ ῥέοντα νάματα καὶ μηδέποτε ἀτρεμοῦντα· συνηλεῖφθαί τε ἀλλήλοις ἀξιοῖ καὶ συνυφάνθαι τὰ μόρια μιᾶς λέξεως ὄψιν ἀποτελοῦντα εἰς δύναμιν· τοῦτο δὲ ποιοῦσιν αἱ τῶν ἁρμονιῶν ἀκρίβειαι, χρόνον αἰσθητὸν οὐδένα τὸν μεταξὺ τῶν ὀνομάτων περιλαμβάνουσαι· ἔοικέ τε κατὰ τοῦτο τὸ μέρος εὐητρίοις ὑφαῖς, ἢ γραφαῖς συνεφθαρμένα τὰ φωτεινὰ τοῖς σκιεροῖς ἐχούσαις· εὔφωνά τε βούλεται εἶναι πάντα ὀνόματα καὶ λεῖα, καὶ μαλακὰ, καὶ παρθενωπά· τραχείαις δὲ συλλαβαῖς καὶ ἀντιτύποις ἀπέχθεταί που· τὸ δὲ θρασὺ πᾶν καὶ παρακεκινδυνευμένον καὶ δι' εὐλαβείας ἔχει.

---

extat s. 15. κατὰ θατέρων dedi pro vulg. κατὰ τῶν ἑτέρων.

συνειλεῖφθαί τε, *l.*, vulg. συνειλῆφθαι. Conf. p. 342. et passim.

ἀξιεῖ καὶ συν., Ald. Emendat. in *v. l.*

μιᾶς λέξεως, *l.* et MS. τῆς λέξεως, vulg.

διατελοῦντα εἰς δύν., *l.*

οὐδένα αἴσθητον, mutato ordine, MS.

περιλαμβάνουσαι, *l.* et MS. λαμβάνουσαι, vulg.

Praepositio ante τοῦτο τὸ μέρος abest ab *l.* et MSo.

ὑφαῖσιν, Ald.

τάφω . . . . τίνα τοῖς σκ. inter τάφω scil. et τίνα lacuna est. Margo: „γρ. τὰ φωτεινὰ, *l.*" alio loco: „sic ibi τάφω τινα."

εὔφωνά τε εἶναι βούλεται πάντα τὰ ὀνόματα, MS.

ἀπήχθεταί που, Ald. Emendatur in *v. l.* ἀπέχεσθαί π., MS.

Verba που· τὸ δὲ — παρακεκινδυνευμένον ab Aldo omissa supplentur in Marg.

καὶ ante δι' εὐλαβείας abest a MSo.

Digitized by Google

Οὐ μόνον δὲ τὰ ὀνόματα τοῖς ὀγόμασιν ἐπιτηδείως συνηρμόσθαι βούλεται καὶ συνεξέσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ κῶλα τοῖς κώλοις συνυφάνθαι, καὶ πάντα εἰς περίοδον τελευτᾶν, ὡρίζουσα κώλου τε μῆκος, ὃ μὴ βραχύτερον ἔσται μηδὲ μεῖζον τοῦ μετρίου, καὶ περιόδου χρόνον, οὗ πνεῦμα τέλειον ἀνδρὸς κρατήσει· ἀπερίοδον δὲ λέξιν, ἢ περίοδον ἀκώλιστον, ἢ κῶλον ἀσύμμετρον, οὐκ ἂν ὑπομείνειν ἐργάσασθαι. Χρῆται δὲ καὶ ῥυθμῶν οὐ τοῖς μηκίστοις, ἀλλὰ τοῖς μέσοις τε καὶ βραχυτέροις· καὶ τῶν περιόδων τὰς τελευτὰς εὐρύθμους εἶναι βούλεται καὶ βεβηκυίας, ὡς

συναρμόσθαι, Ald. Emendat. in *v. l.*

καὶ συνεξέσθαι absunt ab *l.*

καὶ τὰ κ. δὲ τοῖς κ. συν. βούλεται, καὶ π. εἰς περ. τελ. ὁρίζουσαν κ. τε μῆκος, ὃ μὴ, etc., MS. περ. τελ. ὁρίζουσαν κ. τε, Ald. Vulgo deest ὁρίζουσαν. Scripsi nominativum.

περιόδου μέτρον οὗ, MS. Margo: „μέτρον μεχ" alio loco: „γρ. οὗ. R."

ἀνδρὸς κατήσει, Ald. Emendat. in *v. l.*

οὐκ ἂν ὑπομένειν, Ald. Emendat. ibid.

χρήσεται δὲ, Ald. Emendat. in *l.*

ῥυθμοῖς οὐ τοῖς, MS. et *l.* ῥυθμοῖς αὐτοῖς, Ald. Emendatur in *v. l.*

τοῖς μεγίστοις, MS.

μηκ., μέσοις δὲ καὶ βρ., Ald. Vulgata ex *l.* memoratur.

εὐρύθμους in Marg. adscriptum sub additamenti signo, quanquam Aldinae non deest.

καὶ ante βεβηκυίας ab Aldin. abest.

Digitized by Google

ἐν ἀπὸ στάθμης, τἀναντία πειοῦσα ἐν ταῖς τούτων ἁρμογαῖς, ἢ ταῖς τῶν ὀνομάτων· ἐκεῖνα μὲν γὰρ συναλείφει, ταύτας δὲ διίστησι, καὶ ὥσπερ ἐκ περιόπτου βούλεται φανερὰς εἶναι. Σχήμασί τε οὐ τοῖς ἀρχαιοπρεπεστάτοις, οὐδ' ὅσοις ἡ σεμνότης τις, ἢ βάρος, ἢ τόνος πρόσεστιν, ἀλλὰ ταῖς τρυφερωτέραις καὶ κολακικοῖς ὡς τὰ πολλὰ χρῆσθαι φιλεῖ· ἐν οἷς πολὺ τὸ ἀπατηλόν ἐστι καὶ θεατρικόν. Ἵνα δὲ καὶ κοινότερον αἴ τε καὶ τοὐναντίον ἔχει σχῆμα τῇ πρατέρᾳ κατὰ τὰ μέγιστα· ὑπὲρ ὧν οὐδὲν δέομαι πάλιν λέγειν.

Ἀκόλουθον δ' ἂν εἴη καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ πρωτεύσαντας καταριθμήσασθαι. Ἑποποιῶν μὲν οὖν ἔγω-

---

ἂν ante ἐπὶ στάθμης inserui ex MSo. et Aldin., cui inter versus P. Victor. adscripsit.

ταῦτα δὲ διΐς. MS. et *l.* τὰς αὐτὰς δ. δ., Ald.

φανερούς εἶναι, *l.*

βάρος ἢ τόνος πάρεστιν, idem.

τε post τρυφερωτέραις habet Ald.

καὶ κολακικοῖς ὡς τὰ, *v. l.* καὶ θεατρικοῖς χρῶνται ὡς, MS. καὶ μαλακοῖς, vulg.

καὶ post ἵνα, δὲ adieci ex *l.* τοὐναντίον ἔχει, Ald. Corrigit inter vers.

σχῆμα τῆς πρατέρας. Ἑποποιῶν οὖν ἔμοιγε μάλιστα τούτοιν δοκεῖ τὸν χαρακτῆρα ἐξεργάσασθαι Ἡσίοδος, et ita nominativo pergitur. MS. et Ald. τῆς πρατέρας etiam *l.*

τοὺς ἐν ταύτῃ πρ., Marg.

Praepositionis κατὰ in καταριθμήσασθαι habet Marg. notam tachygraphicam, item paullo ante, ubi additur:

Digitized by Google

γε μάλιστα νομίζω τουτονὶ τὸν χαρακτῆρα ἐξεργάσασθαι Ἡσίοδον· μελοποιῶν δὲ Σαπφὼ, καὶ μετὰ ταύτην Ἀνακρέοντά τε καὶ Σιμωνίδην· τραγῳδοποιῶν δὲ μόνον Εὐριπίδην· συγγραφέων δὲ ἀκριβῶς μὲν οὐδένα, μᾶλλον δὲ τῶν πολλῶν Ἔφορόν τε καὶ Θεόπομπον· ῥητόρων δὲ Ἰσοκράτην. Θήσω δὲ καὶ ταύτης παραδείγματα τῆς ἁρμονίας, ποιητῶν μὲν προχειρισάμενος Σαπφὼ, ῥητόρων δὲ Ἰσοκράτην. Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς μελοποιοῦ.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
Παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
Μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θῦμον.

[illegible] quod exhibendum curavi. Vulg. enim legitur κατὰ μέγιστα [illegible] μὲν οὖν ἔμοιγε κάλλιστα. l. ex eodem: ἔμοιγε κάλλιστα. Est dittographia, aliis scribentibus ut editiones habent, aliis habentibus hanc: Ἐποποιῶν μὲν οὖν ἔμοιγε δοκεῖ τὸν χαρακτῆρα quaeque sequuntur in Codd. illis Gallicis (Reg. 14 et Colbert. sc.)" Schaefer.

καὶ μετ' αὐτὴν Ἀνακρ. [illegible] καὶ ante Θεόπομπον ab Aldo omissum additum ex v. l. [illegible] ῥητόρων τε Ἰσοκ., Marg. p. 300
ῥητ. τε Ἰσ. [illegible] καὶ ταῦτα παρ. Ald. Emendat. in l. [illegible] v. 1 ποικιλόθρον', Apogr. ποικιλόφρον', MS. Ἀφροδίτη, Ald. v. 3 μήτ' ἄσαισι, Ald. Emendat. in v. l. ἄχαισι, MS. v. 4 θυμὸν, Apogr.

Digitized by Google

Ἀλλὰ τυϊδ' ἔλθ', αἴποκα κατερῶτα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἀΐοισα πόλλυ
Ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα,
Χρύσεον ἦλθες
Ἅρμ' ὑποζεύξασα. κάλοι δὲ σ' ἄγον
Ὠκέες στροῦθοι περὶ γᾶς μελαίνας
Πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράν' ὠθέ-
ρος διὰ μέσσω.
Αἶψα δ' ἐξίκοντο. Τὺ δ', ὦ μάκαιρα,

---

v. 5. ἀλλὰ τυδ' ἐλθέ που κατ' ἔρωτα, Ald. ποκα, v. τὺ δ' ἐλφέ πόκα τ' ἔρωτα, MS. ἀλλὰ τόδ' ἐλθέ πο κατ' ἔρωτα, Apogr.

v. 6. τὰς ἐμὰς αὐδὰς ἀΐοις. ἀπόλ' ἔκλ., MS. τὰς ἐμὰς αἰδῶς αἴοις ἀπόλας, Ald. τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοις ἄποτ, Apogr. αὐδὼς, v. l. Margo: „γρ. αὐδᾶς ἄποτ'."

v. 7. ἔκλυε — λιποῖσα, Apogr. Postremum vocabulum etiam Aldina habet. λιποῦσα, vulg. Distinxi ut Brunckius; vulgo post ἦλθες commate distinguunt.

v. 8. χρύσειον, Ald. MS.

v. 9. Ἅρμα, Ald. ὑποτεύξασα, Apogr. σ' ἄγον, id. et Ald.

vv. 10. 11. στρουθοὶ, iidem. πτέριγας μελαίνας, Ald. Supra scriptae sunt literae v. l. περὶ γᾶς μ., MS. et v. περὶ γὰρ μέλαιναν π. δινεῦντες, Apogr. δινεῦντες etiam MS., quod ascivi pro vulgat. δινῦντες, vid. Gregor. Corinth. d. diall. p. 178.

vv. 11. 12. πτέρ' ἀπ' οὐρανῶ αἰθέρος διὰ μέσω, Apogr. Marg. MS. πτ. ἀπ' ὠρανῶ; θέρος δ' ἅμες πω, Ald.

v. 13. αἶψα δ' ἐξίκοντο, Apogr. Marg. αἶψα δ' ἐξίκοντο, MS.

Digitized by Google

Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ;
Ἤρε', ὅ, ττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κὤτι
Δήν τε κάλημι·
Κὤτ' ἐμῷ μάλιστα θέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θύμῳ· τίνα δ' αὖτε πείθη-
μι σαγηνεύσαν Φιλότατα. Τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ἀδικῇ;
Καὶ γὰρ αἰ Φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·

---

vv. 15. 16. Εἴρε' ὅττι δ' ἦν τὸ πέπονθα χ' ὥττι δεῦρο μάλιπ' ἐμῶ θέλω γενέσθαι, Apogr. ἤρε', ὅτι — κὤτι δεῦρο κάλημι· κὤτι γ' ἐμῶ — γενέσθω, MS. κ' ὅττι, et ὅ,ττι, vulg. v. Gregor. Cor. p. 190. ἤρε' — πέπονθε, κ' ἅττι δι' ἦν τε κ., Ald. ὅττι, Marg., alio loco: „γρ. πέπονθα." κάλημμι, vulg.

vv. 18. 19. μαινώλᾳ θυμῷ τίνα δ' ηὖτε πειθὼ καὶ σαγινόευσαν Φιλότητα, Apogr. καινόλα — εὖτε πείθωμαι σαγηνεύσαν Φιλότατά τις, Ald. πείθημμι σαγηνέσσαν Φιλότητα, ut infra Φιλήσει, vulg. δ' ηὖτε πειθῶ καὶ σαγήνεσσαν Φ., MS.

vv. 19. 20. τίς ὦ Σαπφὼ δίκη, Apogr. MS. τίς σωψαπφραδίκη, Ald. ω σαφὼ δίκη, Marg. δίκης, l.

v. 21. αἰ Φεύγ., Apogr. MS. Ald.

v. 22. αἰ δέ κε δῶρα μὴ δέχεται, Apogr. αἰ δ. δ. μὴ δὲ καὶ τἄλλα, MS. (Ap. Nostr. Art. Rhetor. X. 5. scrib. „οἶδα τοίνυν, ὅτι ἐρεῖ" ἰκαὶ „ἀλλὰ νὴ Δία, ἐρεῖ." ap. Plutarch. V. Eumen. c. 18. T. IV. p. 67. malim: ναὶ μὰ τὸν Δία — καὶ τότε εἶχον.)

Digitized by Google

Αἱ δὲ μὴ Φιλεῖ, ταχέως Φιλάσει,
Κωὐκ ἐθέλοισαν.
Ἔλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
Θῦμος ἱμέρρει, τέλεσον, τὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

Ταύτης τῆς λέξεως ἡ εὐέπεια καὶ ἡ χάρις ἐν τῇ συνεχείᾳ καὶ λειότητι γέγονε τῶν ἁρμονιῶν. Παράκειται γὰρ ἀλλήλοις τὰ ὀνόματα καὶ συνῴφανται κατά

Margo: „γρ. δέχηται." αἱ δὲ δ. μὴ δὲ κέτ., ἄλλα, Ald. ἄλλα inter versus est correctum.

v. 23. αἱ δὲ μὴ Φ., idem.

v. 24. κὠὔκιθέλοις, id. κὤτ' εἰ καὶ θέλεις, MS. καὶ αἱ κ' ἐθέλοις, Apogr. Recepi Schaefari coniecturam, lectionis Aldinae et Regii 1. item Colbertini vestigia presse sequentem. ἢ σὺνὶ ἐθέλλοις, vulg.

v. 25. ἐθέλοιμι κ. νῦν, χαλεπᾶν δ. λ. ἐκμερίμναν, Ald. Emendat. in Marg.

v. 27. τελέσαι θυμὸς σὺ δ' αὐτὰ, Apogr. ὅσα — τελέσαι — ἱμέρει — δ' αὐτᾶ, MS. ἱμέρρει scripsi, Brunckium secutus. Vulgo cum spiritu aspero efferunt. ὅσα — ἱμέρει, τελέσσον, Ald. ὅσα inter versus corrigitur.

v. 28. Post σύμμαχος in Aldin. est lacuna. Margo: „ἔσσο τ', sic ibi, ex utraque parte relicto spatio, ut et 540 et 541." Cogitavit spatium in fine et initio alterutrius versus.

τὺ pro σὺ scripsi cum Brunckio, ut supra quoque occurrit.

ἐν τῇ συνεχείᾳ, l. ἐν τ. συνεπείᾳ, vulg. p. 300.

λειότητι λέγει, Ald. Emendatur in l.

Digitized by Google

τινας οἰκειότητας καὶ συζυγίας φυσικὰς τῶν γραμμάτων. Τὰ γὰρ φωνήεντα τοῖς ἀφώνοις τε καὶ ἡμιφώνοις συνάπτεται, μικροῦ δεῖν, δι' ὅλης τῆς ᾠδῆς, ὅσα προτάσσεσθαί τε καὶ ὑποτάσσεσθαι πέφυκεν ἀλλήλοις κατὰ μίαν συλλαβὴν συνεκφερόμενα· ἡμιφώνων δὲ πρὸς ἡμίφωνα ἢ ἄφωνα, καὶ φωνηέντων πρὸς ἄλληλα συμπτώσεις αἱ διασαλεύουσαι τοὺς ἤχους ὀλίγαι πάνυ εἰσίν. Ἔγωγ' οὖν ὅλην τὴν ᾠδὴν ἀνασκοπούμενος, πέντε ἢ ἓξ ἴσως εὕρον, ἐν τοῖς τοσούτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασι καὶ τοῖς ἄλλοις μορίοις, ἡμιφώνων τε καὶ ἀφώνων γραμμάτων συμπλοκὰς τῶν μὴ πεφυκότων ἀλλήλοις κεράννυσθαι, καὶ οὐδὲ ταύτας

---

verba τε καὶ ἡμιφώνοις omitt. MS.

μικροῦ διὰ πάσης τῆς ᾠδῆς, idem. ἁπάσης, *l.*

τε post προσάσσεσθαι omitt. MS.

Post ὑποτάσσεσθαι inserui verba: πέφυκεν ἀλλήλοις κατὰ μίαν συλλαβὴν συνεκφερόμενα, ex MSo. *R.* et *l.*, qui postremus habet συνεκφέρεσθαι. conf. p. 330.

ἡμιφώνων τε πρὸς ἡμίφωνα, καὶ ἀφώνων καὶ φωνηέντων πρὸς ἄλληλα συμπ., αἱ διαλεύουσι, etc., MS. Conf. p. 282.

334. ἡμιφώνων δὲ πρὸς ἡμίφ. καὶ φωνηέντων, Ald. ἡμιφ. δὲ πρ. ἡμ. ἢ ἄφωνα, καὶ φ., ut in libris edd., Marg.

πάνυ εἰσιν, *l.*

ὅλην τὴν ὁδὴν, Ald. Emendat. in *v. l.*

τοσούτοις ante ὀνόμασι abest ab *l.* τοιούτοις, Ald.

ἡμιφώνων τε ἀσμάτων, Ald. ἀμμάτων, v. Margo: „γρ. ἡμιφώνων γραμμάτων." τε καὶ ἀφώνων γραμμάτων, *l.* Vulgo desunt verba: καὶ ἀφώνων.

Digitized by Google

ἐπὶ πολὺ τραχυνούσας τὴν εὐέπειαν· Φωνηέντων δὲ παραθέσεις, τὰς μὲν ἐν τοῖς κώλοις αὐτοῖς γινομένας, ἧττι ἐλάττους ἢ τοσαύτας· τὰς δὲ συναπτούσας τὰ κῶλα ἀλλήλοις, ὀλίγῳ τινὶ τούτων πλείονας. Εἰκότως δὴ γέγονεν εὕρους τις ἡ λέξις καὶ μαλακὴ τῆς ἁρμονίας τῶν ὀνομάτων μηδὲν ἀποκυματιζούσης τὸν ἦχον. Ἔλεγον δ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ τῆς συνθέσεως ταύτης ἰδιώματά, καὶ ἀπεδείκνυον ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων τοιαῦτα ὄντα, οἷα ἐγὼ φημι, εἰ μὴ μακρὸς ἔμελλεν ὁ λόγος γενήσεσθαι, καὶ ταυτολογίας τινὰς δόξαν παρέξειν. Ἐξέσται γάρ σοι καὶ παντὶ ἄλλῳ καθ' ἓν ἕκαστον τῶν ἐξηριθμημένων ὑπ' ἐμοῦ κα-

---

εὐρίσκων Marg. inserit post εὐέπειαν ex *l.* Ante Uptonum et Schaefer. legebatur τὴν εὐέπειαν εὐρ. σκων, abest a Reg. 1. et Colbert et sane abesse potest, cum εὕρον praecesserit in eadem sententia." Upton. „Delevi." Schaefer. — Paullo ante κεκράνυσθαι, Ald. Emendat. in *v. l.*

εὕρους τις ἡ λέξις. Hunc ordinem numeris indicavit P. Vict. servatque MS. τις ab Ald. omissum suppletur in *v. l.* Vulg. ἡ λέξις εὕρους τις.

δόξαν παρέξειν, *l.* δ. παρέχειν, vulg.

καὶ ante παντὶ ἄλλῳ ab Aldo omissum additur in Marg. „Legendum videtur καὶ παντὶ ἄλλῳ, *et cuilibet alii.*" Sylburg. Et ita rescripsit primus Upton.

super ἕν ante ἕκαστον inter versus superscripta est litera *l.*

ἐξηριθμένων, Ald. P. Vict. super prius ε scripsit α.

Digitized by Google

τὰ τὴν προέκθεσιν τοῦ χαρακτῆρος ἐπιλέγεσθαί τε καὶ σκοπεῖν ἐστὶ τῶν παραδειγμάτων κατὰ πολλὴν εὐκαιρίαν καὶ σχολήν. Ἐμοὶ δ' οὐκ ἐγχωρεῖ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἀπόχρη πᾶσι δεῖξαι μόνον ἀρκούντως ἃ βούλομαι τοῖς δυνησομένοις παρακολουθῆσαι.

Ἑνὸς ἔτι παραθήσομαι λέξιν ἀνδρὸς εἰς τὸν αὐτὸν κατεσκευασμένην χαρακτῆρα, Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, ὃν ἐγὼ μάλιστα πάντων οἶομαι τῶν πεζῇ τῇ λέξει χρησαμένων ταύτην ἀκριβοῦν τὴν ἁρμονίαν. Ἔστι δὲ ἡ λέξις ἐκ τοῦ Ἀρεοπαγιτικοῦ ἥδε·

„Πολλοὺς ὑμῶν οἶομαι θαυμάζειν, ἥντινά ποτε „γνώμην ἔχων, περὶ σωτηρίας τὴν πρόοδον ἐποιησά-

---

κατὰ τὴν προέθεσιν τοῦ χαρ., *l.*

Articulum ante παραδειγμάτων addidi ex P. Victorii correctione.

ἐμὸν δ' οὐκ, Ald. Emendat. in *v. l.*

ἀπόχρη πᾶσι, *l.* vulg. omitt. πᾶσι.

παραθήσομαι λέξιν, l. vulg. παραθήσω λ. „Frequentissimus usus medii in hac verbi significatione: longe rarior activi." Schaefer.

τὸν κατεσκευασμένον omisso αὐτὸν, *l.* Ald. et *v.* nullo vocabulo omisso. Margo: „γρ. κατεσκευασμένην."

ἡ ἐγὼ μάλιστα, Marg.

Ἀρεοπαγητικοῦ, Ald.

τὴν πρόοδον, *v.* περίοδον, Ald. πρόοδον, *l.* ut vulg. πρὸ et πρὸς confusa sunt ap. Nostr. Art. IX. 7. πρότερον δὲ καὶ ἄλλο εἶδος εἰδώμεν λόγων ἐσχηματισμένων, διπλοῦν τοῦτο, τὸ μὲν, πρὸ τῆς τῶν

Digitized by Google

„μην· ὥςπερ τῆς πόλεως ἐν κινδύνοις οὔσης, ἡ σΦα-
„λερῶς αὐτῇ τῶν πραγμάτων καθεστώτων, ἀλλ' οὐ
„πλείους μὲν τριήρεις ἢ διακοσίας κεκτημένης, εἰρή-
„νην δὲ καὶ τὰ περὶ τὴν χώραν ἀγούσης, καὶ τῶν
„κατὰ θάλατταν ἀρχούσης· ἔτι δὲ συμμάχους ἐχού-
„σης πολλοὺς μὲν, τοὺς ἑτοίμως ἡμῖν, ἤν τι δέῃ,
„βοηθήσοντας, πολὺ δὲ πλείους, τοὺς τὰς συντάξεις

μελλόντων λεχθήσεσθαι παρρησίας ἔνδειξιν τῶν λεχθησομένων ἀσΦαλῆ, προανακρουομένην τὸ λυπηρὸν τοῦ ἀκούσματος· — ita Marg. Victor. Jam quae sequuntur, vexatissima sunt. Conf. ead. sect. ἀσΦάλεια πρὸ τῆς ἀποκρίσεως. Juvat hic ex eodem fonte aliquot eiusdem libri, corruptissimi illius, locos emendatiores adscribere. IX. 12. malim: δημηγορῶν γὰρ καὶ παρακαλῶν Ἀθηναίους ἐπὶ τὸν πόλεμον συνέπλεξε τοῦ ἐπιτα-Φίου κεΦάλαια τῇ παραινέσει. Vocabulum παραίνεσις repone IX. 6. prope fin. καὶ ἐπὶ τέλει ἔῤῥιψε τὴν παραίνεσιν τὴν πρὸς Ἀγάθωνα. ibid. c. 15 extr. ταῦτα μαθὼν ὁ γέρων, οἷδε τέχνην κατὰ τέχνης.

Inter versus super καθεστώτων adscriptae sunt literae v. l. Margo: „apud Isocratem: καθεστηκότων."

πλείους καὶ τριήρ., Ald. Emendat. in v. l.

εἰρήνης δέ καὶ, l.

καὶ ante τὰ περὶ omitt. MS.

χώραν ἐχούσης, Ald. Margo: „ἀγούσης apud Isocratem."

καὶ τῷ κατὰ, Ald. Emendat. in v. l.

Articulum ante ἑτοίμως omitt. MS.

ἑτοίμους, Ald.

ἤν τι δέοι, MS.

πολλοῦ δὲ πλείους, id.

Articulum ante συντάξεις ab Aldo omissum Marg. supplet.

Digitized by Google

„ὑποτελοῦντας, καὶ τὸ προσταττόμενον ποιοῦντας.
„Ὧν ὑπαρχόντων, ἡμᾶς μὲν ἄν τις φήσειεν εἰκὸς εἶ-
„ναι θαῤῥεῖν, ὡς πόῤῥω τῶν κινδύνων ὄντας· τοῖς
„δ' ἐχθροῖς τοῖς ἡμετέροις προσήκειν δεδιέναι, καὶ
„βουλεύεσθαι περὶ σωτηρίας."

„Ὑμεῖς μὲν οὖν οἶδ' ὅτι τούτῳ χρώμενοι τῷ
„λογισμῷ, καὶ τῆς ἐμῆς προσόδου καταφρονεῖτε, καὶ
„πᾶσαν ἐλπίζετε τὴν Ἑλλάδα ταύτῃ τῇ δυνάμει

ἐπιτελοῦντας, *l.* v. Schaefer.

ὑμᾶς μὲν ἄν, MS.

ἡμεῖς μὲν οὖν, Ald. Emendat. in *l.*

τούτῳ χρησάμενοι, MS.

ἐμῆς προόδου, Ald. πρόδου, i. e. προσόδου, Marg. Thucyd. IV. 103. καὶ τότε δεξάμενον αὐτὸν τῇ πόλει, καὶ ἀποστάντες τῶν Ἀθηναίων ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ κατέστησαν τὸν στρατὸν πρόσω ἐπὶ τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ. Mihi quidem vehementer placet lectio marginal. Cod. Casselani: πρὸ ἕω, quae docet, quare nocte praesertim Brasidas imprudentibus Amphipolitensibus exercitum traiecerit, eius urbis incolis paullo a [illegible] remotius habitantibus. Nondum comperi, quae Heilmanni sententia sit, quam in animadver. crit. in Thucyd. p. 47. scribit sese proudisse. Pari modo πρὸς ἕω placet prae altera lectione πρόσω ap. Plutarch. V. Alex. 62. T. IV. p. 336. Τοὺς μέντοι Μακεδόνας ὁ πρὸς Πῶρον ἀγὼν ἀμβλυτέρους ἐποίησε, καὶ τὸ πρὸς ἕω (V. πρόσω.) τῆς Ἰνδικῆς ἔτι προελθεῖν (V. προελθεῖν.) ἐπέσχε. Conf. sequentia: μόλις γὰρ ἐκεῖνον ὠσάμενοι — ἀντέστησαν ἰσχυρῶς Ἀλεξάνδρῳ βιαζομένῳ καὶ τὸν Γάγγην περάσαι ποταμὸν — —

τῇ δυνάμει ταύτῃ, MS.

Digitized by Google

„κατασχήσειν· ἐγὼ δὲ δι' αὐτὰ ταῦτα τυγχάνω δε-
„διώς. Ὁρῶ γὰρ τῶν πόλεων τὰς ἄριστα πράττειν
„οἰομένας, κάκιστα βουλευομένας· καὶ τὰς μάλιστα
„θαῤῥούσας, εἰς πλείστους κινδύνους καθισταμένας.
„Αἴτιον δὲ τούτων ἐστὶν, ὅτι τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν
„κακῶν οὐδὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ παραγίνεται τοῖς ἀν-
„θρώποις, ἀλλὰ συνέστακται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς
„μὲν πλούτοις καὶ ταῖς δυναστείαις ἄνοια, καὶ μετὰ
„ταύτης ἀκολασίαι, ταῖς δὲ ἐνδείαις καὶ ταῖς ταπει-
„νότησι σωφροσύνη καὶ πολλὴ μετριότης· ὥστε χα-

εἰς πλεῖστον κίνδυνον, MS. et l. φλείστους, v. πλείους, Ald.

„αὐτὸ περιγίνεται, apud Isocratem παραγίνεται." Marg.

τοῖς μὲν πλουσίοις, l. πλούτοις, MS. conf. Schaefer. add. Plutarch. V. Timole. 28. Alex. 34. 39. v. Bast ad Gregor. Corinth. p. 275.

ταύτης ἀκολασίαι, Ald. Vulgo singularis. Ex eiusmodi numerorum enallage explicari posse existimo corruptelam loci Thucydidei VII. 75. — εἴτε δὲ προλείποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθυμιῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπολειπόμενοι (ἀπώλλυντο sc.) Sensus existit a mente scriptoris prorsus alienus. In libris scriptis ne minima quidem discrepantia, nisi Cod. Mosq. videtur unus recte offerre οἰμωγῶν. Solent vocabula luctum significantia tum a poetis, tum a prosae orationis auctoribus plurali numero efferri. Ut his defungar, Heliodor. p. 377, 32. ὀδυρμοῖς, p. 24, 36. ὀλολυγμοῖς, p. 260, 37. ὀδυρμῶν. Thucyd. II. 51.

Digitized by Google

„λεπὸν εἶναι διαγνῶναι, ποτέραν ἄν τις δέξαιτο τῶν „μερίδων τούτων τοῖς παισὶ ταῖς αὑτοῦ καταλιπεῖν. „Ἴδοιμεν γὰρ ἄν, ἐκ μὲν τῆς Φαυλοτέρας εἶναι δοκού„σης ἐπὶ τὸ βέλτιον ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ τὰς πράξεις

ὀλοφύρσεις. VI. 30. ὀλοφυρμῶν. Longin. d. subl. IX. 12. τὰς ὀλοφύρσεις καὶ τοὺς οἴκτους. Plutarch. V. Eumen. 11. κραυγαῖς. V. Alex. 52. στεναγμούς. Lucian. T. III. p. 24. οἰμωγάς. T. VII. p. 211. οἰμωγαί. T. III. p. 176. ὀδυρμῶν. T. V. p. 48. οἰμωγῶν. Homer. Hymn. Ven. 19. Herm. ὀλολυγαί. Callimach. Lavacr. Pall. 139. ὀλολυγαῖς. Epigrammatist. ap. Dorv. ad Charit. p. 357. v. 4. ὀδυρμούς. Pro ὀλίγων Heilmannus coniecerat λυγρῶν, alii aliter, quorum tentamina piget referre. Ut paucis absolvam, videtur mihi ὀλολυγῶν interpretamentum vocabuli οἰμωγῶν in ordinem a margine irrepsisse, quo facto in locutionem abiit: οὐκ ἄνευ ὀλίγων, sexcenties apud hunc scriptorem obviam. Hesych. οἰμωγαὶ· θρῆνοι, ὀδυρμοὶ, στεναγμοί. Sententio quam dura rapio a me inita criticis non possit non videri; verum dicam cum Wassio ad h. l. „*Qui melius quid habes, arcesse!*“ Fuit ubi tentarem: οὐκ ἄνευ ὀλολυγίων ἐπιθειασμῶν κ. οἰμ. lectis Eustathii (d. Ism. X. 393.) his: ἐκώκυσεν ὀλολύγιον. Simile est vocabulum διωλύγιος, quod haud admodum est rarum. v. Dorv. ad Charit. p. 368. Sed intelligo iam, haud satis firma hoc auctoritate, niti. Ἐπιθειασμοὶ sunt deorum imprecationes et obsecrationes, de quibus v. id. p. 490.

ἄν τις αὑξαιτο, Ald. Marg. δέξαιτο.

τούτων τῶν μερίδων, MS. μὲν ante τῆς Φαυλότ. ab Ald. omissum suppletur in M.

Digitized by Google

„ἐπιδιδούσας· ἐκ δὲ τῆς κρείττονος φαινομένης ἐπὶ „τὸ χεῖρον εἰθισμένας μεταπίπτειν."

Ταῦθ' ὅτι συνήλειπταί τε καὶ συγκέχρωσται, καὶ οὐ καθ' ἓν ἕκαστον ὄνομα ἐν ἕδρᾳ περιφανεῖ καὶ πλατείᾳ βέβηκεν, οὐδ' ἐν μακροῖς τοῖς μεταξὺ χρόνοις διείργεται καὶ διαβέβηκεν ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλ' ἐν κινήσει τε ὄντα φαίνεται καὶ φορᾷ καὶ ῥύσει συνεχεῖ, πραεῖαί τε αὐτῶν εἰσι καὶ μαλακαὶ καὶ προσετεῖς αἱ συνάπτουσαι τὴν λέξιν ἁρμονίαι, τὸ ἄλογον ἐπιμαρτυρεῖ τῆς ἀκοῆς πάθος. Ὅτι δ' οὐκ ἄλλα τινὰ τούτων ἐστὶν αἴτια, ἢ τὰ προειρημένα ὑπ' ἐμοῦ περὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης τῶν λόγων, ῥᾴδιον ἐξ ἐκείνων ἰδεῖν. Φωνηέντων μὲν γὰρ ἀντιτυπίαν οὐκ ἄν τις οὐδεμίαν εὕροι, ἐν γοῦν οἷς παρεθέμην ἀριθμοῖς,

---

Post μεταπίπτειν in Aldin. vacuum spatium est relictum, quod Petr. Vict. lineis explevit.

Mox Margo: „γρ. συνείλεπται." MS. συνείληπται ut vulgo. vid. supr. ad pag. 338.

καὶ συγκέχρηται, Ald. Emendat. in *v. l.*

οὐδὲν ἕκαστον ὄν, Marg. et MS.

οὐδὲν μακροῖς, *l.* Fort. οὐδὲ μ.

τε ὄντα absunt a MSo. item αὐτῶν et verba: καὶ μαλακαὶ καὶ προσετεῖς.

παρεῖναί τε αὐτῶν, Ald. Emendat. in *v. l.* πραεῖαι καὶ προσφυεῖς αἱ συναπτ., *l.*

ἐξ ἐκείνων post ῥᾴδιον ascivi ex MSo.

εὕροι, ab Aldo omissum Margo ex *l.* inserit post οὐκ ἄν.

Digitized by Google

οἶομαι δ' οὐδ' ἐν ὅλῳ τῷ λόγῳ, πλὴν εἴ τί με διαλέληθεν· ἡμιφώνων δὲ καὶ ἀφώνων ὀλίγας, καὶ οὐ πάνυ ἐκφανεῖς, οὐδὲ συνεχεῖς. Ταῦτα δὴ τῆς εὐεπείας αἴτια τῇ λέξει γέγονε, καὶ ἡ τῶν κώλων συμμετρία πρὸς ἄλληλα, τῶν τε περιόδων ὁ κύκλος, ἔχων τι περιφερὲς καὶ εὔγραμμον καὶ τεταμιευμένον ἄκραις ταῖς συμμετρίαις· ὑπὲρ ἅπαντα δὲ ταῦτα οἱ σχηματισμοὶ οἱ πολὺ τὸ νεαρὸν ἔχοντες· εἰσὶ γὰρ ἀντίθετοι, καὶ παρόμοιοι, καὶ πάρισοι, καὶ οἱ παραπλήσιοι τούτοις, ἐξ ὧν ἡ πανηγυρικὴ διάλεκτος ἀποτελεῖται. Οὐκ ἀναγκαῖον εἶναί μοι δοκῶ μηκύνειν καὶ τὰ λοιπὰ διεξιών· ἱκανῶς γὰρ εἴρηται καὶ περὶ ταύτης τῆς συνθέσεως, ὅσα γε ἥρμοττεν.

οἶομαι δ' οὐδέν, Ald. Marg.: „γρ. οὐδ' ἐν." οὔτ' ἐν. *l.*

οὐ σφόδρα ἐκφ., *l.*

ταῦτα δὴ τῆς, id. Vulg. ταῦτ. δὲ τ.

εὐπρεπείας, Ald. ex *l.* memoratur vulgata.

τε ante περιόδων ab Aldo omissum inter versus additur.

κύκλος ἔχοντι, Ald. Emendat. in *l.*

περιφερὲς καὶ εὐθύγραμμον, *l.* conf. supr. p. 334. Vulg. περιφανὲς καὶ εὐθ.

ἀκρῶς ταῖς συμμ.

οἱ πολλοὶ τὸ νεαρὸν, Ald. Emendavit Upton. et post illum Schaefer.

μοι ante δοκῶ omitt. Ald.

γε ante ἥρμοττεν abest ab *l.*

Digitized by Google

ΤΜΗΜΑ κδ'.

Κοινῆς, εἴτε μέσης συνθέσεως χαρακτήρ.

Ἡ δὲ τρίτη τε καὶ μέση τῶν εἰρημένων δυοῖν ἁρμονιῶν, ἣν εὔκρατον καλῶ ἐγὼ, σπάνει τε κυρίου καὶ κρείττονος ὀνόματος, σχῆμα μὲν ἴδιον οὐδὲν ἔχει, κεκέρασται δέ πως ἐξ ἐκείνων μετρίως, καὶ ἔστιν ἐκλογή τις τῶν ἐν ἑκατέρᾳ κρατίστων. Ὧν αὕτη δοκεῖ μοι τὰ πρωτεῖα ἐπιτηδεία εἶναι φέρεσθαι, ἐπειδὴ μεσότης μὲν ἐστί τις, μεσότης δὲ ἡ ἀρετὴ καὶ βίων, καὶ ἔργων, καὶ τεχνῶν, ὡς Ἀριστοτέλει τε δοκεῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅσοι κατ' ἐκείνην τὴν αἵρεσιν φιλο- p. 300.

Sect. XXIV. *Inscriptio* apud Aldum: ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ. „περὶ κοινῆς συνθέσεως," Marg. Alio loco: „abest inscriptio ab *l.*"

τε post τρίτη abest ab *l.* et MSo.

ab eodem abest δυοῖν.

ἣν εὔκρατον καλῶ ἐγὼ, *l.* ἣν κοινὴν καλῶ omisso ἐγὼ, vulg.

ἀντί τε κυρίου, idem.

κεκέρασται δέπως, *l.* alio loco ex eodem libr. memoratur: δέ ὡς.

ἐξ ἐκείνου μετρ., idem.

ἑκατέρᾳ κρατίστων Ald. superscriptis: *R.* et *v.* κρατίστῃ, *l.*

Ὧν αὕτη, *l.* et MS. ὧν vulg. omitt. αὐτὴ, Ald.

ἐπιτηδεία εἶναι; id. ἐπιτήδεια εἶν, Marg.

μεσότης μέν τις ἐστι, MS. τις inter versus Aldinae post ἐστι inseritur. Vulg. omitt. τις.

a MSo. absunt καὶ τεχνῶν.

οἳ κατ' ἐκείνην, Marg.

Digitized by Google

σοφοῦσιν. Ὁρᾶται δὲ, ὥσπερ ἔφην καὶ πρότερον, οὐ κατὰ ἀπαρτισμὸν, ἀλλ' ἐν πλάτει, καὶ τὰς ἰδικὰς πολλὰς ἔχει διαφοράς. Οἵ τε χρησάμενοι αὐτῇ, οὐ τὰ αὐτὰ πάντες, οὐδ' ὁμοίως ἐπετήδευσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ταῦτα μᾶλλον, οἱ δ' ἐκεῖνα ἐπέτεινάν τε καὶ ἀνῆκαν, ἄλλως ἄλλοι τὰ αὐτὰ, καὶ πάντες ἐγένοντο λόγου ἄξιοι κατὰ πάσας τὰς ἰδέας τῶν λόγων.

Κορυφὴ μὲν οὖν ἁπάντων καὶ σκοπὸς,

Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα
Καὶ πᾶσαι κρῆναι, — — — — —

δικαίως ἂν Ὅμηρος λέγοιτο. Πᾶς γὰρ αὐτῷ τόπος, ὅτου τις ἂν ἅψηται, ταῖς τε αὐστηραῖς καὶ ταῖς γλαφυραῖς ἁρμονίαις εἰς ἄκρον διαπεποίκιλται. Τῶν δ' ἄλλως, ὅσοι τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ μεσότητα ἐπετήδευσαν, ὕστεροι μέντοι Ὁμήρου μακρῷ παρ' ἐκεῖνον ἐξεταζόμενοι φαίνοιντ' ἄν· καθ' ἑαυτοὺς δὲ εἰ θεωροίη

καὶ τὰς ἰδικὰς π., *l.* εἰδικὰς, MS. πολλὰς idem habet post διαφοράς. Vulg. ἰδίας.

χρησάμενοι αὐτοί, MS.

ὁμοίως ab Aldo omissum Marg., ut solet, supplet.

ἐξ οὗ πάντες, MS.

τόπος οὗτις, Ald. τ. τὸ οὗ τις, *v.* τ. ἕτου τις, *l.* ὅτου item, MS. οὗ τ., vulg.

ἅψοιτο, MS.

καὶ ἀνῆκαν ἄρμ., idem.

Eidem ἐκείνῳ ante μεσότητα deest.

Sequentia ex *l.* et Marg. exhibenda curavi. Vulg. ὕστ. μὲν ἐκεῖνοι μακρ. παρ' Ὁμήρου ἔχετ.

φαίνοιτ' ἄν, Ald.

αὐτοὺς post θεωροίη τις abest a MSo.

Digitized by Google

τις αὐτοὺς, ἀξιοθέατοι· μελοποιῶν μὲν, Στησίχορός τε καὶ Ἀλκαῖος· τραγῳδοποιῶν δὲ, Σοφοκλῆς· συγγραφέων δὲ, Ἡρόδοτος· ῥητόρων δὲ, Δημοσθένης· φιλοσόφων δὲ, κατ' ἐμὴν δόξαν, Δημόκριτός τε καὶ Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης. Τούτων γὰρ ἑτέρους εὑρεῖν ἀμήχανον ἄμεινον κεράσαντας τοὺς λόγους. Καὶ περὶ μὲν τῶν χαρακτήρων ταῦτα ἱκανά· παραδείγματα δὲ τούτων οὐκ οἶομαι δεῖν φέρειν, φανερῶν πάνυ ὄντων καὶ οὐδὲν δεομένων λόγου.

Εἰ δέ τις δοκεῖ καὶ πόνου πολλοῦ ταῦτα καὶ πραγματείας μεγάλης ἄξια εἶναι, καὶ μάλα ὀρθῶς δοκεῖ κατὰ τὸν Δημοσθένην· ἀλλ' ἐὰν λογίσηται τοὺς ἐξακολουθοῦντας αὖ τοῖς κατορθουμένοις ἐπαίνους, καὶ τὸν καρπὸν τὸν ἀπ' αὐτῶν, ὡς γλυκὺς,

---

παραδείγματα γὰρ, *l.* εἰ δὲ τί μοι δοκ., idem.

—

κὐτ κατορθουμ., Marg. ἐπαίνους, *v.*

καρπὸν τῶν ἀπ' αὐτῶν, Marg. κ. τῶν ἁπάντων, vulg. Prior erat Reiskii coniectura, Schaefero probata. In Art. Rhetor. VII. 4. οἱ καρποὶ (inser. οἱ) ἀπὸ τῆς νίκης. Ap. Plutarch. V. Sertor. c. 9. T. IV. p. 11. leg., puto: ταῦθ' ὁ Σερτώριος ἀκούσας, ἔρωτα θαυμαστὸν ἔσχεν οἰκῆσαι τὰς νήσους, καὶ ζῆν ἐν ἡσυχίᾳ, τυραννίδος ἀπαλλαγείς, καὶ πολεμῶν ἀπαύστων. Hoc enim habet Cod. Monac. 85. pro vulgat. ἁπάντων. [In verbis Dionysii τὸν καρπὸν τὸν ἁπαντῶντα suspicatur Orelli in Append. ad Isocr. Orat. περὶ ἀντιδ. p. 457.]

Digitized by Google

εὐπαθείας ἡγήσεται τοὺς πόνους. Ἐπικουρείων δὲ χορὸν, οἷς οὐδὲν μέλει τούτων, παραιτούμεθα· τὸ γὰρ ἐπίπονον τοῦ γράφειν οὕτως, ὡς αὐτὸς Ἐπίκουρος λέγει, τοῖς μὴ στοχαζομένοις τοῦ πυκνὰ μεταπίπτοντος κριτηρίου, πολλῆς ἀργίας ἦν καὶ ἀκαιότητος ἀλεξιφάρμακον.

ΤΜΗΜΑ κε'.

Λέξις ἄμετρος πῶς καλῷ ποιήματι ἢ μέλει ὁμοία γράφεται.

Τούτων δή μοι τέλος ἐχόντων ἐκεῖνά σε οἶομαι ποθεῖν ἔτι ἀκοῦσαι, πῶς γίνεται λέξις ἄμετρος ὁμοία

Ἐπικουρίων, Ald. Emendat. in *v.*

μέλλει τούτων, *l.*

παραιτοῦμαι, idem.

Sequentia sunt ex Marg. deprompta. Vulg. τὸ γὰρ· Οὐκ ἐπίπονον τοῦ γράφειν ὄντος, ὡς αὐτὸς, etc. γραφῆς, Ald. „Sententiam hanc obscurissimam non perspicio. Fieri non potest, quin aliqua sint omissa.“ Reisk. Quod edidi, aptissimum esse puto ad hunc sensum efficiendum: *Ita enim, si scribere laboriosum est, pluri-mae ignaviae ac ineptiae, ut ipse Epicurus censet, iis, qui iudicii crebro labentis, ad praecepta exigendi, incuriosi sunt, certissimum fuerit remedium.* Ne quis ἂν omisso offendat, conf. Schaefer. Mel. Crit. p. 55.

πολλῆς ἀργείας ἦν, Ald. ἀργίας, ut vulg., *l.*

Sect. XXV. τούτων δέ μοι, Ald. vulgatam praebent *v. l.*

τε ἐχόντων, Ald. τε ζ et τέλος ἐχ., *l.*

πῶς γίνεται, MS. et *l.* Vulg. πῶς γράφεται, quod

Digitized by Google

καλῷ ποιήματι ἢ μέλει, καὶ πῶς ποίημα ἢ μέλος πεζῇ λέξει καλῇ παραπλήσιον. Ἄρξομαι δὲ πρῶτον ἀπὸ τῆς ψιλῆς λέξεως, ἵνα τῶν ἀνδρῶν προχειρισάμενος, οὗ ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμάχθαι φράσιν, βουλόμενος μὲν καὶ πλείους, οὐκ ἔχων δὲ χρόνον ἱκανὸν ἅπασι.

Φέρε δὴ, τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειε τοῖς κρατίστοις ἐοικέναι ποιήμασί τε καὶ μέλεσι τοὺς Δημοσθένους λόγους, καὶ μάλιστα τάς τε κατὰ Φιλίππου δημηγορίας, τούς τε δικανικοὺς ἀγῶνας τοὺς δημοσίους; ὧν ἓξ ἑνὸς ἀρκέσει προλαβεῖν τὸ προοίμιον τουτί·

„Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσῃ με „μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεχ' ἥκειν Ἀριστοκρά-

---

vitium ex compendio natum esse, supra monui.

γε post ποίημα a MSo. abest.

Verba: οὗ ἐν τοῖς — βουλόμενος, ab Ald. omissa supplentur in Marg.

τ. ποιητικὴν ἐκμάχεσθαι φράσιν, MS. Inde et ex Marg. ascivi, φράσιν, quod vulg. desiderant.

καὶ τοὺς δικανικοὺς correxit P. Victor. inter versus.

ἀγῶνας abest ab *l.*

ἑνὸς ἁρμόσει λαβεῖν, Marg.

Verba: προλαβεῖν — τουτί absunt ab Aldin.

ἄνδρες ante Ἀθηναῖοι abest ab ead. ed. Suppletur ex *H.* δ Θ hisce siglis: ω α. Margo: „ut etiam legitur apud Demosthenem."

με post νομίσῃ in ead. omissum suppletur in *l.*

Mox Margo: „γρ. μήτε (ἰδίας ἔχθρ. sc.) est ap. Demosth."

Digitized by Google

„τους κατηγορήσοντα τουτουΐ, μήτε μικρὸν ὁρῶντά „τι καὶ Φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τού„τῳ προάγειν ἐμαυτὸν εἰς ἀπέχθειαν· ἀλλ' εἴπερ „ἄρ' ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι καὶ σκοπῶ, περὶ τοῦ τὴν „Χερρόννησον ἔχειν ὑμᾶς ἀσφαλῶς, καὶ μὴ παρα„κρουσθέντας ἀποστερηθῆναι πάλιν αὐτῆς, περὶ „τούτων ἐστί μοι νῦν ἅπασα σπουδή."

Πειρατέον δὴ καὶ περὶ τούτων λέγειν, ὦ Φρονῶ. Μυστηρίοις μὲν οὖν ἔοικεν ἤδη ταῦτα, καὶ οὐκ εἰς πολλοὺς οἷά τε ἐστὶν ἐκφέρεσθαι· ὥστ' οὐκ ἂν εἴην φορτικὸς, εἰ παρακαλοίην, οἷς θέμις ἐστὶν, ἥκειν ἐπὶ τὰς τελετὰς τοῦ λόγου, θύρας δ' ἐπιθέσθαι λέγοιμι ταῖς ἀκοαῖς τοὺς βεβήλους. Εἰς γέλωτα γὰρ ἔνιοι λαμβάνουσι τὰ σπουδαιότατα δι' ἀπειρίαν, καὶ

μήτε ante μικρὸν om. MS. οὕτω, id.

ἐπὶ τούτων, Ald.

ἄρ' post εἴπερ omitt. MS.

ὀρθῶς ἐγὼ, et ἀφαλῶς ὑμᾶς, verso ordine, id. Quae praetuli. v. Sylburg. p. 379.

εἴπερ οὖν, Ald. εἴπερ ᾧ, Marg., qui alio loco habet haec adscripta: „apud Demosthenem: εἴπερ' ἄρα."

τὴν Χερρόννησον, altero ν manu Petri Victorii addito, Ald. Et ita scribendum erat. conf. infr.

περὶ τούτου νῦν, Ald. περὶ τούτων, l. περὶ τούτων ἐστί μοι νῦν ἃ στ., MS. περὶ τούτου τοίνυν ἐ. μ. ἅπ., vulg.

πειρατέον δὴ καὶ, v. l. π. δὲ κ., vulg. His verbis P. Victor. adscripsit haec: „desunt ab h. loco reliqua in l."

θύρας δ' ἐπίθεσθε, v.

τὰ σπουδαιότατα, Marg.

Digitized by Google

ἴσως οὐδὲν ἄτοπον πάσχουσιν. Ἃ δ' οὖν βούλομαι λέγειν, τοιάδε ἐστί.

Πᾶσα λέξις ἢ δίχα μέτρου συγκειμένη, ποιητικὴν μοῦσαν ἢ μελικὴν χάριν οὐ δύναται προσλαβεῖν, κατὰ γοῦν τὴν σύνθεσιν αὐτήν· ἐπεὶ καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων μέγα τι δύναται, καὶ ἔστι τις ὀνομασία ποιητικὴ, γλωττηματικῶν τε καὶ ξένων καὶ τροπικῶν καὶ πεποιημένων, οἷς ἡδύνεται ποίησις, εἰς κόρον ἐγκαταμιγέντων τῇ ἀμέτρῳ λέξει· ὃ ποιοῦσιν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ οὐχ ἥκιστα Πλάτων. Οὐ δὴ λέγω περὶ τῆς ἐκλογῆς· ἀλλ' ἀφείσθω κατὰ τὸ παρὸν ἡ περὶ ταῦτα σκέψις· περὶ τῆς συνθέσεως αὐτῆς ὡρίσθω ἡ θεωρία, τῆς ἐν τοῖς κοινοῖς ὀνόμασι καὶ τετριμμέ-

---

Margo: „γρ. πουδειοτα.“ quae posthac sunt obliterata.

μέτρου συγκειμένη, Ald. et MS. μ. ἐγκειμένη; vulg.

ἢ μελικὴν οἶμαι χάριν, idem. ποιητικὴν οὖσαν, Ald. οἶμαι, v. Supr. p. 124. Τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε, ὅτι καὶ τῆς ὀργανικῆς μούσης, καὶ τῆς ἐν ᾠδαῖς γοητείας, καὶ τῆς ἐν ὀρχήσει χάριτος ἐν ἅπασι μὲν διευστοχούσης, μεταβολὰς δὲ μὴ ποιησαμένης εὐκαί-

ρους — βαρὺς μὲν ὁ κόρος, etc.

Post verba: σύνθ. αὐτὴν MS. ita pergit: ἂν μὴ περιέχῃ μέτρα ἐγκατατεταγμένους ἀδήλους, quae extant p. 382.

ἔστι τις ὀνομασίας, idem.

οὐδὲ λέγω, Ald. Emendat. in v.

αὐτῆς ὡραία ἢ θεωρία, Ald. Margo: „γρ. ὡρίσθω.“ addito hoc compendio: ϛβ.

τοῖς κοινῆς ὀνόμασι, Ald. Margo: „κοιν, γρ. κοινοῖς.“

Digitized by Google

νοις καὶ ἥκιστα ποιητικοῖς τὰς ποιητικὰς χάριτας ἐπιδεικνυμένης. Ὅπερ οὖν ἔφην, οὐ δύναται ψιλὴ λέξις ὁμοία γενέσθαι τῇ ἐμμέτρῳ καὶ ἐμμελεῖ, ἐὰν μὴ περιέχῃ μέτρα καὶ ῥυθμούς τινας ἐγκαταμεμιγμένους ἀῤῥήλους. Οὐ μέντοι προσήκει γε ἔμμετρον οὐδ' ἐῤῥυθμον αὐτὴν εἶναι δοκεῖν· ποίημα γὰρ οὕτως ἔσται καὶ μέλος, ἐκβήσεταί τε ἁπλῶς τὸν αὐτῆς χαρακτῆρα· ἀλλ' εὔρυθμον αὐτὴν ἀπόχρη καὶ εὔμετρον φαίνεσθαι μόνον. Οὕτω γὰρ ἂν εἴη ποιητικὴ μὲν, οὐ μὴν ποίημά γε· καὶ εὐμελὴς μὲν, οὐ μέλος δέ.

Τίς δ' ἐστὶν ἡ τούτων διαφορὰ, πάνυ ῥᾴδιον ἰδεῖν.

ἀῤῥήλους, cum MSo Ald. ἀδήλως, vulg. v. Heusd. specim. crit. in Plat. p. 77. „Laudat Themist. Orat. XXIX. p. 345. locum Platonis Hipp. p. 368. (ubi Harduini correctionem pro καὶ πολλοὺς λόγους καὶ παντοδάπους συγκειμένους legentis παντοδαπῶς ipse Platonis locus supervacuam esse ostendit.) Similiter Polit. 290. A. οὓς γε ὁρῶμεν μισθωτοὺς καὶ ζητας πᾶσιν ἑτοίμους ὑπηρετοῦντας." add. Herodot. II. 137. πόλεις τασσομένας ὑψηλαί. Quamobrem non est, quod ap. Thucyd. III. 39. in verbis: χρῆν δὲ Μυτιληναίους καὶ πάλαι μηδὲν διαφέροντας τῶν ἄλλων ὑφ' ἡμῶν τετιμῆσθαι, mutetur quidquam, quamvis sunt, qui iubeant legi διαφερόντως.

οὐδ' εὔρυθμον, MS. ita pergens: αὐτὴν χρὴ καὶ ἔμμετρον φαίνεσθαι μόνον, οὕτω γὰρ ἂν εἴη ποιητικὴ, etc.

τὸν αὐτῆς χαρακτῆρα, Ald. καὶ ἐμμελὴς μὲν, Ald. et MS.

Digitized by Google

Ἡ μὲν ὅμοια περιλαμβάνουσα μέτρα, καὶ τεταγμένους σώζουσα ῥυθμοὺς, καὶ κατὰ στίχον, ἢ περίοδον, ἢ στροφὴν, διὰ τῶν αὐτῶν σχημάτων περαινομένη, κἄπειτα πάλιν τοῖς αὐτοῖς ῥυθμοῖς καὶ μέτροις ἐπὶ τῶν ἑξῆς στίχων, ἢ περιόδων, ἢ στροφῶν χρωμένη, καὶ τοῦτο μέχρι πολλοῦ ποιοῦσα, ἔῤῥυθμός ἐστι καὶ ἔμμετρος, καὶ ὀνόματα κεῖται τῇ τοιαύτῃ λέξει μέτρον καὶ μέλος· ἡ δὲ πεπλανημένα μέτρα καὶ ἀτάκτους ῥυθμοὺς ἐμπεριλαμβάνουσα, καὶ μήτε ἀκολουθίαν ἐμφαίνουσα αὐτῶν, μήτε ὁμοζυγίαν, μήτε ἀντιστροφὴν, εὔρυθμος μέν ἐστιν, ἐπειδὴ διαπεποίκιλταί τισι ῥυθμοῖς, οὐκ ἔῤῥυθμος δὲ, ἐπειδὴ οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς, οὐδὲ κατὰ τὸ αὐτό. Τοιαύτην εἶναι δή φημι πᾶσαν λέξιν ἄμετρον, ἥτις ἐμφαίνει τὸ ποιητικὸν καὶ μελικόν· ἣ δὴ καὶ τὸν Δημοσθένη κεχρῆσθαί φημι. Καὶ ὅτι ἀληθῆ ταῦτά ἐστι, καὶ οὐδὲν ἐγὼ καινοτομῶ, λάβοι μὲν ἄν τις καὶ ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους μαρτυρίας τὴν πίστιν· εἴ-

---

καὶ ante κατὰ στ. adieci ex Marg. et MSo.

αὐτῶν ante σχημάτων, ab Ald. omissum additur in Marg.

ἐπειδὴ οὐ τῆς αὐτῆς, οὐδὲ κατὰ τὸ αὐτὸ, MS.

idem mox ponit εἶναι post πᾶσαν, ut Aldus.

λ. ἄμετρον ἥτις ex Aldina revocavi pro vulg. λ. εὔμετρον ἥτ.

Digitized by Google

ρηται γὰρ τῷ Φιλοσόφῳ τά τε ἄλλα περὶ τῆς λέξεως τῆς πολιτικῆς ἐν τῇ τρίτῃ βίβλῳ τῶν Ῥητορικῶν Τεχνῶν, οἵαν αὐτὴν εἶναι προσήκει, καὶ δὴ καὶ περὶ τῆς εὐρυθμίας, ἐξ ὧν ἂν τοιαύτη γένοιτο· ἐν ᾗ τοὺς ἐπιτηδειοτάτους ὀνομάζει ῥυθμοὺς, καὶ τῇ χρήσιμος ἕκαστος αὐτῶν καταφαίνεται, καὶ λέξεις παρατίθηαί τινας, αἷς πειρᾶται βέβαιοῦν τὸν λόγον· χωρὶς δὲ τῆς Ἀριστοτέλους μαρτυρίας, ὅτι ἀναγκαῖόν ἐατιν ἐμπεριλαμβάνεσθαί τινας τῇ πεζῇ λέξει ῥυθμοὺς, εἰ μέλλοι τὸ ποιητικὸν ἐπανθήσειν αὐτῇ κάλλος, ἐκ τῆς πείρας αὐτῆς γνώσεται.

Αὐτίκα ὁ κατὰ Ἀριστοκράτους λόγος, οὗ καὶ μικρῷ πρότερον ἐμνήσθην, ἄρχεται μὲν ἀπὸ κωμικοῦ στίχου τετραμέτρου δι' ἀναπαίστων τῶν ῥυθμῶν ἐγκειμένου· λείπεται δὲ ποδὶ τοῦ τελείου, παρ' ὃ καὶ

εἶναι προσῆκεν, Ald.

ἐπανθήσειν αὐτῇ, idem.

συγκειμένου malim pro ἐγκειμένου, quanquam invitis libris nolui quidquam mutare. Eadem ap. Plutarch. verba confusa occurrunt. V. Alex. c. 36. ἐγκειμένης malim pro συγκειμένης cum cod. Monac. 85., contra συγκαύσαντες pro ἐγκαύσαντες ex eod. libro in eiusd. Vit. c. 24. Conf. supr. ad p. 232. Aliam syllabam obscuravit συν ap. Nostr. Art. Rhet. IX. 5. καὶ τῆς διανοίας ἡ αἰτία φανερὰ τῷ συνέχοντι, ὅτι — ζητεῖ, πῶς ἂν δίχα Ἀχιλλέως ἐξέλθοιεν. Margo: „γρ. τῷ ναῦ (νοῦν) ἔχοντι, ita in Marg.“ Conf. Schaefer. p. 147. Qbiter tractabo

λέληθεν· „Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσῃ με.“ Τοῦτο γὰρ εἰ προσλάβοι τὸ μέτρον πόδα, ἤτοι κατ' ἀρχάς, ἢ διὰ μέσου, ἢ ἐπὶ τελευτῆς, τέλειον ἔσται τετράμετρον ἀναπαιστικὸν, ὃ καλοῦσί τινες Ἀριστοφάνειον· „Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσῃ με παρεῖναι“ ἴσον δὲ τῷ·

Λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδειαν, ὡς διέκειτο. Τάχα τις ἐρεῖ πρὸς ταῦτα, ὅτι οὐκ ἐξ ἐπιτηδεύσεως τοῦτο τὸ κῶλον, ἀλλ' ἐκ ταὐτομάτου ἐγένετο· πολλὰ γὰρ αὐτοσχεδιάζει μέτρα ἡ Φύσις. Ὡρίσθω τοῦτο ἀληθὲς εἶναι. Ἀλλὰ καὶ τὸ συναπτόμενον τούτῳ κῶλον, εἴ διαλύσειέ τις αὐτοῦ τὴν δευτέραν συν-

---

locum Plutarchi V Alex. c. 57. T. IV. p. 350. ubi vulgo legunt: καὶ τὸν ἀποστάντων βαρβάρων Ὀρσεδάτην αὐτὸς κατεστήσατο. Animus erat, scribere καί τινα τῶν ἀποστάντ. β., etc. Magis tamen Plutarchea est lectio trium librorum, Cod. Monac. Vulcob. et Anonym. καὶ τῶν ἀποστ. βαρβ. Ὀρσοδ.

ὑμῶν post μηδεὶς ab Aldo omissum additur in Marg.

ἔσται τετραμμένον, Ald. Emendat. ibid.

Articulus ante ἀρχαίαν ab Aldo omissus additur in Marg.

Verba τὸ κῶλον om. Ald. τοῦτο κῶλον, Colb. „Usus hac scriptura, inserto articulo, dedi τοῦτο τὸ κῶλον pro vulg. τοῦτο.“ Schaefer.

ὥρισται τοῦτο ἀλ. εἶναι, Ald. Margo: „γρ. ὡρίσθω“ addito huius verbi compendio. ἔστω τ. ἀλ. εἶν., vulg.

συναπτ. τοῦτο κῶλον, Ald. Margo: „γρ. τούτῳ.“

καὶ δὴ λεύσειε τις, Ald. Emendatur. Margo: „ap.

Digitized by Google

αλοιφὴν, ἣ πεποίηκεν αὐτὸ ἄσημον, ἐπισυνάπτουσα τῷ τρίτῳ κώλῳ, πεντάμετρον ἐλεγειακὸν ἔσται συντετελεσμένον ἀκριβῶς τουτί· „Μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεκα·" ὅμοιον τούτοις·

Κοῦραι ἐλαφρὰ ποδῶν ἴχνι' ἀειράμεναι.

Καὶ τοῦτ' ἔτι κατὰ τὸν αὐτὸν ὑπολάβωμεν αὐτοματισμὸν ἄνευ γνώμης γεγονέναι. Ἀλλ' ἑνὸς τοῦ μεταξὺ κώλου συγκειμένου λεκτικῶς, τοῦ, „Ἥκειν Ἀριστοκράτους κατηγορήσοντα τουτουί," τὸ συμπλεκόμενον τούτῳ πάλιν κῶλον ἐκ δυοῖν συνέστηκε μέτρων· „Μήτε μικρὸν ὀρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ." Εἴ γε τοι Σαπφικόν τις ἐπιθαλάμιον τουτί·

Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὦ γαμβρὲ, τοιαύτα·

καὶ τοῦ κωμικοῦ τετραμέτρου, λεγομένου δὲ Ἀριστοφανείου, τοῦδε·

Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη νενόμιστο·

τούς τε τελευταίους πόδας τρεῖς καὶ τὴν κατάληξιν

Demosth. enim legitur: ἴνεκ' ἦκεν, unde appellat posteriorem synaloepham."

ἐλεγίακον, Ald.

ἴχνι', Marg. ἴχνα', vulg.

v. Hermann. ad Homer. Hymn. Mercur. v. 76.

Εἴ γε τοι Σ. τις deleta post ἐπιθαλάμιον distinctione rescripsi ex Aldina pro vulgat. Τοιγάρτοι Σ. τι.

Digitized by Google

ἐμβαλὼν, συνάψειε τοῦτον τὸν τρόπον·

Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὦ γαμβρὲ, τοιαύτα, — καὶ σωφροσύνη νενόμιστο·

οὐδὲν διοίσει τοῦ, „Μήτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ.“ Τὸ δ' ἀπόλουθον ἴσον ἐστὶν ἰαμβικῷ τριμέτρῳ, τὸν ἔσχατον ἀφηρημένῳ πόδα· „Προάγειν ἐμαυτὸν εἰς ἀπέχθειαν·“ τέλειον γὰρ ἔρται προσλαβὸν πόδα, καὶ γενόμενον τοιοῦτον· „Προάγειν ἐμαυτὸν εἰς ἀπέχθειάν τινι.“ Παρίδωμεν ἔτι καὶ ταῦτα, ὡς οὐκ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, ἀλλ' αὐτοματισμῷ γενόμενα. Τί οὖν βούλεται πάλιν τὸ προσεχὲς τούτῳ κῶλον; ἰάμβειον γάρ ἐστι καὶ τοῦτο τρίμετρον ὀρθόν· „Ἀλλ' εἴπερ ἄρ' ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι·“ τοῦ Ἄρα συνδέσμου μακρὰν λαμβάνοντος τὴν προτέραν συλλαβὴν, καὶ ἔτι γε, νὴ Δία, μέσου παρεμπεσόντος τοῦ, „Καὶ σκοπῶ,“ ὑφ' οὗ δὴ τὸ μέτρον ἐπισκοτούμενον ἠφάνι-

---

ἑτέρα νῦν π., Ald. ut infra.

κατάλ. ἐκβαλὼν, Marg.

ἴσον ἐστὶ, Ald.

εἰς ἀπέχθειαί τινα, Ald. omissis his: τέλειον γὰρ — εἰς ἀπέχθειαν, quae supplentur in Marg.

πόδα προσλ. verso ordine, idem.

γενόμ. τοιοῦτο, id. v. Schaefer. ad h. l.

προσεχὲς τούτων, Ald.

ἰάμβιον, id. ἰαμβεῖον, Marg.

τοῦτο οὖν συνδέσμου, Ald. Margo: „Ἐ'. i. e. ἄρα.“

παρεμπεσόντος, Ald. et MS. παρεκπεσόντος, vulg.

Digitized by Google

σται. Τὸ δὲ ἐπὶ τούτῳ παραλαμβανόμενον κῶλον ἐξ ἀναπαίστων σύγκειται ῥυθμῶν, καὶ προάγει μέχρι ποδῶν ὀκτὼ, τὸ αὐτὸ σχῆμα διασῴζον· „Περὶ τοῦ τὴν Χερρόννησον ἔχειν ὑμᾶς ἀσφαλῶς, καὶ μὴ παρακρουσθέντας“ ὅμοιον τῷ παρ' Εὐριπίδῃ·

Βασιλεῦ χώρας τῆς πολυβώλου, Κισσεῦ, πεδίον
πυρὶ μαρμαίρει.

Καὶ τὸ μετὰ τοῦτο πάλιν κείμενον τοῦ αὐτοῦ κώλου μέρος τουτὶ, „Ἀποστερηθῆναι πάλιν αὐτῆς,“ ἰαμβικόν τρίμετρόν ἐστι, ποδὶ καὶ ἡμίσει λεῖπον. Ἐγένετο δ' ἂν τέλειον οὕτως· „Ἀποστερηθῆναι πάλιν αὐτῆς ἐν μέρει.“ Ταυτὶ φῶμεν αὐτοσχέδια εἶναι

τούτῳ παραλαμβανόμενον, Marg. λαμβανόμενον, vulg. Ap. Demetr. d. Elocut. s. 43. malim: παραλαμβάνοιτο ex eodem fonte.

Articulus ante Χερρόνν. abest ab Ald.

Ad verba: ἀσφαλῶς ὑμᾶς in Margine adscripta sunt haec: „ap. Demosthen. ὑπὲρ στ. 161. sed est ordo illorum verborum immutatus. ita enim illic legitur: ὑμᾶς ἀσφαλῶς.“ in Aldin. enim ut vulgo haec obtinet verborum series: ἀσφ. ὑμᾶς.

τῷ βασιλεῖ, Ald. Margo: „γρ. βασιλεῦ.“ Vulg. ὦ βασ. Quanquam vel sic numeri impares remanent. Ita etiam inter fragmm. Euripidis Archelai, omisso ὦ, legitur.

τῆς πολυμώλου, Ald. Marg. „γρ. πολυβώλου ἢ πολυμήλου.“

Κισσεῦ παῖ, Ald. Κ. πεδίον, p.

ἰαμβικὸν μέτρον ἐστι, Ald.

αὐτῷ μέρει, Ald. Emendat. in Marg.

Digitized by Google

καὶ ἀνεπιτήδευτα, οὕτω ποικίλα καὶ πολλὰ ὄντα; Ἐγὼ μὲν οὐκ ἀξιῶ. Καὶ γὰρ τὰ ἑξῆς τούτοις ὅμοια εὑρεῖν ἐστι, πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ἀνάμεστα μέτρων τε καὶ ῥυθμῶν.

Ἀλλ' ἵνα μὴ τοῦτον ὑπολάβῃ τις μόνον οὕτω κατεσκευάσθαι τὸν λόγον, ἑτέρου πάλιν ἅψομαι, τοῦ πάνυ ἡρμηνεῦσθαι δαιμονίως δοκοῦντος, τοῦ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ὃν ἐγὼ κράτιστον ἀποφαίνομαι πάντων λόγων. Ὁρῶ δὲ κἀν τούτῳ μετὰ τὴν προσαγόρευσιν τῶν Ἀθηναίων εὐθέως τὸν Κρητικὸν ῥυθμόν· εἴτε ἄρα Παιᾶνά τις βούλεται αὐτὸν καλεῖν· διοίσει γὰρ οὐδὲν τῶν ἐκ πέντε συγκειμένων χρόνων· οὐκ αὐτοσχεδίως, μὰ Δία, ἀλλ' ὡς οἷόν τε μάλιστα ἐπιτετηδευμένως δι' ὅλου τοῦ κώλου πλεκόμενον τοῦτον· „Τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις." Οὐ τοιοῦτος μέντοι κἀκεῖνός ἐστιν ὁ ῥυθμός;

Κρησίοις ἐν ῥυθμοῖς παῖδα μέλψωμεν.

Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ· ἔξω γὰρ τοῦ τελευταίου ποδὸς τὰ

Verba καὶ πολλὰ absunt ab Aldin.

παντοδ. ἀναλύσασθαι μέτρων, ead. Emendat. in Marg.

μόνον αὐτῷ, Ald.

ἐρῶ δὴ κἀν, Marg.

εἴτε ⟨δ'⟩ Παιᾶνα, idem.

τῶν ἐκ π. συγκ. χρόνον, Ald. Margo: „γρ. τὸν — χρόνων." Scriptum itaque vult: τὸν ἐκ πέντε συγκείμενον χρόνων, οὐκ etc., interpuncto post διοίσει γ. οὐδέν. Quod sane non est spernendum.

Digitized by Google

γε ἄλλα ἐν πᾶσιν ἴσα. Ὡρίσθω καὶ τοῦτο εἰ βούλεταί τις αὐτοσχέδιον, ἀλλὰ καὶ τὸ συναπτόμενον τούτῳ κῶλον ἰαμβικόν ἐστιν ὀρθὸν, συλλαβῇ τοῦ τελείου δέον, ἵνα κἀνταῦθ' ἄσημον γένηται τὸ μέτρον· ἐπεὶ μιᾶς γε συλλαβῆς προστεθείσης τέλειον ἔσται· „Ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ." Κἄπειτα ὁ Παιὰν, ἢ ὁ Κρητικὸς ἐκεῖνος ὁ πεντάχρονος ἥξει ῥυθμὸς ἐν τοῖς ἑξῆς τούτοις· „Τῇ πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα." Τοῦτό γ' οὖν ἔοικεν, ὅτι μὴ κατακεκλασμένους ἔχει δύο πόδας ἐν ἀρχαῖς, κατὰ γοῦν τὰ ἄλλα πάντα τῷ παρὰ Βακχυλίδῃ·

Οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ χρυσαιγίδος Ἰτωνίας

cf. p. 218. 128

τά τε ἄλλα, Ald. Emendat. in Marg.

ἐν πάσῃ ἴσα ὥρισται, Ald.

ἅπασ' ἴσα cβ, Marg, ἴσα ὥρισται. Καὶ τ., vulg.

αὐτοσχέδιον μάλα κ. τ., Ald.

ἰάμβιζ ἐστιν, Marg.

προστεθεὶς τέλειον, Ald. Margo: „γρ. προτεθείσης."

Ad verba: τοῦτό γ' οὖν idem habet haec: „γρ. τούτῳ, sive non mutata hac voce infra legendum: τῷ παρὰ Βακχ." Etenim Ald. dedit: τὸ Βακχ.

κατακεκλωμένους, Ald. Margo: „fort. κατακλωμένους." Uptonus ad h. l. „Cum nullum omninosensum conficeret antiqua lectio: κατακεκλασμένους, rebus cogentibus, restituendum putavi."

v. 1. οὐδ' ἀμβολᾶς, Ald. Emendat. in Marg.

Digitized by Google

Χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας, ἀβρόντι δεῖξαι.

Τφορῶμαί τινα πρὸς ταῦτα καταδρομὴν ἀνθρώπων, τῆς μὲν ἐγκυκλίου παιδείας ἀπείρων, τὸ δὲ ἀγοραῖον τῆς ῥητορικῆς μέρος ὁδοῦ τε καὶ τέχνης χωρὶς ἐπιτηδευόντων· πρὸς οὓς ἀναγκαῖον ἀπολογήσα-

---

κατὰ δρομὴν, Ald. Emendat. ibid. Ap. Plutarch. V. Timole. c. 9. T. II. p. 126. scrib. Καρχηδονίων δὲ κωλύειν τὴν διάβασιν, καὶ μάχεσθαι προσβιαζομένους ἑτοίμων ὄντων. Reiske ceterique: πρὸς βιαζομένους. A vero propior MS. Monac. προσβιβαζομένοις Cap. seq. Reiske, quod bene habet, tentans, mendum intactum reliquit: ταῦτα δ' ὑπέτεινεν αὐτοῖς ἀπάτην ἐπὶ τῇ διαβάσει τεχνάζων, καὶ συνετέχναζον οἱ τῶν Ῥηγίνων στρατηγοὶ πάντες, ἐπιθυμοῦντες Κορινθίοις τὰ πράγματα τῶν Σικελιωτῶν γενέσθαι, etc. Ita cum Reiskio legunt. Repone vulgarem lectionem: ταῦτα δ' ὑπέμεινεν, pro τεχνάζων vero, ex proxime sequente: συνετέχναζον, puto, librarii lapsu, ortō: συνεχνάζων, quod offert Cod. Monac. 85. Denique interpungendo post στρατηγοὶ trahe πάντες ad sequentia. Eadem ope succurre Nostro Art. Rhetor. XI. 5. ὡς καὶ Δημοσθένης οὐκ εἰσάγει ἰσχυρὸν εἶναι „τὸν Θρᾷκα τοῦτον" καὶ ἡ διαβολὴ ἐν τῷ· „τὸν Θρᾷκα." Nemo non sentit huius convicii aculeum. v. Demosthen. Orat. adv. Aristocrat. T. I. p. 659. Reisk. T. III. p. 44. Schaefer. cf. p. 49. s. Sch. p. 665. R. Versus Bacchylideos bifariam disposui, quorum alter est hexameter, alter pentameter hypercatalecticus. v. Hermann. Handb. d. Metr. p. 83. s.

χωρὶς ἐπιτηδευμάτων, Ald. Emendat. in Marg.

οὓς ἀναγκαίων ὂν ἀπολ., Marg.

Digitized by Google

σθαι, μὴ δόξωμεν ἔρημον ἀφεικέναι τὸν ἀγῶνα. Ἐροῦσι δὴ ταῦτα· „Ὁ Δημοσθένης οὖν οὕτως ἄθλιος ἦν, ὥςθ', ὅταν γράφοι τοὺς λόγους, μέτρα καὶ ῥυθμοὺς, ὥσπερ οἱ πλάσται, παρατιθέμενος, ἐναρμόττειν ἐπειρᾶτο τούτοις τοῖς τύποις τὰ κῶλα, στρέφων ἄνω καὶ κάτω τὰ ὀνόματα, καὶ παραφυλάττων τὰ μήκη καὶ τοὺς χρόνους, καὶ τὰς πτώσεις τῶν ὀνομάτων, καὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων, καὶ πάντα τὰ συμβεβηκότα τοῖς μορίοις τοῦ λόγου πολυπραγμονῶν; Ἡλίθιος μέντ' ἂν εἴη εἰς τοσαύτην σκευωρίαν καὶ φλυαρίαν ὁ τηλικοῦτος ἀνὴρ ἑαυτὸν διδούς." Ταῦτα δὴ καὶ τὰ τοῦτοις παραπλήσια κωμῳδοῦντας αὐτοὺς καὶ καταχλευάζοντας οὐ χαλεπῶς ἄν τις ἀποκρούσαιτο, ταῦτα εἰπών.

Πρῶτον μὲν, ὅτι οὐδὲν ἄτοπον ἦν, εἰ τοσαύτης δόξης ἠξιωμένος ἀνὴρ, ὅσης οὐδεὶς τῶν πρότερον ὀνο-

---

ὥςθ' ὅ γράφοι, Ald. Margo: „ὅταν." alio loco: „ὅ', sic in *B*."

Verba: τὰ μήκη — ὀνομάτων καὶ absunt ab Aldin.

ταῦτα δὴ καὶ, Marg. τ. δὲ καὶ, vulg.

καὶ καταχευάζοντας, Ald. Emendat. in Marg.

τις ἀποκρούσετο, Ald. κατακρούσετο, Marg.

δόξης ex Aldina post τοσαύτης adieci. Mireris Hudsoni socordiam, qui hac editione aliis locis usus, ubi maxime necessarium esset ea uti negligeret.

Digitized by Google

μασθέντων ἐπὶ δεινότητι λόγων, ἔργα συνταττόμενος αἰώνια, καὶ διδοὺς αὑτὸν ὑπεύθυνον τῷ πάντα βασανίζοντι φθόνῳ καὶ χρόνῳ, μηδὲν εἰληῇ μήτε πρᾶγμα παραλαμβάνει μήτ' ὄνομα· πολλὴν δ' ἀμφοῖν ἔχει τούτων πρόνοιαν, τῆς τε ἐν τοῖς νοήμασιν οἰκονομίας, καὶ τῆς εὐμορφίας τῆς περὶ τὰ ὀνόματα· ἄλλως τε καὶ τῶν τότε ἀνθρώπων οὐ γραπτοῖς, ἀλλὰ γλυπτοῖς καὶ τορευτοῖς ἐοικότας ἐκφερόντων λόγους· λέγω δὲ Ἰσοκράτους καὶ Πλάτωνος τῶν σοφιστῶν. Ὁ μὲν γὰρ τὸν πανηγυρικὸν λόγον, ὡς οἱ τὸν ἐλάχιστον χρόνον γράφοντες ἀποφαίνουσιν, ἐν ἔτεσι δέκα συνετάξατο· ὁ δὲ Πλάτων τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοστρυχίζων καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκων οὐ διέλιπεν ὀγδοήκοντα γεγονὼς ἔτη. Πᾶσι γὰρ δήπου τοῖς φιλολόγοις γνώριμα τὰ περὶ τῆς φιλοπονίας τἀνδρὸς ἱστορούμενα, τά τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ τὴν δέλτον, ἣν, τελευτήσαντος

διδοὺς ἑαυτὸν, MS.

φθόνῳ καὶ omitt. MS.

ἀμφοῖν ἔχειν τ., Ald.

Infra ad vocabulum τορευτοῖς Margini sunt haec adscripta: „τορευτοὶ. fort. τορνευτοῖς ἐοικότας, etc. τορνευταὶ enim appellati sunt γλύπται, et τορνῶσαι, *opus torno efficere.* hic tamen semper sine ν scriptum id nomen, ut 542. ζωγράφων et τορευτῶν, etc.“

ὁ μέν γε, Ald. et MS.

ἐν ante ἔτι posterior omitt.

Digitized by Google

αὐτοῦ, λέγουσιν εὑρεθῆναι, ποικίλως μετακειμένην τὴν ἀρχὴν τῆς Πολιτείας ἔχουσαν, τήνδε· „Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος τοῦ Ἀρίστωνος.“ Τί οὖν ἦν ἄτοπον, εἰ καὶ Δημοσθένει Φρυνίς εὐφωνίας τε καὶ εὐμελείας ἐγένετο, καὶ τοῦ μηδὲν εἰκῆ καὶ ἀβασανίστως τιθέναι μήτε ὄνομα, μήτε ἐννόημα; Πολύ τε γὰρ μᾶλλον ἐμοὶ δοκεῖ προσήκειν ἀνδρὶ κατασκευάζοντι λόγους πολιτικοὺς, μνημεῖά τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως αἰώνια, μηδενὸς τῶν ἐλαχίστων ὀλιγωρεῖν, ἢ ζωγράφων τε καὶ τορευτῶν παισὶν, ἐν ὕλῃ φθαρτῇ χειρῶν εὐστοχίας καὶ πόνους ὑποδεικνυμένοις, περὶ τὰ φλέβια καὶ τὰ πτίλα καὶ τὸν χνοῦν καὶ τὰς τοιαύτας μικρολογίας κατατρίβειν τῆς τέχνης τὴν ἀκρίβειαν. Τούτοις δὴ τοῖς λόγοις χρώμενος δοκεῖ μοί τις οὐδὲν ἔξω τοῦ εἰκότος ἀξιοῦν, καὶ ὅτι ἐκεῖνα εἰπών· ὅτι μειράκιον μὲν ὄντα, καὶ νεωστὶ τοῦ μαθήματος ἁπτόμενον αὐτὸν, οὐκ ἄλογον πάντα περισκοπεῖν, ὅσα δυνατὰ ἦν εἰς ἐπιτήδευσιν ἀνθρωπίνην πεσεῖν· ἐπειδὴ δὲ ἡ χρόνιος ἄσκησις,

---

εἰς Πειρᾶε, Ald. Emendat. in Marg.

Γλ. τοῦ Κεφάλου, Ald.

μήτε ἐννόημα omitt. idem.

τὴν τῆς τ. ἀκρ. MS.

τούτοις τε δὴ, Ald. vulgatam offert v.

ἁπτομ. αὐτῶν, Ald. Emendat. in v. MS. αὐτὸν ponit post ὄντα.

ἀνθρωπίνην πεσεῖν, Ald. ἀνθρ. ἐλθεῖν, vulg.

ἐπειδὴ δὲ οἱ χρόνοι ὡς

ἰσχὺν πολλὴν λαβοῦσα, τύπους τινὰς ἐν τῇ διανοίᾳ παντὸς τοῦ μελετωμένου καὶ σφραγῖδας ἐνεποίησεν, ἐκ τοῦ ῥᾴστου τε καὶ ἀπὸ τῆς ἕξεως αὐτὰ ἤδη ποιεῖν. Οἷόν τι γίνεται κἀν ταῖς ἄλλαις τέχναις, ὧν ἐνέργειά τις ἡ ποίησις τὸ τέλος. Αὐτίκα οἱ κιθαρίζειν τε καὶ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν ἄκρως εἰδότες, ὅταν κρούσεως ἀκούσωσιν ἀσυνήθους, οὐ πολλὰ πραγματευσάμενοι ἀπαριθμοῦσιν αὐτὴν εὐθὺς ἐπὶ τῶν ὀργάνων, ἀλλὰ καὶ νοήσει, μανθάνοντες δέ γε χρόνῳ πολλῷ καὶ πόνῳ τὰς δυνάμεις τῶν φθόγγων, ἀναλαμβάνουσι· καὶ οὐκ εὐθὺς αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐν ἕξει τοῦ δρᾶν τὰ παραγγελλόμενα ἦσαν, ὀψὲ δέ ποτε, καὶ ὅτε ἡ πολλὴ ἄσκησις αὐταῖς εἰς φύσεως ἰσχὺν κατέστησε τὸ ἔθος, τότε τῶν ἔργων ἐγένοντο ἐπιτυχεῖς. Καὶ τί δεῖ περὶ τῶν ἄλλων λέγειν; ὃ γὰρ ἅπαντες ἴσμεν, ἀπόχρη καὶ πᾶσαν αὐτῶν διακόψαι τὴν φλυαρίαν. Τί δ' ἔστι τοῦτο; Τὰ γράμματα ὅταν παιδευώμεθα,

---

ἄσκησις πολλὴν ἰσχὺν λαμβάνουσα τ., etc. MS.

τοῦ μετετωμένου, Ald. Emendat. in Marg.

τε post ῥᾴστου omitt. MS. item τι post οἷον.

καὶ ταῖς ἄλλ., MS.

τίς ἡ ποίησις, Ald. Emendat. in Marg.

καὶ πᾶσαι αὐτῶν, Ald. Emendat. in v.

Φλυρίαν, Ald. Emendat. ibid.

Digitized by Google

πρῶτον μὲν τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐκμανθάνομεν, ἔπειτα τοὺς τύπους καὶ τὰς δυνάμεις· εἶθ' οὕτω τὰς συλλαβὰς, καὶ τὰ ἐν ταύταις πάθη· καὶ μετὰ τοῦτο ἤδη τὰς λέξεις, καὶ τὰ συμβεβηκότα αὐταῖς, ἐκτάσεις τε λέγω καὶ συστολὰς καὶ προῳδίας, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις· ὅταν δὲ τὴν τούτων ἐπιστήμην λάβωμεν, τότε ἀρχόμεθα γράφειν τε καὶ ἀναγινώσκειν κατὰ συλλαβὴν, καὶ βραδέως τὸ πρῶτον· ἐπειδὰν δὲ ὁ χρόνος ἀξιόλογος προελθὼν τύπους ἰσχυροὺς αὐτῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ποιήσῃ, τότε ἀπὸ τοῦ ῥάστου δρῶμεν αὐτὰ, καὶ πᾶν ὅ,τι ἂν ἐπιδῷ τις βιβλίον, ἀπταίστως διερχόμεθα ἕξει τε καὶ τάχει ἀπίστῳ. Τοιοῦτον δὴ καὶ περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, καὶ περὶ τὴν εὐέπειαν τῶν κώλων ὑπολῃπτέον γίνεσθαι παρὰ τοῖς ἀθληταῖς τοῦ ἔργου· τοῖς δὲ τούτου ἀπείροις, ἢ ἀτριβέσιν ἔργου ὁτουοῦν, θαυμάζειν καὶ ἀπιστεῖν, εἴ τι κεκρατημένως ὑφ' ἑτέρου γίνεται διὰ τέχνης, οὐκ ἄλογον. Πρὸς μὲν οὖν

πρῶτα μὲν, MS.

αὐτῶν ἐκλαμβάνομεν, Ald. Emendat. in ν.

τούτοις ante ὅταν omitt. MS.

Articulum ad ἐπιστήμην pertinentem post τούτων idem positum habet.

κατὰ συλλαβὰς, idem.

ἐπειδὰν δὲ ὁ χρ., idem.

ἐπεὶ — ποιήσει, vulg.

ἔργον ὁτουοῦν, Ald.

κεκρατημένως, Ald. Emendat. in p. κεκρατημ, H.

Digitized by Google

τοὺς εἰωθότας χλευάζειν τὰ παραγγέλματα τῶν τεχνῶν ταῦτα εἰρήσθω.

ΤΜΗΜΑ κστ'.

Πῶς ποίημα, ἢ μέλος πεζῇ λέξει καλῇ παραπλήσιον γέγονεν.

Περὶ δὲ τῆς ἐμμελοῦς καὶ ἐμμέτρου συνθέσεως τῆς ἐχούσης πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν πεζὴν λέξιν τοιαῦτά τινα λέγειν ἔχω· ὡς πρώτη μὲν ἐστιν αἰτία κἀνταῦθα τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ ἐπὶ τῆς ἀμέτρου ποιητικῆς, ἡ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ἁρμονή· δευτέρα δὲ, ἡ τῶν κώλων σύνθεσις· τρίτη δὲ, ἡ τῶν περιόδων ἐμμετρία. Τὸν δὴ βουλόμενον ἐν τούτῳ τῷ μέρει κατορθοῦν, τὰ τῆς λέξεως μόρια δεῖ πολυειδῶς στρέφειν τε καὶ συναρμόττειν, καὶ τὰ κῶλα ἐν διαστήμασι ποιεῖν συμμέτρως, μὴ συναπαρτίζοντα τοῖς στίχοις, ἀλλὰ διατέμνοντα τὸ μέτρον, ἄνισά τε ποιεῖν αὐτὰ καὶ ἀνόμοια, πολλάκις δὲ καὶ εἰς κόμματα συνάγειν βραχύτερα κώλων, τάς τε περιόδους

Sect. XXVI. περὶ τῆς ἐμμ. τε, Marg.

αὐτῶν ante ἁρμονὴ abest a MSo.

ὑ τῶν κώλων, Ald. Emendat. in Marg.

τὸν δὴ βουλόμενον, MS. τ. δὲ β., vulg.

δεῖ ante τὰ τῆς λ. ponit idem.

κῶλα ἐνδιαστήμασι conjunctim scriptum vult P. Victor

Digitized by Google

μήτε ἰσομεγέθεις, μήτε ὁμοιοσχήμονας, τὰς γοῦν παρακειμένας ἀλλήλαις, ἐργάζεσθαι. Ἔγγιστα γὰρ φαίνεται λόγοις τὸ περὶ τοὺς ῥυθμοὺς καὶ τὰ μέτρα πεπλανημένον.

Τοῖς μὲν οὖν τὰ ἔπη καὶ τοὺς ἰάμβους καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὁμοιοειδῆ μέτρα καταχρυσάζουσιν οὐκ ἔνεστι πολλοῖς διαλαμβάνειν μέτροις ἢ ῥυθμοῖς τὰς ποιήσεις, ἀλλ' ἀνάγκη μένειν ἀεὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος. Τοῖς δὲ μελοποιοῖς ἔξεστι πολλὰ μέτρα καὶ ῥυθμοὺς εἰς μίαν ἐμβαλεῖν περίοδον· ὥσθ' οἱ μὲν τὰ μονόμετρα συντιθέντες, ὅταν διαλύσωσι τοὺς στίχους, τοῖς κώλοις διαλαμβάνοντες ἄλλοτε ἄλλως, διαχέουσι καὶ ἀφανίζουσι τὴν ἀκρίβειαν τοῦ μέτρου, καὶ ὅταν

μήτε ἰσομεγεθοῦς, Ald. ex eiusd. correctione.

παρακ. ἀλλήλους, Ald. Marco: „γρ. ἀλλήλαις" Sylburg. ad h. l. „Omnino scribendum ἀλλήλαις, genere foeminino."

ἔγγυστα γὰρ, Ald. Emendat. in Marg.

περὶ τοὺς ῥ., M8. παρὰ τ. ῥ. v p. 184. Eodem modo variant libri ap. Plutarch. V. Sertor. c. 10. T. IV. p. 13. Φύσει δ' ἀνάπλεκτος ὢν παρὰ τὰ δεινὰ. Cod. Monac. 83. περὶ τ. ῥ. In Art. Rhetor. XI. 1. Marg. Victor. fere: ἀλλ' ἡ ἀπειρία παρέχει τιμήριον, τὴν ἀσυμφωνίαν, quae lectio nescio an bis vulgatae: περιέχει praeferenda. Contra VIII. 12. leg. καὶ λέγει τὰ οὐράνια σημεῖα καὶ τὰς δεξίας ἀστρατὰς, ὅθεν καὶ παρέσχετο τοῖς πολλοῖς ζήτησιν, πότερος, etc.

ἄλλα τε ὁμοειδῆ, v. ὅταν διαλίπωσί, p.

Digitized by Google

τὰς περιόδους μεγέθει τε καὶ σχήματι ποικίλας ποιῶσιν, εἰς λήθην ἐμβάλλουσι τοῦ μέτρου· οἱ δὲ μελοποιοὶ πολυμέτρους τὰς στροφὰς ἐργαζόμενοι, καὶ τῶν κώλων ἑκάστου πάλιν ἀνίσων ὄντων καὶ ἀνομοίων ἀλλήλοις, ἀνομοίους τε καὶ ἀνίσους ποιούμενοι τὰς διαιρέσεις, δι' ἄμφω ταῦτα οὐκ ἐῶντες ἡμᾶς ὁμοιδοῦς ἀντίληψιν λαβεῖν ῥυθμοῦ, πολλὴν τὴν πρὸς τοὺς λόγους ὁμοιότητα κατασκευάζουσιν ἐν τοῖς μέλεσιν· ἔνεστί τε, καὶ τροπικῶν καὶ ξένων καὶ γλωττηματικῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν ποιητικῶν ὀνομάτων μενόντων ἐν τοῖς ποιήμασι, μηδὲν ἧττον αὐτὰ φαίνεσθαι λόγῳ παραπλήσια.

Μηδεὶς δὲ ὑπολαμβανέτω με ἀγνοεῖν, ὅτι κακία ποιήματος ἡ καλουμένη λογοειδεια δοκεῖ τις εἶναι· μηδὲ καταγινωσκέτω μου ταύτην τὴν ἁμαθίαν, ὡς ἄρα ἐγὼ κακίαν τινὰ ἐν ἀρεταῖς τάττω ποιημάτων ἢ λόγων· ὡς δὲ ἀξιῶ διαιρεῖν κἀν τούτοις τὰ σπουδαῖα ἀπὸ τῶν μηδενὸς ἀξίων, ἀκούσας μαθέτω. Ἐγὼ τοῦ λόγου τὸν μὲν, ἰδιώτην ἐπιστάμενος ὄντα,

---

post ἐμβάλλουσι Ald. intrudit οἱ μὲν. Margo: „absunt a p.“

συμμέτρους τὰς στροφὰς, idem.

ἡμᾶς ὁμοιδῆ, idem.

ὡς ἄρα ἰδίαν κακίαν, Ald. Margo: „γρ. ἄρα. p.“ addita huius particulae compendio, supra memorato.

Digitized by Google

(τὸν ἀδολέσχην τοῦτον λέγω καὶ Φλύαρον) τὸν δὲ πολιτικὸν, ἐν ᾧ πολὺ τὸ κατεσκευασμένον ἐστὶ καὶ ἔντεχνον, ὅ,τι μὲν ἂν τῶν ποιημάτων ὅμοιον εὑρίσκῃ τῷ Φλυάρῳ καὶ ἀδολέσχῃ, γέλωτος ἄξιον αὐτὸ τίθεται· ὅ,τι δ' ἂν τῷ κατεσκευασμένῳ καὶ ἐντέχνῳ, ζήλου καὶ σπουδῆς ἐπιτήδειον τυγχάνειν οἴεται. Εἰ μὲν οὖν διαφόρου προσηγορίας τῶν λόγων ἑκάτερος ἐτύγχανεν, ἀκόλουθον ἦν ἂν καὶ τῶν ποιημάτων, ἃ τούτοις ἔοικε, διαφόροις ὀνόμασι καλεῖν ἑκάτερον· ἐπειδὴ δὲ ὅ,τε σπουδαῖος καὶ ὁ τοῦ μηδενὸς ἄξιος ὁμοίως καλεῖται λόγος, οὐκ ἂν ἁμάρτοι τις, τὰ μὲν ἐοικότα τῷ καλῷ λόγῳ ποιήματα, καλὰ ἡγούμενος, τὰ δὲ τῷ μοχθηρῷ, πονηρὰ, οὐδὲν ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου

τὸ δὲ πολιτ., Ald. Emendat. in Marg.

ἐν ᾧ τὸ πολὺ κατεσκ., Ald.

τῶν ποιητῶν ὅμοιον, Ald. et p. vulgatam praebet R.

αὐτὸ post ἄξιον abest ab Ald.

Articulum τοῦ ante μηδένος recepi ex eadem. Conf. Art. Rhet. IX. 16. εἰ δὲ μὴ, ἐλέγχοις αὐτὴν τὸ μηδὲν εἶναι.

Post ἄξιος Ald. habet lacunam, quam Marg. supplet. Aristid. Orat. de Quatuorvir. T. II. p. 128, 12. πῶς ἂν εἴη διεφθαρκὼς Ἀθηναίους, ἢ πῶς λάλους εἶναι πεποιηκώς, ὅς γε μὰν τοῖς λόγοις αὐτοῖς τὸ μηδὲν φαύλως, μηδ' εἰκῇ τιμήσας φαίνεται. Plutarch. Philopoem. 19. T. II. p. 464. ὡς ἄπιστον καὶ τὸ μηδὲν οὖσαν. Phrynich. Apparat. Sophist. p. 65. τοῦ μηδενὸς τίμιος· οἷον μηδενὸς ἄξιος.

Verba: οὐδὲν ὑπὸ — ταραττό-

Digitized by Google

ὁμοειδείας ταραττόμενος. Κωλύσει γὰρ οὐδὲν ἡ τῆς ὀνομασίας ὁμοιότης, κατὰ διαφόρων ταττομένη πραγμάτων, τὴν ἑκατέρου φύσιν ὁρᾶν. Καὶ περὶ τούτων μὲν ἅλις.

Ὧν δὲ προὐθέμην τὰ παραδείγματα θεὶς, αὐτοῦ κατακλείσω τὸν λόγον. Ἐκ μὲν οὖν τῆς ἐπικῆς ποιήσεως ταῦτα ἀπόχρη·

Αὐτὰρ ὅγ' ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν —

Ἓν μὲν δὴ τοῦτο κῶλον. Ἕτερον δέ·

Χῶρον ἀν' ὑλήεντα —

ἔλαττόν τε τοῦ προτέρου, καὶ δίχα τέμνον τὸν στίχον. Τρίτον δὲ τουτί·

δι' ἄκριας —

ἔλαττον κώλου κομμάτιον.

ᾗ οἱ Ἀθήνη

Πέφραδε δῖον ὑφορβὸν —

ἐξ ἡμιστιχίων δύο συγκείμενον, καὶ τοῖς προτέροις

μενος absunt ab Aldin. Supplent. ex *p*.

Paullo ante ἁμαρτάνοι τις, *R*.

μὲν ante ἅλις omitt. Ald. μὴν inseritur inter versus.

χῶρον ἂν, Ald. Emendat. in Marg.

διὰ τέμνοντος στίχον, Ald. Emendat. in *p*.

ἔλαττον κώλου desunt MSo.

ἡ οἱ Ἀθ., Ald. Emendat. in Marg. ὃν οἱ Ἀθήνα, MS.

ἐξ ἡμιστιχίων, *R*. et MS. ἐξ ἡμιστίχων, vulg.

Digitized by Google

οὐδὲν ἐοικός. Ἔπειτα τὸ τελευταῖον·

ὅς οἱ βιότοιο μάλιστα

Κήδετο οἰκήων, οὕς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

ἀτελῆ μὲν ποιοῦν τὸν τρίτον στίχον, τοῦ δὲ τετάρτου τῇ προσθήκῃ τὴν ἀκρίβειαν ἀφῃρημένον. Ἔπειτ' αὖθις·

Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον —

οὐ συνεκτρέχον οὐδὲ τοῦτο τῷ στίχῳ.

ἔνθα οἱ αὐλὴ

Ὑψηλὴ δέδμητο —

ἄνισον καὶ τοῦτο τῷ προτέρῳ. Κἄπειτα ὁ ἑξῆς νοῦς ἀπερίοδος ἐν κώλοις τε καὶ κόμμασι λεγόμενος. Ἐπιθεὶς γάρ·

περιαπέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,

πάλιν ἐποίησε.

ὃ οἱ βιότ., Ald. et MS.

ποιοῦντα τὸν τρ., B. τὸν τρίτον ποιοῦν στίχον, MS. quam verborum seriem etiam P. Vict. numeris indicavit — τετάρτου, Ald. Corrigitur in Marg.

ἀφῃρημένον, MS.

Verba: ἔπειτ' — ἥμενον ab Aldo omissa supplentur ex p. Margo: „sic est ap. Homerum: τὸν δ' ἄρ ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον, ἔνθα οἱ αὐλὴ, etc.“

τούτῳ τῷ στ., Ald. Emendat. in Marg.

ἔνθα ἡ αὐλὴ, Ald. Emendat. ibid.

ἄνισον κατὰ, Ald. Emendat. in p.

πάλιν ἐποίησε, Ald. Emendat. ibid.

Digitized by Google

Καλή τε μεγάλη τε —

βραχύτερον κώλου κομμάτιον. Εἶτα·

περίδρομος —

ὄνομα καθ' ἑαυτὸ νοῦν τινα ἔχον. Εἶθ' ἑξῆς τὰ ἄλλα τὸν αὐτὸν κατασκευάζει τρόπον· τί γὰρ δεῖ μηκύνειν τὸν λόγον;

Ἐκ δὲ τῆς ποιήσεως τῆς ἰαμβικῆς τὰ Εὐριπίδου ταυτί·

Ὦ γαῖα πατρὶς, ἣν Πέλοψ ὁρίζεται,

Χαῖρ' —

τὸ πρῶτον ἄχρι τούτου κῶλον.

ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων

Ἐμβατεύεις —

τὸ δεύτερον μέχρι τοῦδε.

ἔνθεν εὔχομαι γένος.

καλήν τε μεγάλην τε, Ald. Margo: „apud poetam καλὴ τε μεγάλη τε, quomodo sane videtur legendum esse.“

τὸν αὐτὸν κατασκ., Ald. Inter versus est adscripta vulgata: τοῦτον κατασκ.

τὸν λόγον desunt Aldo. λόγον suppletur ex *p.*

π. ἐκ τῆς ἰαμβικ., Marg.

τὰ παρ' Εὐριπίδῃ, Ald. Emendat. in *p.*

χαῖρε, Ald. Emendat. in Marg.

πέτρον δυσχείμερον - Ἀρκ., Ald. Emendat. in *p.* πέτραν, *p.*

ἐμβατεύσεις, Ald. Emendatur in Marg.

Digitized by Google

τοῦτο τρίτον. Τὰ μὲν πρότερα μείζονα στίχου· τοῦτο δὲ ἔλαττον.

Αὔγη γὰρ Ἀλέου παῖς με τῷ Τιρυνθίῳ
Τίκτει λαθραίως Ἡρακλεῖ —

Μετὰ τοῦτο·

ξύνοιδ' ὅρος
Παρθένιον —

Οὐδέτερον αὐτῶν στίχῳ συμμετρούμενον. Εἶτ' αὖθις ἕτερον στίχου τε ἔλαττον καὶ στίχου μεῖζον·

ἔνθα μητέρ' ὠδίνων ἐμὴν

πρότερα στίχοι τοῦτο, Ald. Emendat. in *p.*

αὐτὴ γὰρ Ἀ., Ald.

ξυνοῖ δὲ ὅρος, idem.

καὶ στίχας μεῖζον, Ald. στίχ^{υ}, (sic) Marg.

ἔνθα μητέρας ἐμὴν ὠδίνων πεπόθυῖαν, Ald. *es* πυθυῖαν, Marg. Emendat. in *p.* Hac opportunitate memorandum mihi est aliud Euripidis fragm. Melanippes, iuxta Valckenar. p. 477. ap. Beck. T. II. p. 417., qui ad Aeolum, nescio quo auctore, refert. Φεῦ, Φεῦ. παλαιὸς οἶνος ὡς καλῶς ἔχει, Γέροντες οὐδὲν ἐσμὲν ἄλλο, πλὴν ὄχλος Καὶ σχῆμ', ὀνείρων δ' ἔρπομεν μιμήματα. Secundum ex his versum Valckenar. ad Ammon. p. 15. ita vult scriptum: Γέρ. οὐδ. ἐσμ. ἄλλ., πλ. χλόος, sive: πλ. λόγος. coll. Terent. Hecyr. IV. 3. 5. 14. *postremo nos iam fabula sumus, Pamphile, senes atque umbra.* Addi potuerant Eurip. Hercul. fur. 110. ἀμφὶ βάκτροις ἔρεισμα θέμενος, ἐστάλην ἰηλέμων γόων ἀοιδὸς, ὥστε πολιὸς ὄρνις· ἔπειτα μόνον, καὶ δόκημα νυκτερωπὸν ἐννυχίων ὀνείρων, et Dio Cass. p. 406. cf. Salas. p. 301.

Digitized by Google

Ἔλυσεν Εἰλείθυια — καὶ τὰ ἑξῆς τούτοις παραπλήσια.

---

ad Petron. Satyr. c. 80. Fuit ubi coniicerem: πλ. ἄχλυς. Sed nihil mutandum. Ex Demosthenis enim oratione quadam laudant: *οἱ δὲ ἀντιλέγοντες ὄχλος ἄλλως καὶ βασκανία κατεφαίνετο.* (De vocula: *ἄλλως* v. Ruhnken. ad Timae. p. 199. et Toup. ad Longin. p. 253. ss. Weisk. Hinc corrige Lucian. Gall. T. VI. p. 315. *Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλως καὶ ταῦτα;* Vulg. *ἄλλας.*) conf. Sallust. B. Cat. 20. *Ceteri omnes, boni, nobiles, atque ignobiles, vulgus sumus, sine gratia, sine auctoritate, his obnoxii, quibus, si respublica valeret, formidini essemus.* Secus eandem sententiam exprimit Sophocl. Ai. 125. *ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν, Εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφον σκιάν.* Eiusd. fragm. Aiac. ap. Stobae. p. 812. Schow. *Ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον.* Notum illud Pindaricum de homine Pyth. VIII. 136. *Τί δέ τις; τί δ' οὔ τις; Σκιᾶς ὄναρ, ἄνθρωποι*, quem ob oculos Sophocli versatum esse, scribit Heyn. ad h. l. Redeo ad Ammonium. P. 134. legunt*ur* haec: *τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθεστώς· Βάναυσος δὲ, ὁ δ' ἀλόγου τινὸς ἐπιτηδεύματος.* Aut δ' delendum, aut δίχα λόγου scribendum. — A summo viro ad Ammon. p. 75. laudantur Diomedis ex commentario in Dionys. Thrac. MS. d. origine tragoediae haec verba: — *ἀντεδεικνύμενοι δὲ (οἱ τραγικοὶ) τῶν ἡρώων ὡσανεὶ τὰ αὐτῶν* (leg. αὐτὰ) *πρόσωπα, πρῶτον μὲν ἐπελέγοντο ἀνδρὰς τοὺς μείζονας καὶ εὐριβάτας· δεύτερον δὲ βουλόμενοι καὶ τὰ σώματα δεικνύειν Ἡρωϊκά, ἐμβάδας ἐφόρουν καὶ ἱμάτια ποδήρη.* Ἐμβατάς inbet legere Valcken., quippe quum pri-

Digitized by Google

Ἐκ δὲ τῆς μελίκης τὰ Σιμωνίδεια ταῦτα. Ἐστ γραπται δὲ κατὰ διαστολάς, οὐχ ὧν Ἀριστοφάνης ἢ ἄλλος τις κατεσκεύασε κώλων, ἀλλ' ὧν ὁ πεζὸς λόγος ἀπαιτεῖ. Πρόσεχε δὴ τῷ μέλει, καὶ ἀναγίνωσκε

N. Z. 1860, 194.

---

us contra Ammonii legem legatur, qui ἐμβάδας de *socciis*, ἐμβάταις (ut emendat p. 49.) de *cothurnis* dici doceat. Cum Ammonii praecepto concinit Lucian. Necyom. T. III. p. 21. Jup. Trag. T. VI. p. 273. adv. Indoct. T. VIII. p. 8. add. T. IV. p. 184. T. V. p. 140. Contra ἐμβάδες de *tragicis* occurrunt Gall. T. VI. p. 331. (nisi et hic suadente id Reitzio, legendum ἐμβάταν. v. ad T. VIII. p. 366. s.) cf. T. VIII. p. 74. — Denique p. 78. Alciphronis ex 1. ep. 21. p. 82. Bergl. haec verba emendantur: σιτεῖται μὲν ὀψὲ τῆς ἡμέρας ἅπαξ, καὶ τοῦτο τῆς ὥρας ἡλίου λοιπὸν ἀμφὶ δύσιν ἔχοντος. Valckenar. legit, transpositis verbis: σιτεῖτ. μ. τ. ἡμ. ἅπ. καὶ τοῦτο ὀψὲ τῆς ὥρας. Facillime κατὰ in καὶ abire solet, quare malim: κατὰ τοῦτο τῆς ὥρας, ἡλι λ. etc. Uno tantum vocabulo sede moto sanatur Plutarchi locus V. Timol. T. II. p. 136. καὶ τοῖς περισσοῖσι τὸν βωμὸν ἀναμιχθέντες ἐγγυτέρω. etc. Quid sibi hoc vult: *propius intermixti?* Tu transpositis verbis lege: περισσοῖσι ὀν ἐγγυτέρω ἀναμ., tracto ad περισσοῖσι adverbio. At κατὰ proxime praecedente particula καὶ extrusum est ap. Thucyd. VIII. 83. ξυνηνέχθη γὰρ καὶ αὐτοῖς καὶ τὸν ἐπὶ τὴν Μίλητον Ἀθηναίων ἐκπλουν — πολλῷ ἐς τὴν μισθοδοσίαν τὸν Τισσαφέρνην ἀρχωστότερον γενόμενον καὶ ἐς τὸ μισεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν — ἐπιδεδωκέναι. Leg. αὐτ. κατὰ τὸν ἔπ. τ. M. ἐπ. etc.

πρόσεχε δὲ, Ald. Emendat. in Marg.

Digitized by Google

ταῦτα κατὰ διαστολὰς, καὶ εὖ ἴσθ', ὅτι λήσεταί σε ὁ ῥυθμὸς τῆς ᾠδῆς, καὶ οὐχ ἕξεις συμβαλεῖν οὔτε στροφὴν, οὔτε ἀντίστροφον, οὔτ' ἐπῳδόν· ἀλλὰ φανήσεταί σοι λόγος, οὑτωσὶ διειρόμενος. Ἔστι δὲ ἡ διὰ πελάγους φερομένη Δανάη, τὰς ἑαυτῆς ἀποδυρομένη τύχας.

Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος
βρέμῃ πνόων, κινηθεῖσα δὲ λίμνα
δείματι ἔριπεν· οὔτ' ἀδιάνταισι παρειαῖς,
ἀμφί τε Περσεῖ βάλλε φίλαν χέρα,

ταῦτα ante κατὰ διαστ. ab Ald. omissum suppletur ex p. „Suspecta est haec vox, pro qua forte aut ταὐτὸ legendum, aut ταύτας κατὰ τὰς διαστολὰς: quod nobis quidem magis placet.“ Upton. „Vulgata scriptura non habet quod offendat.“ Schaefer. Malim tamen omittere.

δ' ἂν ἡ. Ald. Margo: „γρ. Δανάη.“

Paullo ante Ald. habet λόγος εἰρειρόμενος. Vulgata memoratur ex p.

Versus Simonidis descripsi secundum dispositionem ab Hermann. D. metr. p. 452. factam.

v. 1. ἐν δαιδαλαίᾳ, Ald.

v. 2. ἐμῇ πνόων, idem. τε μὴν Marg. vulgatam habet p. „Neminem, quod sciam, hic coniunctivus offendit. Mihi videtur βρέμων corrigendum.“ Schaefer.

v. 3. ἔριπεν, Ald. ἔρυπεν, vulg.

ἀδίαν ταισι, Ald. τοῖσι, Marg. ἀδιάν ταῖσι, p.

v. 4. Πίρσει, Ald. Emendat. in Marg.

Φίλ. χέραν, Ald.

Digitized by Google

εἶπέν τε· Ὦ τέκνον,
οἷον ἔχω πόνον!
σὺ δ' αὖτε γαλαθηνῷ ἤτορι κνώσσεις
ἐν ἀτερπεῖ δώματι, χαλκεογόμφῳ δὲ,
νυκτιλαμπεῖ, κυανέῳ τε δνόφῳ.
τὺ δ' αὐαλέαν ὕπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν
πριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις, p. 301.
οὐδ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέᾳ
κείμενος ἐν χλανίδι, πρόσωπον καλόν.
εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων
λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας.
κέλομαι, εὖδε, βρέφος,
εὐδέτω δὲ πόντος,
εὐδέτω ἄμετρόν κακόν.

---

vv. 6. 7. 8. πόνου, σὺ δ' αὐταῖς ἐγαλασθηνωθεῖ θεικνοώσσεις ἐν ἀτ. δαύναντι, Ald. Margo: „γρ. σὺ δ' αὐτὲ, p. γαλαθηνῷ ἤτορι κν., p. δσύναντι, v. δώματι, p.

vv. 9. 10. δνόφῳ. τά δ' εἰς αὐλέαν δ' ὕπερθεν τεὰν, Ald. τὸ δ' εἰς; inter versus.

v. 11. περιόντος κύματος, Ald. παριόντος κ., vulg.

v. 12. ἀν. φθέγγον, Ald. πορφυρέα, idem. Emendat. in Marg.

v. 13. πρόσωπον καλὸν πρόσωπον, Ald.

v. 14. δεινὸν ἦ κάκεν ἐμ., Ald.

vv. 15. 16. ῥ. λεπτῶν, id.

vv. 17. 18. εὖδε βρ., id. εὖδε τῷδε πόντος εὖδε τῷ ἀμ., idem. Emendat. in p.

Digitized by Google

μεταβουλία δέ τις φανείη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·

"Οτι ὅτι δὴ θαρσαλέον ἔπος εὔχομαι, *p. 301.*
νόσφι δίκας σύγγνωθί μοι.

Τοιαῦτά ἐστι τὰ ὅμοια τοῖς καλοῖς λόγοις μέτρα καὶ μέλη, διὰ ταύτας γινόμενα τὰς αἰτίας, ἃς προείπά σοι.

Τοῦθ' ἕξεις δῶρον ἡμέτερον, ὦ Ῥοῦφε, πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων, εἰ βουληθείης ἐν ταῖς χερσί τε αὐτὰ συνεχῶς, ὥσπερ τι καὶ ἄλλο τῶν πάνυ χρησίμων, ἔχειν, καὶ συνασκεῖν αὐτοῖς καθ' ἡμέραν.

---

v. 19. *ματαιοβουλία δέ τις,* Ald. „*μεταβουλία*] Sic egregie Codex Guelferbytanus, quod meus me Schneiderus docuit. V. viri optimi Lexicon h. v. Vulg. *ματαιοβουλία*, quamquam poetam non scripsisse, ipsum *τις*, quod sequitur Interpretes docere potuerat. Vulgatae enim scripturae sensus hic est longe ineptissimus: „*inane consilium, Jupiter, pater, capias.*" Schaefer.

v. 21. *ὅτι δή*, Ald. *ὅ,τι*, vulg. „Suspicor *εἴ τι δὴ* [sic Ald.] *θαρσαλέον ἔπος εὔχομαι, νόσφι δίκας σύγγνωθί μοι*, *si quid autem audacius opto, ob iustam filii causam ignosce mihi*, etc." Schaefer. falsa Hudsoni collatione deceptus.

v. 22. *εὔχομαι — νόσφι δίκας σύγγνωθί μοι*, Ald. Marg.: „fortass. *νόσφι δίκας σύγγνωθί μαί*, etc." quod ausus sum recipere. *τεκνόφι δίκας μοι*, ut vulg. habet *p.* Vulg. post *ἔπος* commate distinguunt.

Verbis *τὰς αἰτίας* exitum habet MS.

συνασκεῖν αὐτὸν ταῖς καθ'

Digitized by Google

γυμνασίαις. Οὐ γὰρ αὐτάρκη τὰ παραγγέλματα τῶν τεχνῶν ἐστι δεινοὺς ἀνταγωνιστὰς ποιῆσαι τοὺς βουλομένους δίχα γε μελέτης τε καὶ γυμνασίας· ἀλλ' ἐπὶ τοῖς πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν βουλομένοις κεῖται, ἢ σπουδαῖα εἶναι τὰ παραγγέλματα καὶ λόγου ἄξια, ἢ φαῦλα καὶ ἄχρηστα.

ἡμέρ., Ald. Emendat. in Marg. Vocabulum συνασκεῖν restitue Plutarcho V. Sertor. c. 12. T. IV. p. 16. Φάλαγγος — ὀρειβατεῖν — καὶ συνηρτῆσθαι διώξεσι καὶ φυγαῖς ἐπαίστοις — μὴ δυναμένης. Reisk. coniecit: συνειθίσθαι. Pressius vestigia vulgatae legens scribe: συνησκῆσθαι. Conf. V. Eumen. c. 11. T. IV. p. 55. ἀλλὰ καὶ πρὸς φυγὴν — ἀμωσγέπως ἠσκημένοις χρήσασθαι. neque obloquar, si quis malit legere: συνηρτῦσθαι.

γε post δίχα adieci ex auctoritate Aldi.

βουλομένοις προσὶ κακοπαθεῖν addidi ex v.

ἢ ante σπουδαῖα ab Aldo omissum suppletur in p.

In calce Aldinae leguntur haec:

ΤΕΛΟΣ ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΕΩΣ.

Digitized by Google

Francisco Göllero

S. D.

Fridericus Jacobs.

Non sine insigni voluptate recordari soleo eorum temporum, quibus Monachii juventuti antiquitatis studiosae bonas litteras publice privatimque tradebam. Plurima erant, quae in regia urbe animum tenebant; ipsius urbis splendor et pulchritudo in dies aucta; plurimorum hominum, cum doctrina abundantium, tum ad omnem elegantiam expolitorum consuetudo; peregrinorum ex omnibus Europae partibus eo commeantium affluentia; opportunitatum ad doctrinam comparandam et augendam regia liberalitate oblatarum incredibilis copia; amicorum denique complurium jucundissima familiaritas. Inter haec omnia eximie animum advertit etiam atque exhilarat juvenum quorundam optimorum recordatio, qui acri bonarum litterarum amore incensi, quod me quoque toto animo ad illas incumbere

Digitized by Google

videbant, se ad amicitiam meam applicabant, quotidie fere litterarum causa domum meam ventitabant, consilia sua mecum communicabant, de via, quae ipsis in studiis tenenda esset, consultabant. Quumque publicae scholae, quas ex muneris mihi impositi ratione habebam, illis ad id, quod animo propositum habebant, non viderentur sufficere, sponte in illorum gratiam officii fines proferebam, intra privatos parietes exercitationes instituens, quales et ipsi cuperent, et ego illis maxime existimarem profuturas esse. In hoc sodalitium Tu quoque nomen dederas, carissime Göllere, quum ob id ipsum Te Monachium contulisses, ut opportunitatibus ibi cum ad universam eruditionem, tum ad antiquitatis studium excolendum oblatis utereris; in iisque consessibus, qui Vobis non majorem utilitatem, quam mihi voluptatem afferebant, illum Thucydidis imbibisti amorem, quem post illa tempora severiore studio aluisti, hoc inprimis curans, ut Te in praestantissimi et gravissimi historici familiaritatem penitus insinuares. Cui studio intentus quum omnes bibliothecae publicae Monacensis forulos perscrutareris, factum est, ut in libros, ex Petri Victorii, summi viri, bibliotheca felici casu (de quo Thierschius noster exposuit in Prooemio ad Acta Philol. Monac. p. XIII.) Monachium delatos, incideres, inque iis Dionysii Halicarnassensis de Compositione libellum deprehenderes, integriorem illum aliquanto, quam in vulgaribus habetur editionibus. Inventi praestan-

Digitized by Google

tia advertit animum; digna res visa est, quae in publicam veniret notitiam; natum inde consilium, eruditissimum libellum, quamvis nuper admodum *Schaeferi*, viri eximii, curis illustratum, denuo edendi. Quod consilium quum mecum communicasses, causa etiam addita, Te hoc patriae patronisque Tuis debere, ut studiorum rationem publice redderes, id non solum non improbaxi, sed etiam Frommannum, bibliopolam honestissimum, per litteras adii, ut librum illum, doctrinae Tuae et studii in litteris positi specimen, excudendum curaret. Recepit ille, conditione tamen addita, si quid de meo subjecissem. Quod quum Tu quoque Tibi pergratum fore significasses, quamquam Te nullius a me commendatione egere probe intelligebam, tamen, pro meo erga Te amore, recusare non sum ausus, schedasque meas excutere coepi, si quid haberem, quo Tuae redemtorisque voluntati satisfacere possem. Erant autem in illis cum alia ex bibliothecae Monacensis codicibus manuscriptis excerpta, tum varietas lectionis in Orationem *Themistii*, quae *Explorator* inscribitur, collecta illa ex Cod. chartaceo nr. 59. quem Hardtius descriptum dedit in Catal. Codd. graec. Bibl. Mon. T. I. p. 312. 10. Prior ejus pars scripta est manu Michaëlis Malaccensis Epidaurii; altera, in qua illa Themistii habetur oratio, manu paulo antiquiore, certe diversa. Multi ibi sunt errores satis inepti, quorum major tamen pars emendatur in margine, inter quas correctiones non-

Digitized by Google

nullae sunt plane egregiae. Has igitur lectiones si publice ederem, meis qualibuscunque observationibus auctas, sperabam, me et Tibi et graecae antiquitatis criticaeque amantibus non ingratum esse facturum. Habe igitur hoc pristinae familiaritatis μνημόσυνον, exiguum illud quidem et levidense, sed quo nunc melius, aliis districtus occupationibus, dare non poteram. Tu verò, mi Göllere, pro Tuo ingenio atque in litteras amore, perge, ut facis, aliquid assidue elaborare, quod et illis sit usui, et Tibi patriaeque decori. Me autem ama, et valetudinem Tuam cura. Scribebam Gothae a. d. XVIII. Junii CIↃIↃCCCXV.

Digitized by Google

In Themistii Orationem XXI. quae Exploratoris inscribitur.

P. 243. A. ἄνδρα τοῦ φιλοσοφίας ὀνόματος ἀξιούμενον, χθές τε ἀγείροντα ἐωρᾶσθαι, καὶ νῦν καθήμενον ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ. Cod. Monac. ὃν χθές τε ἀγ. ἐωρασθε. Notus est θρόνος σοφιστῶν, de quo *Wouverius* de Polym. c. 4. p. 30. *Wolf.* ad *Libanii* Epist. nr. 914. not. 5. p. 426. Ap. *Libanium* T. III. in Or. ad Anaxentium, quem aliquando ad dicendi artem publice tradendam omnium consensu evocatum iri auguratur, depravata sunt verba p. 204. 5. τὶς ἔσῃ ψηφίσματι καὶ γνώμῃ κοινῇ πρὸς ΟΡΟΝ ἀγόμενος; Lege sine haesitatione: πρὸς ΘΡΟΝΟΝ ἀγόμενος. in eam cathedram evectus, de qua Ib. p. 201. 13. in loco male affecto: οἶμαι δὲ καὶ ἀνθρώπων τινὰς φανεῖσθαι τοὺς οὐκ αἰτιασομένους τὰ πραττόμενα μόνον, ἀλλὰ καὶ διακωλύσοντας, λέγοντας, ὡς οὐ ταύτην ἐκεῖνον προσήκει τοῦ θρόνου προέσθαι φυλακὴν μᾶλλον, ἢ τὸ δεικνύειν, ὡς ἀμείνοσιν ἑτέραις οὐκ ἐντεύξονται πη-

Digitized by Google

γαῖς. ubi scribendum videtur: ὡς οὐ ταύτῃ ἐκεῖνον προσήκει τοῦ θρόνου ποιεῖσθαι (sic Reiskius) φυλακὴν μᾶλλον, ἢ τῷ δεικνύειν, ὡς. . . *non dubito fore, qui, quae a patris tui adversario aguntur, non solum vituperent, verum etiam impedire suscipiant, dicentes, non in hunc modum isti convenire cathedram tueri suam, sed demonstrando potius, nullos esse fontes meliores illis, quos ipse aperuerit.* Obiter corrige in eadem oratione p. 188. 12. ἐὰν οὖν ἐξ αἰτίας ψευδοῦς ἐπιστήσας σοι συκοφάντην, ἢ ΟΛΩΣ ἀναρπάσῃ ἢ δήσῃ. Scr. ἢ ΟΔΩιΣΕ ἀναρπάσῃ.

P. 243. B. οἴων θαμὰ ἀπολαύουσι. Cod. οἶον. υ in marg. οἴων. et ἀπολάβουσι. Frequens verborum ἀπολαύειν et ἀπολαβεῖν permutatio. In Declamatione *Lesbonactis* in Orator. Gr. T. VIII. p. 31. obscurus est locus de oblectamentis juventutis: ὧν ὑμεῖς τῇ μεγάλῃ ἐλευθερίᾳ πλεῖστά τε καὶ κάλλιστα ἀπολαύετε, περὶ ὧν μαχεῖσθε νυνί, ὑμετέρων ὄντων· περιττὸν ἀνδράσιν, οἷς ταῦτα σπάνια. qui in hunc fortasse modum restitui debet: ὧν ὑμεῖς ἐν τῇ μεγάλῃ ἐλ. πλεῖστάτε καὶ κάλλιστα ἀπολάβετε, περὶ τούτων μαχεῖσθε νυνί, ὑμετέρων ὄντων περιττῶν, ἀνδράσιν οἷς ταῦτα σπάνια. *horum omnium in summa, qua fruebamur libertate, plurima et pulcherrima acceperatis; propter haec bona, quibus vos abundatis, pugnabitis jam cum hostibus* (Lacedaemoniis sc.) *qui eorum inopia laborant.* Nisi forte malis: ὧν . . πλείστων τε καὶ καλλίστων ἀπολαύε-

Digitized by Google

τε. Ap. *Aelian.* H. An. III. 17. φθόνῳ τοῦ τοσοῦτόν τινα ἀπολαῦσαι. Scr. τοσούτων, subaudito ἀγαθῶν, quod praecessit.

P. 243. B. ἐπεὶ τόγε ἀληθὲς οὐ ταὐτὰ ἔχει. Cod. οὐ ταύτο. Marg. οὐχ οὕτω. Lenius fuerit: οὐ ταύτῃ.

P. 244. A. τούς τε ἡγουμένους. Cod. τούς γε. In marg. τε.

P. 244. B. καὶ τὴν ψυχὴν ἀναπλησθῆναι ἔτι νέαν τε καὶ ἁπλῆν. Cod. ὅτι. Vid. Addit. An. in Athen. p. 92. — Pro ἀπαπλησθῆναι *Heusden.* in Specim. crit. p. 93. corrigit ἀναπλασθῆναι, et *Petavii* correctionem ἁπαλὴν confirmat ex *Platon.* de Rep. II. p. 377. A. ubi *Astius* p. 427. quaedam ex *Plutarcho* comparavit. Cf. *Heindorf.* ad *Platon.* Phaedon. T. IV. p. 116.

P. 244. B. οὕτω γὰρ δὴ μάλιστα. Cod. δεῖ. marg. δή. Frequens error. Ap. *Lucian.* Dial. Deor. XXVI. p. 89. καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος Scr. δὴ cum Cod. Par. Infinitivus pendet a προστέτακται. Dicam de hac permutatione in Not. crit. ad Anth. Palat. p. 97. nr. 59. — καὶ οὐκ ἂν μένοι ἐπιπολῆς. Cod. ἐπὶ πολλῆς. Marg. ἐπ' ἐπιπολῆς. utrumque male. Vid. in Append. ad *Porsoni* Adversar. p. 395. ed. Lips.

P. 244. B. ὅπως ἔγωγε ἀπεστέρημαι. Cod. ἀπέρημαι.

P. 244. C. τὰ ἔκγονα ἀπεχθαίρειν. Cod. τὰ ἔνγονα. Voluit, τὰ ἔγγονα. — Mox ξυνεπάγη τὸ ἐκ-

Digitized by Google

μαγεῖον. i. e. animus, cui notiones tamquam cerae inprimuntur. *Plutarch.* T. II. p. 374. F. τὸν δὲ νοῦν ἔνιοι τόπον εἰδῶν ἀπεφήναντο, καὶ τῶν νοητῶν οἷον ἐκμαγεῖον. Ib. p. 672. E. τὴν ψυχὴν . . ὥσπερ ἐκμαγεῖον ἢ κάτοπτρον εἰκόνας καὶ εἴδωλα τῶν ἐν σαρκὶ γινομένων αἰσθησέων ἀναδεχομένην. Noster Or. VIII. p. 105. A. τὴν δὲ φύσιν ἔξεστι καθορᾶν, κηρίου παντὸς ἐκμαγείου εὐπλαστοτέραν πρὸς ἀρετήν. Scribe κηρίνου. ex *Platon.* Theaetet. p. 191. C. et sic legi in Cod. Valesiano monuit *Boisson.* ad *Marin.* Vit. Procl. p. 101. Iterum Or. XI. p. 144. B. ἕτοιμος εἰς τὴν ψυχὴν καταδέχεσθαι ἃ ἐγγράφοιμι, μᾶλλον ἢ τὸ κήρινον ἐκμαγεῖον τὰ γράμματα τοῦ σιδηρίου.

P. 244. C. εἰ οὖν ταῦτα οὕτως ἔχει, παύσασθε, παύσασθε καὶ ὑμεῖς. Cod. Mon. παύσασθε semel tantum exhibet; de quo omissionum genere plurima exempla attuli in Additam. An. ad Athen. p. 127. Ex hoc fonte medela fortasse petenda *Aeliano* H. A. XI. 11. εἶτα ὑπὸ θυμοῦ φέρεται ἐμπεσεῖν τῷ ταύρῳ τῷ θεοφιλεῖ μὲν ὁ ξένος, ἐθέλων δὲ καὶ σφάλλεται, καὶ εἰς περσαίας ἐμπεσὼν πρέμνον ἐπεσχέθη τὸ κέρας. ubi legerim verbo repetito: φέρεται, ἐμπεσεῖν τῷ ταύρῳ τῷ θεοφιλεῖ μὲν ὁ ξένος ἐθέλων, ἐθέλων δὲ καὶ σφάλλεται. quali repetitione *Aelianus* delectatur. Ap. eundem corrupte legitur L. I. 36. λέων δὲ φύλλοις πρίνου τὸ ἴχνος ἐπιβάλλει καὶ ναρκᾷ· πατῶν δὲ καὶ ὁ λύκος, εἰ καὶ μόνον προσπελάσειε πετήλοις σκίλλης. ubi

Digitized by Google

vide an scribendum sit: ἴχνος ἐπιβάλλει, καὶ ναρκᾷ πατῶν· ναρκᾷ δὲ καὶ ὁ λύκος. *) In *Plutarchi* Vit. Thes. c. 12. ἡμέρᾳ μὲν οὖν ὀγδόῃ λέγεται . . . κατελθεῖν· κατελθὼν δὲ εἰς τὴν πόλιν, εὗρε τάτε κοινὰ ταραχῆς μεστά κ. τ. λ. miror a cl. *Coray* editum esse ex Cod. Paris. κατελθεῖν εἰς τὴν πόλιν· εὗρε δὲ τὰ κοινά. quae lectio, ut mihi quidem videtur, ex omissione participii κατελθὼν orta est.

P. 244. D. παύεσθε ἤδη πρὸς τῶν Μουσῶν, καὶ μοι τοῦ ὀνόματος τούτου μὴ πάνυ μεταδιδόναι. Cod. μεταδίδοτε. — Mox: ὡς οὐδέν με ἄλλο τηλικοῦτον ἀγαθὸν ἐργάσεσθε. In Cod. με omissum a manu recentiore suppletum est; tum ἐργάζεσθε. In Marg. ἐργάσαισθε, quod sine ἄν locum non habet.

P. 244. D. ἑτέροις πρὸ ἐμοῦ ξυγχωρεῖτε. Cod. ξύγχωρεῖν. Marg. ξυγχωρεῖτε. Tum: ἢ ἐγὼ καταγέλαστος ἔσομαι. Cod. a pr. manu καταγέλαστον.

P. 245. A. καπνοῦ γέμοντος καὶ μαρίλης. Cod. μαρίλλης. *Suid.* T. II. p. 497. μαρίλη. ὁ χνοῦς

---

*) In eodem capite scr. cum Cod. Monacensi nr. 87. καὶ ὅμως ἡ τοῦ ἀέρος γαλήνη δίδωσι σωτηρίαν, ἀληυονίας τηνικάδε τῆς ὥρας ἄγειν ἡμέρας, pro ἄγομεν. Ad infinitivum subaudi ὥστε, de quo usu nuper egit juvenis doctissimus Fr. X. Werfer in Act. Phil. Monac. T. I. p. 264.

Digitized by Google

καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων. Χαλκεὺς οἷά τις γέμων. καπνοῦ καὶ μαρίλης. — Mox verba: καὶ ἑτοίμου, εἰλάβοι τινὰς κατατέμνειν. ducta sunt ex *Platon.* de Rep. VI. p. 488. B. ἀλλὰ καὶ τὸν λέγοντα ὡς διδακτόν, ἑτοίμους κατατέμνειν. — μάντεως δὲ ἢ ἰατροῦ, ἢ ἄλλου του σεμνοτέρου δημιουργοῦ. Cod. ἄλλου τοῦ. Vid. in Append. Pors. Advers. p. 316. ed. Lips. Tollendum του ap. Nostrum Or. XXIX. p. 345. C. ἐγὼ γὰρ τὸ ἐμαυτοῦ μόνον περί του σκοπῶ. Scr. περισκοπῶ. Ap. *Aelian.* H. An. VII. 40. τοῦτο εἴ τῳ ἱκανὸς Ἑρμιππος τεκμηριῶσαι. contextus postulat: εἴ τῳ μὴ ἱκανός.

P. 245. B. ἀλλ' ὅπερ λέγω, εἰ μὴ συγχωροίην ὑμῖν φιλόσοφος εἶναι, πάντως τέρας τὸ παρ' ἐμοῦ γενόμενον. Negationem μή, quam *Petavius* primum delendam censebat, *Harduinus* ante πάντως collocari jubet. Male omnino. Aut scribendum οὐ πάντως, ut *Petavius* postea legebat; aut fortasse rectius, πάντως οὐ τέρας. Apud *Liban.* T. III. p. 47. 5. pro vulgato: πῶς οὖν μοι δοκεῖ μικρὰ χωρὶς ὑπὲρ ἐκείνου διαλεχθέντα, μετὰ ταῦτα συγχωρῆσαι . . . scribendum, ni fallor: πάντως οὖν μοι δοκεῖ . . Et post paucos versus: τί δῦν ἂν τις Ἀλκιβιάδου κατηγορεῖν ποτέ. scribendum: τί οὖν; τίς ἂν Ἀλκιβ. κατηγ.

P. 245. B. οὔκουν δεῖ θορυβεῖσθαι. Cod. οὐκοῦν. Sequitur: ἀκούσεσθε γὰρ φιλοσόφου δή μου μὲν οὔ, ἀνδρὸς δὲ ἐμφορουμένου προκειμένης . .

Digitized by Google

εὐωχίας. Deletum vellem μου ante μὲν οὖ, ut ex his ipsis particulis ortum. Eo deleto oppositio evadit elegantior. Caeterum hic locus addendus iis, quae de *verborum epulis* congessit *Astius* ad *Platon.* Phaedr. p. 221.

P. 245. C. εἰ τοῦ θαυμάζεσθαι ὀριγνώμενος. i. e. ἐπιθυμούμενος. Hoc verbum fortasse restituendum *Dioni Chrys.* Or. LXVIII. p. 364. 9. de populis nonnullis temperantia insignibus: ἀλλ' οἱ μὲν οὐ πάνυ φροντίζουσι τῶν ἡδέων, ἀρχὴν δὲ οὐδὲ πειρῶνται ἀπόντων. Scribendum suspicor: ἀρχὴν δὲ οὐδ' ὀριγνῶνται ἀπόντων. *nec quum absint, ea desiderant.*

P. 245. D. ἀπερρύησαν τοῦ χοροῦ. Cod. χρόνου. In marg. χώρου ἢ χόρου. De horum vocabulorum confusione vide *Bast.* in Comm. Palaeogr. p. 849. *Schaefer* ad *Schol. Apoll. Rh.* T. II. p. 263. Ap. *Polluc.* IX. 41. χωρὸν nonnulli Codd. exhibent pro χορόν. Apud *Libanium* T. IV. p. 295. 1. εἰκότως οὖν ὁμοίως τοῖς κωμικοῖς καὶ τραγικοῖς ποιηταῖς, ὡς παραιτησαμένοις καὶ μὴ βουλομένοις δέξασθαι, χρόνον ἀφίετε· καὶ ἐμοὶ συγχωρήσατε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν. Sensum habebis, quem contextus requirit, si mecum legeris: εἰκότως οὖν ἐμοί, ὡς τοῖς κωμικοῖς καὶ τραγικοῖς ποιηταῖς παραιτησαμένοις καὶ μὴ βουλομένοις διδάξαι χορόν, ἀφίετε, καὶ ἐμοὶ συγχ. τὴν ἡσ. ἄγειν. Eleganter χορός, ut θίασος, usurpatur de corona auditorum et discipulorum. *Plato* Euthyd. p. 276. B. *Plu-*

Digitized by Google

tarch. T. II. p. 317. E. p. 406. A. p. 545. F. *Pollux* IX. 143. De aulicorum turba Noster Or. XV. p. 192. A. οὐδὲ οἱ τοῦ χοροῦ κορυφαῖοι δυσπρόσιτοί τε καὶ σύννεφεῖς, καὶ οὐ ῥᾳότεροι ἀτεχνῶς. ubi pro novissima voce infinitivum desidero.

P. 245. Q. τῷ Πλάτωνι μόνους τὸ δέατρον. Cod. τῷ θέατρον.

P. 246. A. εἰ γὰρ δὴ καὶ ἐπαίνου προσδεῖται. Cod. ἐπαίνων. quod vulgata non est deterius.

P. 246. A. ἀλλὰ τί ταῦτά ἐστι πρὸς ἐμέ; Cod. τί ταῦτα ἔτι. quod fortasse probaveris, quum sequatur: πάλαι γὰρ ὑμῖν (ἡμῖν Cod.) διατετέλεκα λέγων. Similiter ap. *Alciphron.* L. III. ep. 55. p. 412. ὥστε ἡμῶν τῶν σοφιστῶν οὐδεὶς ἐστι λόγος. legerim: οὐδεὶς ἔτι λόγος. Ap. *Libanium* T. IV. p. 1091. 14. οὔτε γάρ ἐστι μανίας ἐλεύθερος, οὔτε κατὰ μέρος ἐστὶ τοῦ πάθους ἀλλότριος. oppositio postulat, ut scribas: οὔτε γὰρ ὅλος ἐστὶ μανίας ἐλεύθερος, οὔτε κατὰ μέρος ἔτι τοῦ π. ἀλλ. ut p. 1092. 24. οὕτως ὅλον τε αὐτὸν ἡ λύσσα δηλοῖ, καὶ κατὰ μέρος ὑποφαίνει τὸ πάθος. Contra in *Luciani* Dial. Meretr. II. T. VIII. p. 202. ἔτι σου ληρούσης, ὦ Μύρτιον, ἀκούσομαι. legendum videtur: ἐς τί σοῦ ληρ. *quousque te nugantem audiam?*

P. 246. B. τῷ μὴ αἰσχύνειν αὐτὸ μέλλοντι προσφῦναι. Cod. αὐτῷ et προφάναι. In marg. προσφῦναι.

P. 246. C. καθαρὸν καὶ ἄδολον γένος. Similiter de agricolis Or. XXX. p. 350. D. ὁ δὲ γεωργὸς

Digitized by Google

ἁπλοῦν καὶ γενναῖον, ἓν ἀγαθὸν εἰδώς. ubi distinctione sic, ut feci, posita, nulla est corruptelae suspicio, quam *Harduinus* movit. — καὶ ὀλίγου ἀξίων. Cod. ὀλίγον. Manus recentior correxit ὀλίγων. In marg. ὀλίγου. — Mox: ὅταν δή τινες ἐνίοτε. Cod. ὅταν δέ τινες.

P. 246. D. ὁ χαλκεὺς ἐκεῖνος ὁ Φαλαικρός. Sic Orat. V. p. 64. C. τοὺς Φαλαικροὺς δε καὶ (hoc delendum videtur) τοὺς χαλκέας, τοὺς ἐπιθεμένους τῇ δεσποίνῃ ὀρφανευθείσῃ. quae ducta sunt ex *Platone* de Rep. VI. p. 495. E.

P. 247. A. ἀνελευθέρους τε δὴ οὖν οὕτως εὑρίσκοντες, καὶ φιλοχρημάτους τε καὶ ἁρπαγέας, λοιδόρους τε καὶ φιλαπεχθήμονας, καὶ ἀλαζόνας, δολερούς τε καὶ ἐπιβούλους οὐκ οἰήσονται. . Manifestum est, verba καὶ ἀλαζόνας hujus loci concinnitatem turbare. Fortasse addita voce, quae excidit, scribendum: ψευδεῖς τε καὶ ἀλαζόνας. Haec enim apud *Platonem* aliosque conjungi solent. Vide *Ruhnken.* ad *Timae.* p. 22. ἀ. πατηλός τε καὶ ἀλαζὼν ap. Nostr. p. 254. A. Or. XXXIII. p. 290. B. C. εἰ δὲ τῆς σαρκὸς ἐπιμελοῖτο, ἐπιβουλεύοι δὲ τῇ διανοίᾳ, σοφιστὴς μὲν ἂν εἴη καὶ ἀλαζών, μετριώτερος δὲ τοῦ ἀμφότερα λαβομένου. Fortasse: τοῦ ἀμφότερα λωβωμένου. *qui utrumque corrumpit.*

P. 247. A. ἔχειν τὰς κῆρας. Or. XXXII. p. 360. A. ἄλλο πρὸς ἄλλην τινά . . τοῦ σώματος κῆρα. χρείαν malebat *Gesnerus* ad *Stobae.* Flor. I. p. 21. idque temere admisit *Nicol. Schow* T. I. p. 44. Conf.

Digitized by Google

Valken. ad *Eurip.* Hippol. p. 283. Iis, quae nuper attuli in Append. ad *Porson.* Advers. p. 285. ed. Lips. adde *Plutarch.* T. II. p. 784. A. τὸ γῆρας πολλὰς ἔχει κῆρας. Ib. p. 819. F. ἡ φιλοτιμία οὐκ ἐλάττονας ἔχει κῆρας ἐν πολιτείᾳ. Noster Or. XXII. p. 270. C. τὸν καὶ σμικρὰν κῆρα φέραντα ἐν τῇ ψυχῇ. *Simonid.* Fragm. IV. ap. Br. μυρίαι βροτοῖσι κῆρες κἀνεπίφραστοι δύαι. *Oppian.* Hal. I. 304. νούσοιο κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξαι. — ἀλλ' αἰτιάσονται ἐκ φιλοσοφίας προγενέσθαι. Cod. προγενέσθαι a pr. manu.

P. 247. B. πορφύραν ἐψευσμένην τὸ ἄνθος. Cod. τὸ ἀνθρὸν. τὸ ἀνθηρὸν videtur voluisse. In marg. ἄνθος. Hanc vocem de purpura inprimis usurpatam illustravit *Caperus* in Obss. L. 3, 8. et nuper *Boissonad.* ad *Philostr.* Her. p. 382. — Sequitur: ἀλλ' ὡς κακοῦργόν τινα καὶ παλίμβολον. Cod. καὶ ὡς κακ. In marg. ἀλλ'. Deinde παλίμβουλον a pr. manu. *Plutarch.* T. II. p. 318. A. ἡ ἄπιστος καὶ παλίμβολος σφαῖρα τῆς τύχης. Vid. *Toup.* ad *Suid.* p. 316. *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 205.

P. 247. B. παραδώσετε. Cod. παραδῶσατε. a pr. man. — καὶ διὰ τοῦτο ἐξεύρηται. Cod. εὕρηται. a pr. man. Ad totum hunc locum conf. *Horat.* L. Epist. X. 26. sq.

P. 247. B. καὶ βασανισταί τινες ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι. Cod. ἐπὶ τούτων. utrumque dicitur. Vid. *Valken.* ad *Herodot.* p. 142. 25. *Abresch.* ad Aeschyl. T. II. p. 66. Dativo tamen Atticistae magis viden-

Digitized by Google

tur delectati. — Mox ξυμπαρεῖναι ὑμῖν. Cod. ἡμῖν a pr. m.

P. 247. C. καὶ τὰ τοιαῦτα ἅττα ἀτεχνῶς σκοτεινὰ καὶ λωβὰ ῥήματα τῆς Ἀριστοτέλους διαλεκτικῆς. λοξὰ ῥήματα emendabat *H. Stephanus*, probante *Schneidero* in Lex. Gr. Difficile tamen dictu, quomodo notissimum vocabulum in λωβὰ depravatum fuerit. Agitur de vocibus a vulgari usu remotis, quibus dialectici in disputando utentes, omnia pro lubitu modo probare, modo refellere posse videntur. Ejusmodi vocabula *Themistius*, ni fallor, appellavit, σκοτεινὰ καὶ κόβαλα ἔπη. qua ipsa voce Hercules subtiles et argutos Euripidis sermones designat in *Aristoph.* Ran. 104. ἦ μὴν κόβαλά γ' ἐστιν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ. *Schol.* κακοῦργα καὶ ἀνελεύθερα. Δίδυμος, κατεστωμυλμένα, ἀπατητικά. καὶ κακοβούλους, κοβάλλους. κοβάλους καὶ πανούργους iterum junxit v. 1047. et in Eqq. v. 448. Ad Eqq. 415. Schol. κόβαλα δὲ σοφίσματα, πανουργήματα, κλέμματα. Nihil ad *Themistii* consilium aptius.

P. 247. C. τούτῳ δὲ οὐχ ἕξετε προσενεγκεῖν τι βασανιστικόν. Cod. τοῦτο δὲ οὐχ ἕξεται πρ. τι βασανίστριον. Voluit fortasse, βασανιστήριον. ut paulo ante: πολλὰ μὲν τοῦ χρυσοῦ, πολλὰ δὲ πορφύρας, πολλὰ δὲ ὑακίνθων βασανιστήρια. *) p.

*) *Petavius* corrigit: πολλὰ δ' αὖ λίθων. Fortasse suffecerit: πολλὰ δὲ λίθων. Saepe enim in Codd. littera δ ita pingitur, ut υ ei adhaerere videatur.

Digitized by Google

248. A. καί μοι ξυρρέῃ . . τῷ νῷ ἐξευρημένα βασανιστήρια. p. 266. C. συνελεξάμην ἐμαυτῷ πολλὰ ἄττα βασανιστήρια.

P. 247. D. Φαίνεσθε αὐτουργεῖν βούλεσθαι. Cod. βούλεσθε. αὐτουργεῖν dicuntur, qui ipsi manus operi faciendo admovent; tum qui ingenii solertia aliquid inveniunt. De Hannibale, molestissimos subeunte labores, *Polyb.* L. III. 17. 8. γιγνόμενος αὐτουργὸς τῆς ἐν τοῖς ἔργοις ταλαιπωρίας. *Xenoph.* Conviv. I. 5. ἀεὶ σὺ ἐπισκώπτεις ἡμᾶς καταφρονῶν, ὅτι σὺ μὲν Πρωταγόρᾳ πολὺ ἀργύριον δέδωκας . . καὶ ἄλλοις πολλοῖς, ἡμᾶς δὲ ὁρᾷς αὐτουργούς τινας τῆς φιλοσοφίας ὄντας. Nativus cicadae cantus αὐτουργὸν μέλος est ap. *Apollonid.* Epigr. XXV. Noster Or. XIII. p. 171. D. καὶ ταύτης τῆς βουλῆς ἀγαθὸν μὲν καὶ αὐτογνώμονα εἶναι καὶ αὐτουργόν. Orat. XV. p. 193. B. ταύτης δὲ μόνης τῆς νίκης αὐτουργὸς σὺ καὶ αὐτοκράτωρ. *Dio Chrys.* Or. I. p. 46. καὶ (hoc suppeditant duo Codd. Monac.) πόθεν ἂν εὕροιμεν ἡμεῖς τέλειον οὕτω λόγον, ἄνδρες ἀλῆται καὶ αὐτουργοὶ τῆς σοφίας.

P. 248. A. ἀθρεῖτε δὲ τοῦτον πρῶτον, ὦ ἄνδρες, τὸν τύπον. Cod. ἀθρεῖτε δὴ τοῦτον. Bene. Jam recte sequitur: ἀθρεῖτε δὲ ὧδε.

P. 248. C. πυρροὺς δ' αὖ καὶ κριθάς. Cod. κριθοὺς a pr. m. — καὶ ἐλαίαν σπείροντες. Cod. ἐλαῖα a pr. m.

P. 248. D. ἆρα οὖν ἐλήρει Θέογνις, ἀγανακ-

Digitized by Google

τῶν τε καὶ σχετλιάζων, ὅτι ταῦτα ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων φροντίζομεν, ἐπ' ἀνθρώπων δὲ παρορῶμεν, καὶ οὐκ οἰόμεθα ξυνέχειν. Cod. συνέχειν. Vocem depravatam esse monuit *Petavius*, vertens interim: *nec in iis vim habere arbitramur.* Fortasse legendum: καὶ οὐκ οἰόμεθα ξυντελεῖν. *nec quidquam interesse arbitramur.* Hoc sensu συντελεῖν, ut διαφέρειν, praesertim additis praepositionibus πρός τι, εἴς τι (vid. *Creuzer.* ad *Plotin.* de Pulcrit. p. 155.) passim usurpatur.

P. 248. D. ἐντεθραμμένον χοινικίοις τε καὶ κοτύλαις. Cod. σχοινικίας τε καὶ κονδύλοις. Marginі vulgata lectio adscripta. χοινίκιον *Petavius* accepit de mensurae quodam genere, quod vulgo χοῖνιξ appellatur. Quod diminutivum an alibi sic occurrat, ignoro equidem; vulgo certe *compedes* significat. At nimis inepte *compedes* junguntur et *feminae.* Huic autem difficultati egregie medetur lectio Cod. Mon. κονδύλοις, quam etiam e Cod. Vales. enotavit *Boissonad.* ad *Marin.* Vit. Procli p. 119. *hominem in compedibus nutritum et colaphis*, dum ingenui et generosi γυμνασίοις ἐντρέφονται καὶ λόγοις καὶ παλαίσμασιν. Vid. *Darvill.* ad *Char.* p. 36. Noster Or. I. p. 12. B. κυβερνήτην ἐκ σπαργάνων τοῖς πηδαλίοις ἐντεθραμμένον. *Plut.* Vit. Agid. c. 4. ἐντεθραμμένος πλούτοις καὶ τρωφαῖς γυναικῶν.

P. 249. A. ἀλλ' ἕλκειν πρὸς τὴν ἀρχαίαν φύσιν καὶ ἐπιστρέφειν ἐπίσταται. Cod. ἕλκει. Ad

Digitized by Google

proxima similes locos ex *Platone* et *Plutarcho* comparavit *Heusd.* in Specim. crit. p. 69.

P. 249. B. *θωπεῦσαι δεσπότην καὶ ἔργῳ ὑπελθεῖν.* Cod. *δεσπότῃ* a pr. man. Ap. *Liban.* T. IV. in *προθεωρίᾳ.* p. 431. vulgo legitur: *τὴν πόλιν... θεραπεύουσαν ἑταίραν.* Scr. ἑταίρᾳ. Noster Or. II. p. 31. C. D. non scripsit: *τάχ' ἂν ἐγὼ θεραπεύοιμι καὶ ὑπερσχοίμην.* sed, ὑπερχοίμην, in quod etiam *Petavius* incidit. *Plato* Criton. c. 15. ὑπερχόμενος δὴ πάντας ἀνθρώπους βιώσει καὶ δουλεύων. *Xenoph.* Resp. Laced. c. 8, 2. ἐν τῇ Σπάρτῃ οἱ κράτιστοι καὶ ὑπέρχονται μάλιστα τοὺς ἀρχὰς καὶ τῷ ταπεινοὶ εἶναι μεγαλύνονται.

P. 249. B. *καταβάλλοντες ἢ ἐπαίροντες τὴν ὀφρῦν.* *) Cod. ἐπαίνοντες. Frequens litterarum $\bar{\nu}$ et $\bar{\varrho}$ permutatio. *Liban.* T. IV. p. 425. 21. *καὶ πολεμεῖν ἐπήνουν.* recte *Reiskius*, ἐπήρουν. *vos ad bellum suscipiendum excitabam.* Quo sensu ἐπαίρειν frequens ap. *Libanium.* Hinc T. III. p. 25, 10. *ἀλλ' εἰ πρὸς τὸ τῆς πόλεως ἄρχειν ἔπη, καὶ τυραννόμενος ἂν ἐξήταζε τὰ ποιήματα.* Scr. ἐπῆρε. Vid. Append. ad *Porson.* Advers. p. 321. ed. Lips.

*) Orat. II. p. 27. A. *τὸν μὲν δὴ ἐπὶ δήμου θορύβοις καὶ κρότοις ἐξογκούμενόν τε καὶ ἀγαίροντα τὴν ὀφρῦν.* Alio sensu dicitur ἀγαίρειν τὴν ὀφρῦν, quam qui h. l. requiritur. Tu lege cum Cod. Mon. nr. 113. *ἀγαίροντα τ. ὀ. erigentem supercilia.* Vid. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 139. sq.

Digitized by Google

P. 249. C. δυσέκνιπτόν τι καὶ ἀμετάστατον μῖσος. Cod. δυσέκριπτον. a pr. man. *Plato* de Rep. II. 378. D. ἀλλ' ᾧ ἂν τηλικοῦτος ὢν λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι. *Liban.* T. IV. p. 791. 20. ὡς ἑαυτῷ μὲν δυσέκνιπτον ὄνειδος, σοὶ δὲ πένθος ἐπίσημον καταστήσει. *Aelian.* Hist. An. I. 32. ἦ δεινὸν κακὸν καὶ νόσημα ἄγριον ἔχθρά καὶ μῖσος συμφυές, εἴπερ οὖν (sic recte Cod. Monac. Vulgo οὖν abest.) καὶ τοῖς ἀλόγοις ἐντέτηκε, καὶ αὐτοῖς ἐστι δυσέκνιπτα. Sensu proprio idem L. XVI. 1. εἰ μέλλει μένειν ἡ ἐκ τοῦ ζώου χρόα δευσοποιὸς καὶ δυσέκνιπτος. Hoc alterum epitheton circumscribitur ap. *Platon.* de Rep. IV. p. 429. D. δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν, καὶ ἡ πλύσις οὐκ ἄνευ ῥυμμάτων, οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι, i. e. καὶ δυσέκνιπτάν ἐστι. Ap. *Achill. Tat.* VI. 11. p. 260. ζηλοτυπία γὰρ ἅπαξ ἐμπεσοῦσα ψυχῇ δυσέκλειπτός ἐστιν. Scr. ἐμπεσοῦσα τῇ ψυχῇ δυσέκνιπτός ἐστιν.

P. 249. C. οὐ μή ποτε. Cod. οὐ μήν ποτε. Otat. VI. p. 75. B. εἰ μὴ καὶ νῦν τὸ πλέον εὐλαβητέον. Scr. οὐ μὴν καὶ νῦν. Totus autem locus ita videtur explicandus: „ut milites illo suffragio, quo Valentinianum Imperatorem creaverunt, *plus* acceperunt, quam dederunt: sic frater tuus (Valentem allòquitur) quum te in imperii societatem recepit. [Hic sensus verborum graecorum, quae in versione latina non recte sunt reddita]. Nec sane

Digitized by Google

in hac re illud *plus* (τοῦτο τὸ πολὺ) extimescendum est; est enim sine ulla invidia." In eundem modum corrige *Aelian.* H. An. V. 17. ἔστι δὲ καὶ τῇ μυίᾳ παρ' ἡμῖν γέρας, καὶ εἰ μὴ ἀμοιρήσει τῆς μνήμης. Scr. οὐ μήν.

P. 249. C. ὧν ἄλλα κακὰ καὶ ἀλλοτριώτερα Φιλοσοφίας οὐ μή ποτε ἐν ἀνθρώποις φύηται. Scr. ὧν ἄν . . Etiam αλλα integrum non videtur. — Mox Ἡλείους μὲν καὶ Πισσάτας. Marg. πισαίους. voluit πισαιεῖς, ni fallor. πισαιεὺς dicitur et πισάτης. Horum unum alterumve *Themistio* reddendum.

P. 249. D. τόνγε Φιλάμμονα ἐκεῖνον. Cod. ἐκεῖνο a pr. manu. De *Philammone* dixi in Animadverss. ad Anth. T. II. P. III. p. 317.

P. 249. D. οὐδὲ ἀπαμφιάσαντες. Cod. ἅπαμφιέσαντες a man. recent. Verba ἀμφιάζειν, et inde derivata ἀμφίασμα et ἀμφίασις sequioris sunt aevi. Apud prosaicos saltem. ἀπημφίασεν est in epigr. *Dioscorid.* XXI. ἠμφίασε. ap. *Erycium* epigr. XII. quae loca latuerunt *Albertum*, qui illud verbum nonnisi apud LXX. Interpretes invenerat, ad *Hesych.* T. I. p. 295. I. Legitur etiam ap. Nostrum Or. XXVII. p. 216. A. δι' ὃν μέλαν ἱμάτιον οὐδεὶς ἠμφιάσατο. Or. IV. p. 58. B. ὡς καὶ ἠμφίασεν. Alexandrinis formis annum erat *Saurzius* in Libello de Dial. Maced. et Alex. p. 146.

P. 249. D. γυμνὴν τὴν ψυχὴν τῶν ἐπιθέτων

Digitized by Google

ἀμφιεσματων. Cod. ἀπιθέτων. a pr. man. Ad rem cf. *Creuzer.* ad *Plotin.* de Pulcrit. p. 303. s.

P. 249. D. μήποτε κολοβός τε καὶ οὐκ ἄρτιος. Cod. κολυβός.

P. 250. A. εἰ τύχοι. Cod. τύχει a pr. m. et mox εἰ τοῦτό γε pro ἢ τοῦτέ γε. Frequens harum conjunctionum, et omnino syllabarum ει et η confusio. *Lucian.* Cyn. §. 4. T. IX. p. 198. οὐ τοίνυν οὐδὲν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν. Scr. εἰ μή. Contra ap. *Liban.* T. IV. p. 1131. 13. τοῦτο δὲ εἰ μὴ βούλεσθαι, ἢ μὴ βουλομένην δύνασθαι. Scr. ἢ μὴ βούλεσθαι. Ib. T. IV. p. 123. 13. οὐκ ἔστιν, εἴ τις ὑπὲρ παιδὸς ἀμύνασθαι βουλομένη τὸν ἀδικοῦντα, τραπείη πρὸς μοιχείαν. recte *Morellius*: ἤ τις. Ib. T. III. p. 58. 20. πῶς δ' ἂν ἐπεθύμησε πολιτείας, εἰ τὸ μηδένα παιδείᾳ προσέχειν λυσιτελεῖ. Sic *Reiskius* ex Cod. August. Scribe: ᾗ τὸ μηδένα. quibus verbis tyrannis describitur. Unum addam. T. IV. p. 814. 1. τοὐναντίον μὲν οὖν ἡ μήτηρ οὖσα μὴ τοὺς παῖδας πρὸς δωρεὰν ἐζητεῖτο. Scr. εἰ μήτηρ οὖσα.

P. 250. B. καθάπερ, οἶμαι, καὶ ναμάτων τὰ διαφανῆ τε καὶ καθαρὰ ἀνιχνεύοντές τε καὶ διασμώμενοι. Cod. καὶ τῶν ναμάτων. quod reponendum. Quae significatio h. l. verbo διασμᾶσθαι tribuitur, ea in Lexicis nostris non reperitur. *Suidas.* διασμώμενος, ἐρευνῶν. Purgandi et poliendi significatione saepius obvium. *Heliodor.* I. p. 70. κράνος διασμῶντα. *Lucian.* Piscat. §. 14. T. III. p. 131.

Digitized by Google

τὸ χρυσίον ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι. Sic Codd. pro ἀποσπῶντα. Sed ibi κόμμασι non referendum videtur ad monetariorum malleum, sed simpliciter ad ictus, quibus metalla a scoria purgantur.

P. 250. B. γνωρίσματα, ἃ πᾶσα γνωρίσματα. Cod. ἅπασα. Ap. *Plutarch.* in Vit. Lycurgi c. 13. τὸ γὰρ ὅλον καὶ πάσης νομοθεσίας ἔργον εἰς τὴν παιδείαν ἀνῆψε. *Coray* corrigit: καὶ πᾶν τῆς νομ. Scr. leniore mutatione: τὸ γὰρ ὅλον ἁπάσης νομ. ἔργον.

P. 250. C. τοῦτο μὲν δὴ ὁμολογείσθω τῆς Φιλοσόφου, Φύσεως περί, ὅτι μαθήματος δέοι. Scribendum videtur: Φύσεως πέρι, ὅτι μαθήματος ἐρᾷ, ἡ Φύσις sc. ex *Platon.* in Rep. VI. p. 485. A. τοῦτο μὲν δὴ τῶν φιλοσόφων φύσεων περὶ ὁμολογήσθω ἡμῖν, ὅτι μαθήματός γε ἀεὶ ἐρῶσιν. — οὗτοι πάντες. Cod. οὔτι.

P. 250. C. μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν, μηδὲ ξυμφέρειν ἅπαντα. Cod. ξυμφύρειν. Saepe junguntur verba συγχεῖν καὶ φύρειν. Vid. *Weisel.* ad *Diodor. Sic.* XVI. 80, 48. T. II. p. 143. Noster Or. XXVI. p. 319. B. πρὶν γὰρ ἀναμὶξ ἅπαντα ἦν συμπεφυρμένα. Ap. *Achill. Tat.* II. 9. p. 58. ἀλλ' ὅγε Σάτυρος συμφυράσας πάλιν τὰ ἐκπώματα ἐνήλλαξεν ἡμῶν. Cod. Bavar. συμφορήσας. Scr. συμφρονήσας. quod contextui narrationis unice aptum. *Jamblich.* Myst. Aeg. VII, 2, p. 150. μετὰ τῶν ἀστάτων τῆς ὕλης ῥευμάτων συμφερόμενον. Cod. Leidens. συμφυράμενον, monente *Creuzero*

Digitized by Google

ἀμφιεσματων. Cod. ἀπιθέτων. a pr. man. Ad rem cf. *Creuzer.* ad *Plotin.* de Pulcrit. p. 303. e.

P. 249. D. μήποτε κολοβός τε καὶ οὐκ ἄρτιος. Cod. κολυβός.

P. 250. A. εἰ τύχοι. Cod. τύχει a pr. m. et mox εἰ τοῦτό γε pro ἢ τοῦτό γε. Frequens harum conjunctionum, et omnino syllabarum ει et η confusio. *Lucian.* Cyn. §. 4. T. IX. p. 198. οὐ τοίνυν οὐδὲν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν. Scr. εἰ μή. Contra ap. *Liban.* T. IV. p. 1131. 13. τοῦτο δὲ εἰ μὴ βούλεσθαι, ἢ μὴ βουλομένην δύνασθαι. Scr. ἢ μὴ βούλεσθαι. Ib. T. IV. p. 123. 13. οὐκ ἔστιν, εἴ τις ὑπὲρ παιδὸς ἀμύνασθαι βουλομένη τὸν ἀδικοῦντα, τραπείη πρὸς μοιχείαν. recte *Morellius*: ἤ τις. Ib. T. III. p. 58. 20. πῶς δ' ἂν ἐπεθύμησε πολιτείας, εἰ τὸ μηδένα παιδείᾳ προσέχειν λυσιτελεῖ. Sic *Reiskius* ex Cod. August. Scribe: ἢ τὸ μηδένα. quibus verbis tyrannis describitur. Unum addam. T. IV. p. 814. 1. τοὐναντίον μὲν οὖν ἡ μήτηρ οὖσα μὴ τοὺς παῖδας πρὸς δωρεὰν ἐξητεῖτο. Scr. εἰ μήτηρ οὖσα.

P. 250. B. καθάπερ, οἶμαι, καὶ ναμάτων τὰ διαφανῆ τε καὶ καθαρὰ ἀνιχνεύοντές τε καὶ διασμώμενοι. Cod. καὶ τῶν ναμάτων. quod repudiandum. Quae significatio h. l. verbo διασμᾶσθαι [illegible] buitur, ea in Lexicis nostris non reperi[tur] διασμώμενος, ἐρευνῶν. Purgandi [sig]nificatione saepius obvium. [illegible] νος διασμῶντα. *Lucian.*

Digitized by Google

τὸ χρυσίον ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι. Sic Codd. pro ἀποσπῶντα. Sed ibi κόμμασι non referendum videtur ad monetariorum malleum, sed simpliciter ad ictus, quibus metalla a scoria purgantur.

P. 250. B. γνωρίσματα, ἃ πᾶσα γνωρίσματα. Cod. ἅπασα. Ap. *Plutarch.* in Vit. Lycurgi c. 13. τὸ γὰρ ὅλον καὶ πάσης νομοθεσίας ἔργον εἰς τὴν παιδείαν ἀνῆψε. *Coray* corrigit: καὶ πᾶν τῆς νομ. Scr. leniore mutatione: τὸ γὰρ ὅλον ἁπάσης νομ. ἔργον.

P. 250. C. τοῦτο μὲν δὴ ὁμολογείσθω τῆς φιλοσόφου φύσεως περί, ὅτι μαθήματος δέοι. Scribendum videtur: φύσεως πέρι, ὅτι μαθήματος ἐρᾷ. ἡ φύσις sc. ex *Platon.* in Rep. VI. p. 485. A. τοῦτο μὲν δὴ τῶν φιλοσόφων φύσεων πέρι ὡμολογήσθω ἡμῖν, ὅτι μαθήματός γε ἀεὶ ἐρῶσιν. — οὗτοι [illegible] τες. Cod. οὔτι.

P. 250. C. μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν, [illegible] ξυμφέρειν ἅπαντα. Cod. ξυμφύρειν. Saepe [illegible] guntur verba συγχεῖν καὶ φύρειν. Vid. [illegible] *Diodor. Sic.* XVI. 80, 48. T. II. p. 14[illegible] XXVI. p. 319. B. πρὶν γὰρ ἀναμὶξ [illegible] πεφυρμένα. Ap. *Achill. Tat.* [illegible] ὅγε Σάτυρος συμφ[illegible] [illegible] ἡμῶν [illegible]

τάτην Φιλοσοφίαν ποιῇ. Marg. Monac. προσποιῇ. Sic iterum p. 254. A. ῥητορικὸς ποιούμενος εἶναι. Cod. προσποιούμενος. Or. IV. p. 62. A. ὅτι Φιλοσοφεῖν ποιούμενοι. Scr. προσποιούμενοι. Or. VI. p. 72. A. τῶν Φιλοσοφεῖν προσποιουμένων. Or. VIII. p. 114. C. ὀξύτερος Φαίνῃ τῶν μόνον τοῦτο ἔργον προσποιουμένων. In hac ipsa Or. p. 259. B. τοῦ μηδὲν εἰδέναι προσποιουμένου. Or. XXIII. p. 290. A. οὐδὲ τὸν Ἀριστοτέλους προσποιούμενον εἶναι προφήτην. Or. XXVIII. p. 335. D. οὐδὲ παιδείας, ἧς προσποιεῖται. Cf. *Kuster.* de Verbis Med. p. 30. *Locella* ad *Xenoph. Ephes.* p. 149. e. Optime habet vulgata ap. *Lucian.* Dial. Mort. XIV. 5. p. 186. οὐκ οἶει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας. *quod te Deum simulasti.* ne probes cum *Belino* lectionem Cod. Par. προσκύνησιν.

P. 251. D. κατεσκευάσθαι. Cod. κατασκευάσθαι. a pr. man. Hoc verbum non recte videtur legi Or. VII. p. 86. B. ἡ ζάλη καὶ ἡ τρικυμία, ἀωρὶ μὲν ἀρξαμένη, πολλὴ δὲ ἐν ὥρᾳ κατασκευασθεῖσα. Fortasse: πολλῇ δὲ ἐν ὥρᾳ κατασκεδασθεῖσα. *post longum demum tempus dissipata.*

P. 252. A. τοῦτον δὴ τὸν τρόπον. Cod. τοῦτον δέ. quod non praeferendum.

P. 252. B. ποτὲ διεσῶσω χάριτας ἐμμίσθους ἀρχόντων. *Petavius* corr. διώσω. Rectius etiam Cod. Mon. διεώσω. In Carm. *Greg. Nazianz.* ap. *Murat.* In Anecdot. p. 177. nr. 194. v. 16. recte legitur:

Digitized by Google

γῆς καὶ θαλάσσης ἐξέσωσας. in Cod. Tollii autem in Itiner. Ital. nr. 16. ἐξέωσας. Noster Or. II. p. 37. D. μόλις ἐξέωσε τὸν τύραννον τῆς πατρίδος. Or. VI. p. 80. B. ἦν γὰρ ἔνδειαν ἐμέμψω τῷ λόγῳ, ταύτην σοι ὁ λόγος αὐτὸς ἀνεσώσατο. *Petavius: hoc ipsum tua resarcivit oratio.* Scribe: ἀνεώσατο. Cf. Interpp. *Thomae Mag.* p. 403. Idem augmenti genus obliteratum Or. XXII. p. 273. C. ἐγὼ δὲ ὁρῶν καὶ τοὺς πατέρας. ubi quum participium non habeat, quo referatur, *Petavius* corrigit: ἐγὼ δὲ ὁρῶ. Scribendum procul dubio: ἔγωὐ δ' ἑώρων. Pro πατέρας nondum poenitet παιδεραστὰς correxisse in Animadverss. ad Anth. T. II. P. III. p. 78.

P. 252. B. συγγράμματα οὕτω σοι πεποίηται. Cod. αὕτα σοι. In marg. οὕτω. *Achill. Tat.* III. 25. p. 148. ὁ σχεδιάσας οὕτω καὶ τὴν ταφήν. Ita *Boden* ex Cod. Bavar. pro αὐτῷ, quod mihi videtur verius. Contra ap. *Alcidamantem* Oratt. Gr. T. VIII. p. 72. ὥστε Ἀλέξανδρος οὗτος τὴν ἀποδημίαν ἐποιεῖτο. scripserim, οὕτως. *peregrinationem in hunc modum suscepit.*

P. 252. C. ἤ τί δὴ πρὸς τῶν Μουσῶν. Cod. ὅτι δή. Marg. ἤ τι δή. Tum: ἀλλὰ δὴ εἰ μὴ συγγράμματα, μαθητάς γε ἀπειργάσω τινάς. Cod. καὶ μή. Fortasse: εἰ καὶ μή. et pro μαθητὰς, prima syllaba omissa, θητάς. a pr. m. In archetypo scriptum nimirum: συγγράμμα μαθητάς. ubi omissionis causa in oculos incurrit.

τ

P. 252. C. βατταρίζοι τε καὶ ὑλακτοίη. Cod. βατταρίζει. Vim verbi βατταρίζειν aperit *Lucian.* in Iove Trag. §. 27. T. VI. p. 255. de Timocle: ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμότατός ἐστιν... ὥστε γέλωτα ἀφλισκάνειν διὰ τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις, οὐ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων καὶ ταραττόμενος. quae ducta dixeris ex *Platon.* Theaet. p. 175. D. ἀδημονῶν τε καὶ ἀτορῶν καὶ βατταρίζων γέλωτα . . παρέχει. ut *Piersonus* quidem legit pro βαρβαρίζων, ad Moer. p. 197. nolente tamen *Heindorfio* T. II. p. 398. Noster Or. XXII. p. 278. A. ὄψει γὰρ ἰλιγγιῶσαν εὐθέως, καὶ λιγυζομένην (vox corrupta) καὶ βατταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν ὅ τι χρήσεται.

P. 252. C. καταλιπών. Cod. καταλίπων.

P. 252. D. ἐπὶ σοφίᾳ διαφέρειν. Cod. διαφέρον. — ὀλίγα ἐς τῆς γραφῆς συνερανίσαιτο ῥήματα. Or. XXVIII. p. 343. B. καί τοι λιτὰ ῥήματα προηκάμην, καὶ ταῦτα εἰκῇ οὑτωσὶ καὶ λίαν ἀρχαίως, οὔτε περιστείλας, οὔτε κομμώσας. Si λιτὰ scripsit *Themistius*, inepte locutus est. Sed ille dedit: καί τοι ὀλίγα ῥήματα προηκάμην. *pauca verba eaque nullo ornatu commendata.* — συγκολλᾶν. Cod. Mon. συγκολᾶν. Utitur hac voce Or. XXII. p. 281. C. ubi scribendum: ἀλλὰ οὓς (pro ἀλλ' οἵους) ἂν καλούς τε καὶ ἀγαθοὺς καὶ οὕτως ἁρμόζοντας ἴδῃ, τούτους ξυγκολλᾷ καὶ ξυνδεῖ. Eodem sensu p. 272. C. διὰ δὲ ἀμηχανίαν τοῦ ξυγκολληθῆναι καθ' ἑαυτόν, ἐπὶ τὸ σῶμα καταντώσης.

Digitized by Google

Plutarch. T. II. p. 84. E. συναρμόττειν καὶ συγκολλᾶν.

P. 253. A. οἷαι τῶν προσαιτούντων αἱ ἐφεστρίδες συμπεπερόνηνται. Cod. προσετόντων et συμπερόνηνται. Utrumque a manu sec. emendatum. — ἐλεγκτέον. Cod. ἑλεκτέον. Idem omittit verba τε αὐτόν .... ἐννοητέον. — εἰ δακτύλιον ἀπαντήσῃ. Cod. ἀπαντῶσιν. In marg. est vulgata. Scribendum foret: εἰ δακτύλιον ἀπαντήσει; nisi mutilum esse locum appareret ex Cod. Vales. cujus lectionem protulit *Boisson.* ad *Marin.* p. 101. εἰ δακτύλιόν τις ὑπόχρυσον περιθέμενος ἐν ἀγορᾷ διαβαδίζοιτο, προτεινόμενος ἐξεπίτηδες τὸν δακτύλιον ἀπαντῶσιν.

P. 253. A. οὐ γὰρ φορτικῶς γε οὕτω δακτυλήθρῳ ἐκαλλωπίζετο. Cod. φορτικὸς et δακτυλιδρίῳ. Certe δακτύληθρον non est *annulus*, sed *digitale*, quo digiti teguntur. Cf. *Athen.* L. I. p. 6. D. χειρίδας δασείας καὶ δακτυλήθρας appellat *Xenoph.* Cyr. VIII. 8. 17. p. 657. Quare vide an ex Cod. Mon. corrigendum sit, δακτυλιδίῳ; quod cum contemtu dictum.

P. 253. C. μικροῦ γίνεσθαι ἀναύδους. Cod. μικρῷ. Respexit Orator. *Platon.* Theaet. p. 180. D. — δυσκολώτερον ὠνομασμένῳ. Cod. ὀνομασμένῳ. Ap. *Aelian.* H. An. I. 14. εἰ δὲ λαμυρώτερα ταῦτα τῇ κράσει τῶν ὀνομάτων εἴρηται. restitue ex Cod. Monac. λαμυρώτερον. Praeterea etiam τῇ χρήσει corrigendum. — περανεῖς δὲ οὐδέποτε οὐδέν. Cod. ἃς

πότε οὐδέν. Error in marg. emendatus. Proximum οὐδὲ post αὐτὸς omittit idem.

P. 254. A. ῥητορικὸς (Cod. τορικός.) ποιούμενος εἶναι. Marg. προσποιούμενος. Vide ad p. 251. D. — Quae sequuntur: μονονοὺκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρομεν. ducta ex *Platon.* de Rep. X. p. 600. D. καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται, ὥστε μονονοὺκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι. et mox: πορρὼ ὄντες τοῦ εἰδέναι. ex *Theaeteto* p. 151. C. quod monuit *Heusd.* in Specim. crit. p. 32.

P. 254. B. οὐ συγχωρεῖ τὰ μυστήρια. negationem omittit Cod. a pr. man. Idem notavit ex Cod. Vales. *Boisson.* ad *Marin.* p. 112.

P. 254. B. ἐπισκέψει γὰρ ἡ κοινωνικὴ (κοινωνή τε Cod.) τε καὶ ἥμερος πρὸς τοὺς παιδείας ἐπιθυμοῦντας, ἢ δυσκοινώνητος δὲ καὶ ἀγρία, χαλκέας καὶ τέκτονας. εἰ δὲ βούλει, καὶ ποιητάς τε καὶ τοὺς ἄλλους δημιουργοὺς συγχωρῶμεν, ἐάν τις λέγῃ, στασιάζειν τε καὶ ἐπιφθόνως λέγειν πρὸς ἀλλήλους. Depravatus hic locus ita videtur distinguendus; comparato *Platone* de Rep. VI. p. 486. B. unde jam *Petavius* profecit: ἐπισκέψει γὰρ εἰ κοινωνική τε καὶ ἥμερος πρὸς τοὺς παιδείας ἐπιθυμοῦντας, ἢ δυσκοινώνητός τε καὶ ἀγρία. Χαλκέας γὰρ καὶ τέκτονας, εἰ δὲ βούλει καὶ ποιητάς τε καὶ τοὺς ἄλλους δημ. συγχωρῶμεν, ἐάν τις θέλῃ,

Digitized by Google

στασιάζειν τε καὶ ἐπιφθόνως ἔχειν.*) πρὸς ἀλλήλους. Formulam εἰ δὲ βούλει, illustravit *Wyttenb.* ad *Plut.* de S. N. V. p. 68.

P. 254. D. ἐντυχεῖν τῷ θηρίῳ. novissimam vocem omittit Cod. supplet margo. — Mox: ῥᾷον κατάφορος ἡ εὐνή. Cod. κατάφωρος. ut emendavit *Abresch.* in Lectt. Aristaen. p. 84. Proxima: ἔστι δέ που καὶ ἐν τῷ κυνηγεσίῳ τῆς ἀληθείας πολλὰ δύσβατα καὶ ἐπίσκια, καὶ τῷ καθ' αὐτὸν μετιόντι δυσδιερεύνητα. ducta sunt ex *Platon.* de Rep. IV. p. 432. C. καί μοι δύσβατός γέ τις ὁ τόπος φαίνεται καὶ ἐπίσκιος· ἔστιν οὖν σκοτεινὸς καὶ δυσδιερεύνητος, ἀλλὰ γὰρ ὅμως ἰτέον. Illustravit illam comparationem *Wyttenb.* in Epist. crit. p. 259. ed. Lips. Vocabula δύσβατος et ἐπίσκιος noster junxit etiam Or. I. p. 3. B.

P. 254. D. ἦ πάλαι ἐπὶ τὸν σῦν συνελέγησαν. Cod. ἢ et συνέγησαν.

P. 255. A. καὶ δὴ τοῦ θηρίου μὲν ἁλόντος ἐγίνετο τοῖς θηρευταῖς περὶ τῶν ἀκρωτηρίων διαμάχη τε καὶ ἀμφισβήτησις. Mallem: ἐγένετο. De illa venatione *Apollodor.* I. 8. 2. p. 54. ἀμφισβητούντων δὲ τοῦ θηρὸς φασὶ τῶν Θεστίου παίδων. ubi verba

---

*) Sic Cod. Monac. confirmans conjecturam *Petavii.* Or. X. p. 135. D. γινώσκεις γάρ, οἶμαι, σώζειν τοὺς βαρβάρους δυνάμεως ἔχων. minus certa est acutissimi viri correctio, δυνάμεως ἱκανῶς ἔχων. Lenius erit: δυνάμεως εὖ ἔχων.

Digitized by Google

ἀμφιεσματων. Cod. ἀπιθέτων. a pr. man. Ad rem cf. *Creuzer.* ad *Plotin.* de Pulcrit. p. 303. s.

P. 249. D. μήποτε κολοβός τε καὶ οὐκ ἄρτιος. Cod. κολυβός.

P. 250. A. εἰ τύχοι. Cod. τύχει a pr. m. et mox εἰ τοῦτό γε pro ἢ τοῦτέ γε. Frequens harum conjunctionum, et omnino syllabarum ει et η confusio. *Lucian.* Cyn. §. 4. T. IX. p. 198. οὐ τοίνυν οὐδὲν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν. Scr. εἰ μή. Contra ap. *Liban.* T. IV. p. 1131. 13. τοῦτο δὲ εἰ μὴ βούλεσθαι, ἢ μὴ βουλομένην δύνασθαι. Scr. ἢ μὴ βούλεσθαι. Ib. T. IV. p. 123. 13. οὐκ ἔστιν, εἴ τις ὑπὲρ παιδὸς ἀμύνασθαι βουλομένη τὸν ἀδικοῦντα, τραπείη πρὸς μοιχείαν. recte *Morellius*: ἤ τις. Ib. T. III. p. 58. 20. πῶς δ' ἂν ἐπεθύμησε πολιτείας, εἰ τὸ μηδένα παιδείᾳ προσέχειν λυσιτελεῖ. Sic *Reiskius* ex Cod. August. Scribe: ᾗ τὸ μηδένα. quibus verbis tyrannis describitur. Unum addam. T. IV. p. 814. 1. τοὐναντίον μὲν οὖν ἡ μήτηρ οὖσα μὴ τοὺς παῖδας πρὸς δωρεὰν ἐξητεῖτο. Scr. εἰ μήτηρ οὖσα.

P. 250. B. καθάπερ, οἶμαι, καὶ ναμάτων τὰ διαφανῆ τε καὶ καθαρὰ ἀνιχνεύοντές τε καὶ διασμώμενοι. Cod. καὶ τῶν ναμάτων. quod reponendum. Quae significatio h. l. verbo διασμᾶσθαι tribuitur, ea in Lexicis nostris non reperitur. *Suidas.* διασμώμενος, ἐρευνῶν. Purgandi et poliendi significatione saepius obvium. *Heliodor.* I. p. 70. κράνος διασμῶντα. *Lucian.* Piscat. §. 14. T. III. p. 131.

Digitized by Google

τὸ χρυσίον ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι. Sic Codd. pro ἀποσπῶντα. Sed ibi κόμμασι non referendum videtur ad monetariorum malleum, sed simpliciter ad ictus, quibus metalla a scoria purgantur.

P. 250. B. γνωρίσματα, ἃ πᾶσα γνωρίσματα. Cod. ἅπασα. Ap. *Plutarch.* in Vit. Lycurgi c. 13. τὸ γὰρ ὅλον καὶ πάσης νομοθεσίας ἔργον εἰς τὴν παιδείαν ἀνῆψε. *Coray* corrigit: καὶ πᾶν τῆς νομ. Scr. leniore mutatione: τὸ γὰρ ὅλον ἁπάσης νομ. ἔργον.

P. 250. C. τοῦτο μὲν δὴ ὁμολογείσθω τῆς φιλοσόφου φύσεως περί, ὅτι μαθήματος δέοι. Scribendum videtur: φύσεως πέρι, ὅτι μαθήματος ἐρᾷ, ἡ φύσις sc. ex *Platon.* in Rep. VI. p. 485. A. τοῦτο μὲν δὴ τῶν φιλοσόφων φύσεων πέρι ὁμολογήσθω ἡμῖν, ὅτι μαθήματός γε ἀεὶ ἐρῷσαν. — οὗτοι πάνυ ες. Cod. οὕτι.

P. 250. C. μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν, μηδὲ ξυμφέρειν ἅπαντα. Cod. ξυμφύρειν. Saepe junguntur verba συγχεῖν καὶ φύρειν. Vid. *Weisel.* ad *Diodor. Sic.* XVI. 80, 48. T. II. p. 143. Noster Or. XXVI. p. 319. B. πρὶν γὰρ ἀναμιξ ἅπαντα ἦν συμπεφυρμένα. Ap. *Achill. Tat.* II. 9. p. 58. ἀλλ' ὅγε Σάτυρος συμφυράσας πάλιν τὰ ἐκπώματα ἐνήλλαξεν ἡμῶν. Cod. Bavar. συμφορήσας. Scr. συμφρονήσας. quod contextui narrationis unice aptum. *Jamblich.* Myst. Aeg. VII, 2, p. 150. μετὰ τῶν ἀστάτων τῆς ὕλης ῥευμάτων συμφερόμενον. Cod. Leidens. συμφυράμενον, monente *Creuzero*

Digitized by Google

τάτην Φιλοσοφίαν ποιῇ. Marg. Monac. προσποιῇ. Sic iterum p. 254. A. ῥητορικὸς ποιούμενος εἶναι. Cod. προσποιούμενος. Or. IV. p. 62. A. ὅτι Φιλοσοφεῖν ποιούμενοι. Scr. προσποιούμενοι. Or. VI. p. 72. A. τῶν Φιλοσοφεῖν προσποιουμένων. Or. VIII. p. 114. C. ὀξύτερος Φαίνῃ τῶν μόνον τοῦτο ἔργον προσποιουμένων. In hac ipsa Or. p. 259. B. τοῦ μηδὲν εἰδέναι προσποιουμένου. Or. XXIII. p. 390. A. οὐδὲ τὸν Ἀριστοτέλους προσποιούμενον εἶναι προφήτην. Or. XXVIII. p. 335. D. οὐδὲ παιδείας, ἧς προσποιεῖται. Cf. *Kuster.* de Verbis Med. p. 30. *Locella* ad *Xenoph. Ephes.* p. 149. s. Optime habet vulgata ap. *Lucian.* Dial. Mort. XIV. 5. p. 186. οὐκ οἴει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας. *quod te Deum simulasti.* ne probes cum *Belino* lectionem Cod. Par. προσκύνησιν.

P. 251. D. κατεσκευάσθαι. Cod. κατασκευάσθαι. a pr. man. Hoc verbum non recte videtur legi Or. VII. p. 86. B. ἡ ζάλη καὶ ἡ τρικυμία, ἀωρὶ μὲν ἀρξαμένη, πολλὴ δὲ ἐν ὥρᾳ κατασκευασθεῖσα. Fortasse: πολλῇ δὲ ἐν ὥρᾳ κατασκεδασθεῖσα. *post longum demum tempus dissipata.*

P. 252. A. τοῦτον δὴ τὸν τρόπον. Cod. τοῦτον δέ. quod non praeferendum.

P. 252. B. ποτὲ διεσώσω χάριτας ἐμμίσθους ἀρχόντων. *Petavius* corr. διώσω. Rectius etiam Cod. Mon. διεώσω. In Carm. *Greg.* Nazianzi ap. *Murat.* in Anecdot. p. 177. nr. 194. v. 16. recte legitur:

Digitized by Google

γῆς καὶ θαλάσσης ἐξέσωσας. in Cod. Tollii autem in Itiner. Ital. nr. 16. ἐξέωσας. Noster Or. II. p. 37. D. μόλις ἐξέωσε τὸν τύραννον τῆς πατρίδος. Or. VI. p. 80. B. ἦν γὰρ ἔνδειαν ἐμέμψω τῷ λόγῳ, ταύτην σοι ὁ λόγος αὐτὸς ἀνεσώσατο. *Petavius: hoc ipsum tua resarcivit oratio.* Scribe: ἀνεώσατο. Cf. Interpp. *Thomae Mag.* p. 403. Idem augmenti genus obliteratum Or. XXII. p. 273. C. ἐγὼ δὲ ὁρῶν καὶ σοὺς πατέρας. ubi quum participium non habeat, quo referatur, *Petavius* corrigit: ἐγὼ δὲ ὁρῶ. Scribendum procul dubio: ἐγὼ δ' ἑώρων. Pro πατέρας nondum poenitet παιδεραστὰς correxisse in Animadverss. ad Anth. T. II. P. III. p. 78.

P. 252. B. συγγράμματα οὕτω σοι πεποίηται. Cod. αὕτα σοι. In marg. οὕτω. *Achill. Tat.* III. 25. p. 148. σχεδιάσας οὕτω καὶ τὴν ταφήν. Ita *Boden* ex Cod. Bavar. pro αὐτῷ, quod mihi videtur verius. Contra ap. *Alcidamantem* Oratt. Gr. T. VIII. p. 72. ὥστε Ἀλέξανδρος οὗτος τὴν ἀποδημίαν ἐποιεῖτο. scripserim, οὕτως. *peregrinationem in hunc modum suscepit.*

P. 252. C. ἤ τί δὴ πρὸς τῶν Μουσῶν. Cod. ὅτι δή. Marg. ἤ τι δή. Tum: ἀλλὰ δὴ εἰ μὴ συγγράμματα, μαθητάς γε ἀπειργάσω τινάς. Cod. καὶ μή. Fortasse: εἰ καὶ μή. et pro μαθητὰς, prima syllaba omissa, θητάς. a pr. m. In archetypo

τ

scriptum nimirum: συγγράμμα μαθητάς. ubi omissionis causa in oculos incurrit.

Digitized by Google

P. 252. C. βατταρίζοι τε καὶ ὑλακτοίη. Cod. βατταρίζει. Vim verbi βατταρίζειν aperit *Lucian.* in Iove Trag. §. 27. T. VI. p. 255. de Timocle: ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμότατός ἐστιν... ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν διὰ τοῦτο ἐν ταῖς σύνουσίαις, οὐ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων καὶ ταραττόμενος. quae ducta dixeris ex *Platon.* Theaet. p. 175. D. ἀδημονῶν τε καὶ ἀτορῶν καὶ βατταρίζων γέλωτα . . παρέχει. ut *Piersonus* quidem legit pro βαρβαρίζων, ad Moer. p. 197. nolente tamen *Heindorfio* T. II. p. 398. Noster Or. XXII. p. 278. A. ὄψει γὰρ ἰλιγγιῶσαν εὐθέως, καὶ λιγυζομένην (vox corrupta) καὶ βατταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν ὅ τι χρήσεται.

P. 252. C. καταλιπών. Cod. καταλίπων.

P. 252. D. ἐπὶ σοφίᾳ διαφέρειν. Cod. διαφέρον. — ὀλίγα ἐς τῆς γραφῆς συνεραυίσαιτο ῥήματα. Or. XXVIII. p. 343. B. καί τοι λιτὰ ῥήματα προηκάμην, καὶ ταῦτα εἰκῇ, οὑτωσὶ καὶ λίαν ἀρχαίως, οὔτε περιστείλας, οὔτε κομμώσας. Si λιτὰ scripsit *Themistius*, inepte locutus est. Sed ille dedit: καί τοι ὀλίγα ῥήματα προηκάμην. *pauca verba eaque nullo ornatu commendata.* — συγκολλᾷν. Cod. Mon. συγκολᾷν. Utitur hac voce Or. XXII. p. 281. C. ubi scribendum: ἀλλὰ οὓς (pro ἀλλ' οἵους) ἂν καλοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς καὶ οὕτως ἁρμόζοντας ἴδῃ, τούτους ξυγκολλᾷ καὶ ξυνδεῖ. Eodem sensu p. 272. C. διὰ δὲ ἀμηχανίαν τοῦ ξυγκολληθῆναι καθ' ἑαυτόν, ἐπὶ τὸ σῶμα καταντώσης.

Digitized by Google

Plutarch. T. II. p. 84. E. *συναρμόττειν καὶ συγκολλᾶν.*

P. 253. A. *οἷαι τῶν προσαιτούντων αἱ ἐφεστρίδες συμπεπερόνηνται.* Cod. *προσετόντων* et *συμπερόνηνται.* Utrumque a manu sec. emendatum. — *ἐλεγκτέον.* Cod. *ἐλεκτέον.* Idem omittit verba *τὲ αὐτόν .... ἐννοητέον.* — *εἰ δακτύλιον ἀπαντήσῃ.* Cod. *ἀπαντῶσιν.* In marg. est vulgata. Scribendum foret: *εἰ δακτύλιον ἀπαντήσει;* nisi mutilum esse locum appareret ex Cod. Vales. cujus lectionem protulit *Boisson.* ad *Marin.* p. 101. *εἰ δακτύλιόν τις ὑπόχρυσον περιθέμενος ἐν ἀγορᾷ διαβαδίζοιτο, προτεινόμενος ἐξεπίτηδες τὸν δακτύλιον ἀπαντῶσιν.*

P. 253. A. *οὐ γὰρ Φορτικῶς γε οὕτω δακτυλήθρῳ ἐκαλλωπίζετο.* Cod. *Φορτικὸς* et *δακτυλιδρίῳ.* Certe *δακτύληθρον* non est *annulus*, sed *digitale*, quo digiti teguntur. Cf. *Athen.* L. I. p. 6. D. *χειρίδας δασείας καὶ δακτυλήθρας* appellat *Xenoph.* Cyr. VIII. 8. 17. p. 657. Quare vide an ex Cod. Mon. corrigendum sit, *δακτυλιδίῳ*; quod cum contemtu dictum.

P. 253. C. *μικροῦ γίνεσθαι ἀναύδους.* Cod. *μικρῷ.* Respexit Orator *Platon.* Theaet. p. 180. D. — *δυσκολώτερον ὠνομασμένῳ.* Cod. *ὀνομασμένῳ.* Ap. *Aelian.* H. An. I. 14. *εἰ δὲ λαμυρώτερα ταῦτα τῇ κράσει τῶν ὀνομάτων εἴρηται.* restitue ex Cod. Monac. *λαμυρώτερον.* Praeterea etiam *τῇ χρήσει* corrigendum. — *περανεῖς δὲ οὐδέποτε οὐδέν.* Cod. *ἃς*

Digitized by Google

πότε οὐδέν. Error in marg. emendatus. Proximum οὐδὲ post αὐτὸς omittit idem.

P. 254. A. ῥητορικὸς (Cod. τορικός.) ποιούμενος εἶναι. Marg. προσποιούμενος. Vide ad p. 251. D. — Quae sequuntur: μονονοὺκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρομεν. ducta ex *Platon.* de Rep. X. p. 600. D. καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται, ὥστε μονονοὺκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτὰς οἱ ἑταῖροι. et mox: πορρω ὄντες τοῦ εἰδέναι. ex *Theaeteto* p. 151. C. quod monuit *Heusd.* in Specim. crit. p. 32.

P. 254. B. οὐ συγχωρεῖ τὰ μυστήρια. negationem omittit Cod. a pr. man. Idem notavit ex Cod. Vales. *Boisson.* ad *Marin.* p. 112.

P. 254. B. ἐπισκέψει γὰρ ἡ κοινωνικὴ (κοινωνή τε Cod.) τε καὶ ἥμερος πρὸς τοὺς παιδείας ἐπιθυμοῦντας, ἢ δυσκοινώνητος δὲ καὶ ἀγρία, χαλκέας καὶ τέκτονας. εἰ δὲ βούλει, καὶ ποιητάς τε καὶ τοὺς ἄλλους δημιουργοὺς συγχωρῶμεν, ἐάν τις λέγῃ, στασιάζειν τε καὶ ἐπιφθόνως λέγειν πρὸς ἀλλήλους. Depravatus hic locus ita videtur distinguendus; comparato *Platone* de Rep. VI. p. 486. B. unde jam *Petavius* profecit: ἐπισκέψει γὰρ εἰ κοινωνική τε καὶ ἥμερος πρὸς τοὺς παιδείας ἐπιθυμοῦντας, ἢ δυσκοινώνητός τε καὶ ἀγρία. Χαλκέας γὰρ καὶ τέκτονας, εἰ δὲ βούλει καὶ ποιητάς τε καὶ τοὺς ἄλλους δημ. συγχωρῶμεν, ἐάν τις θέλῃ,

Digitized by Google

στασιάζειν τε καὶ ἐπιφθόνως ἔχειν *) πρὸς ἀλλήλους. Formulam εἰ δὲ βούλει, illustravit *Wyttenb.* ad *Plut.* de S. N. V. p. 68.

P. 254. D. ἐντυχεῖν τῷ θηρίῳ. novissimam vocem omittit Cod. supplet margo. — Mox: ῥᾷον κατάφορος ἡ εὐνή. Cod. κατάφωρος. ut emendavit *Abresch.* in Lectt. Aristaen. p. 84. Proxima: ἔστι δέ που καὶ ἐν τῷ κυνηγεσίῳ τῆς ἀληθείας πολλὰ δύσβατα καὶ ἐπίσκια, καὶ τῷ καθ' αὑτὸν μετιόντι δυσδιερεύνητα. ducta sunt ex *Platon.* de Rep. IV. p. 432. C. καί μοι δύσβατός γέ τις ὁ τόπος φαίνεται καὶ ἐπίσκιος· ἔστιν οὖν σκοτεινὸς καὶ δυσδιερεύνητος, ἀλλὰ γὰρ ὅμως ἰτέον. Illustravit illam comparationem *Wyttenb.* in Epist. crit. p. 259. ed. Lips. Vocabula δύσβατος et ἐπίσκιος noster junxit etiam Or. I. p. 3. B.

P. 254. D. ἦ πάλαι ἐπὶ τὸν σῦν συνελέγησαν. Cod. ἢ et συνέγησαν.

P. 255. A. καὶ δὴ τοῦ θηρίου μὲν ἀλόντος ἐγίνετο τοῖς θηρευταῖς περὶ τῶν ἀκρωτηρίων διαμάχη τε καὶ ἀμφισβήτησις. Mallem: ἐγένετο. De illa venatione *Apollodor.* I. 8. 2. p. 54. ἀμφισβητούντων δὲ τοῦ θηρὸς φασὶ τῶν Θεστίου παίδων. ubi verba

*) Sic Cod. Monac. confirmans conjecturam *Petavii.* Or. X. p. 135. D. γινώσκεις γάρ, οἶμαι, σώζειν τοὺς βαρβάρους δυνάμεως ἔχων. minus certa est acutissimi viri correctio, δυνάμεως ἱκανῶς ἔχων. Lenius erit: δυνάμεως εὖ ἔχων.

Digitized by Google

τοῦ θηρὸς φασὶ *Heynius* ex margine venisse suspicatur. At si importunum φασὶ in χάριν mutaveris, nihil quod offendere possit, supererit. — Pro ἀκρωτηρίων Cod. Monac. exhibet ἀκροθηνίων, fortasse pro ἀκροθινίων. πρωτεῖον et ἀριστεῖον appellat *Diodor. Sic.* IV. 34.

P. 255. C. μετὰ παιδιᾶς καὶ χαρίτων. Cod. παιδείας a pr. man.

P. 255. D. οὐ κολούουσαι καὶ βασκαίνουσαι καὶ ἀντηχοῦσαι. Cod. κωλούουσαι a m. recent. Cogitabat librarius de κωλύουσαι *), quod cum κολούειν sexcentis in locis permutatur, ita ut interdum difficile sit statuere, utrum sit verius. Verbo κολούειν saepenumero invidiae adhaeret notio, ut ap. *Plutarch.* V. Pericl. c. 29. ὀλίγας αὐτῷ ναῦς ἔδωκε καὶ μὴ βουλόμενον ἐξέπεμψε. καὶ ὅλως διετέλει κολούων. Vett. editt. κωλύων. Item in Vit. Romuli c. 25. ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει καὶ κολούειν τὸν Ῥωμύλον. alii κωλύειν. (Ibi cl. *Coray* T. I. p. 376. κολούειν nihil aliud esse pronuntiat, quam τὴν ἀρχαίαν γραφὴν τοῦ κωλύειν, Acolensibus scilicet ου pro ū utentibus. Quod mihi secus videtur.) Ex hoc loco apparet in Vit. Pyrrhi c. 12. ἐμποδὼν γὰρ αὐξομένῳ τῷ Δημητρίῳ πάλιν ἱστάμενος, καὶ κω-

*) Duae itaque in hac voce confluxerunt lectiones, ut ap. *Aelian.* H. A. I. 32. ἔστι γὰρ συνιδεῖν ἐκείνῃ δεινὴ τοῦ ζώου τὸ παλάμημα. Cod. Monac. παλάμησμα. librario de πάλαισμα cogitante.

Digitized by Google

λύων τὴν δύναμιν, ὥσπερ ἐξ ἀῤῥωστίας μεγάλης ἀναλαμβάνουσαν. recte emendasse *Bryantum*: καὶ κολούων τὴν δύναμιν. Iterum Vit. Niciae c. 6. τὸν δῆμον ὑφορώμενον ἀεὶ καὶ φυλαττόμενον τὴν δεινότητα, καὶ κολούοντα τὸ φρόνημα καὶ τὴν δόξαν. Vulgo: κωλύοντα. Ap. Nostrum Or. XXXII. p. 360. C. λόγου, οὐ τοῦ κωλύοντος καὶ πιέζοντος. Scr. κολούοντος ex *Stobaei* Flor. T. I. p. 21. ubi ille locus laudatur, sed truncatus. Ap. *Liban.* T. IV. p. 307. 10. οὐχ ὅλον με ὁ Φίλιππος ἀφῆκεν· οὐδὲ πᾶσι κεκωλυμένος, ἔοικα μεγαληγορεῖν ὑπὲρ τὰς παρούσας τύχας, καὶ παραβάλλειν ἐμαυτὸν τοῖς κρείττοσιν. Scribendum videtur et distinguendum: οὐχ ὅλον με Φίλιππος ἀφῆκεν, οὐδὲ πᾶσι· κεκολουμένος ἔοικα μεγ. *non totum me, nec integrum remisit Philippus, nec talem, qui omnibus prodesse possim: sed, ut mutilus quis et deminutus, vocem supra praesentem fortunam attollere mihi videor.*

P. 255. D. ἀλλ' οὐχὶ παράξενοι οὗτοι καὶ ψευδώνυμοι. Scribe: ἀλλ' οὐχ οἱ παράξενοι *). Pro novissima voce παράσημοι habet Cod. Sic p. 246. C. πολλοὶ δὲ οἱ παράσημοι καὶ παρεγγράφοντες ἑαυτούς. Utramque vocem junxit *Aristoph.* Acharn.

*) Ap. *Liban.* T. IV. p. 690. 1. ἀλλ' οὐχὶ τοῦτον. *Reiskius* verissime emendavit, ἀλλ' οὐχ οἱ. In hac periodo si verba, ὡς εἰώθατε πρὸς ἀλλήλους . . . . καὶ τὸν σπινθῆρα ἐγείροντες, ut parenthetica uncinis includeris, nihil erit, quod offendere queat, aut correctione indigeat.

Digitized by Google

516. ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρά, παρακεκομμένα, Ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα. ubi Schol. μηδὲν ἐπελὲς ἔχοντα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀδοκίμων νομισμάτων . . . ὅθεν καὶ παρὰ Ἀθηναίοις παράσημος ῥήτωρ. Vid. *Harpocrat.* p. 280. *Demosth.* Orat. pro Coron. T. I. Oratt. Gr. p. 367. 26. Epigrammatographi παράσημα ῥήματα illustravi in Anim. ad Anth. T. II. P. III. p. 8.

P. 256. A. καὶ διηλέχθη. διειλέχθη. Cod. a m. recent.

P. 256. A. ἀλλ' εἰ καὶ προσποιῇ τις τὴν ἀλήθειαν. Cod. ἀλλ' εἰς προσπ. ubi ς ortum ex ea sigla, qua καὶ in Codd. indicatur. Ap. Nostrum Or. II. p. 28. A. καὶ δορκάδες, σῦς διώκειν τε καὶ ἀκοντίζειν. Scr. καὶ δορκάδες καὶ σῦς διώκειν. καὶ excidit inter duo ς. Eadem nota interdum confusa cum ϳ i. e. δέ. ut Orat. XXXII. p. 292. A. δαπανῶ μὲν γὰρ πυροὺς βασιλικοὺς ἐκ καὶ τῶν σιτοφυλακίων τῶν δημοσίων. Scr. ἐκ δὲ τῶν σιτοφ. quae lenior est correctio eâ, quam tentavit *Petavius.* — Pro τις Cod. Monacens. τι, quod probandum.

P. 256. A. μὴ κεντεῖν τε καὶ διολλύειν τὸ τὰ αὐτὰ ἀγαπῶντα. Cod. διολύειν a pr. m. Est in hoc verbo conatus significatio. Mallem tamen omnino κολούειν, praesertim ob sequentia, ἀλλὰ κυδαίνειν τε καὶ ἐπαίρειν.

P. 256. B. οὕτω γὰρ μάλιστα ἴοι, καὶ οὐκ ἀμβλύνοιτο, οὐδὲ ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος. Ducta verba ex *Platon.* de Rep. VI. p. 490. B. — Mox

Digitized by Google

πρός σε μόνον. Scr. πρὸς σέ. Paulo post Cod. καὶ πρὸς σὲ μόνον θαυμάζοντες, oculis librarii ad praecedentia aberrantibus, pro καὶ σὲ (sic scribe pro καί σε) μόνον θαυμ.

P. 256. D. ἐγὼ δὲ προσεῖχον. Ἡσιόδῳ τῷ ποιητῇ, χυτρέα χυτρεῖ κοτέειν, καὶ ἰπνοποιόν ἰπνοποιῷ. Vltima haec verba frustra sollicitat *Petavius*. De suo ea addidit *Themistius*, qui raro aliorum verbis utitur, quin aliquid mutet aut adjiciat. Illa autem ad contemtus significationem opportunissima esse, sponte apparet.

P. 256. D. τάττετε οὖν αὐτοὺς ἵνα περ καὶ ἐτάχθησαν ἐξ ἀρχῆς. Cod. τάττεται a pr. manu, et καὶ ἄχθησαν. In marg. κατετάχθησαν, quod vulgatae non praeferendum. Peculiarem elegantiam καὶ habet in enuntiationibus relativis. In *Arati* Phaen. v. 286. κέκλιται Αἰγόκερως, ἵνα τρέπετ' ἠελίου ἴς. metri defectum alii aliter resarcire conantur. Mihi legendum videtur: ἵνα καὶ τρέπετ' ἠελίου ἴς. In *Luciani* Dial. Mar. XI. 1. p. 114. δέξαι με . . κατάσβεσόν μου. Scr. καὶ κατασβ. cum Cod. Par. et paulo post iterum: διὰ τί δέ σοι καὶ ἐνέβαλε τὸ πῦρ. ubi vulgo copula desideratur. Ibid. Dial. IV. 2. p. 100. καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ καὶ φαντασία τις. iterum Codice Paris. καὶ suppeditante. Ap. Nostrum Or. XIII. p. 166. A. ἐπεὶ οὖν ἠψάμην ἐλπίδος, καὶ ἦν πάλαι τρέφων καὶ ὠδίνων, οὐκ εἶχον ἔξαμμα. aut delenda est copula, aut, quod malim, scribendum: ἦν καὶ πάλαι

Digitized by Google

τρ. *) Ap. *Aelian.* H. An. I. 29 ἢ νὴ δία περίαπται. bene Cod. Monac. ἢ καὶ νὴ δία. Ibid. I. 30. pro κέχηνε δὲ ἁ λάβραξ μέγα, optime habetur: καὶ μέγα. *idque insigniter.*

P. 257. B. ἀλλ' ὁρᾶτε, ὅτι τηλικαύτην ἀσπίδα οὕτι παντὸς ἀνδρὸς ἐνεγκεῖν. Cod. ὅτι παντός. In marg. οὐχί. Mallem: οὔ τοι παντός. — Paulo post: καί τινες ἀλλήλοις περιέπεσον. Cod. καὶ ἀλλήλοις.

P. 257. C. βασκανίαν . . . ἀποκριτέον καὶ φυλακτέον· καὶ ὅσα ἂν εὑρίσκηται προσοῦσα, τὴν ὥρα ταύτην ἀπελαύνειν τε δεῖ, καὶ ἐκβάλλειν τοῦτον τῶν ἱερῶν, ὡς χαλεπώτερον λευκῆς τὸ νόσημα κεκτημένον. Pro ὅσα ἂν praeclare Cod. Monac. ὅτῳ ἄν **). Tum idem δεῖ recte omittit, quip-

---

*) In verbis ibi praecedentibus legendum videtur: ναῖς νύμφαις μὲν ταῦ Ἰλισσοῦ οὐ (οὐ vulgo deest) λογιστέον, τῷ δὲ ἔρωτι καὶ τῇ τοῦ (καὶ τοῦ vulgo) Φιλονείκου θεοῦ ἐπιτηδεία (ἐπινοία vulg.). *hoc non, ut ille Socratis apud Platonem sermo, Ilissi Nymphis, sed Amori et Amoris instinctui tribuendum est.*

**) Ap. Nostr. Or. XIII. p. 164. A. ὅτῳ ἐντύχοιμι νέῳ ἐγκατειρώμενος. praeter necessitatem *Harduinus* εἴ τῳ corrigit. Sed ap. *Alciphronem* II. Ep. IV. p. 244. ubi Glycera narrat, Menandrum quondam laudasse puellam, praesente Glycera, ἀλλ' ὡς Φοβούμενος αὐτὴν ἐπαινεῖν, ὅτε καὶ μειδιάσασα, θερμότερόν σε κατεφίλησα. scribe: ὅτου καὶ μειδ. i. e. οὗ χάριν. *quia de causa subridens calidius tibi impressi osculum.* ὅτου *bene* est supra p. 245. C. et ὑπὲρ ὅτου p. 222. B.

Digitized by Google

pe quod ex praecedentibus assumendum verbalibus. Sic *Plato* in Critone §. 36. καὶ πανταχοῦ ποιητέον, ἃ ἂν κελεύῃ ἡ πόλις τε καὶ ἡ πατρίς; ἢ πείθειν (δεῖ sc.) αὐτήν, ᾗ τὸ δίκαιον πέφυκε. Vid. *Heindorf.* ad *Platon.* T. II. p. 155. — Pro κεκτημένον Cod. a pr. m. κεκτημένης.

P. 257. C. τέταρτον δὲ τύπον εἶναι φασιν. Cod. φησίν, recte. Plato enim intelligitur.

P. 257. D. ἄγαμαι οὖν ἐγὼ καὶ ταύτῃ τὸν νομοθέτην, οἵᾳ θριγκῷ περιβάλλει τὴν σοφίαν εἰς πάντα ἀλήθειαν. Cod. οἷα. Margo ὅτι addit. Tu scribe: οἵῳ θριγκῷ περιβ. τὴν σοφίαν ἀληθείᾳ. *admiror legislatorem, quod sapientiam undique tali munimento, veritate scil., circumdedit.* Sic optimus quisque. *Herodot.* I. 31. ἐμακάριζον τὴν μητέρα, οἵων τέκνων ἐκύρησε. *Xenoph.* Cyrop. VII. 3. 13. κατοικτείρων τήν τε γυναῖκα, οἵου ἀνδρὸς στεροῖτο, καὶ τὸν ἄνδρα οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν οὐκέτ' ὄψοιτο. Anab. VII. 4. 1. ὅπως φόβον ἐνθείη καὶ τοῖς ἄλλοις οἷα πείσονται. Apud *Lucian.* in Lucio c. 38. ἐγὼ δὲ ὑπεραλγήσας ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ μεταβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν. Fortasse scribendum: οἵων μέχρι καὶ (καὶ ex Cod. Paris.) νῦν ἀνέχ. κακῶν. Contra ap. Eund. in Toxari §. 29. ἀφόρητα, οἵῳ ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει. Scr. οἷα, ut est in Cod. Paris.

P. 258. A. ἑκατὸν μνῶν ὠνεῖσθαι. Cod. ὠνῆσθαι. Marg. ὠνήσας.

P. 258. A. καί τοι τὸ μὲν ἐν τοῖς μαθήμασι

Digitized by Google

ψεῦδος αὐτῷ μόνῳ βλαβερὸν τῷ ψευδομένῳ· τὸ δὲ ἐν ταῖς πράσεσι, καὶ ἡ κατ' ἄλλου ἀδικία. Cod. τῷ δὴ δὲ ταῖς. In marg. τῷ δὲ δή. Pro πράσεσι Cod. πρόσεστι. Hinc legendum esse apparet: τῷ δὲ δὴ πρόσεστι καὶ ἡ κατ' ἄλλου ἀδικία. Verba ἐν ταῖς πράσεσι fortasse ex glossemate orta; nisi librarius, qui paulo ante ὠνὰς ἢ πράσεις scripserat, per oscitantiam πρόσεστι cum πράσεσι permutavit.

P. 258. ἀλλ' ἐὰν ἄ μήποτε ἤκουσεν ὀμνύοι λέγειν ἀκηκοώς, καὶ ῥᾷον ἐπιορκοίη Λυσάνδρου. Cod. ὀμνύει λέγον. Scribe ὀμνύῃ. ut etiam Or. XVIII. p. 220. A. ἀλλ' ὁπόταν μοι ἐπὶ νοῦν ἔλθοι. Scr. ἔλθῃ. *) Passim diversimodi ab eadem conjunctione pendentes reperiuntur. Noster Or. XXVI. p. 326. D. οὐχ ἵνα αὐτῇ χορηγοίης εἰς θέατρα καὶ ἐπιδρομίας . . , ἀλλ' ἵνα κόσμος τε ᾖς σφίσι καὶ ὠφέλεια, καὶ μεταδιδῷς τῶν ἀγαθῶν. Lucian. Dissert. c. Hesiodo c. 7. T. VIII. p. 152. ἦν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρματα καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφροντίσῃ τῆς γῆς αὐτοῖς. Herodot. II. 161.

*) Nemo haesit, quod mireris, in *Apollodori* verbis I. 9. 21. καὶ ἐπειδὴν τῷ Φινεῖ παρατίθητο τράπεζα. Scr. ἐπειθῆ. Ap. *Aelian.* H. A. V. 13. ὅταν δὲ ἐπιγονὴ ᾖ καὶ εὐθηνεῖται μελίσσαις τὸ σμῆνος. Cod. Medic. εὐθηνῇ ταῖς. quod Schneiderus recepit. At *Aelianus* modio solet uti. Quare legerim: καὶ εὐθηνῆται μελίσσαις τὸ σμῆνος. ut IX. 59. πολλοῖς ἰχθύσιν εὐθηνεῖται ὁ πόντος.

Digitized by Google

ἵνα δή σφεων φθορὴ γένηται, αὐτὸς δὲ τῶν λοιπῶν Αἰγυπτίων ἀσφαλέστερον ἄρχοι. Dicemus de his in Notis crit. ad Anthol. Pal. p. 253. nr. 315. — Praeterea in *Themistii* loco videtur legendum: λέγων ὡς ἀκηκοώς. quod lenius est correctione *Petavii* λέγων ἀκηκοέναι.

P. 258. B. πᾶσιν ὅσοις διὰ τὴν συνοίκησιν ἀναγκαῖον ἢ λόγου τινός. Cod. ὅσοι. et κατὰ λόγου. In marg. ἤ. Quae sequuntur usque ad ἐξαρνήτασθαι habentur ap. *Stobae.* Flor. XII. p. 141. ed. *Gesn.* (T. I. p. 308. ed. *Schow.*) Tum ibi sequuntur *Themistii* verba ex p. 259. A. ἔστι δέ τι καὶ ἕτερον .. αὐτῆς ἐπηβόλους, adjectis sex septemve lineis, quae in hac Orat. non leguntur. His omnibus excerptis praefixum lemma: Θεμίστιος ἐν τῷ μετριοπαθεῖ ἢ φιλοτέκνῳ.

P. 258. C. λέγω δὴ τὸν ὅρκον. Scr. λέγω δέ. Apud *Stobaeum* legitur: τὸν ὅρκον λέγω, omissis verbis, καὶ τὴν ἐπίκλησιν τῶν θεῶν. Etiam in seqq. nonnulla ibi omissa sunt. — ὅταν δείῃ. Scr. δέῃ cum Cod. Mon. et *Stobaeo.* Sequitur: διὰ ταύτην οὖν τὴν διπλόην. novissimam vocem *Suidas* per ἀπάτην interpretatur. *Etym. M.* per πανουργίαν. — In versibus, qui sequuntur, ὄφιν μὲν ἐν οὔρεσι καὶ λέοντα, scribe: ἐν οὔρεσιν ἠὲ λέοντα. Etiam ap. *Maxim.* π. κατ. v. 63. ἢ καὶ ὑδροχόου. Scr. ἠὲ καὶ ὑδρ. ut v. 343. 442. 444. Contra Ibid. v. 127. εἰ δέ τε δεύτερον ἦμαρ, ἠὲ τρίτον ἰθύσειε.

Digitized by Google

Scribendum videtur: ἢ ἐς τρίτον. *) — V. 3. verba γὰρ τῶν τοιούτων omittit Cod. Sed supplentur in marg. Recte *Petavius* correxit τούτων **); sed μὲν quoque delendum: Γνωστὸν γὰρ τούτων βουλή, γνωστὸν δὲ νόημα. V. 4. ἀνὴρ δὲ ἄλλα. Scr. δ' ἄλλα. V. 5. μῦθοι μὲν τέλειοι. *Petavius* τελεῖοι media correpta. Rectius legeris: μῦθοι μὲν λεῖοι καὶ μείλιχοι. Sic ap. *Lucian.* T. VII. p. 121. Cod. Paris. πάσας τὰς τελείας κινήσεις. Sed τὰς λείας verissimum. λείαν κίνησιν dixit *Plutarch.* T. II. p. 673. B. p. 786. C. In Epigr. *Archiae* XXXIII. οὐδὲ θανὼν λείη κέκλιμαι ἡσυχίη. In Cod. Palat. superscriptum τε, unde *Brunkius* τελέῃ edidit. Sed λείη ἡσυχίη egregie tuetur *Huschk.* An. crit. p. 123.

P. 258. D. ἐπιβουλεύουσι, καὶ συνοικοῦσι, καὶ περισαίνουσι. Suspicor fuisse: καὶ συνοικείουσι. si-

---

*) Comparandi particula restituenda nostro Or. I. p. 13. A. in loco editoribus inextricabili: ποῖον γὰρ ἐκείνου τηλικοῦτον ἀφαιρεῖσθαι. Scr. ποῖον γὰρ ἐκείνῳ τηλικοῦτον ἢ ἀφαιρεῖσθαι; *quid enim tyranno tanti est, quam eripere?* Ibidem paulo ante: ἀλλ' ὁ μὲν αἴτιος καὶ ἀπάνθρωπος τύραννος. non Φιλαίτιος legerim cum *Harduino*, sed ἄγριος. Contra Or. XIII. p. 168. D. τὸ κάλλος ἄγριον καὶ λάμπον. Fortasse ἄρτιον legendum.

**) De τούτων et τοιούτων inter se permutatis monui in Addit. ad Athen. p. 238. Ap. Nostrum Or. VIII. p. 115. C. ubi Augusto, Trajano, Antoninis commemoratis, καὶ τοιούτων ἕκαστον, ait, οὐδὲν ἂν ὤνησε τηλικοῦτον πρὸς τὴν ἀγαθὴν μνήμην τὰ τρόπαια. Scr. καὶ σοι τούτων ἕκαστον.

Digitized by Google

bi alios conciliant et adjungunt, in eorum se familiaritatem insinuantes.

P. 259. A. ἔστι δέ τι καὶ ἕτερον. Ap. *Stobae.* ἔστι δὲ δή τι. Sic paulo ante p. 258. A. δὴ post δὲ restituimus nostro. Or. XIII. p. 177. A. οὗτος δὲ μόνος ὁ γίγας θυμοῦ μὲν οὐ γέμει, οὐδὲ ἴχνος αὐτῷ. Scr. οὗτος δή; repetitur enim sermo per parenthesin interruptus; deinde fortasse corrigendum: οὗ οὐδὲ ἴχνος αὐτῷ.

P. 259. A. ἐν τῷ περὶ ἑαυτοῦ. Cod. περὶ omittit; margo supplet.

P. 259. A. ἢ γὰρ ἐν τῷ Φαυλοτέρῳ καὶ ἐλάττων λέγειν . . . ἢ ἐν τῷ μείζω τε καὶ σεμνοτέρῳ. Cod. a man. rec. Φαυλότερα et σεμνότερα. ut est ap. *Stobaeum*, quod *Harduinum* non fugit, qui etiam proxima ex eodem fonte recte corrigit: καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸ καὶ Σωκράτης παρελάμβανεν ἐν τοῖς λόγοις, et γέμοντα παραφροσύνης, pro περὶ σωφροσύνης.

P. 259. B. τῆς ἑαυτῶν οὐδενείας. Cod. ἑαυτόν. Sequentia: καὶ οὐδὲν οὕτως κ. τ. λ. petita sunt ex *Demosth.* Or. pro Cor. p. 269. ed. R. σοῦ δὲ παιδείας σοι θέμις μνησθῆναι, ἧς τῶν μὲν ὡς ἀληθῶς τετυχημάτων οὐδ' ἂν εἷς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν· ἀλλὰ κἂν ἑτέρου λέγοντος ἐρυθριάσειε. — τοὺς ἀληθινοὺς αὐτῆς ἐπιβάλους. Scr. ἀληθινῶς cum *Stobaeo*. Sed quod ap. eundem legitur ἐπιβόλους, minus probandum. Vid. *Ruhnk.* ad Timae. p. 116. *Schaefer.* Meletem. p. 48.

Digitized by Google

P. 259. C. οὐδὲν οὕτω πλήσμιον καὶ ἐμποιοῦν πολλὴν ναυτίαν. Cod. ἐμποιοῦν καί. Quod locum haberet, si etiam πλησμονὴν legeretur pro πλήσμιον. Quod sequitur: ἢ τὸ ἄγεσθαι καὶ ὑπεράγεσθαι . . verissime correxit *Petavius*: ἄγασθαι καὶ ὑπεράγασθαι. Et sic est in Cod. a man. sec. Apud *Liban.* T. IV. p. 808. 29. οἱ δὴ ταῦτα λαθόντες καὶ οὕτω κείμενον τὸν τύραννον ἐκπεπληγμένοι, νῦν μὲν τῆς εὐμοιρίας τὴν πόλιν ἄγονται. Scr. οἱ δὲ ταῦτα μαθόντες. et τὴν πόλιν ἄγαγται.

P. 259. D. οὐ μὲν δὴ δωροδόκον σε ἑαυτέον τὸν ἄνδρα. Cod. δωροκοντεατεον. In marg. τε, loco σέ.

P. 260. A. ἀπὸ τῶν μαθημάτων. Cod. αἰσθημάτων. In marg. est vulgata. μαθήματα et πὰθήματα confusa Or. XXIII. p. 288. A. ubi vere *Petavius*: ἔμπειρον περὶ τὰ μαθήματα τῆς ψυχῆς. pro ἔμπέιρον πὲρὶ τὰ παθήματα. cujus loci non meminerat *Heindorfius* ad *Platon.* Sophist. p. 231. D. (Tom. IV. p. 324. s.) ad defendendam vulgatam contra V. D. correctionem. Similis locus est in Protagora p. 313. C. ἆρ' οὖν ὁ σοφιστὴς τυγχάνει ὢν ἔμπορός τις ἢ κάπηλος τῶν ἀγωγίμων, ὧν ἡ ψυχὴ τρέφεται. . . . Τρέφεται δὲ ψυχή, ὦ Σώκρατες, τίνι; Μαθήμασι δήπου. Qui locus obversabatur Nostro Or. XXIII. p. 297. C. quae si legisset *Davisius*, ei in eadem pag. D. pro κάπηλος οὗτος ἢ αὐτοπώλης, non in mentem venisset scribere: ἀρτοπώλης. ad *Maxim. Tyr.* Diss. IV. 5. p. 57. ed. R. De voce κάπηλος et καπηλεύειν ad So

Digitized by Google

phistas translata cf. *Valken.* in Annot. ad N. T. p. 409. *Astium* ad *Platon.* de Rep. II. 12. p. 419.

P. 260. B. διὰ σκότου τε καὶ ὑπονόμων. Cod. ὑπὸ νόμων. Idem mox, διαπληκτιζομένους.

P. 260. B. καὶ πρότερον ποιεῖν τοῦ δικαίου τὰ ἀνάκτορα τῶν Μουσῶν. Cod. πρώτως. In marg. vulgata. Elegantissime *Petavius* correxit, καὶ πραιτόριον. Similiter peccatum Or. XIX. p. 231. B. ὧν δὲ τὰ ἐγκλήματα πρότερα ἦν καὶ τῆς φύσεως μᾶλλον τῶν ὤτων ἢ τῆς προαιρέσεως ἁμαρτήματα. ubi *Petavii* conjectura κουφότερα violentior; *Harduini* πραότερα, lenior quidem, sed ab usu sermonis aliena. Scribendum suspicabar: ὧν δὲ τὰ ἐγκλήματα παραίτητα ἦν. *delicta deprecabilia.*

P. 260. C. ὃς διεχώρισε τῆς ἀγοραίου τύρβης τὰς ἐλευθέρους διατριβάς. Cod. τύρβεως. P. 60. D. τύρβη καὶ ὄχλος. *Lucian.* T. VIII. p. 295. Φοβηθεὶς μὴ συντριβείην ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ. Ib. T. III. p. 52. ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον.

P. 260. D. οὐδὲ τὸν κύαθον ποιεῖν ἀμφορέα. Cod. πιεῖν. et sic in Cod. Vales. reperit *Boisson.* ad Marin. p. 89. Cum πονεῖν ποιεῖν confusum ap. *Liban.* T. IV. p. 1108. 12. καί φασι τὸν ἦχον, ὃν ἡ Πίτυς πονεῖ, δεχομένη τὸ πνεῦμα, θρῆνον εἶναι. Scr. ποιεῖ.

P. 261. A. καὶ κατατενεῖται ὑπὲρ μιᾶς βώλου τοὺς γειτνιῶντας. Cod. πρὸς τοὺς γειτν. quod verum: *de una gleba cum vicinis litigans.* De verbis

Digitized by Google

κατατείνειν et ἀντικατατείνειν de *contentione in dicendo* usurpatis nuper dixit *Astius* ad *Platon.* de Rep. p. 378. Alio sensu Noster Or. XXIII. p. 289. C. στρεβλοῦντε αὐτοὺς καὶ κατατείνειν καὶ ἄγχειν. Cf. *Bast* Epist. ad Boisson. p. 81. ed. sec. Ap. *Liban.* T. III. p. 436. 22. ἐκ τῶν ὧν δεῖ τὴν ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐπὶ τοὺς λόγους ἀτιμίαν, praeclare *Reiskius*, ἐκτείνων δέ. sed plura praetereā mutat, quam necesse erat. Scr. ἐκτείνων δὲ τὴν ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐπὶ τ. λ. α.

P. 261. B. τριῶν ἢ τεττάρων πόλεων μερμέρια κακὰ ἐργαζόμενον. *Petavius*: ὑπὲρ τριῶν ἢ τετ. πλέθρων sive ποδῶν. *Rectius*: marg. Cod. τριῶν ἢ τεττάρων βώλων ἕνεκα. — Pro μερμέρια *Petavius* τερμέρια. Quod vide an sit necessarium. Illa voce, eodem quo τερμέρια sensu, utitur *Lucian.* T. V. p. 190. ubi est μερμέριον κακόν. ut in Rheso v. 509. κακῷ μερμέρῳ παλαίομεν.

P. 261. B. πᾶσα γὰρ ἡ τοιαύτη ἀναιδρία. Fortasse ex typographi errore. ἡ τοιαύτη. Cod. Vid. *Append.* ad *Porson.* Advers. p. 283. Ap. Nostrum Or. XIII. p. 167. D. τοῦ γὰρ τοιούτου recte legitur, nec τί γάρ; legendum est cum *Piersono* ad Moer. p. 49. sed potius: τοῦ γὰρ τοιούτου ἔρωτος οὐ μέγα ὄφελος ἡ ἐρωμένη. — Quod sequitur, ψυχῆς . . σφόδρα τὸ ὄστρεον τοῦτο τιμώσης, debetur *Platoni* corpus, quo circumdatur anima, ὀστρέῳ comparanti in Phaedro p. 250. C. Ne igitur cum *Harduino* de ὄστρακον cogites. Hinc *Plutarch.* T.

Digitized by Google

II. p. 607. D. ψυχὴ ὀστρέου τρόπον τῷ σώματι ἐνδεδεμένη. Ib. T. II. p. 135. B. οὐκ ἀνθρωπικόν, ἀλλ' ὀστρέου τινὸς ζωῇ προσεοικός. Cf. *Astium* ad Phaedr. p. 330. et *Boisson.* ad *Marin.* V. Procli p. 67.

P. 261. B. πλειστηριάζειν τε καὶ ὑπερωνεῖσθαι, ἀποστερεῖν δὲ τοῦ συμπαθόντος. *Petavius*, acute, ut solet, τοῦ σύμπαντος. In marg. Cod. τοὺς συμβαλόντας. quod *paciscendi* sensu an huic contextui satis conveniat, vide. — Mox: καταδεῖν δὲ ἀνάφύκτοις ἄρκυσι τοὺς πρατῆρας. Cod. a. man. sec. ἀν. ἀφύκτοις. *Harduinus* ἐν ἀφύκτοις. — Pro ἀποτιμῶσαι, quod est ultimum vocabulum in hac periodo, *Petavius* ἀποτῖσαι corrigit. Hoc ipsum praestat margo Codicis. Orat. II. p. 25. C. εἰ καὶ ὀφλήσας ποτὲ ἀνδρὶ πλουσίῳ χαλεπῶς τὰ δίκαια ποιήσαιμι. ἀποτίσαιμι corrigit *Heusd.* in Specim. crit. p. 18.

P. 261. B. ὁμιλητάς ... θριξὶν ὀλίγαις καθάπερ ἰχθῦς δελεασθέντας. Marg. Cod. θριψίν. Parum commode aliquis *paucis pilis* inescari dicitur. Huic difficultati medetur θριψίν, quod feminino genere usurpatur ap. *Menandrum* Fragm. Incert. 73. p. 220. τὸ δ' ἱμάτιον οἱ σῆπες, ἡ δὲ θρὶψ ξύλον. *Stobae.* τὸ ξύλον. In genere non haesit *Bentlejus*, qui corrigit, ἡ θρὶψ τὸ ξύλον. *Porson* autem in Advers. p. 256. ὁ δὲ θρὶψ τὸ ξύλον. Jam alius locus, ubi ἡ θρὶψ occurrat, non ad manus est. Tum

Digitized by Google

etiam hoc ignoramus, an θρῖτες ad pisces inescandos adhibiti fuerint.

P. 261. C. τὴν αἰγίδα πυκνὰ ἐπισείων. *Lucian.* Tim. §. 3. T. I. p. 73. ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο. Noster Or. VII. p. 91. D. ἐπέσειε τὰ χαλεπώτερα μηχανήματα. *Aelian.* H. A. VIII. 10. δᾷδας τοῖς θηρίοις κατὰ προσώπου βιαίως ἐπισείοντες. Cum verbo προσείειν comparavit *Wyttenb.* in Ep. crit. p. 244. ed. Lips. Hoc ap. *Aelian.* H. A. I. 29. θήρατρα ἕτερα τοῖς ὀρνίσι προσῆει. optime restituit *Schneiderus* ex Cod. Mediceo. Nec aliter Cod. Monac. Ap. Nostr. Or. VII. p. 92. B. ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου προσιόντος. Scr. ὑπὸ τοῦ Κωνσταντῖνον προσείοντος. quo omnis difficultas evanescit, quam *Ruhnken.* animadvertebat ad Timae. p. 137. Procopius, ut populum sibi conciliaret, Constantini nomen ceperat; hinc dicitur Κωνσταντῖνον προσείειν, *Constantinum populo ostentasse, illoque nomine impudenter abusus esse.*

P. 261. D. ἂν μὴ τῷ τρόπῳ σύμφωνος ᾖ. Cod. a pr. m. τὸν τρόπον. — Mox οὗτος γάρ. Cod. οὕτως γάρ.

P. 262. A. κλαυθμυρίζεται ὁ γενγάδας. Cod. κλαυμυρίζεται. — μαστιγοῖ. Cod. μαστιγεῖ. Idem δυσμεναίνει pro δυσμεναίνῃ.

P. 262. A. κακηγόρους γὰρ δὴ ἢ περιέργους. Cod. omittit ἤ, margo supplet. Quod praecedit, Θερσίτης εἰσερρύη τῷ λόγῳ: in memoriam revocat locum depravatum Or. XXII. p. 277. C. διαβολὴ

Digitized by Google

δὲ χαλεπὸν μὲν ἁπανταχοῦ καὶ πολεμοποιόν, οὗ ἀνιπαρεισρυῆ. Scr. οὗ ἂν παρεισρυῇ. *Plutarch.* Vit. Lycurg. c. ιη. οἱ δὲ εἰς τὰ συσσίτια παρεισρέοντες εὖ μάλα πανουργῶς.

P. 262. B. οὐδὲ γὰρ εἴ κακῶς τι γέγονεν ἐν τῇ πόλει, ἤτοι (τὸ Cod.) τι κακόν ἐστιν ἐκ προγόνων γεγονός, ἢ πρὸς ἀνδρῶν, ἢ πρὸς γυναικῶν, μᾶλλον αὐτὸν λέληθεν, ἢ οἱ τῆς θαλάσσης λεγόμενοι χόες. Hic εὖ τε ἢ κακῶς τις ex *Platonis* Theaeteto p. 173. D. corrigendum existimat *Heusden* in Specim. crit. p. 41. quod mihi non omnino videtur necessarium. Saepe enim *Themistius* *Platonis* verba memoriter citat, immutans et omittens, quae ipsi non ad rem esse videntur. Sufficerit scripsisse: *εἴ κακῶς τις γέγονεν ἐν τῇ πόλει, ἢ τί τὸ κακόν ἐστιν.* Cf. *Heindorf.* T. II. p. 390. ibidemque *Buttmannum* p. 538.

P. 262. C. ἵνα τὰ ἐμαυτοῦ μόνου ῥᾳδίην, Cod. ἑαυτῷ. quod minime spernendum. De prima persona ἑαυτοῦ utitur Noster Or. XXVI. p. 318. C. ἐπίτιμον ἑαυτὸν ἀποδείξας καὶ οὐκ ὀφείλοντα. Cf. *Boisson.* ad *Philostr.* Heroica p. 326.

P. 262. C. ἀλλ' ἀπέτριβε τοὺς δαιτυμόνας. Cod. ἐπέτριβε. quod verum. Cf. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. v. 1120. — Paulo post: καὶ ἐπὶ οὐκ ἔργῳ. Cod. οὐχ ἐπὶ ἔργῳ. Scr. οὐκ ἐπὶ ἔργῳ.

P. 262. D. καὶ ἐξενέγκῃ οὐχ ὅσα μάγειρον εἰκὸς μαστιγίαν. In marg. Cod. ἀλλ' inseritur post

Digitized by Google

εἰκός. Perperam. Apodosis incipit a verbis: ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπόῤῥητα τῆς αἰκίας.

P. 262. D. ἀλλὰ πολλὴ ἡ προσθήκη. Cod. πολύ. Similis error est ap. *Liban.* T. IV. p. 106. 19. μὴ γάρ μοι τὸν Κάλχαντα πολὺ τῆς ἀληθείας διήμαρτον· μάντις δὲ βαρβάροις Ἀλέξανδρος ὑπῆρχε καταφανὴς τὸν πόλεμον εἰς Ἴλιον ἐνεγκών. qui locus sic videtur scribendus: πολλοὶ τῆς ἀληθείας διήμαρτον μάντεις· τοῖς δὲ βαρβάροις Ἀ. ὑπ. Sic sensus perspicuus: Achaei dubitare poterant, an Calchas verum dixisset; multi enim vates a veritate aberraverunt; barbaros autem latere non poterat, Alexandrum bellum in patriam concitasse. Ap. Nostrum Or. XXII. p. 268. D. σκεπτέον δὲ καὶ ὅπως ἔχει τὸ ῥήμα πρὸς ἡδονάς τε καὶ πόνους πολλαύς. noxissima vox tollenda, quae ex proximis huc videtur illata, ubi recte habetur: πολλοὺς μὲν γὰρ αἱρεῖσθαι πόνους. In *Apollodor.* I. 5. 3. in historia de Proserpina, ἵνα μὴ πολὺν χρόνον παρὰ τῇ μητρὶ καταμείνῃ. merito *Heynium* offendit πολύν. Suspicabar: ὄλον μὴ τὸν ὅλον χρ. quod expressum ex Homer. Hymno in Cerer. v. 373. ἵνα μὴ μένῃ ἤματα πάντα Διὶ παρ' αἰθαίῃ. Δημήτερι.

P. 262. D. καὶ ἡ τῶν κακῶν ἐπικαθόμησις. Cod. ἐπικαδόμησις. In ultima linea idem omittit verba: μόνον γὰρ τοῦτο ἀκήκοας.

P. 263. A. ἐὰν δέ τινος κακοῦ ἐπιλάβῃ, Ἰλιάδα ἐξ αὐτοῦ ποιεῖς. Cod. ἐπιλάβηται. Quod si verum, etiam ποιεῖ corrigendum.

Digitized by Google

P. 263. B. οὐ πάνυ χαλεπαίνεις. Cod. χαλεπαίνει.

P. 263. C. ὅλην ἄρας τὴν μηχανήν. *Plutarch.* V. Them. c. 10. Θεμιστοκλῆς . . . ὥσπερ ἐν τραγῳδίᾳ μηχανὴν ἄρας. Similiter Or. XXII. p. 278. D. de vulpe: προσενεγκοῦσα τὴν μηχανὴν διέστησεν αὐτῷ. ubi paucis verbis interjectis legendum: παραδέδωκε τῷ λέοντι . . . εὐτρεπῆ καὶ εὔκολον θήραν.*) Orat. II. p. 31. A. καὶ τί ἐγὼ παραδείγματα ἀπομηκύνω, καὶ οὐκ ἐρωτῶ τὴν μηχανήν. Fortasse scribendum: καὶ οὐκ αἴρω τὴν μηχανήν. — ὄναρ ἐπισταίη. Cod. a pr. m. ἀπισταίη. Tum idem ὄντω ἐστιν, pro οντως.

P. 263. C. ἀναπεπταμέναι εἰσὶν αἱ πύλαι κεράτων. Cod. τῶν κεράτων. Scribe: αἱ πύλαι αἱ τῶν κεράτων.

P. 263. D. ὅτι συνεβάδιζε τῷ δεῖνι. Cod. συνεφράδιζε. Sequitur, καὶ συνεστιάθη. Cod. συνειτιάθη. Marg. συνειστιάθη. Hoc reponendum. Ex hac lectionis varietate apparet, quam sibi vicina sint in Codd. ἑστιάομαι et αἰτιάομαι, et quam recte *Reiskius* emendaverit ap. *Liban.* T. III. p. 113. 9. ἀξιούντων ἁπάντων ἑστιᾶσθαι, pro vulgato αἰτιᾶσθαι. et sic iterum p. 119. 9. et p. 190. 5. Obiter corrige Nostrum Or. XXVI. p. 323. B. σκοπῶμεν δὴ καὶ ἐξετάζωμεν, ὅπως συνέσεται ταῦτα ἀλλή-

*) Contra Or. VI. p. 81. C. οὐτὰς κόμας εὐτρεπέστερον διαθήσεις. Scr. εὐτρεπέστερον.

Digitized by Google

λοις, καὶ μιᾶς γνώμης φανεῖται. *Themistius* saltem scripsisset *σύνεσται*. Sed suspicor, illum dedisse ὅπως συνάσει ταῦτα, quod in Codd. συνασει scriptum facile in συνεσε depravari potuit.

P. 263. D. ἀφέμενος τοῦ σκαιοῦ τε καὶ ἑπαριστερροῦ τρόπου, ἐπὶ δεξιὰ ἀναβάλλεσθαι. Cod. ἐπιδέξια, *Petavii* correctionem confirmans. Ducta sunt haec ex *Platon.* Theaeteto p. 175. E. ubi vulgo etiam ἐπὶ δεξιά, quod, praeeunte *Casaubono*, emendavit *Heindorfius* T. IV. p. 400. quem etiam de sensu hujus loci consulas velim.

P. 264. A. ἢ μᾶλλον οἷα καὶ αὐτὸς Ὅμηρος. Cod. οἷς. καί. Quod sequitur: ἀλλὰ καὶ τὰ παιδία αὐτῷ καλά, καὶ αἱ μάστιγες ἅπασαι φαειναί, sincerum non videtur. Cod. τὰ παιδία αὐτά. Sed nescio quomodo τὰ παιδία cum μάστιγες compositum displicet. Certa emendatione scribe: ἀλλὰ καὶ τὰ πέδιλα αὐτὰ καλά. Multis in locis apud *Homerum* πέδιλα καλὰ occurrere, neminem fugit, qui vel primos Odysseae libros legerit.

P. 264. B. λοιδορός τε ἦν καὶ ὑβριστής. καὶ om. Cod.

TANTVM.

Digitized by Google

Addenda et Emendanda.

p. 6. not. l. 19. leg. Aemil. p. 8.

p. 7. l. penult. Verba: *συμβάλλομέν σοι* (ita enim est legend.) extra uncos ponenda sunt.

p. 11. not. l. 1. leg. *ὑπὲρ ὧν οὐ μικρὸς ἂν εἴη λόγος.* Vulg. *ὑπὲρ ὧν οὐ πολὺς ἂν εἴη λ.*, *l.* Altera scripturae varietio e διττογραφίᾳ fluxit. Alii scripserant, ut vulgo, alii vulgatam immutantes: *ὑπὲρ ὧν πολὺς.*

p. 13. not. init. Omissa est haec varietas: *ὅτι καὶ αἱ περὶ τῶν ἄλλ. τεχν.*, vulg. *ὅτι καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἄλλ. τ.*, MS. *ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλ. τ.*, M. mox idem: *ὕλας λαμβάνουσι.*

p. 14. not. l. 1. leg. *ῥηττομένη*, Ald. *ριττομένη*, *v. l.* v. Thom. M. p. 783. Zeun. ad Xenoph. Conv. II. 8. et Maittair. d. diall. l. gr. p. 154. D.

ibid. l. extr. Citra necessitatem in ordinem recepta est scriptura: *ἡδέως καὶ περιττῶς.*

p. 16. l. 1. *περὶ τὴν ἑωθινὴν ὥραν ἀκρατίζεσθαι* Schol. ad Theocr. I. 51. *οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἥσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν· ἐνταῦθα δὲ ἀκράτιστον, ἀντὶ τοῦ ἄγευστον.* Quod postremum falsum esse puto. Memoratur a Reiskio. T. II. p. 149. pro *ἀκράτιστον*

Digitized by Google

alia scriptura: ἀνάριστον, quam recte praeferunt Schneider. in lexic. gr. S. v. ἀκράτιστον. et Heyn. ad Il T. VIII. p. 617. „nam ex vulgata lectione ἀκράτιστον non potest designare eum, qui caret aut privatur ἀκρατισμῷ."

p. 19. l. 8. dele colon post verbum: ἀναγκασθῆναι.

ibid. not. l. 5. leg. paullo ante Καυδαύλην καλεῖσθαι omissis reliquis Ald.

ibid. l. 5. b. leg. Conf. hujus ed. p. 15. s. ἔστι δὴ παρ' Ὁμήρῳ μὲν ὁ . . . . Ὀδυσσεύς . . . . ἔπειτα ὁ Τηλέμ. αὐτοῖς ἐπιφαινόμενος . . . . Πραγμάτια λιτὰ, κ. τ. λ.

p. 21. not. init. Omissa est haec varietas: μὴ δεῖσθαι ἀνόμων, marg. vid. Schaefer. ad h. l. add. Herodot. V. 65. Sophocl. Electr. 668. Br.

p. 25. l. 5. Sylburg. pro εὐεργεσίης coni. Ἐλευσινίης. In eodem, ait, Hephaestionis Enchiridio additur tertius hic versus: Ὀδεύων πη Λουσιακὸν κυαφαῖος παρὰ τέλμα. Uptonus autem scribit: Legendum est Πηλουσιακὸν etc. sensum hunc esse ait: *Non sum profanus, ut dicitur. Bacchi juvenilis ex beneficio et ipse sacris initiatus adsum, dum vespertinus iter facerem juxta Pelusiacam paludem.*

p. 26. not. l. 5. Interpretandi causa vocab. ἐπεράστου pro ἐπηράτου habet Schol. Brev. ad Il. IX. 228. Ἀνέραστος varians scriptura est pro ἀνέδραστος infr. p. 184. Vocab. ἀνέραστος recepit Schneider., alterum ἐπέραστος non item.

p. 30. l. penult. Schaefer. p. 63. scribit: καὶ πλούσια turbat concinnitatem oppositionis, profectumque est, opinor, a glossatore interpretante alterum, quod sequitur adjectivum. Hesych. T. I. c. 100. Ἀδρός — πλούσιος. Diodor. Sic. I. c. 35. τὰ μὲν δήγματα ποιεῖ ἁδρὰ καὶ χαλεπὰ. Al. e glossemate μέγαλα καὶ χαλ.

p. 33. not. l. 1. b. scribe: Οὐδαμῇ δὲ εὑδὲν ὑπ' οὐδ' αὐτῇς (i. e. στοᾶς.) ὁρῶν τῶν γοῦν ὀνόματος . . . . ἔλαττον εἰρημένον εἰς ἦν κ. τ. λ.

p. 34. not. l. ult. lege: μὴ, quod vulgo legitur ante προαι-

Digitized by Google

ρέσεως. Ab Ald. abest. Reiske: „Potest μὴ stare. Sed et probari possunt, qui id omittunt. Quod ubi fit, ita est accipienda oratio, ac si haec foret: ἀλλὰ δόξῃ μεταῦτα παρελθεῖν προαιρέσει.“

p. 41. l. penult. leg. Ὅ, τι δὲ τούτων κ. τ. λ.

p. 43. not. l. 13. ἐδρυνθήσεται. Thom. M. ἐδρύθη, οὐχ ἐδρύνθη Θουκυδίδης· καὶ αὐτοῦ συλλαγεὶς ἐδρύθη (III. 72. ubi Duckerus tamen invitis codd. antiquis, notante Fischero ad Veller. III. 1. p. 108. retinuit ἐδρύνθη.) καὶ πάλιν· τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶτον ἐδρυνθὲν κακόν (II. 49.) Solemnius itaque erat ἐδρύνθη.

p. 44. l. ult. leg. εἴ τι δεῖται et in not. l. ult. leg. εἴ τι δεῖ μετὰ κατασκευῆς, Ald. conf. p. 41. τρίτον δὲ εἴ τι δεῖται μετασκευῆς . . . . .

p. 46. l. 6. ἁρμοσθῆναι καλλίονες. Hanc scripturam praetuli, quia sensus aptissimus inest: *ad componendum aptiores sunt et suaviores.* ita supr. p. 20. καὶ κρεῖττον γέγονεν ἀκουσθῆναι λεγόμενον, ἢ ὀφθῆναι γινόμενον. *et fando incundius multo fit auribus nostris, quam id si oculis subjiceretur.*

ibid. not. l. 3. Post verba: καὶ ὁ Ἐποίησε, marg. lege: καὶ ὅ, τε ἐποίησε etc., vulg. et p. 45. l. penult. leg. καὶ ὃ „Ἐποίησε“ ἀντὶ τοῦ κ. τ. λ.

p. 49. not. De conjectura Bentleii: *Ulyssis reducis* vid. Ruhnken. ad Timae. p. 86.

p. 54. l. penult. ἁρμονίαν recepi in ordinem pro ἑρμηνείαν, quia ἁρμονία nostro est σύνθεσις, nec praeter hanc alia h. l. vis obtinere potest. cf. Nostr. p. 14. πολλοὶ γοῦν καὶ ποιηταὶ . . . . . Ἑρμήνεια vero simpliciter est *oratio.* vid. p. 22. πολλὰ δὲ καὶ . . . . . .

p. 57. l. 4. leg. Δοκεῖ δή μοι . . . . . .

p. 62. not. Pollux. Onom. IV. 72. T. I. p. 389. ἀποδέξαι καὶ τὴν αὐλητοῦ εὐχέρειαν, καὶ τὴν ταχυχειρίαν, καὶ τὴν εὐχειρίαν. κοινὰ δὲ τὰ πλείω τούτων καὶ πρὸς τὸν αὐλὸν· ἐκεῖνος

Digitized by Google

δὲ οὐ μόνον εὔπνους, ἀλλὰ καὶ εὔγλωττος, εὔστομος, πυκνὸς, συνεχής, quibus recta oppositum est σομφός. Idem IV. 81. παράτρητοι αὐλοὶ θρήνοις ἥρμοττον, ὀξὺ καὶ νωθὲς πνέοντες. Codd. praebent νυθὲς, et ita omnino legendum esse adscripsit Vossius. Est autem, Kuhnius ait, νυθὸν Hesychio ἀφωνον, σκοτεινόν, et νυθῶδες, σκοτεινῶδες, *obscurum*, *fuscum*. Modo acutum sonabat lugubris tibia, modo obscurum, pro lugentium ingenio lamentisque variis.

p. 63. not. l. 1. ἀμορφίαν et αἰσχύνην ἐχούσας γραφάς infra dicit p. 129. p. 22. εὔμορφον πεποίηκε τὴν φράσιν. cf. p. 144. s. 19. extr. v. Pierson. ad Moer. p. 150.

p. 65. not. l. 8. leg. συλλ. συνδιεφθαρμένον, *l.* συνεφθαρμένον, vulg. v. Schaefer. ad h. l.

p. 66. l. 8. v. Hesych. S. v. δίεσις T. I. c. 869. ibiq. Albert.

p. 73. not. l. 3. ὥςπερ πρῶτον. Poterat lectio Aldinae recipi v. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 238. Dorvill. ad Charito. p. 389. 8.

p. 74. not. l. 7. Non erat, quod scripturam συγκρύπτουσι sollicitarem. Haec enim vox Nostro est sollennior.

p. 75. not. l. 9. Vulgatam χρώμενος tuetur Schaeferus p. 150. „Τῶν παραδειγμάτων ubi Rhetor mentionem facit, ex sua ipsius persona loquitur."

p. 78. not. l. 11. Thucyd. IV. 86. καὶ ἡμῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις οὐκ ἂν ἀντὶ πόνων χάρις καθίσταιτο, ἀντὶ δὲ τιμῆς καὶ δόξης αἰτία μᾶλλον. Supr. p. 14. Noster opposuit πόνον et Ἀφροδίτην. infr. p. 207. εὐπαθείας et πόνους.

p. 79. l. 2. ἐνάρθ. φωνῆς μηκέτι omisso αἱ Codd. Pariss. 1983. et 2977. Hermogenis ap. Schaefer. Epimetr. IV. in nova ed. Lipsiensi Aristoph. Pluti, quam doleo serius mihi ad manus fuisse. — ἃ καλοῦμεν στοιχεῖα, iid. codd. Sic ἃ non ἅς. Bastius: „Haec scriptura videtur attentione digna." V. mea in Hermanni adnotat. ad Viger. pag. 108. et Heindorf. ad Platon. Phaedr. pag. 279. . . . . SCHAEFER.

Digitized by Google

ibid. l. 6. ποιεῖται τελευταῖον. τῶν δὴ στοιχείων τε . . . . iid. Codd. Pariss.

ibid. l. 8. διάφοροι δὲ αὐτῶν *iidem.*

p. 80. l. 1. καθ' ἣν τῶν μὴ φωνηέντων ἃ μὲν . . , Cod. Paris. 1983. κ. ἣν τῶν μὲν φων. ἃ μ. Cod. Paris. 2977.

ibid. l. 2. ὁποίους δή ποτέ τινας. Codd. Pariss. — ῥοῖζον, ἢ μυγμὸν ἢ σιγμὸν ἢ τοιούτων τινῶν ἄλλ. ἤχ. δηλωτικοὺς, ἃ δ' ἐστιν ἅμοιρα πάσης φωνῆς. iidem.

ibid. l. 6. Codd. Pariss. etiam διὸ δὴ ταῦτα praebent. mox iidem: τρ. νείμαντές τε τὰς πρ. καὶ . . . . τῆς φωνῆς . . . .

ibid. l. ult. τ. φωνηέντων αὐτὰ ἑαυτῶν Cod. 1983.

p. 81. l. 2. Codd. Pariss. ἡμετελεῖς.

ibid. l. 4. ἀριθμὸς αὐτῶν ὅστις omissis ὅ et δ', iidem.

ibid. l. 5. πολλοῖς παρέσχε. Paris. 1983. vulgatam fert cod. alter.

ibid. l. 7. ἐῖναι ιγ πάντα sine τὰ, uterque cod. mox οἱ δὲ, καὶ τῶν κΔ.

ibid. l. penult. γρ. τε καὶ γεωμετρικῆς, Paris. 2977. — εἰ δὲ βούλεται τις. Ambo codd. „Hoc verum puto. V. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 68. et F. A. Wolf. ad Xenophont. Hellen. p. 118." SCHAEF.

p. 82. l. 1. μήτε πλείους ὑποθεμένους ἐῖναι τὰς τῆς κ. τ. λ. Codd. Par. Accusativus recte se habet. v. Matthiae. Gr. gr. §. 555. not. 3. Noster p. 140. δέδοται αὐτοῖς ποικίλως διαιρεῖν, ἄλλοτε ἄλλα μεγέθη καὶ σχήματα αὐταῖς περιτιθέντας.

ibid. l. 2. ἀρχὰς, τὰ (sine καὶ) συμβ. αὐτοῖς λέγειν . . . . Codd. Par.

ibid. l. 4. ἔστι δὲ ταῦτα τὸν ἀρ. η, δύο μὲν βραχέα, τὸ ε καὶ τὸ ο, δύο δὲ μακρὰ, τὸ η καὶ τὸ ω, γ δὲ δίχρονα, τὸ α καὶ τὸ ι καὶ τὸ υ. καὶ γὰρ ἐκτείνεται ταῦτα καὶ συστέλλεται, καὶ αὐτὰ οἱ μὲν ἤδη δίχρονα, ὥσπερ ἔφην . . . . Codd. iidem.

ibid. l. penult. Φωνεῖται γὰρ ταῦτ. πάντα, τῆς ἀρτ. συνηχούσης τῷ πνεύματι . . . iidem.

pag. 83. l. 2. πλὴν καὶ τὰ μὲν μ. iid.

Digitized by Google

ibid. l. 3. τῶν διχρόν. ᾱ μακρ. iid. Codd. mox τετα γ μένον male cod. 1983.

ibid. l. 6. deest τε post ἐξ ἀτοκοσῆς in eod. cod. mox πνεύματα pro πνεύματος. cod. 2977.

ibid. l. 7. ἀκφέρει pro ἀκφέρεται codd. ambo.

ibid. l. 11. καὶ τὸν τοῦ πνεύματος οὐκ ἀποκόπτει τόμον. Iidem. „de posteriori varietate v. not. ad Eurip. Orest. v. 581. Pors. p. 162. ed. Lips. alt. et Erfurdt. ad Sophocl. Antig. p. 155. ed. min.“ SCHAEF.

ibid. l. 12. βραχείος λεγ. omisso τὰ quod vulgo ante λεγ. Codd. Pariss.

ibid. l. penult. σπανίζει pro σπαδονίζει cod. 2977.

ibid. l. ult. τῶν μακρ. πάλιν εὐφ. Codd. Pariss.

p. 84. l. 1. ἀνοιγομένου τε τοῦ στόμ. iidem.

ibid. l. 2. ἀναφερομένου pro vulgato ἄνω φερομένου. Cod. 2977. Voci οὐρανὸν margo Codicis. 1983. adscriptum habet, τὴν ὑπερῶαν φησί.

ibid. l. 3. διότι τε κάτω, Codd. Pariss.

ibid. l. 4. ἀκόλουθον deest in Cod. 2977.

p. 85. l. 1. Etiam in Codd. Pariss. inscribitur τοῦ στόματος.

ibid. l. 2. Iidem codd. στρογγυλίζεται sed omisso τε item περιστέλλεται.

ibid. l. 4. ἔτι δὲ ἤττ. τουτόν τὸ ε̄ (sic, sed perperam) iidem codd.

ibid. l. 5. γινομένης pro γενομένης, iidem.

ibid. l. penult. Firmatur conjectura in marg. Victor. posita ex iisdem codd. qui habent: ὀδόντος τε καὶ ἡ κροῦσις.

p. 86. l. 1. χειλῶν. Codd. Pariss.

ibid. l. 2. οὐδέτ. μὲν σύμορφον, ἤττ. δὲ δυσειδὲς τὸ ε̄ (sic) iidem.

ibid. l. 3. iidem: καὶ τὴν πληγήν.

ibid. l. penult. γὰρ quod vulg. post ἀκτώ legitur, in ambob. codd. deest.

p. 87. l. 1. διπλᾶ δὲ τρία τὸ ζ̄ καὶ το ξ̄ . . . . . Codd. Pariss.

Digitized by Google

ibid. l. 3. τὸ μὲν ζ̄ διὰ τοῦ δ̄ καὶ τοῦ σ̄ το ξ̄ διὰ τοῦ κ̄ καὶ τοῦ σ̄, τὸ ψ̄ διὰ τοῦ π̄ και τοῦ σ̄ . . . . . iidem.

ibid. l. 5. καὶ ante ἰδίαν omitt. in iisd.

ibid. l. 6. codd. δυεῖν.

ibid. l. 7. Etiam cod. 1987. habet συλλ. παραλαμβανόμεν. ἕκαστον· τούτων sed omisso δή, cod. 2977. συλλ. παραλαμβανόμεν. ἕκαστον· τεύτου κρ. —

ibid. l. 11. Codd. Pariss. βαρυτέρους τόπους συνάγ. (sic, sine αὐτῶν).

ibid. l. 12. Iidem codd. Φωνεῖται. — δὴ ante τινὰ τρόπον deest.

ibid. l. penult. ἱσταμένης codd. ambo.

ibid. l. ult. συνηλούσης, omissis vocibus τὸ πνεῦμα. iidem.

p. 88. l. 2. Etiam hi codd. πιεσθέντος, τοῦ δὲ πνεύματος διὰ τῶν . . . . . .

ibid. l. 3. τὸ δὲ π̄ pro τὸ δὲ ν̄, cod. 1983.

ibid. l. 5. τῆς γλώττης ἄκρως ἀποῤῥιπιζούσης, codd. ambo.

ibid. l. 7. Iidem: τ. μ. γλώττης προσαγομένης ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν ὅλης, τ. δ. πν. διὰ μέσων αὐτῶν. Φ.

ibid. l. 10. λαμβ. τὸν ψόφον τῶν ἡμιφώνων, ἐξ ἑνὸς μὲν τῶν ἡμιφώνων . . . iidem.

p. 89. l. 8. καὶ πλεονάσαι item codd. Pariss.

ibid. l. 10. Φωνῆς δοκεῖ, verso ordine iid.

ibid. l. 11. τινες σπανίως ἐκρῶντο, iidem.

ibid. l. penult. εἰσὶ δὲ, οἱ καὶ ἀσιγμ. ὅλας αὐδὰς ἐποιοῦντο. Codd. (Carent ambo verbis, quae statim sequuntur: δηλοῖ δὲ τοῦτο Πίνδαρος . . . . . ἀνθρώποις).

p. 90. l. 3. δὴ ante διπλᾶ in cod. 1983. deest. item mox l. 5. τὸν ante συριγμὸν.

ibid. l. 10. εἰσι ψιλά. idem.

ibid. l. 12. ἀμφοῖν καὶ τὸ β̄ καὶ τὸ γ̄ . . . . . codd. Pariss. mox Φωνεῖται iidem.

ibid. l. penult. χειλῶν, iidem.

p. 91. l. 2. θεσμὸν. iidem.

Digitized by Google

ibid. l. 4. ψιλότερον, iidem. mox ἀφώνων γραμμάτων verso ordine.

ibid. l. 7. τρία δὲ ἄλλα ἄκρα λέγεται, τῆς γλώττης ἄκρῳ . . . . . codd. Pariss.

ibid. l. 9. Iidem. κατὰ τοὺς μετεώρους ὀδ., ἔπειτα ὑπό . . . . . .

ibid. l. penult. ἀποῤῥιπιζομένης, iid. — διέξοδον κάτω περὶ τ. ὀδ. ibid. legitur. Verbis: τὸ τ̄ καὶ τὸ θ̄ καὶ τὸ δ̄ carent.

p. 92. l. 1. καὶ ante ταῦτα iisdem deest.

ibid. l. 2. γὰρ αὐτῶν ἐστιν verso ordine ibid.

ibid. l. 4. Etiam codd. Pariss. τριῶν inserunt.

ibid. l. 6. Iidem πρὸς τὸν οὐρανὸν. Ibid. non erat, cur quidquam mutarem. Ἐγγὺς τοῦ Φάρυγγος. „Phrynichus p. 22. Pauw. ὁ Φάρυγξ ἀρσενικῶς μὲν Ἐπίχαρμος λέγει. ὁ δὲ Ἀττικὸς ἡ Φάρυγξ." SCHAEF. v. Oudendorp. ad Thom. M. s. v. λάρρυγγα (ibid. not. l. 10. leg. τοῦ Φάρυγγος, *l.* MS. τῆς Φάρυγγος, vulgo.)

ibid. not. l. 5. b. leg. μεταξὺ ἀμφοῖν. Τούτων κρ. μ. ἐστιν, *l.* μετ. τούτων. Κράτιστον μὲν οὖν ἐστιν, vulg.

ibid. l. 7. verba a me inclusa Codd. iisdem desunt. — mox leg. οὐδὲν δὲ οὐδὲ ταῦτα διαφ. κ. τ. λ. ex iisd. libr.

ibid. l. 10. Codd. μεταξὺ ἀμφοῖν τούτων.

ibid. l. penult. δεύτερα δ. ὅσα μέσα. Iidem. Mox κάκιστα, ὅσα ψιλά, Cod. 2977.

3 p. 98. l. 1. μόνην in ambobus deest. Extrema Sect. leg. ὥστε ἐγγύς που . . . . Firmatur enim SCHAEFERI coni. codd. Parisinorum lectione.

p. 103. not. l. 6. De Codice Darmstadt. adi *Creuzerum* V. Cel. Praeparat. ad Plotin. de pulchrit. p. CXXXVIII. not. 61. Idem vir. Cel. annot. in Plotin. p. 199. not. 7. scribit: „Ignis fremitus est graece βρόμος. Quae pervulgata observatio adhibenda est loco Dionysii Hal. de Comp. XVI. p. 194. Schaef. unde etiamnum male exsulat *ignis* mentio. Quam postliminio restituit codex egregius, cujus excerpta habeo: ὑφ' ὧν ἐδιδάχθημεν ταύρων τε μυκήμα-

Digitized by Google

τα λέγειν, καὶ χρεμετισμοὺς ἵππων, καὶ φρυαγμοὺς (leg. cum Schaefero φριμαγμοὺς.) ταύρων, πρός τε βρόμον (leg. cum cod. πυρός τε βρόμον.) καὶ πάταγον ἀνέμων κ. τ. λ." Inscriptio libelli Nostri in hoc cod. haec est:

Διονυσίου ἁλικαρνασέως τοῦ περὶ συνθεσέως ὀνομάτων ἐπιτομή. Initium hoc: καὶ ἐγὼ φίλε τέκνον ῥοῦφε μελίτιε.

ibid. l. 12. b. dele verba: „Συρμὸν tamen praetulerim ..... utpote ex Nostro, opinor, partim desumta."

p. 104. not. *Sibilus rudentum.* „Laudat Servius ad Aen. I. 87. ex PACUVIO in Teucro: *armamentûm stridor et rudentum sibilus.* funium nauticorum." HEYN. ad Virgil. l. l. Similis usus est Vocabuli τρίζειν. Heyn. ad Il. T. VIII. p. 499. „Ap. Homer. Il. ψ. 714. τετρίγει νῶτω *torga stridebant* nexu mannum, τῷ σφιγμῷ. vidimus vocem B. 314. et supra 100 vindicandam Thryphiodoro 319, ubi nunc τετρύγει δ' ἄρα κάλων συνοχή. leg. τετρίγει. *stridebant* funes."

p. 105. not. l. antepenult. leg. παρὰ δὲ τὴν τῶν συλλ. σύνθεσιν, Ms. et *l.* παρ. δὲ τὰς τ. σ. συνθέσεις, vulg.

p. 107. not. l. 3. b. leg. συγκόπτει τοὺς ἥλους παρ. et πραεῖαν δ. τ. ποιεῖ τ. ἁρμ. Ald. Emendatur ibid.

p. 108. not. l. 6. leg. οὐκ ἐργάζεται λείας ... ἀντιτύπους. Ὡς etc. *l.* οὐκ ἔτι λείας ..... ἀντιτ. θήσει. Ὡς etc. vulg. conf. p. 110. φημὶ δὴ τὸν βουλόμενον ἐργάσασθαι λέξιν καλήν κ. τ. λ.

p. 110. l. 5. leg. εἰς τὸ αὐτὸ συνάγειν.

p. 117. l. 10. leg. μέγεθός τε περιθ.

p. 118. l. 7. leg. ἀντίστροφόν τινα ἔχων .....

p. 121. not. l. 4. δύο συλλαβῶν. Etiam infr. p. 169. l. 7. ita scriptum legitur v. Thom. M. p. 253. Herodian. Pierson, p. 476. Matthiae Gr. Gr. §. 138.

p. 124. not. l. 3. leg. ὡς καλόν γ', *l.* vid. Upton. ad h. l. conf. pag. praeced.

Digitized by Google

p. 132. not. De vocab. ὀλίγον Heyn. ad Il. T. VII. p. 538. monet: „Tenendum autem, quod ὀλίγος Homero semper est *parvus*, non *paucus*."

p. 133. not. l. 11. b. leg. οὐδ' ὄψεα . . . . . οὐδὲ ὄψεις Φοβερωτέρας, vulg.

p. 135. not. l. 2. b. leg. vulgo ita distinguunt: μάλως γὰρ ἦν καὶ τὸ χρῶμα· μισήσας ἐφ' οἷς ἐβαβούλευτο, καὶ τὸ εἶδος, ἐκέλευσα . . . . . .

p. 137. l. 12. ὡς ὑπο γυναικῶν. κ. τ. λ. Schaeferus pro ὡς scribi malit: οὕτως Κατεαγότας ἀνθρώπους interpretatur idem V. Cel. *effeminatos homines*, Plutarchi loco usus, αὐλητὴς τῶν κατεαγότων, *tibicen effeminatus*.

ibid. not. l. 2. b. leg. οὔτ. αὐγενῶς ἅμα καὶ δεινῶς ἐάθη . . . vulg.

p. 138. not. l. 7. leg. οὐδ. εἷς ἔσημος στίχος ἢ ὠδὴ. ἀντ. l.

p. 139. l. 2. Contra Uptoni conjecturam: ἢ οὐκ ἐν ἔπεσιν . . . . . Schaefer. V. Cel. vulgatam vindicat hac interpretatione: *non omnia licet mutare, aut non omnibus, nec quantum valent.* Quod ipso illo loco probatur, quem Upton. p. 227. laudavit: τοῖς μὲν οὖν τὰ ἔπη καὶ τοὺς ἰάμβους καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὁμοιοδῆ μέτρα κατασκευάζουσιν οὐκ ἔνεστι πολλαῖς διαλαμβάνειν μέτραις ἢ ῥυθμοῖς τὰς ποιήσεις.

p. 142. l. 3. fort. legendum est: τὰ οὕτω συγκείμενον, ΩΣΤΕ ΕΙΚΗ συγκεῖσθαι δοκεῖν, pro ΩΣΤΕ ΜΗ συγκ. δοκ.

p. 145. not. l. 7. Thom. M. p. 111. Ἀμείνων κάλλιον ἢ ἁρμόζω. conf. Greg. Cor. p. 154.

p. 146. not. l. 14. Cogitavit Schaeferus V. Cel. de iis, quae infr. p. 151. scribit Noster: καὶ παρὰ τί γέγονε ταύτων ἕκαστον; οὐκ ἂν εἰκῇ, οὐδὲ ἀπὸ ταὐτομάτου . . . Videlicet ibi de Homerica poesi sermo est, non de oratione subita, de qua quidem h. l. disseritur. Eadem ratio est alius loci p. 153. καὶ ὅτι ταῦτα οὐ Φύσεώς ἐστιν αὐτομαιζούσης ἔργα, ἀλλὰ τέχνης μιμήσασθαι τὰ γινόμενα . . . . . Non minus speciose poterant laudari verba p. 168. οὐ γὰρ ἄνευ γε τέχνης

Digitized by Google

καὶ λόγου τινὸς, αὐτοματισμῷ δὴ καὶ τύχῃ χρησάμεναι τοῦτον εἴληφε τὸν χαρακτῆρα.

p. 151. l. 4. Magna est diversitas in genere nominis πέτρος. Sic eâdem hac pagina utrumque occurrit. Moschop. περὶ Σχεδ. p. 135. Albertio laudatus ad Hesych. T. II. c. 949. quem vide: πέτρας . . . . . παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἡ πέτρα.

ibid. l. ult. leg. ἔπειτα τῷ ἡμίσει κ. τ. λ.

p. 154. l. 1. leg. ἐπιστρέψασκε. Arguit ita legisse rhetorem, Schaeferus ait, et illorum librorum (Reg. 1. et Colbert. sc. add. MS. Monac.) scriptura quamvis vitiosa (ἐπιτρέψασκε sc.) Ceterum et lectio Aldinae et MSi. innuere videtur, rhetorem legisse κραταιῖς, adverbialiter, ut explicatur in Schol. ap. Porson. Var. lectt. e cod. Harlei. p. 74. Schaef. ὁ μὲν ἀρίσταρχος καὶ ἡρωδιανὸς ὀξυτόνως κατὰ συστολὴν ὡς λικρυφὶς ἀμφουδὶς ἐπιῤῥηματικῶς. ὁ δὲ ἀσκαλωνίτης τὸ πλῆρες κραταιὰ ἰς οἷον ἰσχυρὰ δύναμις. Aristarchi et Herodiani lectio explicatur in alio Schol. ibid. τότε ὁ λίθος ὑπέστρεφε κραταιῶς ὅ ἐστι ταχέως. τὸ δὲ ὅλον ἐπὶ τοῦ λίθου ἀκουστέον ὡς ἀρίσταρχος φησί.

ibid. l. 2. leg. αὖτις ἔπ.

ibid. not. l. 10. b. leg. ἕπτα δὲ μακραὶ, οὐδ' αὗται τέλειαι. idem. porro ibid. leg. καὶ συντελεῖσθαι τὴν φρασ., *l.*

p. 155. l. 10. ὁ δὲ μάλιστα τῶν ἄλλων. μάλιστα poni pro μᾶλλον videtur Schaefero. Exemplis ab eo allatis adde: Theogn. 175. Ἀνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα, καὶ γηρῶς πολιοῦ . . . καὶ ἠπιάλου. Xenophon. Hier. XI. 5. ποτέρως ἂν δοκῇς μάλιστα κοσμεῖν, εἰ αὐτὸς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἅρματα τρέφοις τε καὶ πέμποις εἰς τὰς πανηγύρεις, ἢ εἰ ἐκ τῆς (σῆς hic inserit lib. vict., qua vocula caremus aegre) πόλεως πλεῖστοι μὲν ἱπποτρόφοι εἶεν, πλεῖστοι δ' ἀγωνίζοιντο; Lib. Vict. μᾶλλον offert, quod equidem malim.

p. 159. not. l. 4. Eodem sensu vocab. εὔκρατος accepit Lucian. de Conscr. Hist. c. 46. καὶ μὴν καὶ συνθήκῃ τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφίσταντα

Digitized by Google

καὶ ἀπαρτῶντα· τραχὺ γὰρ· οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγου, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα· τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι.

p. 161. not. l. 16. leg. βάσεις γὰρ αἵδε τινὲς καὶ αὐτοσχεδίους τε ὡς κεἰ διαβεβ. κ. τ. λ., *l.*

p. 165. Fragm. Pindar. v. 4. leg. Ἀθάναις, item. p. 174. l. 5.

p. 167. not. ad v. 19. Heyn. ad Il. T. V. p. 661. „πολυφόρβην γαῖαν. γρ. πολύφορβον. „non male." BARNES. . . . . — Occurrunt plura hujus generis in Homero, ut ἡ ἀριζήλη, Σ, 219. quae alibi ἀρίζηλος. *non quod Atticum hoc est, sed quod antiquum est utroque genere uti.*"

p. 168. l. ult. Vocabulo ἁρμογή hic et passim utitur Noster, quod rarioribus adnumerat Pollux Onom. T. I. p. 379. τὴν δὲ ἁρμονίαν, ἁρμογὴν Εὔκολις εἴρηκε, ταύτην ἐγὼ πάλαι ζητῶ τὴν ἁρμογήν.

p. 169. not. l. 7. b. leg. μέσσον ἀμφοῖν etc.

p. 184. not. l. β. leg ἀνεπίγραφος ἐστὶ καὶ ἀνέρασος, *l.*

p. 187. not. Βάσις musicis quid sit, nuper docuit *Hermannus* V. Cel. de metror. quorund. mensura rhythm. p. V. „Nam quemadmodum βάσιν rhythmici, ut mittam, quae Budaeus in Comm. Gr. l. attulit, nunc de thesi, quam ipsi dicunt, usurpant, ut Aristoxenus Fragm. rhythm. p. 292. 294. et Psellus p. 301. nunc de loco et sede integri pedis, ut Scholiastes Hephaestionis p. 44. et interpres Aristophanis ad Nub. 650. *nunc etiam universe de incessu numeri dicunt*, ut Aristides p. 38. v. 22. cui addere possem locum ex inedito de metris libello, ita etiam σημεῖον modo moram sive tempus vocant . . . . .

p. 191. not. l. 4. leg. ῥητ. δὲ Ἰσοκρ. marg. ῥητ. τὰ Ἰσοκρ., vulg.

p. 194. l. 16. συνεχείᾳ excudendum curavi, propterea quod parum placent ἡ εὐθεῖα — ἐν τῇ συνεχείᾳ, quamobrem jam Schaefero displicuerat altera scriptura.

p. 204. l. 7. leg. μεσότης μὲν ἐστί τις, μεσότ. δὲ κ. τ. λ.

Digitized by Google

p. 211. not. l. 14. Sic fortasse etiam p. 198. ex Aldin. in loco Isocrateo reponendum: τοὺς ἑτοίμους, ἢν τι δέῃ, βοηθήσοντας. conf. Thucyd. VIII. 102. τέσσαρες τῶν νεῶν αἱ ὕστατοι πλέουσαι. ibid. 104. καὶ τῶν νεῶν αἱ ἄριστοι πλεούσαι. Sic. Cod. Paris. *G.*

p. 233. not. De Fragm. Euripideo jam video dudum dijudicasse Ruhnken. ad Timae. p. 199. et addend. p. 283. quæ locum Demostheneum, quo usus sum, laudavit.

p. 237. l. 7. leg. περιόντος κύματος κ. τ. λ.

p. 238. l. 3. leg. Ὅτι δὴ θαρσ. κ. τ. λ.

Digitized by Google

Index I.

Scriptorum, qui a Dionysio laudantur.

Aeschines, orator. 53. (adv. Ctesiph. p. 590. *Reisk.*)

Aeschylus. 164.

Alcaeus. 140. 206.

Anacreon. 191.

Anonymorum versus. 114. 117. 119. 120. 215. (Similis ab Aristotele Rhetor. III. (c. 2.) ex Simonide citatur locus, in mulos: χαίρετ', ἀλλοποδῶν ζύγατρες ἵππων. SYLBURG.) 218.

Antilochus, historicus. 31. (ante *Reiskium* Ἀντίλογον legebatur.)

Antimachus, Colophonius. 164. (v. Quintilian. Institt. Orat. X. 1.)

Antipho. 58. 164. (v. Thucyd. VIII. 68.)

Archilochus, 117. (ap. *Liebel.* Fragm. XXXI. p. 104. ap. *Brunck.* Anall. T. I. p. 42. Fragm. XIV.)

Aristophanes, Grammaticus. 169. Comicus. 214. 215. (Nubb. 960. *Herm.*)

Aristoteles, 10. 204. 212. (Art. Rhetor. III. 9.) 206.

Aristoxenus, musicus. 79.

Bacchylidis Fragm. 219. (v. Lucian. Scyth. T. IV. p. 158.)

Chrysippus, Stoicus. 32. 33. (περὶ τῆς συντάξεως v. Diogen. Laert. VII. p. 559. ed. *Colon.* 1616.)

Digitized by Google

Ctesias, historicus. 38.
Demetrius, Calantianus, historicus. 31. (Fuit Moesia oriundus, natus Calatine. v. *Menag.* ad Diogen. Laert. p. 22. SCHAEF.)
Democritus. 206.
Demosthenes. 206. 142. 219. 208. (adv. Aristocr. init. T. III. p. 4. *Schaef.*) 212. ss. 45. 56. (adv. Leptin. p. 8. *Wolf.*) 45. (d. coron. p. 226. 267. 288. *Reisk.* et init. orat.) 48. 51. 127. 215. 52. (Philipp. III. T. I. p. 154. *Schaef.*)
Dithyrambici poetae. 140.
Duris, historicus. 31. (v. Cic. Epist. ad Att. VI. 1.)
Empedocles, physicus. 164.
Ephorus, historicus. 191.
Epicurei, artis oratoriae contemtores. 207.
Euripides. 191. 117. (Hippolyt. 201.) 67. (Orest. 140. ss.) 217. (Fragm. Archelai ap. *Musgrav.* T. III. p. 607. a. SCHAEF.) 232. (Fragm. Telephi ap. *Musgrav.* p. 589. a.) 115. (Fragmm. incert. duo.) 27. (Fragm. incert. XCVII. *Musgr.*)
Gorgias, Leontinus. 73.
Hegesias, Magnesius. 29. 32. 129. 133. (v. *Ruhnken.* ad Rutil. Lup. p. 25. ss. ad Vellei. Paterc. p. 13. s. SCHAEF. add. Plutarch. V. Alex. c. 3.)
Heraclides, historicus. 32.
Herodotus. 142. 58. 19. (Histor. I. 8.) 28. (I. 6.) 206.
Hesiodus. 191.
Homerus. 107. 147. Homeri loca laudantur haec: 3. (Od. ο'. 123.) 16. (Il. π'. init.) 24. (Il. μ'. 433.) 25. (Il. ν'. 392.) 30. (Od. ζ'. 231. ϰ'. 273.) 35. (Od. α'. init. Il. α'. init. Od. γ'. init. δ'. 762.) 36. (Il. β'. 484. ω'. 486. φ'. 20. χ'. 467. Od. χ'. 17.) 37. (Il. β'. 89. α'. 459. δ'. 125.) 38. (Od. ζ'. 115. ξ'. 425. γ'. vers. fin.) 99. (Il. ρ'. 265. Od. ι'. 416. Il. χ'. 220. 476. σ'. 225.) 102. (Od. ε'. 402. Il. μ'. 207. β'.

Digitized by Google

210. π'. 361.) 107. (Od. ρ'. 36. τ'. 53.) 108. (Od. ζ. 137. 163. λ'. 280. Il. λ'. 36. δ'. 452.) 109. (Il. Φ'. 249. Od. ι'. 289.) 111. (catal. nav.) 118. (Od. ι'. 40.) 136. (Il. χ'. 395.) 150. ss. (Od. λ'. extr.) 205. (Il. Φ'. 196.) 230. (Od. ξ'. init.)

Isocrates. 282. 143. 191. 197. (Areopagit. init. p. 215. *Lang.*)

Philoxenus, poeta dithyrambicus. 141.

Phylarchus, historicus. 31.

Pindarus. 164. 140. 165. ss. (Fragm. dithyrambi.) 89. (aliud Fragm. p. 70. ss. ed. *Heyn.* conf. *Tzschuck.* ad Strab. T. IV. p. 176.)

Plato. 206. 222. 210. 142. 104. 124. (Menexen. T. V. p. 279. *Bip.*) 53.

Polybius. 31.

Priapeia. 24.

Psao, historicus. 31. (ante *Reiskium Saom.* vid. *Ruhnken.* Hist. crit. orat. gr. p. LXII. SCHAEF.)

Sappho. 140. 191. ss. (Fragm. odae in Vener.) 392. (Fragm. Epithalamii.)

Simonides. 191. 236. (Fragm. *Brunck.* Anall. T. I. p. 121. VII.)

Sophocles. 206. 34. (Fragm. inc. LXXXI. *Br.*)

Setadas. 26.

Stesichorus. 206. 140.

Stoicae familiae principes. 10. 32.

Telestes, dithyrambicus poeta. 141.

Theodectes. 10. (*Ruhnken.* Hist. cr. orat. gr. p. LXXXIII.)

Theophrasti liber de dictione. 110.

Theopompus, historicus. 191.

Thucydides. 58. 164. 177. (Prooem.) 58. (I. 24.) 47. (Orat. Plataeens. III. 57.) 122. (Orat. funebr. Pericl. II. 37.)

Timotheus, poeta dithyrambicus. 141.

Xenophon. 58.

Digitized by Google

Index II.

Scriptorum, qui in notis et appendice illustrantur et emendantur.

Achilles Tatius. 258. 261.

Aelianus. 246. 247. bis 249. 258. 259. 270. 274. bis 276. not. 284.

Alcidamas. 265.

Alciphron. 235. 251. 274. not. **) 276. not.

Ammonius. 106. 132. 234. 235.

Apollodorus. 269. 286.

Aratus. 273.

Archias. 278.

Aristides. 180. 229.

Aristoteles. 62. 95.

Caesar. 77.

Cicero. 104.

Demosthenes. 31. 100. 183. 279.

Dio Chrysostomus. 250. 255.

Dionysius Halicarnassensis. (in Arte Rhetorica) 27. 38. 49. 53. 72. 79. 84. 106. 144. 160. 193. 197. 198. 213. 220. 227. 229. (de Compos. Verb.) Addend. ad p. 92, 7. 93, 2. et in quavis huius lib. pag.

Euripides. 233.

Florus . . . 101.

Gregorius Nazianzenus. 264.

Digitized by Google

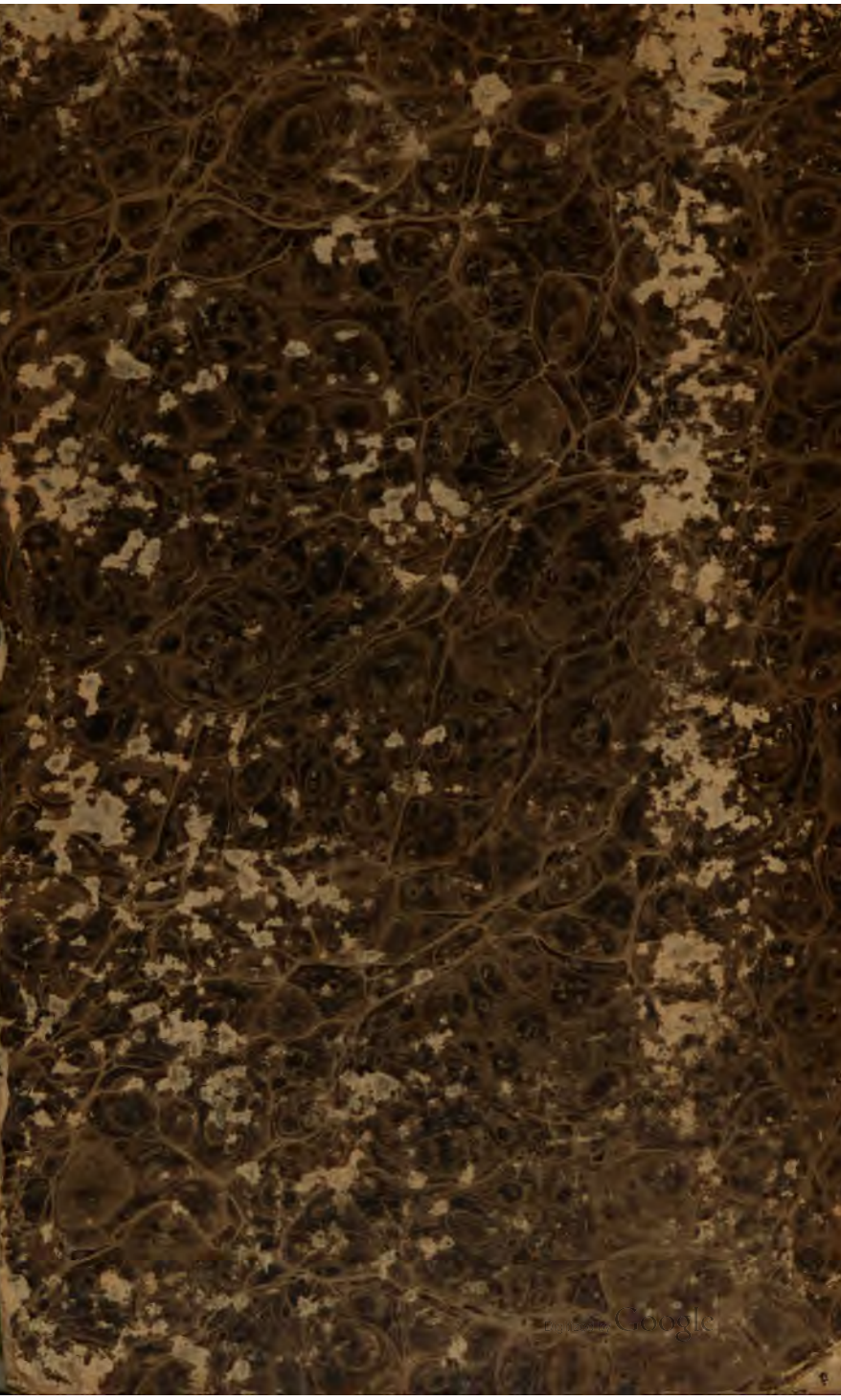
Google